SCRISORI CĂTRE RITA

IARNA

Dragă Rita, mi-am tras blog.

La un metru de mine, dincolo de fereastra e noroi, trec maşini, indivizi şi curenţii de aer. Locuiesc într-un oraş de căcat şi nu regret. Ăştia au pus pe stâlpi instalaţii cu steluţe, brăduţi şi moşi crăciuni. Unele funcţionează, altele nu. Să mor eu, întunericul e mai evident atunci când îl luminezi. Mă doare un ciot de măsea. Nu iau antibiotice. Să lupte dacă vrea să trăiască. Ţi-am scris un e-mail "să te fut”. Tu mi-ai răspuns, „așa e frumos”.

Ce simplu e să scrii căcaturi pe net.

* * *

Băi deci, cel mai nasol când iubeşti o femeie este c-o iubeşti…

M-am apucat de fumat. M-am lăsat. Iar m-am apucat de fumat, Iar m-am lăsat. Acum fac un compromis, fumez rar. Cam 2 ţigări pe zi. În cărţi oamenii care fumează se uita la fum şi gândesc. Meditează. Eu scuip. Dacă nu scuip, ţigara aia n-a avut gust. Aşa că fumez singur pentru că mi-e ruşine să mă vadă cineva scuipând. Sunt un ins cu inhibiţii. După ce fumez mă simt rău. Iar după ce mă simt rău, mă simt un pic mai bine.

Moamă ce pitzi trece acum pe strada. O văd zilnic. E mititica, are parul lung, e bruneta, poarta rochii foarte scurte atunci când e cald, iar când e frig poarta pantaloni mulaţi. Se îmbracă prost, calitatea ei umană e scăzută dar, hei, ce importanta mai are… E buna! Cred că e foarte tânără. Merge apăsat, rar şi pot să jur că e conştientă ca porcii ăştia întorc capul după ea şi îşi doresc s-o fută. Este întotdeauna însoţită de doi băieţi. Unul e înalt, slab, şters, are fata de prost şi o ţine de mana. Celălalt e mai scund, parcă e mai simpatic – tine doar borcanul. Se citeşte pe fata lui că e frustrat şi că trebuie să accepte compromisul ăsta. Măcar e lângă ea, cine ştie, poate se ceartă cu prostul… bai, vaco, te-am valorizat prin scris, eşti pe blog, o să citească lumea despre tine,

o să capeţi fani şi fan cluburi, o să devii vedeta şi tu nici n-o să ştii. O să treci zilnic prin fata ferestrei mele cu boul ăla de mana şi cu boul celălalt plângând să-l bagi în seamă. Pana o să mori.

* * *

Azi e 31 decembrie 2009.

De mâine e 2010. E un an nou. Oamenii spera. Propoziţii simple, sau cum cânta o tuta pop dance: „Îţi scriu cuvinte goale şi pline de-nţeles”. Mă uit prin diferite bloguri şi vad recapitulări, rememorări, concluzii, învăţăminte. Sunteţi tari – aveţi memorie. Eu, unul, nu mai reţin mare lucru. La mine toţi anii se înghesuie în acelaşi sac. Ultimii 10 – 15. Adică 2009, e la fel ca 2008, la fel ca 2007, la fel ca ceilalţi care au trecut. Spre exemplu, reţin vag că mi-a futut una sistemul dar nu mai ştiu când şi care dintre ele. La ce bun să reţin femeile pe care le-am avut? Sau pe care am vrut să le am şi m-au părăsit. Sau pe care nu le-am vrut. Sau mi s-a părut ca le vreau. Parcă e vreo diferenţă între doamna pe care o ai şi doamna pe care visezi s-o ai. Într-unul din anii ăştia era gata gata să mă însor. Bai, deci o

iubeam. Era mişto şi-mi spunea baby. Mai întâi am vrut eu, după aia a vrut ea, apoi am cunoscut alta. Ea a cunoscut un altul. M-a durut, mi-a trecut.

Eu dacă aş ţine o agenda în care să-mi notez amintirile importante, n-aş scrie în ea despre lucrurile care mi s-au întâmplat ci doar despre lucrurile care urmează să mi se întâmple. Îţi dai seama, să-ţi aminteşti de o chestie înainte să te lovească. Să-ţi moara un cunoscut şi să ştii asta dinainte „Bai, vezi c-o să mori". Sau să te îndrăgosteşti de una înainte s-o cunoşti. Iar când o cunoşti, în fine, să-i dai papucii. Te-ai plictisit deja de moaca ei. Nu ţin o agenda pentru că mi-e lene.

Nu-mi doresc nimic de la 2010. Am deja tot, am procurat dinainte. Din 2009. Din 2008. Din 2007. Şi mai din urmă. Aşa ca stau şi mă uit la fereastră. Oare ce şi-ar dori femeia aia umila care trece acum prin fata mea? Are o pălărie urata pe cap, e îmbrăcată cu un palton naşpa şi care două săcoşi pline. Probabil cu pâine şi dulciuri pentru copii. Înaintează cu capul plecat, umerii aplecaţi şi cu paşii rari. Merge ca o gloaba. Să mor eu, singurul lucru care ar înnobila-o ar fi o căruţă pe care să i-o

agăţi de spate. Şi-un bici cu care s-o arzi pe cocoaşă. Îţi dai seama, aia va intra în curând în casă, o să trântească sacosile de pământ, copiii nici n-o s-o bage în seama (ca stau pe messenger). O să se ducă la bucătărie, o să se furajeze plictisita, o să intre în baie, o să se balege, n-o să se spele, o să se bage în pijamale şi o să intre în pat. Târziu în noapte, bărbat-su o s-o fută fără s-o trezească, pe la spate. Într-un minut. Nemulţumit ca vaca nu mai are ţaţe tari şi că e nespălata. O să ejaculeze pe sau în cur – trei copii îl ajung. Malahia o să se întindă pe cearşaf şi-o să i se lipească de parul de pe picioare. La tanti asta timpul se scurge altfel. Adică eu cred că e deja moarta şi anii curg în sens invers. Bai, deci sunt un şmecher care judeca oamenii care trec prin fata ferestrei. Nu mă întreba de ce nu mă mişc de-aici. Şi de ce n-o să trec dincolo.

Mi-am luat o sticlă de Coca Cola pe care o s-o desfac la 12 noaptea. Şi asta face spume, şi asta pătează. O să-mi torn şi-o s-o beau pe toată. Iar dacă n-o s-o vomit, o s-o piş. O să fie cam pe la 1. Şi o să fiu singur. Adică aş fi putut să fiu cu cineva, dar nu sunt. Sau doar aş fi vrut… nu mai ştiu. Mama ce mişto e să fii singur şi când mori să ai pe cineva lângă tine. Într-un an am

luat de pe centura trei boarfe. Le-am băgat în casă, le-am băgat sub duş, le-am dat cate un tricou de-al meu cu rockeri (sunt masiv, arătau de parcă erau în rochii de seara) şi le-am aşezat la masă. Au halit sarmale (luate de la Mall), friptura (tot de acolo), ne-am uitat la televizor la Pro TV, ne-am hlizit, am spus bancuri cu Ceauşescu, am desfăcut şampania la 12 noaptea, ne-am bătut cu tort, ne-am pisat pe geam şi am tras cu artificii… mi-am închipuit că sunt surorile mele despre care mi-a povestit mama că le-a avortat în tinereţe… bai, a fost haios. Pe la 3 una m-a întrebat, „şefu' merge un cap în burta? ai că eşti om de treabă, ţi-o sug moca". La plecare am vrut să le las telefonul. Dar ele prevăzătoare mi-l luaseră deja. Era un Nokia care-mi plăcea.

Nimic de scris despre primele două ore din 2010. Ar fi ceva începând cu a treia ora. Când m-am trezit din somn. În fiecare an mă uit la focurile de artificii. Mă uit la ele şi plâng. Plâns din ăla de prost. Plâng pentru că mă impresionează, bai proasto. Deci să nu faci mişto de mine că-mi bag pula în mă-ta. Aşa preventiv. Anul ăsta, ţi-am zis, mi-am luat Coca Cola. Şi pentru că mi-a mai rămas nişte mărunţiş mi-am tras şi o sticlă de gin. Din ăla ieftin, pentru ca dacă vrei să te simţi bine trebuie să

bei alcool prost. Pe la 9 am început să le beau. Şi la 3 m-am trezit. Ce căcat să mai fac la ora asta? De la fereastra se văd luminile de la vecinii de peste drum. Mă uit la ei. Unii dansează, alţii se uita la TV, alţii stau la masa şi înfuleca. Nicio bătaie, niciuna dezbrăcată. Plictis.

Am iubit o femeie odată. Şi pentru ca nu puteam fi împreună (era măritată vaca), de anul nou ea făcea revelionul cu prostul ei, eu cu cinema nimeream. Făcea poze acolo şi mi le triimitea dimineaţa pe mail. Într-una din poze era ea cu telefonul în mână. O surprinsese prostul tocmai când îmi scria un sms cu „te iubesc". Principiu sănătos: iubeşte întotdeauna femeia altuia. M-a lăsat pentru ca o umplusem de mâncărimi. De la alta pe care n-o iubeam. Mai vorbim uneori. Îi spun că mi-e dor de ea. Îmi spune că nu mai vrea să ajungă la ginecolog. Nu comunicam prea bine.

As ura la mulţi ani, dar nu am cui.

* * *

Bai Rita, deci…

Mi-era foame. Era închis peste tot şi nu cumpărasem nimic în afară de Cola şi de gin ăla. Mă ardea. M-am dus la doamna Neli. Sta deasupra, la I. E singura. Ea sigur se pregătise cum trebuie de revelion. Mereu vine de la piaţă. Vine de la piaţă şi când nu vine de la piaţă. E genul ăla.

Şi am fost la doamna Neli. I-am bătut la uşă, i-am zis la mulţi ani şi i-am cerut ceva de mâncare. Mi-a dat salata boeuf. Două farfurii, neatinse. Mi-a zis ca ea oricum nu mănâncă. Era s-o întreb „şi de ce le-ai mai făcut?”. M-a poftit înăuntru, „să mai stăm şi noi de vorba”. Are vreo 45 de ani, e văduvă. Dacă intram o futeam. Era în capot şi i se vedeau sânul. Are numai unul. Celălalt era canceros şi l-au tăiat. Bai, deci ea buna şi aşa. Şi i se vedea şi chilotul. Alb, umflat în faţă. Îmi plac flocii, să mor eu. I se citea în priviri, „fute-mă vecine, fii cadoul meu de anul nou”. I-am spus că am nişte musafiri acasă. I-am mulţumit. Nu mi-a cerut farfuriile înapoi. Ce proasta.

Le-am mâncat pe amândouă. Am mâncat fără pâine. Am uitat

să-i cer, a uitat să-mi dea. Disperata dracului, dacă nu se gândea atât la futing mi-ar fi dat şi pâine. Cred că şi desert. De ce sunt mă oamenii aşa de disperaţi? Habar nu au să facă un bine. Sau să-l facă până la capăt. Sunt complet nemulţumit…

Acum e mai bine, am burta plină. Shit! Nu mai am Cola. Dacă mă duc să-i cer… târziu, uite-o, a ieşit. O văd pe fereastră. S-a îmbrăcat frumos. S-a întâlnit cu doamna Mogoş de la III. Stau de vorbă. Dacă aş da perdeaua la o parte şi as întinde mana le-aş atinge. Ce-ar fi să se trezească doamna Neli cu degetul meu în cur? Bai, deci îmi pun o muzică. Mircea Baniciu. *Dacă ai ghici*. Acum e momentul să mi-o scot afară şi s-o frec. Chiar mă gândeam când o să fac anul ăsta prima laba. Mă uit la doamna Neli şi-mi închipui că i-o trag. Doamna Neli, dacă vrei vreodată să-ţi aranjezi flocii, să vii să mă întrebi. Îţi spun eu cum mă excita să-i coafezi. Să mor io, i-aş lăsa să se întindă pe tine ca iedera pe ziduri. Să te umpli de floci, să fii toată numai par. Ai semăna cu mine, proasta dracului, nu te-ai prins? Back to the roots. Ejaculez repede. Mi-am mânjit maioul. O să i-l dau mi-l spele că e din cauza ei. Bai, deci întotdeauna sunt de vina ceilalţi. Rasa umană, rasa de căcat.

* * *

Eu când te iubeam făceam aşa.

Îţi aduceam pământul în care fuseseră mai înainte flori. Ţi-l presarăm pe par. Ce cădea pe jos calcam în picioare, iar ce cădea pe sâni dădea rod. Bai, deci nu te mint. Îţi înfloreau sânii, se făceau multicolori şi luminau. Intre ei – acolo mă piteam. Acolo plângeam eu după tine. Pentru că erai şi plecai.

De aia iubeşti o femeie, gagiule, pentru ca într-o zi o să plece. Uite-aşa, o să plece şi o să te dispreţuiască pentru că nu ai fost suficient de bărbat ca să o păstrezi. Mă serveai cu braga, aprindeam ţigări şi suflam fumul. Fumul meu în gura ta şi fumul tău în gura mea. Şi ne sărutăm bai. Şi ne spuneam o grămadă. Juram şi eu jurai şi tu. Făceam concurs, cine jura mai mişto. Tu jurai că o să mă iubeşti până la sfârşitul lumii. Eu juram că o să te iubesc măcar până la sfârşitul lunii. Tu jurai că sunt singurul din viaţa ta. Eu juram ca nu cred. Şi pentru că te iubeam, nu te futeam. Bai, deci făceam dragoste. Să ştii şi tu. Când intram în

tine, era ca şi cum mă întorceam acasă. Îmi venea să-ţi spun „sărut mana mama, am venit”. Bai, deci îmi venea să strig după Misu, căţelul nostru de-o viaţă. Misu a murit, cum sta bine unei poveşti.

Când îţi muşcăm sânii, era ca şi cum muşcăm din marul din spatele casei, acolo unde-mi făceam temele şi jucam camai camai cu Cornel, care a murit înecat după 18 ani.

Într-o zi ţi-ai pus sutientul, ţi-ai tras chiloţii, te-ai îmbrăcat frumos şi mi-ai spus ca ieşi puţin. Până la Madrid.

* * *

Deci mă plictisesc.

Mă uit pe fereastră. Nu mai trece nimeni. Stau toţi în casa şi se uita la TV. Îţi dai seama, sunt împreună. Ea cu el şi copiii. Ea cu el. El cu el. Pe blog tot felul de prezentze. Bai, deci nu ştiu… ar trebui să vă răspund, nu? Să fiu bine crescut, să ofer feedback, să-mi dezvălui identitatea, vârstă, background-ul.

Cine sunt, de unde vin, unde merg. Hai mă, ce dracului. E prea facil. Deci, sunt nimeni. Un nimeni de pe net. Un maimuţoi de doi lei care se exprima vulgar. Cam aşa: Auzi fata, ştii ca azi e ziua mea? Pe bune. Treaba ta dacă nu mă crezi. Şi treaba ta că nu eşti aici cu mine, că ţi-o luai. Mama ce ţi-o luai. De mai înfiinţai încă 5 bloguri. De scriai o carte de poezii atât de mişto încât îţi dădea Manolescu Premiul Academiei. De-mi pozai pula şi-o puneai pe perete, chiar lângă icoana aia pe care o ai cu Ioan Botezătorul scăldându-se în derea. Şi te închinai seara la ea, înainte de culcare. Aşa de tare sunt când vreau. Bai, deci nu vreau, de aia eşti acum tu acolo şi eu aici.

Am fost în oraş să-mi fac cinste. Închis peste tot. Niciun non stop nimic. Nici măcar Cola n-am găsit. La doamna Neli nu mă duc. Nu, bai deci nu mă duc (deşi mă tentează al dracului). Prefer să nu merg la femei când mă simt special. Iar azi mă simt special. Bai, deci e ziua mea şi mă simt special. Adică mi-aş fute un glonte în cap. M-aş arunca de la fereastra dacă nu as sta la parter.

Când eram mic, veneau la ziua mea colegii de clasa. Mama

făcea tort, ne lua brifcor şi dansam pe muzica de la pick up. Mama ne punea Olimpia Panciu şi Mihai Constantinescu. Mai târziu venea şi tata. Era beat mort şi ne strica petrecerea. Adică nu făcea scandal, dar ne bea sucurile, că-i era sete. Ce dacă era beat. Ce dacă nu aducea bani acasă. Ce dacă pleca dimineaţă nicăieri şi seara venea acasă de nicăieri. Bai, deci avea o privire atât de trista, bai dar atât de trista încât odată am crezut că e uman. Şi cine e uman, e prietenul meu fata, să ştii şi tu. Deci tata era al dracului, nu ca mine. Eu nu mă îmbăt, nu fumez, nu mă bucur de nimic şi fut. Ce dacă eu trăiesc şi el nu. A murit c-a vrut să moară. A venit într-o seară de la tanti Georgeta (o vizita în mod curent) şi ne-a zis, „bai, n-am chef de băut, pula nu mi se mai scoală şi dacă-l mai văd şi pe căcatul ăsta de Ceauşescu… deci mă duc să mor”. S-a dus şi-a murit.

* * *

Încă o zi şi gata, vine luni, lumea începe să se mişte.

Pot să mă ascund printre oameni, fără să fiu adulmecat. Bai, deci sunt o carnasiera, da? Dacă pun ghiara pe tine, te am.

Poţi să spui că sunt arogant, sau limitat, sau fals amuzant, sau vulgar, dar singurul fir de aţa care te ţine safety e distanta şi faptul ca stai ascunsa după un monitor. Înţelegi mica victima? E mişto să stai singur şi să clămpăni. E mişto să dai verdicte, aşa din poigne, numai pentru că nu-ţi place prostul sau proasta. E mişto să te simţi sigura pe tine, nu? E mişto să arunci cu căcat. Dacă ai fi aici lângă mine, nu ai mai avea nicio şansă. Înţelegi? Niciuna. Te-ai îndrăgosti iremediabil, te-ai face preş pentru încă un cuvânt de la mine, pentru încă o mângâiere, pentru încă un ceai şi o muie.

XXX.

Bai, deci ninge.

Ninge atât de tare încât abia vad ce femei trec pe strada. Bărbaţii sunt invizibili, sunt un concept. Şi dacă le văd, nu observ mare lucru pentru că sunt îmbrăcate. Şi dacă sunt îmbrăcate nu au niciun farmec. Şi nu au niciun farmec pentru că nu sunt vulnerabile şi dacă nu sunt vulnerabile nu au nicio relevanta. Vezi, de aia ne simţim noi doi singuri, pentru ca trăim

doar cu persoane certe, sigure, irelevante. Dacă nu îţi simt vaginul înghiţindu-mi degetele nu eşti relevanta. Dacă nu-ţi citesc abandonul pe fata, nu eşti relevanta. Dacă nu-ţi plâng la ureche că vreau să te fut, nu eşti relevata. Dacă nu-ţi miros la subraţ, nu eşti relevanta. Dacă nu te vânturi în curul gol prin fata mea cu cana de cafea, vorbind la telefon cu celălalt cât de mult îl iubeşti, nu eşti relevanta. Dacă nu ne băşim împreună şi radem ca prostii, nu eşti relevanta. Dacă nu mă faci animalul tău de casă, nu eşti relevanta. Nu mă doare, înţelegi? Iar când mă doare, vreau iute să scap de tine, pentru că îmi cauzezi şi devii relevanta, chestie care naşte complicaţii, contexte. Bai, deci sunt deştept când vreau. Şi, în loc să fiu acum cu tine, scriu.

Mai devreme a trecut iar pizda aia mică şi bruneta cu cordacii ei veşnici după ea. Dar acum era în nişte blugi negri cu cusătură groasa sub care cred că a înghesuit ditamai izmenele. E crăcănata şi mi s-a părut banală. Proasta dracului, cum m-a păcălit ea pe mine, cum m-a făcut o secunda sa sper că m-aş simţi bine dacă mi-aş baga pula în botul ei. Cum trecea ea cu aia doi pe lângă ea, cu parul lung şi, mai ales liber. Cum îşi unduia coapsele (acum realizez că e un handicap locomotor) şi cum

zâmbea indefinit către bărbaţi indefiniţi. Bai, deci chiar îmi imaginam despre ea. Chiar mă gândeam ce-ar fi dacă aş trece de fereastra, i-aş sari în faţa şi i-aş spune: „honey, lasă-i pe ăştia doi să culeagă popcoms şi vino cu mine… să-ţi adecvez farmecul cu orgasmul pentru ca în mod cert e un defazaj şi, în sinea ta, eşti un pic trista”. M-ai cucerit pentru ca mai apoi să-mi dai cu mucii în fasole. Ţi-ai pus chiloţii ăia mişto pana sa mă ai. Apoi, ţi-aş tras repede textila tetra, cu manecutze, fire scoase şi vârsta incerta. Bai, deci asta se numeşte în rezumat, farmecul feminin.

Uite, risc un pariu – o cheamă Petronia.

* * *

Bai Rita, deci mi-era greaţa, eram plictisit şi mi-era foame.

Lipsea ceva. Ceva care să închidă cercul. A venit doamna Neli după farfurii şi a rezolvat dilema. Azi-noapte pe la 9. M-am uitat pe vizor. Am văzut-o. Nu i-am deschis. A sunat la 10. Nu m-am mai uitat pe vizor. Nu i-am deschis. A sunat la 11. M-am

apropiat de uşa, m-am uitat pe vizor. I-am deschis. Era în capotul ăla, desfăcut pana la brâu. Uşor emotiva. Adică m-ar fi mâncat de viu. Eram doar cu tricoul cu „bate-mi în geam cu un fluture spun/apropie-ţi sănii de fata mea sunt în agonie şi tac cu limba de moarte”.

Eram doar cu tricoul ăsta şi gol pe dedesubt, dacă mă înţelegi. De-al dracului. Ca s-o necăjesc. Ca să-i provoc insomnii. I-am deschis uşa şi i-am spus, sărut mana doamna Neli ce surpriza sa va văd astăzi. Nu mi-am cerut scuze pentru ţinuta. Am văzut lumina pe sub uşa şi am venit după farfurii. I-am spus poftiţi. A poftit… Era agitata. I-am spus, sunteţi agitata Mi-a cerut apa. I-am dat apa. Mi-a cerut să ia loc un pic pentru că a coborât un etaj. A luat loc pe taburetul din bucătărie. M-am apropiat. Stăteam în faţa ei, ea stătea în faţa ei. Am avut erecţie. Bai, deci era ruşinoasă, un pic încurcată şi confuza. Doar un pic, cât s-o bage pe toată în gură, apoi până-n gât. Bai, deci la faza asta m-a avut. A ştiut de la început ce vrea, a ştiut de la început cum o să reacţionez, a ştiut tot. Chirurgical. Ca o curvă bătrână. I-am spus ca niciodată nu am văzut o ninsoare atât de frumoasa afară. A scos-o dintre plămâni şi mi-a răspuns

ca ea ţine minte ca odată la tara în tinereţea ei a trebuit să sape un tunel pe sub nămeţi ca să iasă din casă. I-am spus ca a ales o culoare de par potrivita. Ea n-a mai spus nimic. Mi-a arătat doar ca nu putea vorbi momentan dar ca n-ar strica sa mişc puţin din bazin. M-am supus. Eram vulnerabili. Eram precum eu benzinăria Lukoil şi ea maşina de teren Wrangler (care consuma, nu se joacă). De sus doamna Neli are un creştet frumos, de femeie tânără care studiază la Litere şi scrie pe bloguri. Poarta parul lung, e negru, revărsat peste umeri şi peste sânul drept (stângul e cel care lipseşte). Tine genunchi apropiaţi iar flocii îi răsar printre pulpe precum buruienile printre pavele. Am dedus că e o femeie timida. O femeie timida care suge pula. Dacă aş fi pictor mi-aş dedica arta doar acestei imagini. Apoi am privit înainte. La TV vorbea… la TV nu vorbea nimeni. Am ejaculat zappand de la Discovery spre Animal Planet.

Doamna Neli s-a ridicat un pic mai târziu, şi-a smuls degetele din carnea mea, a râgâit un pic, şi mi-a cerut un şerveţel. Doar ca să se şteargă pe frunte. „Acum o să plec, sărut mana vecine”. Bai, deci mi-a sărutat mana. Am întrebat-o de farfurii. Dar mult după ce închisese uşa.

* * *

Bai, deci stăteam la fereastră, era soare şi mă uitam înainte…

În faţa ferestrei, îmi curata zăpadă de pe pervaz doamna Neli. Avea botul dat cu ruj. Mult ruj. Îi citesc pe buze: unde te uiţi vecine? Păi, afara… Nu deschizi fereastra? Uite ce zi frumoasă. N-o deschid. De ce? Intra lumina.

* * *

Mi-a trimis unchi-miu nişte bani.

Asta sta în America. E bashtan. Vinde shaorma în Chicago. Mănâncă graşii aia în draci. S-a carat prin 85, nu mai ştiu exact. Mi i-a trimis prin western union. Mi-a dat un e-mail – du-te mă la o bancă undeva că ţi-am trimişi nişte bani. L-am întrebat de ce. Aşa, că am auzit că n-o duci prea bine. Ba, unchiule, nu prea. De ce nu-ţi iei un job? Ete pula. Acum e iarna. Iarna nu

muncesc. Pai şi din ce trăieşti?

Bai, deci la întrebarea asta m-a luat. Dacă era vara ştiam ce să-i spun. Mă duc la Eforie Sud şi fut babe pe 100 de parai. Bai, deci nu te mint. Dacă mergi la Eforie Sud la nudişti e plin de babe. Stau ca hipopotamii şi cică se fac bine. Şi cum stau întinse la soare se uita la moşi aia cu pulile blegi şi uscate. Li se face pofta. Aici intervin eu. Eu când mă duc la nudişti mai întâi scol pula. E prima grija. Nici măcar nu beau o Cola înainte. Şi stau cu ea încordată în direcţia S-E, mă mai scarpin la coiae, mai scot la vedere o carte de Cochlo, mai vorbesc la telefon cu Cora (la oha, telefonul e închis, iar Cora nu exista încă), din astea. Cad ca spicele.

Prima a fost una din Cluj. Bai, deci era o universitara ieşită la pensie. Predase dreptul constituţional lui Boc. La foamea pe care o aveam nu arata rău. Sărut mana, tot cu reumatismul doamna? Da, tot cu reumatismul tinere, vin aici de 10 ani. Tu? Pai eu nu, e prima oară. Eşti cam tânăr pentru asta. Îmi place să am o perspectivă asupra viitorului, doamnă. Şi în momentul ăla mi-a apucat pula. Bai, deci să mor eu. M-a întrebat ce vrei să

demonstrezi cu asta? Faptul că sunt încă în prezent. Avea toţi dinţii în gură, aşa că nu m-a deranjat când a rânjit. Te invit la mine deseară, poate adecvam timpurile. Stătea la hotelul Ministerului Justiţiei. M-am dus. Am intrat. Frate, numai boşorogime de fitze. Mă ţinea de braţ. Dacă nu avea sciatica ar fi mişcat din cur. Demonstrativ. Hai să mergem să ne plimbam. Ne-am dus să ne plimbam. Pe malul marii. Miroseau algele alea ca naiba. Îţi place marea? Nu. Muntele? Nu. Delta? Nu. Dar? La mine acasă, la fereastră. Aha, şi cu ce te ocupi? Cu dumneata. Bine, şi după? Probabil cu alta. Eşti sincer, îmi placi. Mi-e foame. M-a dus la un restaurant unde se halea calcan. Bai, deci nu exista peste mai bun decât calcanul fript. Am mâncat şi porţia ei. Ea a băut nişte votca. Vreo juma de sticlă. Mai vrei, m-a întrebat. Pai nu, m-am saturat. Hai să mergem. M-a dus la ea în camera. Sunt puţin cam ameţită, mi-a zis. Uite ca eu n-am avut grija… S-a dezbrăcat. Avea o burtica geniala. Bai, deci nu-i vedeai pizda nici dacă foloseai ochelari cu raze X, aşa căzută era. Buricul era între cuta 4 şi cuta 5. Uşor ieşit. Ar fi trebuit să beau. Dar n-am zis tare. Puiule, vreau să mă fuţi în cur. Se poate, doamna? Bai, deci am putut. Colega de fizic m-a ajutat. S-a sculat cuminte, mi-a făcut un semn cu degetul mijlociu (cred

că m-a şi înjurat), s-a băgat în cur la baba, a mojmodit-o, i-a reglat hemoroizii, a scuipat-o cum trebuie şi gata. A tuşit la ieşire. Se ţinea de nas. Firesc. Baba a ţipat tot timpul. De fapt, a croncănit, dar a fost ok. S-a întins pe spate şi şi-a aprins un trabuc. Bai, deci fuma havane. Fumezi? Nu. Vreun viciu? Nu, niciunul. Imaculat. Cum te cheamă, tinere? Nic Labis când sunt singur. Acum nu eşti singur. Ei nu… Mi-a dat 100 de coco. Bai, deci, a pus mâna într-o geanta şi a scos 100 de coco… Dintr-un teanc de vreo 3.000. Dacă vrei, poţi să dormi la mine. As rămâne dar mă aşteaptă cineva. Îţi mai dau 100. Nu. Îţi dau 200. Nu. 500 şi doar mă ţii în braţe. Nu ştiu. 700 şi te ţin eu în braţe… poţi să stai cu spatele. Bine, bine, să încerc… Pun mâna pe telefon, mă prefac ca tastez, Cora, iartă-mă, a intervenit ceva urgent. Poftim? Nu, draga, am o cursă de Braşov. Mă duc şi vin. Eu dorm doar pe partea dreaptă. Desigur tinere, mâine poate îţi prezint o prietenă. Şi-ţi mulţumesc. Yah, right…

* * *

Hai să ţi-o zic şi pe asta cu prietena.

Părea ceva mai tânără. La vreo 45 – 50, dacă eşti chior sau beat. Dar carcasa mult îmbunătăţită. Ţaţe tarişoare, pizda la vedere cu un motz cât creasta lui Limahl când canta la Kajagoogoo. Neagră. Un mic defect la vedere şi doi negi pe nas. Bai, deci nu unul, doi. Frumoasă, ce mai… Mi-a întins mâna, Marinela Dumitriu. Precis nu dau de tine pe google. Rezistenta la vrăjeala, deci proasta. Ne încălzim puţin? Ne-am întins pe cearşaful ei. De ce e roz? S-a uitat la mine printre negii aia imenşi – îmi place roz, mă defineşte. Dă-mă dracu', trebuia să-mi dau seama. Ţie ce culoare îţi place, bărbate? Înainte sau după? Nu ştiu, să zicem după. După, negrul. Negrul? Da, pentru ca închid ochii să nu te mai văd. Simţeam nevoia s-o umilesc. Pentru simplul motiv ca vaca asta nu putea fi umilita. Ah, da? Mişto. A căscat fără să ducă mana la gură. Nici dacă aveam pula lui Kunta Kinte nu-i umpleam caria din premolarul drept. S-a scaprinat… După care şi-a lins exact degetele alea. Bai, deci în materie de greţuri, tanti mi-a dat clasa. Doamna Guru. Mi-a arătat un prost la vreo 50 de metri mai încolo. Un prost ca toţi prostii. Chel, burtos, cu slipii albaştri şi cu par alb pe piept. Se uita la noi. Ala e soţul meu. Îl fut şi pe el, nu-i bai… Ah, draga, era doar o informaţie reziduala. El e impotent, încearcă doar să

ne salveze căsnicia. Un sfânt, zic eu, dar am ras imediat şi nu m-a crezut. E judecător la Casaţie. E tare. Tu? Eu am o firmă. Servicii medicale. Deci mălaiul e în saci. Dacă îţi faci treaba, deschid uşa la cambuza. Îmi plăcea. Bai, deci îmi plăcea. Proasta, proasta dar cu texte. Orice femeie disperata după pula are texte. Cum facem? Mergem la mine. Normal că mergem la tine. Vrei să ne plimbam prin parc? Nu. Vrei să mergem la o bere? Nu. Vrei ceva anume, orice? Să-mi bag pula între negii aia de pe nas. No problem. Mergem la un local, poate ţi-e foame. Da, mi-e foame. Vrei un calcan? Mi s-a luat de calcan. Orice atunci. Ceva fin – o ceafa de porc. Mi-a dat o ceafa de porc. Iar mai târziu o muie. M-a cam enervat cucoana. Asta n-o sugea frate, asta se delecta. O lua când aşa, când pe dincolo (imaginează-ţi, Rita, cum vine asta). O mai lasă, îmi mai turna un pahar de vin, mai butona la televizor. Iar o lua în gură. Iar îşi făcea de lucru. A frecat-o şi de negi. Bai, deci când am simţit coarnele alea pe preputz, mi s-a zburlit pielea. Mă simţeam de parcă-mi băgasem pula într-o cornuta mică. Nu te grăbeşti? Poate îţi vine soţul. Puiule, ai ajuns aici, acum lasă-mă să-mi fac damblaua. N-am mai rezistat, am pus mâna pe telefon. Cora? Noroc că am văzut lumina, că-l aveam pe silence. Ce? Acuma?

S-a înecat? Bai ce chestie. Hai ca vin acum. I-am zis, trebuie să plec. M-a rugat să n-o las aşa. Am întors-o, i-am băgat-o pe la spate, şi din trei mişcări i-am borat înăuntru. Iartă-mă, am fost nepoliticos, dar mi s-a înecat un prieten. Lucrează la salvamar. Ah, scumpule, nu e nimic. Cât să-ţi dau? Pai 300, pentru că a intervenit asta… Bai, deci ăştia din Justiţie au tot timpul dolari la ei. Crezi că ne mai vedem? Când pleci? Peste 3 zile. Da-mi un avans de 900 şi te caut. Când? Apar eu. Bai, deci am fost corect.

* * *

Mi-a trimis 3.000 de dolari. Unchiul mă.

Bai, deci uită-te bine şi şterge-te pe bot, mi-a trimis 3.000 de coco. I-am luat de la OTP Bank. Tipa de la ghişeu se uita la mine cum îi numărăm. Băgăm degetul în gură, îl udam, mai numărăm câteva bancnote. Iar băgăm degetul în gură. Spre final mă făceam ca uit să-l scot. A început să râdă. Să mor eu, nu se putea stăpâni. La un moment dat i-am zis, vrei şi tu să sugi? Mai întâi a roşit. Apoi s-a făcut că nu mă aude. Am spus ceva nepotrivit? A tăcut. Tasta la oha la keyboard.

Era frumoasă. E frumoasă. M-am uitat la gheare, fără verghieta. M-am uitat la par. Lung. M-am uitat la sani. Erau. Ochi albaştri. E cald aici sau eşti de vină tu? Nimic. Ai văzut AVATAR? Nimic. Am o grenadă, o detonez acum. Nimic. Ce faci deseară? Mi-a răspuns fără să se uite la mine. Nu ştiu dacă e treaba dumneavoastră. Eu sunt Nic, Nic Labis, iar pe mine nu mă refuza nimeni, i-am zis. Nu v-am refuzat, v-am spus doar că nu e treaba dumneavoastră ce fac deseară. Aha, nuanţe. Să ştii ca dacă nu-mi spui ce faci deseară, îmi bag degetul în gura şi-l tin acolo pana la ora închiderii şi dacă nu număr banii, nu plec. Şi nu semnez că i-am primit. N-o să poţi să-ţi închizi casa dacă nu finalizezi operaţiunea, este? O să-ţi vină şefa, o să întrebe ce se întâmplă şi mâine o să te sancţioneze pentru ca n-ai ştiut să administrezi situaţia cu clientul, este? Iar la bonusul trimestrial, o să-ţi bagi degetul în gura aşa cum mi-l bag eu acum, este? Nu va cred. Ok.

A rezistat o oră. Ce generaţie slaba. Una de pe vremea mea, m-ar fi lăsat cu paznicul de noapte. De ce sunteţi atât de agresiv? Pentru că nu am timp, honey. Mă cheamă Doina… şi

nu-mi mai spuneţi honey, nu-mi place. Ok honey. De ce nu aveţi timp? Pentru ca atunci când mă îndrăgostesc, timpul se comprima, devin agitat. De fapt, sunt timid. Iar a ras. Da, timid; da, îndrăgostit… Deseară trebuie să mai scriu la lucrare. Fac un master. Ah, master. Master Blaster. Deseară ieşi cu mine. Aşa dintr-odată? Aşa dintr-odată – am bani, nu vezi? Cred că mă confundaţi. Doina, am spus doar că am bani şi ca ieşi cu mine. Am spus cumva că te şi fut? A dus mana la gură. Mai erau trei clienţi. Au dus şi aia mana la gură. Colegele ei şi-au dus mana la gură, de asemenea. În agenţia OTP Bank, toată lumea ţinea mana la gură. Ar trebui să vă fac o poza, cretinilor. Ar trebui să-ţi ceri scuze. Asta cred că era şefa. M-am uitat la fata. I-am şoptit, mingea e la tine. Mi-a răspuns, repezit, tot şoptit, ok, ok… Doamnelor, domnilor, îmi cer scuze. Mi-am ieşit din fire. E prima oară când primesc atâţia bani şi sunt puţin nervos. Îi ceream domniţei doar un sfat. Poate fac un depozit, poate cumpăr vreun fond. Au lăsat toţi mâinile jos.

* * *

Ne-am văzut la 7.

În faţa la Primărie Era îmbrăcată frumos. Un pic timorata. Unde mergem? Unde vrei tu. Dumneavoastră m-aţi invitat. Am improvizat, nu aveam de gând. Bai, deci ea şi aşa era varza. Păi hai aici în KFC. Iubire, copile, angel, mă… am 3.000 de coco, cum să-i sparg pe pui prăjiţi? În altă parte nu vrei? Eu de fapt stau cu chirie, nu sunt de aici. Fata cuminte, deci. Cam aşa ceva. Păi hai la mine acasă, atunci. Şi la dumneavoastră acasă sunt fata cuminte. Şi mi-a spus maică-mea sa mă feresc de virgine. Nu sunt virgina. Ba eşti. Ba nu sunt. Ba eşti. Nu. L-ai iubit, ţi-a tras-o şi s-a carat, nu? Cam aşa ceva. Se făcuse 8. Ţi-e foame? Păi… un pic. Hai la Lux.

Bai deci am intrat la Lux cu una pe care o vedeam pentru prima oară, era frumoasă, era chiauna şi purta parul legat în coada. Era superba. Aşa ceva nu găseşti pe net… De ce ţi-e teama? Nu vă cunosc. Da' ce, eu te cunosc? A ras. E altceva. E altceva pe dracu'. Dacă mă îmbeţi, mă duci acasă şi mă violezi? Eu pe dumneavoastră? Da, tu pe mine. A vrut salata. Să mor eu, a cerut salata. Angel, o icra neagra, un somonel, o vită în vin, un lapte de cuc, orice pentru tine. Nu, salata. I-am luat salata. Vin

bei? Un pic. Chelnerul făcea tarantele. Nu dam decât la sticla, domnule. Auzi mă, Banderas. Ia suta asta, bag-o în buzunarul de la spate şi fa lucrurile posibile.

Le-a făcut posibile – a adus un pic de vin. Eu am băut apa. Am vorbit puţin. Avea 23 de ani, era primul ei job, nu-i plăcea oraşul şi se gândea să se întoarcă acasă, la Giurgiu. Mă repet ca un prost – era superba. Eşti superba. Ei… Da, mă, eşti superba. Ok, sunt superba. A venit cu mine. N-a zis nici da, nici nu. A venit. La uşa mă aştepta doamna Neli cu o oală de sarmale. Împuţise toată scara. I-am zâmbit cald şi i-am comunicat telepatic: „futu-ţi gâtu' mă-tii de disperata cretina! caramba!". A urcat scările instant – femeile mature se prind repede. Şi nu se supără. E o mătuşă, mai are grija de mine. Nu contează, mi-a spus.

Am intrat. S-a aşezat pe fotoliu, eu am deschis televizorul. A stat puţin, s-a ridicat şi a început să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Stătea cu capul aplecat şi-şi desfăcea cămaşa. Într-un mod stângaci. Hei, stai puţin, ce faci? Mă dezbrac. De ce? Pentru ca… Pentru ea? Pentru ca dacă am venit cu tine,

înseamnă că am acceptat. Ai acceptat ce? Am acceptat să… Să te mă femeie? Să facem sex. Bai, deci eu rad rar, dar când rad nu mă mai opresc. În fine, m-am oprit. Angel, nu vreau să facem sex. Nu înţeleg. Simplu. Nu vreau. Adică vreau, dar nu aşa. Nu înţeleg. Copile, îmi placi, mi-aş baga pula-n tine cu vorbe şi lacrimi dar… Dar? Eşti inocenta. Nu sunt inocenta. Ba eşti. Crede-mă că nu sunt. Bai, dacă eu îţi spun că eşti inocenta taci şi asculta că e aşa cum zic eu. Nu ştiu ce să spun. Să plec? E târziu, te-ai ţicnit? Mergi în baie, vezi ca în dulapul de sus am nişte tricouri largi, cu „Make Love, Not War"… ia unul, îmbracă-l, vino aici şi culcă-te… eu o să dorm pe fotoliu.

S-a conformat. S-a culcat. A adormit imediat. Pe la 3 dimineaţa, în patul meu dormea un înger, iar eu stăteam la picioarele lui şi îl priveam. Nu priveam, mă benoclam. Inhalam. Băgăm în vena. Masticam. Avea chilotei galbeni şi transparenţi. Absolut imaculaţi. Mă uitam la pizda ei ca la „Lost în Translation" la final când nu se mai despărţeau aia doi. Am atins-o cu dosul palmei. Cu vârful limbii. Am mirosit-o. I-am vorbit.

Poţi să te îndrăgosteşti de o pereche de labii?

Dimineaţa i-am făcut cafea. I-am făcut un juice şi ochiuri. I-am călcat cămaşa şi fusta. I-am aranjat parul şi i-am şters pantofii. I-am făcut un pacheţel. I-am strecurat în buzunar un stick cu melodiile mele favorite. I-am spus ca pentru mine rămâne Angel. Când a ieşit am ştiut că e moarta după mine. Eram mort după ea. Mi-a spus timid, aş vrea să te sărut. Sărută-mă. M-a sărutat. Vreau să ne mai vedem. Deci, bai, fără scene din astea. Nu-ţi fac nicio scena, vreau doar să te mai văd, atât. Bine, o să mă mai vezi.

Deci, Rita, întâmplarea asta are şi un epilog. Pentru ca, biologic vorbind, aşa ca de la om la maimuţza, cine avea coaiele cât mingile de fotbal ADIDAS? Eu. Ies, urc la doamna Neli. Sun. Sărut mana doamna, mai aveţi sarmale? După cinci minute eu mâncăm sarmale şi doamna îmi sugea pula. Bai, deci cine n-are bătrâni să-şi cumpere.

* * *

Mă uit pe fereastră.

Ploua cu zăpadă. Nu prea trece nimeni. Nimic de văzut. Nimic de spus. Nimic de gândit. Nimic de trăit. Mă bas încontinuu. De la fasolea doamnei Neli. As putea ilumina întreg blocul numai cu gazele din matzele mele. Banii sunt în buzunar. 2,300 coco. 200 i-am dat ei să-şi cumpere un capot nou. Şi chiloţi. Şi sutien c-o cupa. Şi un parfum mai bun, să mă simt şi eu bine când ne futem. Încep să mă obişnuiesc cu femeia asta. Vine, îşi face treaba, pleacă. E ca un vis de dimineaţă – îl uiţi imediat.

Îmi lipseşte Angel. Mult. Mult. Şi îţi mai scriu o dată – mult. Atât îmi lipseşte Angel. Mi-aş pune capul pe pizda frumos tunsa ei şi-aş plânge. Bai, deci as plânge, i-aş umple vaginul cu lacrimile mele. I-aş cutremura labiile. I-aş înălbi clitorisul cu sare. I-aş inunda ovarele. Pentru ca eu când iubesc, plâng. Nu cu vorbe, nu cu stres, ci patern, cald, aşa, ca plăcinta de ştevie pe care o făcea mama la cuptorul de pământ. Ca un bărbat matur care iubeşte o femeie tânără. Ştii? ele cred că sunt un om slab şi mă părăsesc. Aşa o să facă şi ea. Pentru c-o s-o caut. Nu am cum

altfel. O să-i promit o călătorie spre Marte, un palat submarin, tinereţea veşnică şi sufletul meu în fiecare dimineaţă, la cafea. Şi o să i le aduc. Pe toate. O să-mi zâmbească, o să mă sărute pe năsuc, o să mi se dăruiască un pic şi gata, o să mă părăsească.

Să mă iubeşti pe mine e ca şi cum ai călări un unicorn. E ca şi cum ai intra în Casa Atreides. E ca şi cum l-ai descoperi pe Woody Allen, tânăr. A ca şi cum ai pleca din România, definitiv. Basm tata, fairy tale. Fraţii Grimm cu coca în nas.

Doamna Mogoş şi-a scos javra afară. Javra se caca. Are o expresie tampa. De individ privind aiurea pe fereastră.

* * *

Afară era deja lumina.

Fuck, mai bine dormeam. N-am o viaţă foarte coerenta. Mi-am amintit de Angel. De fapt n-am uitat-o nicio secunda. Ar trebui s-o caut. Trebuie s-o caut. Bătaie la uşă. Deschid. Doamna Neli. Bună dimineaţa. Alt capot n-ai? Credeam că va

place, vecine. În fine. Vreau să mă piş. S-a dus la W.C., a luat un lighean de rufe. Mi l-a adus. M-am pisat în el. Scutur-o. Mi-a scuturat-o. Scutur-o bine. Mi-a scuturat-o bine. Cacutza? Nu, cacutza nu. Va fac nişte cafea? Un muşchiuleţ prăjit? Da. Adu-mi-le aici. Mi le-a adus. Ah, doamna Neli, vezi ca pe raft, acolo sus, e o carte albastra. Adu-mi-o te rog. Vrei să-ţi citesc? Eu ştiu vecine… Avea o privire pavloviana. Bine, ia-o-n gura şi asculta.

S-a aşezat în genunchi. „Deci nu consider ca moartea ar fi problema esenţială a omului şi socotesc ca opera de arta total impregnata de arta nu este o opera autentică. Problema noastră reala este îmbătrânirea, acea imagine a morţii pe care o încercăm zilnic". Mai încet, mă musti, ce pula mea ai? Iartă-mă vecine, ai găsit şi matale o temă… O sugea hermeneutic. „Şi nici măcar îmbătrânirea în sine, ci proprietatea ei de a fi atât de total, atât de îngrozitor rupta de frumuseţe… Nu ne chinuie moartea noastră treptata ci mai degrabă faptul ca farmecul vieţii devine pentru noi inaccesibil". La fraza asta doamna Neli a izbucnit în plâns. I-am futut o palmă peste ceafa. Cum vrei să ejaculez dacă urli? Iartă-mă vecine, plec. Sunt dărâmată. Revin

mai încolo. A ieşit hohotind. Bai deci m-am terminat singur. Privind pe fereastra un grup de eleve care fumau în faţa blocului.

* * *

Bai, deci aşa nu se mai putea.

Angel. Trebuia s-o văd. M-am aranjat gigea, m-am bărbierit, mi-am pus tricoul cu „Do you know how I feel?” Am coborât în stradă. Am mers. Eu le zâmbeam lor. Ele îmi zâmbeau mie. Rita, dacă ai văzut un tont azi zâmbind, eu eram ăla. Dacă ţi-a sărit în ochi prostul ăla care puţea a Calvin Klein de la 100 de metri, care ţinea în braţe un buchet de 23 de trandafiri roşii (100 de parai am dat pe ei) şi care calca pe strada ca pe coaie, eu eram. Dacă ai văzut Hummer-ul ăla care era gata gata să lovească un tâmpit care traversa pe roşu… da mă, tâmpitul eu eram mă. Mai bine muream. Am ajuns în faţa la OTP. Vorbeam cu Angel. În gând. Bună ziua, Angel, uite ţi-am adus nişte trandafiri. Ei au murit ca dragostea noastră să se nască. Sunt roşii, ca după primul futai. Şi-i mai spuneam aşa:

Angel, dacă exista Dumnezeu şi dacă, dormind a visat frumos, să ştii că tu eşti visul acela. Bai, deci aveam nişte texte. Murea Ianus în chinuri. Crapă Komartin pe blog. Pana şi sărmanul lăbar Brumaru, avea erecţie. Şi scria şi el un poem erotic mai ca lumea.

În faţa la OTP m-am oprit la geam Era acolo, să mor eu. Strălucea ca o stea de sheriff. Wyatt Carp scria pe aura ei. Zâmbea şi ea. Cald. DAR NU LA MINE! Băga-mi-aş pula în el de noroc. Dă-mi-aş suturi în cur şi-n gura pana asurzesc. Bai, deci în faţa ei era un cordac. El îi vorbea cald iar ea îi zâmbea. El ţinea în mâna un formular Western Union, ea îi întindea nişte bani. Era cu el. Se vedea şi de pe COROT-EXO-4B. Dacă exista viaţă acolo, exact acum câţiva corot-eni rad ca chiorii de pământeanul tzepuit. Adică de mine.

Simţeam nevoia sa me rezem de ceva. La prima încercare am călcat pe picioare un malac care mi-a futut un upercut scurt la ficat. Părea plictisit şi n-a mai insistat cu directa. Rituca, crezi că l-am simţit? La a doua încercare am căzut în cur. Crezi că am simţit? La a treia, am implozat. Ştii tu femeie fără suflet ce

înseamnă să implozez eu? Angel zâmbea ăluia. Iar eu stăteam în faţa băncii cu un buchet mare de trandafiri în mână. Ca un prost. Cel mai mare prost. THE prost.

M-am întors şi am plecat. Plângeam, Nu zice nimic că-mi bag pula-n mă-ta. Ţi-am mai spus, când sunt patetic, ignoră-mă. Sau ia-mă în braţe că am nevoie. Mergeam, aşa, ca Darth Vader fără masca. Aruncam cu trandafirii în spate. Unul cate unul. Şi pe cine nimeream devenea pe loc un înger căzut. Îşi desfăcea aripile negre şi mergea la câte un om acasă să-i facă viaţa de căcat. Vezi mă, devin poet în pula mea. Asta face dragostea din om, un papa lapte, o laba trista, un caltaboş plin cu dorinţe. Eram terminat, mă. Când sunt pe bune, îmi găsesc cuvintele, sunt sclipitor, nu? Dar acum ce să-ţi dau, honey? Sunt varza. Sunt Guvernul României. Sunt Mircea Geoană, sunt „Mihaela dragostea mea”. Sunt Bucureşti, 22 decembrie, în elicopter. I’m fucked up!

Bai, deci am ajuns acasă ud leoarcă. Nu ploua, era soare dar nu foarte cald, dar eu eram ud leoarcă. Poate ca o luasem din alt film, în fine. Nu mai contează. Am intrat. M-am dezbrăcat,

m-am şters şi mi-am pus tricoul ăla nasol, ăla pe care îl îmbrac foarte rar, când situaţia e delicata rău, când nu se mai poate – tricoul cu „Dormea întors amorul meu de plumb/Pe flori de plumb… şi-am început să-l strig /Stam singur lângă mort… şi era frig… /Şi-i atârnau aripile de plumb". Da mă, da. Am urcat la doamna Neli. Trebuia Ritule, trebuia. Numai tu poţi să mă înţelegi. Numai tu ai sufletul de căcat, aşa cum îl am eu. Numai tu eşti ca şi cum aş fi eu. Dar tu nu erai acolo ca să mă consolezi şi ca să mă fuţi duios. Angel mă trădase. Iar eu cu mine nu mai puteam locui.

Am bătut la uşă. A ieşit un nene. În maiou. În chiloţi. Burtos. Chel. La vreo 60. În spatele lui doamna Neli. În capotul „nostru". Cu sânul valid dezgolit. Bai, deci… Cine-i asta? Vecine, nu e ceea ce crezi. Rita, aveam doar două soluţii. Simple. Să arunc maimuţele astea două pe geam. Sau să le arat mai întâi cum se face. Dar nu, era prea simplu. Am intrat. Peste ei. Domnule, cum îţi permiţi da intri aşa? auzi mă, Casanova. Eu intru aici, exact cum îţi intra ţie degetele în cur când eşti constipat şi-ţi bagi supozitorul ăla de 8 inch. Înţelegi? E vecinul meu, ne împăcăm bine i-a şoptit timid doamna Neli. Atunci, mă

îmbrac şi plec. Nu, i-am spus. E prea la prima mana. Bai, deci asculta ce-ţi spun acum. Vezi palma asta a mea dreapta? Aici e viaţa ta. Dacă nu faci ce trebuie, o închid şi mori, ai înţeles? O căcase. Da şefu'. M-am întins frumos pe sofa. Continuaţi ce făceaţi. Ce făceam? îi dădeai muie ăleia, cretinule. Mi-e ruşine cu mata… Doamna Neli s-a aşezat în genunchi şi i-a luat pula în gură. Plictisitor. M-am întors cu spatele la ei şi am adormit visând la Angel grohăind ca un porc.

* * *

Bai, deci nu pot să-ţi spun ce bine am dormit pe canapeaua doamnei Neli.

Fără vise. Fără să amorţesc. Fără să am poluţie nocturna (pentru că era zi, einstein). Fără să mă răsucesc într-o parte sau alta. Doar am dormit şi am visat-o pe Angel. Ştii ce e mişto în vis? E ca uiţi una şi-ţi aminteşti alta. În visul meu, Angel era oarba, ciunga şi cu defect de vorbire. Pe fata se vedeau urmele unei pareze, iar gura îi mirosea de la proteza de proasta calitate. Nu mai avea ovare c-o scopiseră aia în urma unui cancer. Bai,

era monstruoasă. Bai, dacă era pe stradă, primii care îi dădeau bani erau cerşetorii. Bai, dacă eram Dumnezeu, nu aveam puterea sa o iau cu mine, o lăsăm să trăiască veşnic. Bai, dacă ea era Eva şi eu Adam, mă spânzurăm cu şarpele ăla beţiv (cred că era beat, altfel nu se explica). Aşa boccie şi bolnava era. Şi ştii ceva, Rita? Eu o îngrijeam, mă. Eu eram şi oftalmolog, şi ortoped, şi dentist şi oncolog. Stăteam la capătul ei (uneori aveam dificultăţi să văd care e ăla), o pieptănăm, îi mai puneam cate o ţigară în gura când avea chef să fumeze. Eram îngerul ei, fata. Depindea doar de mine. Dacă plecam, murea.

Un vis ca asta te remontează. Te pune pe picioare. M-am trezit viu şi nevătămat. Şi cu un dărab de pula… Doamna Neli, stătea cu spatele la canapea. Calca nişte rufe. Era în chiloţi. Bai, deci Sharon Stone dacă era acolo şi n-o băgăm în seamă. M-am ridicat, i-am dat budigăii jos şi mi-am băgat pula în ea. Dintr-una, fără preaviz. A făcut un pic „Ah!” Matale erai. Apoi a continuat să calce. Mai zi odată că mi-a plăcut cum ai făcut. „Ah! matale erai”. Nu, nu, un semiton mai sus. „Ah! matale erai”. Mai sus, nu mai jos, tonta. S-a oprit: „Ah! matale erai”. Acum e bine? E bine.

Eu dădeam din cur şi ea făcea dungi la cămăşi (erau cămăşile mele, btw). Eu făceam opturi şi ea făcea pachete. Cine era ăla? Eh, vecine, o cunoştinţă veche, încă dinainte să mă întâlnesc cu mata. Pai şi de ce nu mi-ai zis şi mie? Ce să fac vecine, mi-era mila de el. Nevastă-sa nu-i mai da mă-nţelegi… Nasol. Stai să ţi-o bag puţin în cur. Bag-o vecine, ca locul e sigur. Trage de buci, nu vezi că mă chinui. Numai un pic să termin dunga asta. A terminat dunga aia. Aşa, gata. A tras de buci. I-am băgat-o. M-am chinuit un pic, ea a ţipat un pic. Te doare? Mă doare vecine. Pai şi? Pai şi nimic. Dacă îţi place lu' matale, o să-mi placă şi mie. Doamna, spune-mi sincer, de ce o faci cu mine? Pai vecine, cu matale ca şi la plaja la Mamaia. Cum adică? Adică stai la soare, te ustura, dar aşa de mult îţi place… Nu cred că e numai asta. Te poţi fute cu cordacul de mai devreme. Da, dar matale ai o sula… să-ţi dea Dumnezeu sănătate şi tărie, ca în rest iau eu singura. Lasă mă că mai sunt din ăştia mari. Ia, ridica piciorul ăsta un pic, s-o potrivesc mai bine. I-am văzut pizda. Bai, era ok, să mor io. Adică, Tzutzurica, iartă-mă că fac asta, dar te bătea la cur cu pizda ei. Dacă exista vreun concurs de miss pizda, doamna Neli lua

marele premiu. Bai, deci nu te mint. Ce mă enervezi, dacă aveai şi ţaţa ailaltă. Ce să fac vecine, n-o mai am. Aşa, zi, de ce eu? Pai ţi-am zis vecine. Nu mi-ai zis, m-ai aburit. Vecine, îţi zic, dar pot să te rog şi io ceva? Aoileu, nu mai am niciun sfantz. Adică mai am 2,200 de parai, dar ce-i paraiu azi. Bai, deci roagă-mă dar: nu-mi cere bani, nu-mi cere să mă mut cu tine, nu-mi cere să-mi iau de lucru, nu-mi cere să-mi gătesc singur, nu-mi cere lucruri pe care nu vreau să ţi le dau. Vecine, ho. Vreau să termini în gură. Eu acum vreau să termin în cur. Hai bre, te rog. Pai n-a terminat mă ăla, nu ţi-a ajuns? Ba da, bre, dar am şi eu o dambla. Îmi place malahia. Îmi place cum mi se scurge pe grumaz. Zău, de când îţi sug pula nu mai simt nevoia de nicotina. Bine, dar mai întâi zi-mi. Ce să-ţi zic? Baba proasta… of, iartă-mă, mă ia gura pe dinainte. Ştiu ca unele adevăruri nu trebuie spuse. Zi, de ce mă vrei? De ce mă cauţi? De ce o faci cu mine? Simplu vecine, pentru că te iubesc.

* * *

Bai, deci nu e de joacă.

Să mor eu, nu-mi revin. Realizezi cum e să-ţi pice una ca asta pe cap, exact când nu mai ai nicio speranţă? Bănuieşti măcar cum e să te prindă cineva pe picior greşit? Poate să-ţi ia totul mă în momentul ăla. Poate să te pună în genunchi şi să spargă nuci de cocos pe tărtăcuţza ta. Poate să te întindă pe pereţi şi să se laude la musafiri cu ultima captura de urs brun carpatin. Poate să te facă darts. Bai, deci poate orice. Uite aşa mă simţeam eu după ce doamna Neli mi-a mărturisit că mă iubeşte.

Iar după ce mi-a spus asta, s-a lăsat în genunchi şi mi-a cuprins picioarele. Doamna, abia m-am terminat, mai lasă-mă 15 minute să se odihnească cardanu, nu fi nehalita. Nu, nu vecine, vreau doar să te îmbrăţişez şi să-ţi pup tălpile. De ce? Pentru ca fără matale eu nu mai eram aici. Dar unde erai? În groapa, voiam să mă sinucid. Bai, când îţi spune una aşa ceva asta se numeşte „ia latzul ăsta şi bagă-ţi capul în el”. Nu te cred. S-a ridicat şi mi-a arătat pastila de cianura. Să mor eu, avea o pastilă de cianura. Bagă-ţi-o în cur! M-am corectat – doamna, mă simt responsabil. E o povară, nu ştiu dacă pot s-o duc. Adică, pur şi simplu nu ştiu dacă pot să te iubesc. Nu trebuie

vecine. Sigur? Sigur. Păi şi nu te deranjează? Vecine, fă-mi ce vrei: bate-mă, pune-mă să-ţi ling noada, trimite-mă la Polul Sud să sug pula la ursi, pune-mă să-ţi plătesc întreţinerea (aici am ciulit urechile, recunosc), îţi fac piaţă, îţi fac mâncare, te hrănesc cu linguriţa, îţi curat coaja la portocale că ştiu că-ţi place, te las să dormi pe mine dacă salteaua e prea tare, îţi aleg eu gagicile, le plătesc eu taxiul, dacă o să te îndrăgosteşti de una, mă îndrăgostesc şi eu de ea… vecine, dacă vrei mă fac tu… o să te uiţi la mine şi o să zici că te uiţi la tine. Să mor eu, vad ce fac şi-mi pun şi ţaţa ailaltă. Mi-a scăpat ceva? Bun, doamna Neli, acuma întreb şi eu. Ce trebuie să fac în schimb? Nu vreau să mă simt obligat. Vecine, exişti, ca să zic aşa – adică eşti, adică ştiu ca locuieşti mai jos şi… Înţeleg bre, nu-s tâmpit. Deci ce trebuie să fac? Nimic vecine, doar să-mi dai din când în când cate o muie. Din când în când. Bai, deci la viaţa mea am întâlnit multe femei. Dar una care să ofere atât de mult pentru atât de puţin, nu.

Deci, era gata gata să cedez. Trecuseră 15 minute. Ea era încă în genunchi. Eu meditam. Motiv pentru care mi s-a sculat pula. Recunosc, abordările metafizice ale concretului îmi produc

uneori gaze, alteori erecţii. S-a uitat la mine cu o privire rugătoare. Bine, bine, ia-o, am decretat. Să mor eu, mă simţeam Caesar. Zi-mi Cezar. Cezar, mi-a zis. Nu, zi-mi Mărite Cezar. Mărite Cezar, mi-a zis. Acuma, zi-mi Stăpânitor al Romei. Stăpânitor al Romei, mi-a zis. Cordac al Universului cunoscut. Cordac al Universului cunoscut, mi-a zis. Ayatolah al absolutului. Poate ne grăbim un pic… vecine…? Mtz, în fine, ţie cum vrei să-ţi zic? Păi… Neli. Doamne, dar proasta mai eşti… hai suge-o, dă-te dracu'.

Ea a luat-o. Cred că se simţea doar bine. Am ejaculat repede. Cantitate infima (deh). Lasă vecine, de la matale mai puţin de la Dumnezeu mai mult. Având în vedere ca hoaşca servise 3 numere în vreo 2 ore, se poate prezuma ca generozitatea ei nu era tocmai deplasată… Acum cobor la mine. Mai vorbim. Sigur, vecine. Sunt obosită un pic; dar vin deseară sa spăl chilotezii şi ciorapeii, da? Da. S-au strâns? Da, s-au strâns. Vine Neli şi-i spala. Mi-am tras sortul ADIDAS, tricoul cu „nu durerii ce o simt în suflet/când te pierd, deşi ne mai iubim" şi-am ieşit. Doamna Mogoş urca cu javra ei isterica. Le-am salutat pe amândouă. Am ajuns. În faţa uşii aştepta

cineva. Era Angel.

* * *

Telegrame

Am spus

Universul e un căcat de maşină de tocat.

Ba nu

Universul e o infinitate monstruoasa menita sa ne tina pe toţi ocupaţi. Ce lucruri frumoase ar fi putut face omul dacă nu era Universul.

Ba nu

Universul e aşa de mic încât îţi vine să-l iei la bătaie.

Ba nu

Universul e locul de unde vine întrebarea „de ce?” Dumnezeu era Cuvântul şi Universul a întrebat, „de ce?” Şi s-a dus totul dracului.

Ba nu

Universul e tot ce vrei tu. E locul unde ţi se permite orice, mai puţin să zici nu.

Doamna Neli a căscat superioara. Apoi s-a ridicat în picioare şi s-a întins. Îi pocneau oasele. Vecine, Universul e ce ai în mână. Restul e minciuna.

M-am ridicat şi eu. Îmi venea să-i trag un picior în pizdă. Am luat-o în braţe şi i-am spus, dansezi? A spus da.

Dansam în stradă. Ea mă ţinea de umeri, eu o ţineam de buci. Îi scăpasem un deget în cur. Lângă noi a venit o perche de bătrâni. Ne-au privit un pic şi-au început să danseze şi ei. Dintr-o duba au coborât un poliţist şi o prostituată. S-au uitat la

noi. El i-a scos cătuşele, a luat-o în braţe şi-a dansat-o. Din când în când îi mai ardea cate un pulan peste cur, doar ca să-şi arate sentimentele. Dintr-un tufiş a apărut o pereche de câini. Îmbârligaţi. Cur în cur au dansat şi ei.

Din cer au coborât Univers şi cu Dumnezeu. S-au îmbrăţişat. Dumnezeu nu spunea nimic. Universul întrebă, „de ce?”

* * *

Stau la fereastra mea.

E nespălata. Trebuit s-o pun neapărat pe doamna Neli să mi-o spele. Pula mea, poate cade acolo. Mă uit afară. Azi e soare, e un pic mai cald şi s-a uscat. Bai, deci mai devreme a trecut pizdulicea aia bruneta de care îţi tot ziceam. Avea nişte colanţi şi pe deasupra o fustiţă scurta scurta de culoare roşie. Mergea şi mai crăcănat decât ieri. Maine va merge şi mai crăcănat. Până la sfârşitul lunii n-o să mai văd o femeie ci o maimuţza, să mor io.

Pe bune acuma, o femeie e frumoasa doar la prima vedere. La primul contact, la momentul surprizei. O vezi, ţi se pare ţie ceva şi gata, ea trebuie să fie. Te fatzai pe scaun. Dacă eşti într-un loc comun, cauţi să fi atragi atenţia. Cauţi să-i vorbeşti? Canci. Vrei doar să-i vezi de aproape sânii, inghinalii abia întrezăriţi prin fusta strâmtă, forma chiloţilor, cracii, gâtul şi mirosul. Bai, Rita, asculta la mine, poţi să ai ochii ochilor, poţi să ai ţaţe de granit cu forma de minge de rugby şi cu sfârcurile sus. Poţi să ai un cur precum antilopa arabă (ca tot eşti tu mica). Poţi să fii deşteaptă deşteptelor, să te caci pe tine scriind doct pe bloguri sau la ziar. Poţi să sugi pula făcând-o pe marea creatoare de moda, sau pe doamna cântecului romanesc. Dar dacă n-ai gâtul subţire degeaba. Dacă n-ai gâtul ăla pe care să simţi nevoia să-l strângi pana crapă, ăla care să-ţi lase senzaţia că se rupe numai dacă îţi sufli mucii la o distanţă de sub un metru de el, gâtul ăla de lebădă, de swan adică… Bai, deci dacă femeia nu are gâtu' fin, îmi bag pula, mă car. Vaca asta care trece zilnic, are un gât scurt şi gros. Să mor eu, într-o zi o să ies şi-o să-i fut o carata… O să-i interzic să mai treacă pe trotuarul din fata garsoanei mele. Să traverseze dincolo, ce pula mea. Cu ce drept

să mă enerveze pe mine? Crăcănata dracului!

Mai am 2,100 de dolari. Mi-am luat o sticlă de whisky din aia bulgarasca. E buna, arde oricum. Bai, deci sunt şmecher, da? Beau direct din ea. Am pe cap o pălărie de cowboy din piele de vita. Originala, din South Dakota. Bai, deci dacă mă vezi zici că-s Giuliano Gema. Sunt şmecher. Trist dar şmecher. Iar pălăria mi-a dat-o unul cadou după ce l-am dus la femei. Un papagal. Vara trecută. La mare. La Eforie Sud. Să-ţi zic. Aveam vechime deja, futeam cu programare. Adică dimineaţa găseam sub uşa biletele cu numele hotelului, camera şi suma pe care coarda era dispusa sa o consume. Şi ora când era disponibila. La ora 11, la nudişti se aliniau frumos în faţa tablei improvizate de mine acolo şi citeau: Monea Carolina – între 16 – 17 (doar muie azi; şi sper să nu te mai plângi că nu-ţi ajunge că-mi bag pula-n mă-ta; primeşti cât plăteşti); Iovanescu Dorina Andorra – între 18 – 20 (te fut în cur dar mai pui 50 de para… şi ai grijă-n pula mea ce mănânci, fereşte-te de tocături); Podolea Valentina – între 213 dimineaţa; mai pui 150 de parai şi tu şi doar dormim; te las să-mi tii pula în gura pana se termina timpul; hai că o să fie romantic, aşa cum ai comandat); Chitu Doina – între 3.30 – 4

(vin să-ţi aduc banii aia de ieri; iartă-mă, dar a avut aia dinaintea ta un sorb că m-a lăsat fără vlaga… şi acum am fâşii mari de cearşaf în cur).

În timp ce scriam, apare unul şi citeşte. Bai, deci cum râdea ăla n-a mai ras nimeni în sistemul ăsta solar. Pula mea, parcă se caca un mamut, parcă se masturba un T-Rex, parcă se turna la Avatar II. Ce pula mea razi frate? Bai, deci ai umor. Zici? Citeşte cineva asta? A, tu crezi că e gluma. Pai dar ce e? Uite vino cu mine la a treia – s-ar putea să o apuce totuşi cheful şi să mă ia nepregătit. Ok, vin, mi-a spus. La 20.45 ne-am întâlnit în faţa hotelului. Cum ziceai că te cheamă? Ghiţă. Du-te mă dracului, cum vrei să fuţi doamne bine cu numele asta? Bai, asta am, asta vând. În fine.

Bat la uşă, iese Valentina. Valentina? Da, eu sunt. Am venit. Dar domnul cine este? Taci din gura că e de bine. Intraţi. Intram. Bai, deci asta era o doamnă selecta. Pe bune. Era genul ăla de n-o bagi în seama din prima, discreta, în banca ei, cu o frumuseţe ascunsa. Dacă o vedeai pe strada băgai mana în foc ca în afară de soţ altceva nu ştie. Ne-a poftit să luăm loc. O

băutură? Da, zicem în cor. Ne-a adus, am băut. Mă simt un pic stânjenită, e prima oară când fac aşa ceva. Aşa zic toate. La mine aşa e… În fine, cui îi mai pasa? Era îmbrăcată sexi dar decent, dacă mă înţelegi. Adică un capoţel de mătase iar pe dedesubt era în pizda goală. Dar numai dacă erai eu puteai să-ţi dai seama. Vasile începuse să ne vorbească de traiul lui în America. Avea o afacere acolo, lucra cu ziua. L-am întrerupt în momentul în care se înrola pentru Vietnam. Ghiţă, i-am zis, am venit să futem nu să turnam un film cu Rambo. Valentina, pot să te rog ceva? Da. Te văd încordată. Pai sunt încordată. Ai încredere, sunt aici ca să fac un bine. Ok. Mă asculţi pe mine, e bine? E bine. Arată-mi pizda. Nu ştia cum să facă. Mi-a spus, nu ştiu cum să fac. Du un picior către est şi celălalt către vest. Ezita. Crăcănează-te în pizda mă-tii. Nu sunt obişnuită să mi se vorbească astfel. Nu sunt obişnuit să fut idioate. Desfă-le. Le-a desfăcut. Bai, deci pizda ca şi stăpâna… fără personalitate, dar sexi. Îhm, mişto, îmi place. O idee dacă era mai roz… Ia, ţaţele. Şi-a dat la o parte capotul. Bai, deci acolo m-a lăsat fără vorbe. Super ţaţe. Ceva între Andreea Bănica şi Bălţata Românească. Ne-am uitat la ea, ea s-a uitat la noi. Ce mai trebuie să fac? Pai scria pe mercurial, ai uitat? Ok, dormim, dar domnul? Lasă-l pe

el. Ne-am întins în pat, şi-a pus capul pe burta mea, mi-a luat-o în gura şi-a închis ochii. Tremura. Sunt obosită, asta o să-mi prindă bine. I-am atras atenţia ca având gura plina nu s-a făcut înţeleasă. A repetat cu gura goală.

Ghiţă era stânjenit. Ghiţă, mai… Ca să nu te plictiesti, da şi tu o limbă la doamna, nu fii bou. Ghiţă a întrebat timid, pot? Valentina a desfăcut din nou picioarele. Fetelor, nu ştiu cum s-a terminat seara aia ca eu eram ultramegasuperobosit de la primele două purii. Ştiu doar ca dimineaţă, Ghiţă mi-a dat pălăria lui, m-a sărutat pe ambii obraji şi m-a dat afară. Ce ai mă? Prietene, de azi doamna e sotia mea. Se cuvine să ne laşi, dacă mă înţelegi. Aşa deci. Bai, bravo. Mi-am pus pălăria pe cap şi m-am dus pe plaja. Am scris atât: „Azi fut gratis – doar una; selecţia e la ora 2”.

* * *

Da mă, era Angel.

În carne, oase, o geantă roz, o eşarfă galbena, un coc şi o

pereche de adidaşi albi. Stătea în faţa uşii, nu prea ştia ce să facă. Avea pe ea un tricou negru pe care scria, „aşadar unde să mai încap/unde să mai intru şi eu/când ţi-ai invadat tăcut propria persoană/şi ţi-o conduci trist spre victoria finala?” Mă holbam la ea. Se holba la mine. Angel? Nic? Stai un pic. Am intrat iute în casă, mi-am tras peste mine tricoul cu „I’m missing you/I’m the man you never knew/always blue/over you”. Ce cauţi aici? Te iubesc. Stai un pic. Am intrat, mi-am schimbat tricoul. Am ieşit. „Hello, is it me you’re looking for?”. De ce te prosteşti? Am vrut să-i fut un pumn în bot. Îmi imaginam deja cum o să-i sara borşul pe nas şi cum o să-mi murdărească uşa şi pragul. O vedeam căzută în genunchi. Mă vedeam cărându-i picioare în stomac şi pumni în capul ăla care nu mai ieşea din capul ăsta în ultimele zile. O vedeam întinsă pe burtă, târându-se ca o broasca ţestoasă, cu matele ieşindu-i prin pizdă. Roteam deasupra capului un buzdugan pe care, din când în când, îl azvârleam în tărtăcuţa ei blonda. Să mor eu, era frumoasa şi aşa, făcută piftie.

— Am zâmbit. Ce bine că ai venit… Intra. A intrat. Stai jos. A stat jos. Te-am aşteptat, mi-a spus. Când? În fiecare zi. De ce? Pentru că te iubesc, ţi-am mai spus. Bai, deci ori era vreo

coarda care mă făcea din vorbe, ori era ceva ce-mi scapă. Am fost la tine acum două zile. Îţi luasem trandafiri. 100 de para, adică… Mă îmbrăcasem frumos. Te-am văzut zâmbindu-i unui prost şi am crezut că e ceva între voi. Am aruncat trandafirii şi am plecat. Eşti tâmpit. Entirely. Baby, te iubesc. Azi am greşit de două ori când am închis casa de bani. Eşti tâmpit. Sunt. De ce nu ai încredere în mine? E a doua oară când te văd. Şi? Şi. Inima nu-ţi spune nimic? Inima… M-am căcat într-o zi, nu aveam hârtie la dispoziţie, aşa că am scos-o m-am şters şi am pus-o la loc. Înţelegi? Am o inimă de căcat. Ba nu. Ba da. Ba nu. În fine.

Bai, Ritelutza, deci i-am cedat. Tu-ţi dai seama? I-am cedat. Dacă era alta, mânca din directa mea de dreapta ca dintr-o pereche de papanaşi. M-am aşezat la picioarele ei. Mi-am abandonat capul pe ele. Îmi place de pizda ta. Mi-a tras un capac peste bot. Bine. M-a mângâiat. Hai să-ţi arăt casă, vrei? Vreau. Uite asta e computerul. Scriu la el. Am blog. Da? Da. Ai şi mess? Am şi mess. Ai muzica bună? Honey, Pittis stătea la rând la telefon ca să-şi facă programare – trăgea de la mine. Pittis a murit. Trag muzica şi pentru alţii. ABBA ai? Am. 30 SECONDS TO MARS ai? Am. Stefan Bănica junior? Doar

nişte poze. Glumeam. Şi eu. Aici e baia. Aici e dulapul meu cu tricouri. Aici e WC-ul. Acolo, pe perete e biblioteca. Ce citeşti? Cărţi. Ce cărţi? Ficţiune. Zi-mi o carte care-ţi place. Cartea care-ţi place cel mai mult. Luis Sepulveda – Bătrânul care citea romane de dragoste. N-am auzit. Ce e aşa mişto în cartea asta? E mica şi galbena. Mor după cărţile mici şi galbene. Am una şi de Salinger, la fel.

Mă simt bine la tine. Hai să ne uitam pe fereastră, vrei? Hai. M-am aşezat pe fotoliu. Ea s-a aşezat în braţele mele. S-a rezemat de piept. Ne-am uitat afară. Doamna Mogoş îşi certa căţelul. Potaia i se pisase pe picioare. E doamna Mogoş, îşi cearta căţelul. Vad. E un căţel rău. Vad. Face pipi pe stăpâna. Da. Vezi ce pula mare are? Mi-am luat un cot în burtă. E rebel. Ea a ras. Nasoala iarna. Nici zăpadă, nici frig. Da, nici mie nu-mi place. Blocul ăsta e unul vechi, dar solid. Se vede. Deasupra mea sta doaman Neli. E o doamnă de treabă. Te cred. Iar deasupra doamnei Neli sta doamna Mogoş. Iar la ultimul etaj sta domnul Bravu. E chior de-o viaţă dar joaca şah ca un mogul. Te cred. Deasupra blocului e o antena satelit. Prindem ruşii cu ea. Te cred. Într-o seară am prins un program de pe o alta

planeta. Minţi. Zău. Bine, te cred. Era un film porno cu nişte gândaci. Te cred. Făceau sex prin semne. Adică un gândac desena ceva, iar gândacul femela desena peste ce făcuse asta înainte. Când era gata, ei erau terminaţi, iar tabloul se vindea la o consignaţie. Aşa fac ei – se fut şi fac arta în acelaşi timp. Te cred. Mi-aş dori să ne invadeze. Aş face şi eu chestia asta. Probabil e mai igienic. Baby? Da. Acum sunt la tine în braţe. Sunt timorat. Minţi. Sunt. La banca erai în verva. Mă durea în cur. Şi acum? Am luat un tratament intensiv. Bruneţica trecea înapoi, către casa. O vezi pe aia? Da. Nimic. Zi, ce e cu ea. Nimic, trece zilnic. Se face tot mai urata. Mie mi se pare drăguţă. Nu mai e.

Stătea cu ceafa pe nasul meu. Mirosea frumos. Îi vorbeam în par. Bai, deci îi vorbeam în par. Iar gâtul… era gâtul perfect, gâtul perfect. I l-am lins. Hei, ce faci? Te ling. De ce? Îmi place gâtul tău. Sărutul ar fi acoperit o suprafaţă modesta. Bine, atunci linge-l. I-l lingeam. Nimic porno, nimic pervers, nicio erecţie şi niciun stres legat de lipsa erecţiei. Pot să rămân la tine în seara asta? Sigur că poţi. Baby, te vreau. Am vrut să spun ceva. Nu, nu mai spune nimic. Tot farmecul tău consta în tăcere. De unde

ştia asta, Rita? Spune tu, de unde?

Ne-am întins pe jos. Pune o muzică. Orice? Orice. Am pus Tangerine Dream. Îţi place? Îmi place. E o muzică despre tăcere. Dacă spui tu. Dezbracă-mă. I-am scos tricoul, i-am scos sutienul, apoi i-am dat jos fusta. A rămas în chiloţeii ei transparenţi, de data asta verzulii. Nu spune nimic despre chiloţeii mei, ok? Verde nu e o culoare comuna. Atunci ce ce i-ai îmbrăcat? E forma mea de protest că m-ai ignorat zilele astea. I-am scos. M-am dezbrăcat singur. Ea stătea întinsă pe spate şi privea tavanul, Eu stăteam întins şi priveam tavanul. TD canta Lily on the beach. Ea avea pizda fierbinte, iar eu aveam pula sculata. Iar între ele două erau doi indivizi care le încurcau al dracului de tare. A întins mâna şi mi-a atins-o. Aşa, cu dosul palmei. Apoi cu palma. Apoi iar cu dosul palmei. Am întins mâna şi i-am atins labiile. Aşa, cu dosul palmei. Apoi cu palma. Apoi iar cu dosul palmei. M-am întors către ea. Am privit-o în ochi. I-am spus, iartă-mă. Ne-am sărutat. Ne-am futut şi-am murit.

* * *

Bai, deci dacă ar fi după mine, totul ar fi ok.

Adică as pocni din degete, aş spune „să vină Lavi, să-mi sugă pula şi să plece”, Lavi ar veni, mi-aş suge pula, şi-ar pleca. După aia, as pocni din degete şi as zice”, am nevoie de vreo 2.000 de parai, să-i sparg în Bamboo”. Paraii ar veni, m-aş duce în Bamboo şi i-aş sparge cu prostii aia de acolo. Pentru că sunt proşti, bai. Şi ştii de ce? Pentru ca eu sparg banii, îmi fac damblaua şi mă car. Aia rămân tot timpul acolo. Aşa că, dacă ar fi după mine, as zice, „let them free”. Şi prostii aia s-ar elibera, s-ar duce în Twice. După aia, as zice, „să vină tata din groapa”. Şi tata ar veni, as mai sta la o tacla cu el, l-aş mai întreba ce pula mea mi se întâmplă, şi cum dracului să ies din încurcătura asta, din astea, ca între bărbaţi. Cred că mi-ar fute una peste ceafa de mi-ar ieşi creierii pe nas. După aia as zice, „să fie pace în lume”. Şi s-ar face pace în lume, motiv pentru care concursurile de miss n-ar mai avea sens. Fetele alea s-ar fute doar pe 100 de parai. După aia as zice, „vreau să fiu îndrăgostit de Rita, şi ea să fie îndrăgostită de mine, să trăim mulţi ani, să ne futem mereu ca prima data, să avem copii la fel de tâmpiţi ca noi, să trăim mult

şi să murim puţin”. Şi m-aş îndrăgosti de Rita, ea s-ar îndrăgosti de mine, ne-am fute mereu ca prima data, am face copii tâmpiţi, am trai mult şi am muri puţin. După aia as zice, „vreau să fiu preşedintele SUA”. Şi aş fi preşedintele SUA, Le-aş spune atât – sunteţi liberi. În doi ani n-o să mai audă nimeni de statul ăsta. După aia as zice, „vreau un kil de portocale”. Şi aş avea un kil de portocale. „Dar nu aşa, mă, decojiţi-le”. Şi le-ar decoji. După aia as zice, „băgaţi-i mă nişte creier în cap lui Mircea Geoană, săracu’”. Şi i-ar baga lui Mircea Geoană nişte creier în cap. Ar deveni un geniu, ar scrie o opera nemuritoare (nu contează, să zicem o simfonie), ar înnebuni şi l-ar instala la Socola. Acolo toată lumea i-ar spune Preşedintele. După aia as zice, „ce pula mea să mai zic ca deja nu mai am nicio idee”. Şi nu as mai avea nicio idee. Bai şi atunci totul ar fi ok.

* * *

Am murit şi am înviat.

Şi iar ne-am futut. Iar după trei zile m-am ridicat şi am scris: „Aceasta este femeia mea. Tot ce este al ei este şi al meu.

Sânii ei sunt sânii mei. Gândurile ei sunt gândurile mele. Salariul ei este salariul meu. Când calca pe nisipul timpului, mă scurg odată cu ea. Când doarme, dorm şi eu. Când plânge, plâng şi eu. Când rade, rad şi eu. Mama ei este mama mea (sper să nu fie la fel de buna că mă dau la ea). Iar tot ce este al meu îi aparţine: smocul de par de pe piept, smocul de par de pe cur (pe care le iubeşte atât), coaiele când sunt tari, colecţia mea de tricouri, felul în care o mint, cei 2.000 de parai care mi-au rămas, gândurile".

Era în spatele meu. Ce faci? Scriu la blog. Ce? Ce-mi trece prin cap. Citea. Dar este despre noi. Pai asta-mi trece prin cap acum. Dar eu nu vreau să scrii despre noi pe blog. De ce? Sunt intimităţile noastre. Nu ne cunoaşte nimeni, baby. Cei care comentează pe blog nu sunt nimeni. Ba sunt. Ba nu sunt. Sunt nişte personaje care aduc vag cu aia de stau în spatele lor şi bat la taste. Toate? Toate, mai puţin o pizdă care a vrut să ştie cine sunt. Adică. Mi-a trimis un e-mail ca ştie cine sunt. Deci ştie şi cine sunt eu. Nu, de tine nu ştie. Dacă ştie de tine ştie şi de mine. Nimic nu e perfect, Angel, sunt şi pizde proaste, care nu-şi cunosc locul, care confunda imaginea cu fundalul, dar le

ignor şi merg mai departe. Asta e treaba ta. Corect. Nu vreau să mai scrii despre noi pe blog. „Auzi, Rita, pizda asta proasta nu mai vrea să scriu despre noi pe blog”. Cine e pizda proasta? Personajul care eşti tu. Adică cu un tu nu eşti o pizdă proasta. Deşi, dacă mă gândesc bine… Am ras. Joke, joke, nu pune bot – glumeam. Asta nu e gluma. „Bai, s-a încins taratza în piţipoanca”. Te rog, încetează cu asta. Mai exact. Nu mai scrie în timp ce vorbim. Pai nu scriu despre ce vorbim. Dar? Scriu despre ce gândim. Vezi? Glumeam. „Rita, cineva sta în calea fericirii noastre, ce să fac?”. Bai, te-ai ţicnit, ce ai? Nu mai scrie. Nu m-am ţicnit, doar mă joc Angel. E un căcat de blog, e o ejaculaţie trista care mă înveseleşte, e un moft. E ceva care îmi trebuie. Dar eu? Angel, Angel, Angel… uite, noi doi suntem îndrăgostiţi, right? Îndrăgostiţii se joacă. Playing fucking games. Da, dar nu aşa, baby. Dar cum? Nu ştiu, în pat. Vrei să ne futem? „Rita, dau o muie şi revin, da?”. Nu dai nicio muie, eşti vulgar şi încăpăţânat. Angel, te iubesc, ce naiba ai? Eşti încuiată, să mor eu. „Bai, Ritutza, asta se supără, ce naiba să-i fac?” Cine e Rita? O pizdă de pe net. O cunoşti? Nu. Şi de ce vorbeşti cu ea. Îmi place. Cum îţi place? Uite aşa. Adică? Adică personajul care ştie ea că sunt e îndrăgostit de personajul care

ştiu că este ea, înţelegi? Personajele noastre se iubesc, noi nu. Nu înţeleg. Adică dacă ar exista o lume paralela cu asta, noi doi am fi atât de îndrăgostiţi încât am sta pula în pizda 24 din 24… Ar rămân gravida şi ar naşte cu pula mea în gură, înţelegi? Am fi inseparabili, am fi unul. „Rita, dă-te-n gâtu' mă-tii – nimeni nu ţi-a mai făcut o declaraţie aşa de candida pana azi". Pe mine nu mă iubeşti aşa. Pe tine te cunosc de două zile, babe. Pe ea o ştiu de 30 de zile. E o diferenţă. Vreau să plec acasă. Vreau să mai stai cu mine. Atunci închide comp-ul. Nu, nu-l închid. „Bai, deci gagica începe să-şi delimiteze teritoriul, asta începe să mă calce pe nervi". Nu delimitez nimic. Dar dacă stai cu mine, stai cu mine. Pai stau cu tine. Uite, vino aici la mine în braţe, scriem amândoi, vrei? „Bai, Rita, vine". Uite, scrie ceva. Ce? Orice. „Salut, sunt Doina". Acum zâmbeşte. Nu-mi răspunde nimeni. Honey, asta e blog nu messenger. Ştiu ce este un blog. Deci eventuale comments-uri pe mâine. Mai scrie ceva. Ce? Nu ştiu. „Îl iubesc, e al meu". Ce poate să spună o femeie… De ce eşti rău? Păi, pula mea, în afară de asta e a mea, asta e al meu, altceva mai ştiţi? S-a ridicat. Plec, ziua asta e stricata. Bine, pleacă. Ţi-am pus tricoul la spălat. Pot să iau un alt tricou? L-a luat pe ăla cu „am avut tot şi am pierdut/ai plecat într-un minut".

Păstrează-l, voiam oricum să-l arunc. De ce? L-a uitat o balamuta de pe centura, acum o lună. Asculta manele. Mă suni tu? Nu ştiu mă, cară-te, am de scris pe blog. A ieşit. Mă uitam pe fereastra după ea. Mergea cu capul aplecat şi plângea. Bai, în secunda aia am fost misogin. „Ce zici, Rita, se mai întoarce?”

* * *

Bai, deci scriu asta cu ruşine şi smerenie.

Trăiesc stări de tot căcatul şi-mi place. Şi trăiesc stări mişto, iar asta mă enervează la culme. Pentru că trec, trec repede. Uite, aseară a fost una din asta. Stăteam pe mess. Vorbeam cu unul care se caca pe el că are şapte toante pe care le fute. Toate luate de pe net. Cică fete deştepte, care după ce că-i sug pula, îi mai dau şi bani. Bai, deci nu poţi să spui ca nu te afectează. L-am întrebat cum face „Păi, ba băiatu’, trebuie să te ocupi de asta, să aloci resurse dacă mă înţelegi”. Mi-a povestit vreo ora. Nu l-am crezut o iota. Du-te-n gâtu’ mă-tii! şi i-am închis.

M-am ridicat, mi-am pus o muzică (Bobby McFerrin – Slightless Bird) şi mi-am probat nişte tricouri. Uşor în scârbă. Mă gândeam la Angel. Ar fi putut să fie, dar n-a fost. Mi-am pus tricoul cu: „nu cred că acela roşu din colţul gurii e sânge/cred mai degrabă că e libidoul unei târfe care plânge”. Litere roz pe fond maron. Nu l-am purtat niciodată. Îl mai scot din când în când. O să-l pun când o să mă însor, la starea civilă. Iar când primarul o să-mi atragă atenţia că nu-s îmbrăcat corespunzător, o să-mi bag pula în mă-sa şi o să mă car. Ce motiv mai bun pentru divorţ?

După aia mi-am pus tricoul cu „Acelaşi întuneric, acelaşi mister/Zepp, canta ceva despre o scară spre cer”. Litere turcoaz pe fond verde. L-am primit cadou de la o manelista ca să se răzbune pe mine. Îi promisesem ca o bag pe sistem la Salam. Mi-a supt pula de trei ori într-o oră. Bai, deci i-am spus – o să ajungi o mare solista. O mai văd pe www.fetize,.ro, semn ca a reuşit.

După aceea mi-am pus tricoul cu „Femeia nu a scos niciun sunet dar i-am răspuns totuşi la întrebare/Ne-am mângâiat,

apoi mâinile şi-au povestit toată noaptea despre aceasta întâmplare” Litere galbene pe fond galben. Asta o să i-l fac cadou doamnei Neli. N-o să priceapă, dar o să plângă un pic. E sensibila atunci când descoperă cât de cretina şi lipsită de simt artistic e.

Am mai pus unul. Bai deci asta e unul din tricourile mele favorite. Îl pun de ziua naţională şi când mă duc la bowling. Litere kaki pe fond orange. Şi scrie: „Din găurile ei se revărsau zorile/Iar din lovitură îi cântau cocoşii”. Mă pregăteam să-l îmbrac şi pe ăla cu: „Îţi poţi alinta limba cu trupul meu/Nicio legătură cu faptul că am devenit ateu”. (Litere albe pe fond cenuşiu), dar bătea cineva la uşă. Vecine, am primit azi un peşte. Am făcut o plachie. M-am gândit că vrei şi mata. Băi deci, femeia asta are toate calităţile, mai puţin una – nu e femeie. Intra doamna Neli, nu sta în uşă. A intrat. A adus platoul aburind la bucătărie. S-a întors. Aştepta cuminte. Ce aştepţi? Păi, nimic. Mă uitam, să văd, dacă mai e ceva de şters, de curăţat. Nu, nu e. Bine, atunci plec. La uşă am strigat-o. Hai să te dau cu leagănul. Doamne fereşte vecine, poate cad. O ţaţa ai pierdut-o, ce mai contează una? Hai urca. Bine vecine, dacă zici

mata. Am pus nişte QUEEN. Ea a urcat. Am stins lumina. Afară ningea. Bai Rita, când m-am uitat înapoi, în leagăn era o fetiţza de 5 ani, care râdea la mine. I se vedeau chilotzeii, dar nu era nimic pervers în asta – la dracu'! e o fetiţă. Haide, dă-mă! Tare! Am dat-o. Râdea. Bai, deci era frumoasă, dar nu frumoasa „aşa" ci frumoasa de-ţi tăia aerul, îţi baga jugulara în reparaţie, îţi scotea sufletul din cocina, înţelegi? Era fetiţza pe care o s-o am eu într-o viaţă când o să mă însor, când o să fiu conform şi o să am copii. Bai, mă uitam la ea şi ea zicea tata. Tata dă-mă mai tare, tata ce nas mare ai, tata te iubesc. Bai, deci dădeam în leagăn copilul care urla să iasă afară din mine. Am luat-o pe umeri, am ras şi eu (bai, deci am ras şi eu), am fugit prin casă, ne-am uitat pe fereastră, am numărat fulgii de zăpadă (tu îi numeri pe fulgii băieţei şi ei îi număr pe fulgii fetiţze, da tati?), am dat nas în nas, ne-am gâdilat… bai, Rita, vreau un copil. Şi când am obosit ne-am întins pe spate, am închis ochii, am mai ras un pic şi am adormit.

Abia în vis am avut coşmarul ca fetiţza sunt eu.

* * *

Bai, deci azi sunt hippie, m-ai înţeles?

Sunt Lafayette. Nevastă-mea sta cu copilul de mana, îmi canta în lacrimi şi eu îi spun ca nu înţelege cum sta treaba cu integrarea în absolut. Până la urmă vine cu noi în Nevada ca să-l vedem pe unul care trebuie să plece în Vietnam. Pe bune acuma, mi-aş dori să fiu hippie, să am tunsoare afro, să fie 1967 şi s-o ard cu gagicile prin San Francisco. Pula mea, Rita, şi dacă vreau eu ceva aşa se şi întâmplă. Băi deci, îţi spun acum ce-o să fac, ca să ştii şi tu de ce lipsesc un pic, ok? Îţi spun ca să nu te mire dacă o să mă schimb, dacă o să fiu altul, dacă de mâine o să-ţi scriu cu flori în loc de litere, dacă am să iau un LSD în loc să te ling în pizda (au acelaşi efect, anyway) şi dacă o să vezi unul în parc, învârtindu-se pe loc cu mâinile întinse rânjind spre soare (se anunţă ploi, dar nu contează). Dacă-l ia potera, e ok – aşa trebuie să se întâmple. Dacă-l ia salvarea – e logic, trăim totuşi în Oltenia. Dacă îl lasă în pace, toţi sunt la fel şi nu se mai poate face nimic.

Bai, deci mai întâi mă mânjesc cu negru. N-am cerneala,

n-am crema de ghete, aşa că o să-mi stric markerul ăla cu care o desenam pe doamna Neli în jurul gurii în timp ce-mi sugea pula (dar despre asta altă dată). După aia, îmi pun în cap o cordelutza, îmi pun tricoul cu: „good morning starshine/the earth says hello/you twinkle above us/we twinkle below”, blugii jepati şi banda sonora de la Hair. Bai, deci ştiu exact cum o să arăt, pricepi? Şi nu-mi spune „o să arăţi ca o pizdă”, că mă faci să rad, da? Iar hippies erau nişte cretini luminoşi nu nişte lucizi ludici. O să urc la doamna Neli şi-o să-i pun în cap o cununitza de flori. Din plastic, ca ea din astea ţine în casă. O să arate a mortăciune dar, hei, suntem high, suntem pe alfa, suntem pe „peace dude, peace”. Şi-o să ne futem hippie. Adică o să facem dragoste nu război. Rita, my dear, încă nu ştiu exact cum e să fuţi hippie, dar bănuiesc ca tot cam p-acolo. Dar, pentru a marca diferenţa, o să-i dau să fumeze puţina iarba (am un joint de la o scato olandeza care m-a umplut de căcat la Eforie anul trecut, împuţită dracului – dar asta e iar o alta poveste), o să-l pipam amândoi, o să-i dau să bea nişte ţuica (tescovina, de unde pula mea bani de whisky) şi după aia, ne vom aminti că nu ne mai amintim nimic.

Bai, deci mor să o fac şi să nu-mi mai amintesc. Mor să fut nememorabil, ca un câine care habar n-are dacă a atins căţeaua sau era doar acolo, în haita de nunta. Mor să fac lucruri care nu contează, să trec prin viaţa ta ca şi cum n-aş fi trecut niciodată, să fie totul la prezent, să am o cauza minora pe care s-o ignore toţi, să trăiesc ca şi cum n-aş fi trăit. Iar când mor, să întrebe popa în jur „mă, noi pe cine îngropăm aicea?”. Pricepi? Iar după ce o să ies de la doamna Neli (o las lata, să mor eu, de n-o asculta toată viaţa ei numai: if you going to san francisco, să nu-mi spui mie iubitule), o să ies afară. Când o să mă vadă doamna Mogoş (că e în faţă, cu javra ei eterna), o să-şi pună mâinile în cap, o să facă cruci şi o să meargă la asociaţie ca să mă reclame că i-am pupat căţelul în bot motiv pentru care l-am afectat emoţional. Dar fiind hippie, o s-o iert. De fapt o s-o ignor. O ignor şi când nu sunt hippie.

Şi-o să mă duc la Angel la bancă. O să intru, de două ori pentru ca prima oară sigur mă da afara security guard. Dar ea o să mă vadă, o să le spune „il cunosc pe… domnul” şi-o să mă bage în camera de consiliere şi o să mă certe. Moamă ce o să mă certe. Eu o s-o ascult alfa, o să tac, o să-i zâmbesc tot timpul şi

la un moment dat o să mă ridic şi-o să plec. Bai, Rita, asta e marea tragedie a oamenilor hippie – nu-i înţelege nimeni mă. Bai, deci peace.

* * *

Bai Rita, deci mie îmi vin ideile doar când mă plictisesc.

Uite aşa am eu idei tot timpul. Ştii ce am făcut aseară? M-am certat cu Angel. M-a sunat şi mi-a bocit în telefon. Că am făcut-o de ras fata de colege, ca directoarea a sancţionat-o (pentru că are anturaj care nu face cinste băncii), că-mi bat joc de ea. Din astea. Am vrut s-o înjur. N-am înjurat-o. I-am zis că o iubesc. Aşa mă iubeşti tu? Pot şi mai rău, dar mă cenzurez. A zis îmi pare rău şi-a închis.

Se poate destrăma o iubire atât de mare în doar două zile? O să mă întrebi ce înseamnă atât de mare. Pai îţi răspund, cât să se destrame în două zile. Bai, deci m-a cam afectat. Când am intrat la doamna Neli în casa (doamna Neli mi-a dat cheile de la intrare – „vecine intri când vrei tu, când te arde atunci vii…

dacă dorm, te urci peste min; dacă fac mâncare, dacă sunt la piaţă, nu contează… dacă vrei o muie, dinţii sunt în pahar, dar eu zic că e mai frumos cu”), era la W.C. Bai Rita, eu eram fiert şi aia se caca. Un potriveu mai mare nu cred că exista. Am strigat-o. Aici sunt, în W.C. Ce faci acolo? Eh, vecine, o constipaţie rebela. Asta mai lipsea, să ai o constipaţie stereotipa. Dar am spus-o doar în gând. Şi? Mai durează? Nu ştiu; bea matale un vin, vezi că am în frigider. Întinde-te ca vin şi eu în 15 minute.

Mi-am turnat în pahar, m-am învârtit prin casa şi m-am plictisit. Am intrat în W.C. Uşor contorsionata doamna Neli se caca. Încerca. Avea privirea javrei doamnei Mogoş când futea piciorul domnului Mogoş. Îmi place cum eşti aşa îmbujorată. Am ciupit-o de obraji. Mi-a rânjit uşor chinuit. Mi-am scos pula şi i-am băgat-o în gură. În loc de laxativ. Atenţie când te forţezi. Am dat de două ori din cur, am scos-o şi am băgat-o în pantaloni. Asta se numeşte eşec. Iartă-mă vecine, nu mă pot concentra. Bine, screme-te aici, poate iese de-o piesa heavy metal. Am ieşit. Într-un colţ am văzut un leagăn. Ce e cu leagănul ăsta? L-am luat pentru un nepoţel. Ai nepoţei? Am. Îi

iei altul, asta se confisca. Ia-l vecine. Bai Ritulica, deci l-am agăţat acasă de tavan şi m-am dat în el până dimineaţa. Bai, e mişto. E super. E mega. E giga. Pe lumina stinsa, să te hatzani de colo colo şi să te uiţi pe fereastră. Bai, renunţ la femei, îmi iau job, vorbesc frumos, fac orice numai să rămân cu plăcerea asta. Hatza în faţa şi hatza în spate. Ştii cum e?

Aşa am luat eu leagănul de la doamna Neli.

* * *

Deci azi am zis:

cam toată viaţa mea am făcut lucruri fără sens. Azi am să fac un lucru cu sens. Mi-am pus tricoul cu „Sunt o simplă inscripţie – ucideţi-mă”. Mi-am lipit meclă de fereastra, am întins mâinile şi am rămas aşa. Toată ziua.

Mai întâi m-a văzut doamna Mogoş. Vag. Doar pentru că a lătrat javra. Apoi m-a văzut domnul Mogoş. S-a apropiat, s-a asigurat că sunt ok şi s-a carat. M-a văzut şi doamna Neli.

Venea de la piaţă. S-a apropiat de fereastra. Vecine? Cară-te în pizda mă-tii, îmi iei expunerea. I-aş fi spus dacă aveam gura libera. Am dat de două ori din cur. S-a prins. S-a carat. Oameni pe strada – trec se uita, fac gesturi, merg mai departe. Un grup de eleve arătau înspre mine. Una mi-a făcut semn cu degetul mijlociu îndreptat către gura. Către gura ei. Sigur, baby, inocenta ta mai ţine câteva luni, după care cate secunde te maimuţăreşti la mine aţâţe puli în cur o să-ţi iei. De la cel mai imbecil bărbat posibil. Şi n-o să-mi fie mila.

Ups, un poliţist. Poarta sub braţ o mapa. Se apropie de fereastra mea. Domnule? Nu-i răspund. O întreabă pe doamna Mogoş dacă mă cunoaşte. Baba e cam surda, nu-l aude. Mimează foarte vag ca măcar vede. Îl întreabă pe catzel dacă mă cunoaşte. Javra spune că da. Apoi da din cap îngrijorată. Face des asta? Javra se gândeşte puţin şi o întreabă pe doamna Mogoş cum se spune „nu, cred că e prima oară”. Baba îi arata, pudelul îi spune poliţaiului ca nu, e pentru prima dată. Poliţaiul se apropie. Domnule, sunteţi în regulă? Detest asta, fac un compromis. Îmi desprind muia de sticlă. Îi strig pudelului, „frate, spune-i prostului că-s ok”. Javra îi spune, „prostule, e

ok”. Deranjaţi ordinea publica, tuna şapcaliul. Ia sugi tu pula tzaghere. „Ia sugi tu pula tzaghere”, zice şi catzelul. Nu era nevoie. Va amendez. La mine în casa? Poate nu ţi-ai luat o gulgută în cap pentru încălcarea proprietăţii. Rog pudelul să continue conversaţia şi mă lipesc din nou de geam.

Dau din cur de 3 ori. Pudelul zice: „nasol, omul zice caramane cum aţi stabilit”. Poliţaiul ezita între a se înfierbânta şi a elibera parcela. Îl ajuta, pudel. „Acuma, frate umanoid, ăla din fereastra e vecinul meu; avem o relaţie corecta – eu îl latru de către ori îl văd el o fute pe vecina de sub noi. În plus, nu-mi da niciodată de mâncare. Dar mă simt solidar cu el. E mai confortabil să ai pe lângă tine un tâmpit pe care îl cunoşti, decât unul pe care nu-l cunoşti. Aşa că, te rog, plimba ursul, că-ţi sar la coaie. Şi, crede-mă, am nişte buze aşa de reci…” S-a carat. I-am mulţumit javrei din priviri. Mi-a răspuns cu un gest la fel de tandru – s-a pisat pe zidul garsoanei.

Pana spre seara nimic important de consemnat. Doi golani de la blocul de lângă noi mi-au desenat conturul cu flegme, un grup de maici făcând cruce (mai ales după ce mi-am lăţit limba),

doamna Neli momindu-mă de afara mai întâi cu câţiva ardei umpluţi, apoi cu un pui întreg la ceaun, apoi cu un tort de biscuiţi, apoi după ce s-a asigurat ca nu o vede nimeni, arătându-mi pizda. Bai, deci e greu să razi ca un cretin având muia lipită de geam. Is hard to be me. Obosisem. Mâinile alunecau. Le ridicam la loc. Iar alunecau. Iar le ridicam. Iar cădeau. Pe la 11 noaptea am renunţat. Nu mai era aproape nimeni afară, decât un boschetar care se caca în faţa ferestrei. Din solidaritate cred. Tremuram tot. Bai, deci asta se numeşte exerciţiu de voinţă. Mi-am pus un Ryuichi Sakamoto, m-am întins în leagăn şi am dormit. Am visat-o pe Angel. Apoi pe directoarea ei. Eram pus să aleg. Am ales-o pe directoare.

* * *

M-am trezit obosit şi cu febra musculara.

Bai, deci eram terminat. Dar psihic eram ok – doar un mic regret ca nu aveam un permis port arma. Ceva nu mergea. M-am urcat în leagăn. M-am dat. Am deschis o carte. Am închis-o. Mi-am pus Isao Tomita. Enervant. L-am închis. Ceva nu

mergea. (ştiu că mă repet, jack ass). Am pus mâna pe telefon. Angel? A vrut să-mi închidă. Dacă-mi închizi se va întâmpla ceva groaznic. Nu mi-a închis. Ce… Cum ce? Ce se va întâmpla groaznic dacă închid? Nu ştiu, dar îmi vine sigur o idee. Mai bine nu. Uite, mă las de băut. Pai tu nu bei. Îţi dai seama ce nasol e să laşi ceva de care nici nu te-ai apucat. Îţi arde de gluma. Angel vreau să te văd. Baby… Angel, mă îmbrac frumos, o să fiu sharmant, o să-ţi plac. O să fluieri de admiraţie. Nu ştiu să fluier. Vezi? Te învăţ eu să fluieri. Cu degetele în gura şi fără ele. Nu ştiu, baby… te rog. O să vorbesc frumos, o să fiu neutru, când o să ajungi acasă o să uiţi partea asta cu mine, atât de discret o să fiu. Nu trebuia să suni. E lucrul care mi spune cel mai des – nu trebuia. Deci sunt în grafic. Nu spunea nimic. M-am prins – taci. Uite cad în genunchi. Am căzut în genunchi. Vezi? Nu văd şi nici nu te cred. Ba da, sunt în genunchi, n-auzi moliile din parchet cum striga? Mereu neserios. Nu, nu, jur, sunt în genunchi, îi frec de parchet, asta fac. Ţi-i arat când ne vedem. Nu trebuie să faci asta… te rog, doar să ne vedem. De ce? Pentru ca plămânii au uneori nevoie de aer. Pentru ca florile au uneori nevoie de lumina. Pentru ca trupul are uneori nevoie de viaţă. Pentru ca buzele au uneori

nevoie de zâmbet. Pentru ca limba română are nevoie de puţin lemn. Lipseşte ceva, mi-a spus. Pentru că am nevoie uneori să fiu tandru. Altceva. Pentru ca uneori am nevoie de tine. Badly. Bine. După program. Vezi ce tricou îţi pui, nu mă face de ras.

N-am făcut-o de ras, mi-am pus tricoul cu „Help me / I think I'm falling / În love again / When I get that crazy feeling, I know / I'm în trouble again". Am ieşit. Mă aştepta în staţia de autobuz. Cuminte, frumoasă, de fapt o întâlneam pentru prima dată, mă îndrăgosteam fulgerător de ea şi implozam. Ai privirea aceea. E câinele meu credincios, mă însoţeşte oriunde. Am început să mergem. Mai întâi în direcţii opuse. Apoi în sens invers. Apoi pe mijlocul străzii. Unele maşini ne ocoleau. Altele nu. Apoi, într-un târziu pe trotuar. A ras. Eşti nebun, dar… Dar? Nu ajunge doar să te iubesc, baby. Mă faci să sufăr. Eşti ambiguu, eşti inconsistent, eşti nesigur. Şi nu iradiez încredere. Da. Şi n-am niciun viitor. Da… adică nu… nu ştiu. Şi în afară de farmec nu prea mai am nimic. Nu ştiu, baby. N-am adâncime, n-am suflet, nu sunt matur. Nu, eşti pueril, falocentric şi misogin. Sunt tot ce e mai rău. Te alinţi, n-am spus asta. Ba da, din bucatele. Nu vreau să ne certam. Pot să te ţin de mana?

Sigur vrei asta? Altfel mor.

Mi-a întins mâna. Micuţza, calda, fina. Am apucat-o şi-am ascuns-o în palmea mea dreapta. Mergeam aşa. Ea nu spunea nimic. Eu nu spuneam nimic. Dacă îmi curge o lacrimă din ochi o să zici că e la oha? Nu, n-o să zic. Am lăsat-o să curgă. Pot să mai las una? Poţi. A curs şi a doua. A treia? Exagerezi. Devii patetic. Am trimis-o la loc în cap. Tu o să cazi la noapte, găsesc eu un motiv. Ne-am oprit în faţa unei vitrine. Ne oglindeam. Suntem frumoşi, a spus. Suntem frumoşi, am spus. Mergem la mine? Mâinile s-au desprins. Iartă-mă, de fapt trebuia să tuşesc. A zâmbit amar. I-am luat iar mana. „Ce faci cretinule!?!”. Vrei să mergem la „Vienna”? Sunt obosită, baby. Bem un suc şi gata. Bine. Am intrat, ne-am aşezat. Am comandat suc. Am băut. Am ţinut-o tot timpul de mana. Ca un disperat. Bai, deci mana ei era una care mi se oferea din mila. Stătea la mine pentru ca o cerusem. O priveam. Ea privea pe fereastră. Era o forma carnala de negaţie. Ridicase zidul. Nu mă mai voia. Păi hai să te conduc acasă, probabil te aşteaptă. Nu mă aşteaptă nimeni. Ba da, Bombo, sau Barbie, sau Turtle, ai tu vreo păpuşă. Eşti rău. As putea să izbucnesc. La ce bun? Lasă-mă să te conduc. Stătea

aproape. Am ieşit. I-am lăsat mâna liberă. Auzi? Paşii mei se aud întotdeauna după paşii tai… Poate… Auzi? Respir odată cu tine… baby… mai sunt 30 de metri pana la casa ta. Fă-mi plăcerea sa mă fac de căcat cum trebuie. Eu aberez, tu înaintezi făcând abstracţie… hai mă că e fun. Nu spune asta. Asta e intrarea în casă. Eu o să intru şi tu o să pleci. Am vrut doar să te văd. Ştiu. Stai un pic. Mi-am suflecat pantalonii. Vezi? Sunt juliţi. Da, baby, sunt juliţi. Ţi-am adus şi un tricou. Ia-l, e pentru tine. L-a desfăcut. Scria ANGEL. Don't worry, se ia la spălat. M-a sărutat pe obraz şi a fugit în casă.

La revedere am spus uşii metalice cu încuietoare dubla.

* * *

M-am întors din oraş. Cu o plasa cu portocale şi o concluzie.

Bai Rita, deci fii atentă ia-ţi ce-ţi spun eu acuma şi-n vecii vecilor amin: viaţa nu e ce trăieşti ci ceea ce rămâne să povesteşti. Şi punct şi du-te-n pula mea, că-s prea deştept pentru

tine. Angel is dead. Mergem mai departe. Life is short. Nu-mi pasa. Ba-mi pasa dar să-mi bag pula-n mă-sa dacă-mi foloseşte la ceva să recunosc. Deci nu-mi pasa că-mi pasa. Nu mă simt uşurat. Şi nu, n-am să spun, dă-o-n gâtu' mă-sii de imbecila şi de curva şi de pizda proasta, vaca dracului. Constipata pulii, bleaga secolului, bashina speciei feminine, duda dudelor. Am să spun doar atât: e frumoasă, îmi lipsese, I'm fucked up! Dar asta a fost ieri.

Aşa. Azi. Bai, deci aşa ceva nu se poate. Bai, deci fii antena încă o dată. Lucrurile se leagă. Dacă te faci de căcat o dată, te faci şi a doua oară. E hegelian-n pula mea, dar ce ştii tu despre Hegel femela babuin ce eşti… Acuma: mi-am dezinstalat mess-ul. De vreo săptămână mă conversam cu una pe mess. Avea ID: anto nela77. Zicea că e tânără, singura, părăsită de soţ (plecat în Spania la munca). Bai, deci una mai proasta ca asta n-am văzut. Bai şi m-am străduit. E scopul meu în viaţă, să dau de femeia cea mai proastă, de cretina cretinelor, de muma lor, de arhetip, de rădăcină, de miez, de esenţă. Să îi fac curte, să o iau de nevasta, să facem câţiva copii, să ne înmulţim şi să fiu fericit…

De unde eşti frumoaso? Pai din S. Pula, şi eu sunt de acolo. Cine ştie, poate suntem vecini. Nu ştiu, nu cred, ca eu am casa. Şi aia care stau la casa nu au vecini, einsteinitzo? În fine. Şi care e treaba cu tine. Stai mai încet ca eu scriu cu două degete. Bine scrie cu două degete. Sunt tot alea pe care îi le bagi în pizda? hihihih De ce vorbeşti aşa domnule? Pentru că eşti proasta, dă-te-n spumele mele. Câţi ani ai? E treaba ta câţi ani am, pizda proasta? Nu, dar eram curioasa ca să ştiu. Am 90 mă. Dar, la rigoare, te fut ca unul de 25. Eu nu fac sex la rigoare, ci numai acasă cu soţul meu. Bai, deci cam asta era nivelul – adorabila pleampa… Şi nu cred că ai dumitale vârsta aceasta pe care o spui. Dar cât crezi că am, woman? Ai în jur de 30.30 zici… Dar tu cât ai? Eu am 32, merg pe 33. Şi de ce vorbeşti aşa, de parcă acum te-a asamblat Asimov. Nu-l cunosc pe Asimov. Sigur, a murit fericit din cauza asta. Nu înţeleg ce vrei să spui domnule. Ah, nimic, scriam cu glas tare. Mă descurc greu pe internet. Mi-am cumpărat lăptoc abia acum o săptămână. Ce ţi-ai cumpărat mă, lăptoc? Da, lăptoc. Dumnezeule! Lăptoc… De la mâna a doua. Pai şi ce cauţi pe net? Mai vorbesc cu soţul pe messenger. Şi tu stai singură acasă? Da. Şi cine te fute? Dar ce e

treaba dumitale? Zi mă, nu te mai caca pe tine… Soţul când vine, în vacanţa de vara. Moamă ce-o fi la pizda ta – pânza de păianjen. Şi cu ce te ocupi? Sunt casnica. A, creşti copii. Nu avem copii căci nu vrea soţul. Bai, deci proasta asta care vorbea ca o vaca mă incita. Angel însemna efort, însemna resurse, ambreiaj, consum, introspecţie, din astea. (Gata, no Angel. O să crezi c-o iubesc. Normal c-o iubesc, ce proastă eşti).

Te cheamă Antonela? Nu, mi-am luat nume de net după mama. Dar cum te cheamă? E, nu contează. Mă nu contează, ca să n-o mai lungim, ce zici, ne futem? Nu ştiu ce să zic, e prea din scurt. Pai asta nu e nu. Nu e nu. Hai mă, că o să fie bine. O să te ling în pizda de-o să te urci pe pereţi. Ce e drept e drept, aşa mi-e dor să mă cineva acolo jos… pai hai, mă sui în taxi şi vin, unde stai? A, nu-ţi spun. Pai şi cum te fut tâmpită dracului, telepatic? Pai şi dacă nu-ţi place de mine. Lasă că-mi place, iau şi fata de perna cu mine. Just în case. Dar dacă nu îmi place de tine. Nici nu trebuie, te fut în cur şi nu mă vezi. Eşti repezit. Mai Penelopa, tu stai nefutută cu lunile şi tot eu sunt repezit? Aş vrea eu să fiu Penelopa Cruz. Omfg… Cum să nu fii misogin frate? Pai pana cum trebuia să-ţi aud ghiarele cum aluneca pe geamul

meu mă. Să-ţi văd limba pe sub uşa cum se târâie pe parchet şi mă caută de coaie. Nu ştiu ce să zic. Pai zi da. Da. Şi cum facem? Hai să ne vedem în oraş, la o cafea. Dacă îţi place de mine, vedem mai departe cum facem. Dacă nu-ţi place de mine, plecam fiecare acasă. Ba, dar tu nu eşti proasta chiar degeaba. Peste o oră la barul Vienna, ştii unde e? Nu ştiu, soţul meu m-a cam ţinut acasă. În centru mă, lângă cinematograf, o să-l vezi tu. Cu ce te îmbraci? O rochitza verde şi cămăşuţa albastra. Mda, la fel de asortata pe cât eşti de deşteaptă. Tu cu ce-o să vii? Bai eu o să am un tricou negru pe care scrie aşa: „La început au fost doar un băiat, o fată şi un zid, cu lumini şi umbre; apoi a dispărut fata, apoi a dispărut şi băiatul, mai târziu a dispărut şi zidul, pe urmă luminile… am rămas doar cu umbrele” Jumate scrie pe fata, jumate e scris pe spate. Nu ştiu dacă o să ţin minte. Vaco, câţi pula mea au tricouri cu înscrisuri deştepte? Nu ştiu.

Bai, deci m-am dus la Vienna, am scos 5 de parai, mi-am cumpărat un capuccino şi m-am pus să aştept. Am refuzat o curvă, pe fata de la bar (mă cunoştea, i-am dat o muie odată când voia să-şi facă prietenul gelos… a reuşit – mi-a rupt ăla o coastă) şi un homosexual patetic. Regizor de teatru, altfel cotat.

Era pe acolo, făcea research. Bai, deci eram plin de speranţe, înţelegi? Ar fi fost prima luata de pe net. Coaiele mele se foiau deja vesele prin boxeri. Aveam în faţa ochilor o muie mai valoroasa decât „studiul de improvizaţie no.8” a lui Kandinsky. Acuma, recunosc, aveam şi emoţii. Şi nu râde de mine Rato, că îţi smulg inima şi mă piş pe ea. Bai, deci şi cum beam eu din capuccino ăla şi mă holbam la cine intra şi cine ieşea, vad şi cucoana în verde/albastru. Cobora dintr-un taxi. A intrat. În momentul ăla tot capuccino-ul mi s-a scurs pe bărbie. Cred că dacă nu eram un ins civilizat urcam pe pereţi. Sau mă ascundeam pe sub masă. Sau, mergeam la smardoiul de la masa de lângă mine, îi smulgeam pistolul pe care-l ţinea ostentativ la vedere şi mă împuşcăm în cap.

Era doamna Neli.

* * *

Bai, să nu zici vreodată despre mine că nu-s şmecher.

Bai Rita, deci sunt şmen, sunt diabolique, sunt tare. Şi sunt

mândru de mine bai. Sunt unique, sunt inegalabil, sunt eu nume de cod Nicolae Labis. Dar, sigur, nu asta vrei să auzi. Şi tu eşti la fel, aşa ca nu te încălzeşte. Bai, deci azi am zis ca dacă lovitura finala nu e şi mortala, atunci nu e lovitura ci o laba trista. M-am trezit de dimineaţă, m-am bărbierit, mi-am pus un tricou nou noutz pe care scria: „Când sunt mulţumit c-am stârnit noi ispite/Din mine ies limbi şi năpârci otrăvite”, gheata otter şi-am ieşit. M-am oprit la bancă, la Angel. Am intrat. Angel s-a uitat, s-a încruntat şi şi-a văzut de treabă. M-am scanat. Poza ei arsese. Am ignorat-o. Bună ziua, aş dori cu doamna directoare. Security m-a condus la doamna directoare. Bai, dacă e să ţi-o descriu subiectiv n-am nevoie decât de câteva cuvinte: eleganta, uşor corpolenta, dar a cărei gura imensa striga sopran: vreau pula! Genul complexat care, pentru a se ascunde, vorbeşte tare, se da sigura şi expeditiva. Exact cum o reţinusem. Sărut mana, i-am zis. Bună ziua. Sărut mana, i-am zis a doua oară. Bună ziua, v-am auzit din prima. Doamna, dacă am zis sărut mana da-mi în pula mea lopata sa ţi-o ling. A pus mâna pe telefon ca să sune la poartă. Am oprit-o. Doamna, violenta mea se opreşte la etalarea verbală. În rest sunt ca un mieluşel. Bun, şi eu ce trebuie să fac? Nimic doamna, îmi daţi laba, v-o ling un pic şi

după aceea mă ascultaţi. Mi-a întins mâna. Am pupat-o cast. Adică mi-am întins limba pana pe la încheietură şi înapoi, după care i-am băgat un strat gros de scuipat şi pe palma. Şi mai şi gemeam. Greţos. Adică suficient încât să-i sara sfârcurile şi să-mi scoată ochii. M-am făcut ca nu observ.

Ok, vă ascult acum. Mă privea rece. Bai Rita, era frigider găoaza. Adică rece rece în faţa dar fierbinte-n dos. Bai, eu simt asta. Am simţurile bune. Simt de la 100 de kilometri dacă vaca e încinsă. Tu, spre exemplu acuma, ai o uşoară indispoziţie, bei Cola şi te gândeşti aiurea. Simţi cocul ăla pe cap ca un căcat de elefant. Te-ai fute cuminte, fără nervi, pe birou. Aşa, ca o ploaie de toamna, din aia care-ţi intra în piele, te face melancolic şi uşor depresiv. Te-ai fute cu mine. Cred că dacă îi băgăm un deget în vagin, mi-l reteza.

Doamna, în primul rând doresc să-mi cer scuze că v-am tulburat un pic colega. Ştiu că i-am făcut un deserviciu şi aş dori să… da, i-aţi făcut, e destul de deprimata perioada aceasta… Doamna, acum vorbesc cu dumneavoastră, nu cu ea. Ok, vă ascult. Deci, reiau, şi nu mă mai întrerupeţi că-mi bag pula.

Puteţi să încercaţi să nu mai fiţi vulgar? Puteţi să încercaţi să nu mai faceţi pe directoarea cu mine? Nu înţeleg. Va lămuresc eu în 10 minute. I-auzi. Deci scuze pentru colega am cerut. Doi: am nişte bani. O să-i primesc în câteva zile. Mă gândeam să fac un depozit. Mulţi? Vreo 20.000 de dolari. S-a schimbat la fata. Cum să nu? Avem dobânzi bune, termene suportabile, vă putem plasa banii în titluri sau active de fond mutual, sau pur şi simplu îi putem păstra într-un cont de economii… Hei, tonomata, alo. Asta vorbim când primesc banii. Acum am venit pentru altceva. Ascult? Să fiu sincer, îmi placi. Fugi domnule de aici. Zău, nu mai am somn, nu mai gândesc, am erecţie numai când îmi amintesc că exişti. Exageraţi. Dacă nu-mi plăceai, mergeam dincolo la BER. Ai nişte draci pe tine, că se simte pana peste drum la shaormerie. Domnule… Să mor eu, shaorma de peste drum are gust de pizdă. Cum musti din ea, cum ţi se scoală pula. Verificat. Mai întâi am crezut că e de la ceapa. Nu, de unde. E de aici. S-a ridicat în picioare. Domnule, exageraţi deja şi nu sunt obligata sa vă ascult. Vă mulţumesc pentru vizita şi va aşteptăm oricând.

Bai, deci boarfa m-a lucrat ca la carte. M-a condus. Angel

se uita la noi. Era surprinsa. Şefa ei zâmbea. Mtz. Ceva n-a mers. Mă, era toată numai sex, se înroşise toată, cred că avea chilotzii uzi. Şi totuşi nu cedase. Am ajuns acasă uşor confuz. Am urcat la doamna Neli i-am arătat pula, am înjurat-o, i-am futut un capac peste ceafa, m-am pishat pe tastele de la computer, am mâncat o oală de sarmale (mi-era o foame de muream), i-am arătat iar pula (priveşte-o bine cretino şi salivează – bai, deci chiar saliva, avea două mici cascade la bot). M-am întors şi am început să urzesc planuri. Directoarea trebuia răpusă.

* * *

Vecine, ce să fac ca să mă ierţi?

Pai mai întâi vreau să ştiu de ce să te iert? Hai mai vecine, ca de două zile nu mai dorm. Pai dacă stai pe net… oricum, nu mă interesează. Aseară m-am urcat pe marginea ferestrei, voiam să mă sinucid. Aşa şi, se blocase fereastra? Te-ai împiedicat de halat? Dăduse ceaiul în foc? Ce-a intervenit? Am zis să mai încerc odată. N-a mers nici la a doua observ. Nu, cu matale. Ah.

Subţire, asta a fost tot? Mai e ceva. Ce? Te invit la masă. Nu mi-e foame. Am pregătit ceva bun pentru matale. N-am pofta de sarmale. Nu-s sarmale. Fasole. Nu e fasole. Musaca. Nu. Nu ghiceşti, e ceva ce n-ai mai mâncat. Bai, deci mi-era foame. Bine, vin. Dar să nu te prind cu botul la prohab. Hai mă vecine, toţi avem dreptul la a doua şansă. Bine că eşti deşteaptă.

Bai, deci eram încă furios pe baba asta. Ce caută ea pe net? Ce caută ea să-mi dea speranţe şi după aia să mi le spulbere? Mă enerva ca prostia o îndemna să se emancipeze. O femeie de aproape 50 cu messenger. Bai, deci îmi aparţine, ai înţeles? Orice gest de evadare este îndreptat împotriva mea. Putea să sugă pula la zece de-al de boşorogul ăla care o caută marţi şi joi. Îi mai aduceam eu 90 ca să facă suta. Dar nu încerca să-mi fugi din cuşca imaginii care mi-am făcut-o despre tine, ai înţeles? Nu fi alta decât aia pe care o cunosc eu. Nu mă face să văd în tine o femeie complexa, că te-am ras. Nu-mi face surprize, nu mă prinde descoperit. Nu mă face să cred că exista riscul să te pierd din cauza că mă complexezi. Nu mă face să-mi vină dracii pe tine, să vreau să te descopăr, să te ridic lângă mine. Nu rupe pânza în care te-am fixat cu grija şi care te ţine în viaţă.

Şi se mai şi îmbrăcase ca o vaca. Verde cu albastru. Am urcat. Bai, deci m-a luat. Nu ştiu, cred că e de la mine, dar mareu sunt prins în off side. Dacă vedeai ce era pe masa la asta, bai topeai nu un gheţar, nu un căcat de inima cu fitze (ca a mea), ci o întreagă banchiza. Avea vânat, avea babic (ştia coarda ca eu mor după babic), avea vin de 10 ani, avea eclere (mor şi după eclere), avea roşii umplute, ardei umpluţi, morcovi umpluţi, castraveţi umpluţi, conopida umpluta, mărar umplut, da ce pula mea nu avea umplut? Aşa ştia ea să facă aluzii subtile. Pe masa la mijloc înfipsese într-un pahar o lumânare. Şerveţele, pâine alba, tacâmuri de argint (le împrumutase de la doamna Mogoş). Iar pe scaune pusese cate o pernă. Se uita la mine cu frică. Bine mă, stau jos. M-am aşezat. Vecine, o muzică? Pune o muzică, ce să zic. Avea un casetofon. S-a dus lângă el. A apăsat pe clapa. Bai în secunda următoare fazanul i s-a înfipt exact în cocul ăla care şi-l făcuse ca să mă impresioneze. Vreo două roşii umplute i le-am înfipt în bot, iar în san i-am turnat tot vinul ăla scump de 10 ani. A început să bocească. De ce-ţi baţi joc de mine, vecine? Eu îmi bat joc de tine, duda dracului? Pai dar ce-am mai făcut? Pai tu îmi pui mie Adi de la Vâlcea baga-te-aş în pizda mă-tii

şi… Pai dar eu nu ştiu ce muzica îţi place ţie vecine. Întrebi mă, întrebi.

— A oprit, s-a aşezat pe scaun, şi-a pus capul în palme şi bocea. Şi acum de ce plângi, ai vreun motiv? Ia fazanul ăla de pe jos şi da-l încoa. Bai, deci era făcut ca la carte. Am mâncat pana n-am mai putut. Ei nu i-am dat voie. Tu doar puţina pâine, ca nu meriţi proasta dracului. Şi-am mai vărsat şi tot vinul. Mai am o sticlă. A adus-o, am băut-o pe toată dintr-odată. Merge. Tămâioasa. Câţi bani ai dat pe ea. Eh… Zi mă cât? Vreo 200 de lei. Şi toată masa asta cât te-a costat? Vreo 600. Bai, tu realizezi că mi-ai stricat toată shusta aseară? N-am ştiut că eşti tu vecine. Dar cine credeai că e mă, Rasputin? Cine e idiotul ăla care ar fute o cretina de pe net? Pai mata. Corect. Am izbucnit în râs. Bai sunt eu băiat bun, ca altfel… Zi că sunt băiat bun. Eşti băiat bun vecine. Zi că vrei să-mi sugi pula. Vreau să-ţi sug pula. Mă mai gândesc. Zi ca… zi ca everybody hurts. Everybody hurts… dar ce înseamnă? Nimic mă, chiar nimic. Bine, mă, hai încoa. Mi-a scos pula şi a început s-o sugă. Am tras vreo două băşini. Vecine, să mor eu, dobori şi un taur cu băşinile astea. Suge pula şi taci. Îmi sugea pula şi tăcea. Ştii ceva Neli: era gata gata mă.

* * *

Bai, deci e frig. Zic ăştia la ştiri că au murit nişte unii prin Gara de Nord. Mişto. Să moară dacă vor să apară la TV. Calorifele bat la maxim, dar nu fac fata. Aşa că mi-am pus două tricouri, Ala cu: „i-am strâns capul în braţe matern cu putere/l-am pansat după aia patern cu eclere” peste ăla cu: „pantofii au limbi, limbile au cuvinte, iar cuvintele umbla desculţe”. Much better. Mă cam plictisesc. Adică mă plictiseşte pana şi faptul că mă plictisesc. Nu mai vreau să aud de Angel, nu mai vreau să aud de doamna Neli. Bai, deci nu mai vreau să aud de nimeni.

Între timp o să mă întind în pat şi o să reflectez şi eu. Asupra vieţii. Asupra morţii. Asupra ultimelor alegeri din fotbal. Asupra potentei şi a impotentei. Asupra faptului că sunt tânăr şi-mi bat joc de asta. Asupra faptului că mie de fapt îmi lipseşte o femeie. Asupra faptului că eu lipsesc în momentul ăsta unei femei. Nu ştiu care, dar trebuie să fie o cretina căreia să-i lipsesc. O să ajung la nişte concluzii. Nasol. Bai, deci fără

concluzii. Rita, să nu închizi niciodată cercul, să laşi întotdeauna supapa deschisa, îndoială, da kiddo? Hai c-o sun pe directoare, deşi n-am chef nici pentru ea. Dar poate iese de un futing – aşa îmi fac eu speranţe în situaţiile imposibile. Hai că-ţi scriu ce vorbesc cu aia, draga blogule. Să-mi bag pula – am început să vorbesc cu „draga blogule”. Ca proastele alea care-şi trag blog şi mărturisesc ele ce frumoasa e viaţa, ce reţete de gătit şi-au mai tras, care vorbesc diabetic despre sentimente şi postează poze cu copiii. Bai tanti, sentimentele sunt lubrifiantul. Fără sentimente nu-ţi aluneca bine pe gât, înţelegi? N-ai orgasm, nu-ţi face cerculeţze vaginul, nu ţi se întăresc sânii, n-ai fluturaşi în stomac, nu ţi se umezesc chilotzii aia tetra de pe tine… Şi mai e şi moca, fraiero. Un vibrator costa 1 milion plus factura de curent electric. Un futut e gratis şi mai ai şi amintiri. Cât o să te învăţ, tuto? Ai sentimente, e musai să-ţi iei o muie. Nu ai sentimente, scrie la blog. Bai, ce combinaţie – plictisul cu enervarea. Stai c-o sun p-aia. Revin

Hihihi, bai, deci am vorbit. Mi-a zis că se aştepta să o sun. I-am zis că sunt surprins. Am ras amândoi. I-am vorbit frumos. Mi-a povestit că are o colegă care e gata să nască. Şi, chiar şi

aşa, lucrează încă. E workaholica. Acasă. Cu burtoiul la gură, întinsă în pat, sta cu laptopul lângă şi tastează de zor. Analize. Evaluări. Strategii de marketing. I-am zis: aia şi când o să nască o să clapacească la taste. O să-i zică doctorul „Push! Push!", iar aia o să-i răspundă: „stai un pic, mai am să adiţionez două coloane". Directoarea râdea. Îţi dai seama, frumoaso, o să urle boracul cu capul scos din mă-sa şi aia o să-l certe „mai stai dracului 5 minute acolo, nu vezi ca lucrez?". Directoarea râdea şi mai tare. Bai deci eram în verva. Imaginează-ţi ca bărbat-su e întins pe jos, leşinat de emoţie, ea e cu picioarele crăcite dar butonează din greu la taste. „V-a leşinat soţul". „Dă-ţi-i două peste bot, că-s revine – aşa e el mai emotiv… şi nu mă mai deranjaţi pentru toate rahaturile". Şi baga iar la taste. Directoarea râdea. Auzi? La un moment dat moasha o să strige: „E un băieţel! Să vă traieasca!". „Domnule! Nu poate omul să lucreze în harmalaia asta; luaţi copilul ăsta de aici şi duceţi-l la mă-sa!". Directoarea a ras. După aia n-a mai ras. Ce a fost între tine şi Angel? Nimic. Mai, fata aia n-a mai fost om o săptămână. O fi mai sensibila. Aţi făcut sex. M-am gândit puţin. Nu, n-am făcut sex. Să nu mă minţi. Nu te mint, doar mă şti: nebun dar cinstit. În fine. De ce ai sunat? Păi… Te doare gura? Bai, deci

dama avea faza cu dominaţia. Îi plăcea să fie şefa. Păi pentru ca voiam să te aud, pisicel. Îmi place când eşti aşa. Mie-mi spui, coarda bătrână. Am spus-o în gând, ho. Ce faci deseară? Of, nu ştiu. Am un meeting, termin destul de târziu. Tu? Te-aş aştepta cuminte, într-un colţ, ca un şoricel speriat de furtuna. Mmm. Nu suna rău. Deci ne putem vedea, pui mic? Da, cred că ne putem vedea. Îmi place să-mi spui aşa. Cum? Pui mic, pisicel, îmi place să fiu alintata. Cum îţi place ţie, guritza ca fraga. (bai mă căcăm pe mine, abia mă abţineam). Asta e telefonul tău? Da. Te sun eu când termin. Fetelor, mă scuzaţi un pic, mă duc să mă scarpin la coaie şi să visez frumos. Până una alta citiţi paragraful următor.

Xxx

Paragraful următor.

Bai, deci femeile astea din business au o calitate – se ţin de cuvânt. M-a sunat pe la 8. Vii? Vin, dar unde? La mine acasă. Unde stai? Mi-a spus unde stă. Pisicel, pot să-mi pun un tricou? Ce tricou? Unul, oarecare. Îmi place să fiu îmbrăcat în tricou, mă simt mai în siguranţă. Spune-mi „eşti o mică vietate speriata

care are nevoie de iubire”. Eşti o mică vietate care are nevoie de iubire. Ok acum – poţi să vii cu tricou. Mi-am pus un tricou de gala, ăla cu: „Nobody ever loved me like she does/Ooh she does, yeah she does” şi m-am dus.

Bai, deci în ce hogeac sta coarda… apartament cu 3 camere mari, aranjate (după reţeta, normal), curat lacrima. Era îmbrăcată într-o rochie se seara. Neagră. Arătăm pe lângă ea, precum Salam pe lângă Opera Romană. Dacă o să mă întrebi dacă eram un pic complexat n-o să-ţi răspund. Dar eram un pic complexat. Hei, iată-te. Vino, am pregătit un punch. Dar stai jos. M-am aşezat. Pe marginea canapelei. Timid. Am observat razant că era din piele naturala. Aş vrea un pahar cu apa, i-am spus. Lipseşte ceva. Aş vrea un pahar cu apa, ghiocel. Te rog frumos. Aşa mai merge. Mi-a adus apa. Vrei punch? Nu. O să-l arunc. Eh. A dispărut un pic şi a apărut cu o sticlă de şampanie şi un platou încărcat neglijent cu caviar, pişcoturi, farfuriutze, pâine prăjită, din astea. Rochia era neagra, dar subţire. Ţaţe la greu, chilotzi tanga cu talia înaltă. S-a aşezat lângă mine. Beam apa. Bai nu m-a complexat în viaţa mea o femeie, dar asta era pe cale să-mi pună capac. Îi simţeam hormonii cum se grupează în linii

de atac. Mă simţeam ca ăla din The Wall. O pizdă imensa se pregătea sa mă înghită.

Te văd cam reticent. Mă complexezi. De ce? Nu ştiu, parcă as citi din revista Cosmopolitan. Ai ceva cu revista asta? Nu te poţi şterge la cur cu hârtia aia. Vulgarităţile îmi taie orice pofta. Iartă-mă, zâna tânără şi sălbatică. Bea puţin şampanie. Am ascultat-o. Ca să fiu mai convingător, i-am luat sticla din mâini şi-am halit cam jumătate. Am râgâit discret. Câteva balonase mi-au ieşit pe nas. M-am uitat la ele pana s-au spart. Sărută-mă, mi-a zis. I-am băgat limba în gură, ea mi-a băgat limba între plămâni. Frate, era o foreza care-mi scana tubul digestiv. Gemea. După reţeta. La acute acuza un mic falset. Mi-a luat mana şi mi-a pus-o pe un san. Am început să-l strâng. După aia am dat de sfârc şi l-am strâns cu putere. A ţipat. Nebunule! Mi l-a înfipt în gură. Avea un sfârc mişto, aducea cu un muştiuc de trompeta. Mi-am amintit brusc de Miles Davies. Frate tu eşti mort. Mă cac în arta ta.

Mi-a băgat mana în pantaloni şi mi-a scos-o. S-a uitat la ea. Probleme mamicutza? Nu, e haioasa. Mi-a luat mana şi mi-a

dus-o la pizdă. Bai, era uda. Dar nu uda cum e orice pizda. Mi-a băgat mana într-un lac de mucoasa vaginală. Îmi treceau peştişori printre degete. Se întrezăreau lebede şi mici ambarcaţiuni cu pânze. Spune-mi că mă vrei. I-am spus, te vreau. Mă Rita, măcar nimerise un parfum bun. Nu mai avea ochi, avea faruri de ceaţa. S-a ridicat în picioare, şi-a suflecat rochia şi s-a aşezat cu curul pe speteaza canapelei. Ştii ce vreau, da? Da, orhideo. I-am băgat limba în pizdă. Procesam precum Terminator. Gust bun. Labii imense. Clit cât creasta lui Billy Idol. Bai, deci pizda după reţeta. Am lins-o. M-a ţinut de cap. A gemut. Mă gândeam dacă pot să-i cer să-mi dea şi la pachet. Avea destula. Mai vrei? Linge şi taci, mi-a şuierat precum o balena înainte să eşueze. Am lins-o şi-am tăcut. Simţeam nevoia sa rezolv o integrama. Sau un puzzle. Ceva care să mă tina ocupat, sau să-mi dea şi mie de lucru.

E rândul meu, a decretat la un moment dat. S-a lăsat în genunchi şi mi-a luat-o în gură. Mai întâi, aşa, la oha. Mă mângâia la coaie, mai mă trăgea de parul de pe cur, mai îmi spunea „îţi place, aşa-i?” Îmi place, îmi place… intimităţi. Apoi a început să sugă la concret. Frate ce sorb. Rand pe rând îmi

intrau în cur: pielea de la canapea, canapeaua, parchetul (şi era de stejar Rita), plafonul, apartamentul de dedesubt, într-un final când i-am umplut botul, aveam înghesuit în bietul găoz cam jumătate de cartier. A făcut gargara. Bai, nu-mi venea să cred, făcea gargara. E buna mami? Am întrebat-o ca un tâmpit. Ce ştii tu, micuztule… Am realizat ca nimic. S-a întins pe spate, a închis ochii şi a zâmbit. Sunt obosită, am avut o zi grea. Mi-a spus şoptit, vino încoace. M-a apropiat. Ţine-mă de mana. Am ţinut-o de mana. M-a strâns delicat. Ca o menghina. Ştii ce-mi place la tine? Habar n-am. Faptul ca tu, de fapt, nu exişti.

A adormit. M-am carat. Abia acasă am văzut că mi-am pus tricoul invers.

* * *

Mai încolo.

Bai, deci veneam de la bancă. Am fost la directoare să-i duc un buchet de flori. Mi-a zis că-i place să primească flori. Frezii, că-s de sezon. M-am dus şi i-am dus frezii. Mi-a spus că

nu vrea să mă vadă în tricou. Mi-am pus cămaşa în dungi (dar dedesubt am strecurat un tricou alb pe care era scris: „vorbeşte-mi despre tăcerea ta”). Şi le-a pus într-o vaza, m-a aşezat pe scaun şi a început să lucreze la laptop. Mi-a acordat 5 minute în care i-am spus: „eşti frumoasă, eşti deşteaptă… eşti puiul meu mic şi drăguţ… în ochi n-am lumina dacă nu te văd pe tine… am somnul ocrotit de visele cu tine… ai ochii ca două stele. Pentru că nu era atenta, mă scărpinăm discret la coaie.

Gata, mi-a zis. Acum am treaba. Fugi. Ne vedem mâine sau poimâine, ok dragule? Ok. Am ieşit un picutz uimit cât de greu e să fi spui unei femei căcaturi, să-i torni în urechi fraze stereotipe şi linguşeli de trei lei. Bai, deci femeia asta e făcută din reţete, să mor eu. Se îmbracă după reţete, vorbeşte după reţete şi se fute numai dacă te încadrezi într-o reţetă. Altfel, suge pula la fel ca una deşteaptă, care-şi spune Blow Me, citeşte Milan Kundera, bea Cola şi are probleme de conştiinţă. Nicio diferenţă.

Pe drum am văzut câţiva trecători care se holbau la o vitrina. M-am dus şi eu. Era în faţa la „Studio” o cârciumă

cocheta. Înăuntru lumina, şi nimeni altcineva decât doi prosti care dansau. Aşa, îmbrăţişaţi. Păreau îndrăgostiţi – de aia şi prosti. Şi în mijloc o masa aranjata festiv. Cu haleala scumpa. I-am recunoscut. Soţ/sotie. Au o firmă. El o fute pe secretara (şi pesor să şi pe o prietenă de-a ei, şi pe o prietenă de-a sora-sii şi pe blonda care nu e prietena cu niciuna dar suge pula într-un mod stelar). Ea suge pula doar şefului de la urbanism. Şi numai lui, pentru că îi place să creadă că e o femeie fidela. Un papa lapte de lângă mine zicea ca aniversează 5 ani de căsătorie. El a închiriat crâşmă pentru ea. Bai, deci şi eu vreau aşa. Să fiu cu cineva. Şi să sărbătoresc faptul că sunt cu altcineva.

M-am dus la Billa, mi-am luat o sticlă de Cola de 2 litri şi jumate (era la oferta), mi-am luat nişte babic, nişte caşcaval, o lumânare, şerveţele, compot de ananas, îngheţata la cutie, peste marinat şi m-am dus acasă. Ce, eu nu pot să fac o petrecere în cinstea mea? Mi le-am aranjat frumos, m-am dus apoi şi mi-am făcut un dus, mi-am pus tricoul cu: „I'm just a sânger with a song/" How can I try to right the wrong?" Apoi m-am invitat la dans. Bai, deci încerc să fiu romantic, da? Crezi că e uşor să te reîntâlneşti cu cineva după atâţia ani? Mai întâi m-am îmbrăţişat

stângaci. Am uitat cum e să ţii în braţe un bărbat. Mi-am aşezat mâna dreaptă pe umăr şi stânga pe sold. Am constatat că e cam osos.

Am început să dansam. Ce mai faci m-am întrebat. Greu de spus, mi-am răspuns. Păi, ai curaj, eşti cu mine. Pot să te rog să nu mă mai ciupeşti de fund? Iartă-mă. Îţi place Freddy? Da. Dar Don McLean? Da, foarte mult. Şi Harry Nilsson? Da mă, toţi… ce, nu ştii? Încercăm să fac conversaţie. Da, da, ştiu, sunt puţin nervos. Azi toată lumea e nervoasă. Vremuri de căcat. Tu? Eu? Eşti cu cineva? Adică? Iubeşti pe cineva? Ah, vag. Te merita? Nu ştiu, dacă nu e aici probabil că nu. Dar tu? La fel ca tine. Semănăm pe alocuri. Parcă te-ai mai relaxat un pic. Pai te văd rar, asta e un motiv suficient de stres. N-am timp, ştii şi tu. Viaţa asta e o goana nebuna. Păcat că e prea scurta ca să afli şi pentru ce. Devii patetic. Pai şi cum pula mea vrei să fiu – e un moment romantic. E. Bem un vin? Bem. M-am aşezat la masă. Bai, înjură-mă de mama. Nu-mi sta în obicei. Înjură-mă, oricum. Ce pizda mă-tii ai? Ok, mă simt mai bine acum. De ce m-ai pus să te înjur? Am luat de toate, dar am uitat să iau vin. Cola ai? Am. E suficient. O să bem Cola. Hai norc, mi-am spus. Hai noroc,

mi-am răspuns.

M-am privit mult timp. Ţi-aş spune ceva dar tot timpul senzaţia că deja ştii despre ce este vorba. Bai, deci şi eu simt la fel. Ia nişte babic. A luat. E că-i bun? E bun, sunt mort după babic. Ia şi compot. Ia şi îngheţată. Ia şi caşcaval. Bai, ce idee am – hai să ne batem cu îngheţată, vrei? Bai, genial, să mor eu. La asta mă gândeam şi eu acum. Mi-am futut un pumn de îngheţată peste faţa. Şi el mi-am futut un pumn de îngheţată pe faţă. Bai, râdeam ca demenţii. Ne distram mişto eu şi cu mine. Mi-am turnat compot de ananas în cap. Mi-am turnat şi el. Am început să ne fugărim prin casa. Ne-am dat în leagăn. Ne-am pisat pe fereastra (exact peste javra doamnei Mogoş). Ne-am dus la Neli s-o futem în grup – nu era acasă. Ne-am întors. Ne-am stropit cu Cola. Ne-am hlizit. Să mor eu, parcă aşteptăm s-o auzim pe mama cum ne cearta ca facem iar mizerie. Dar mama n-a strigat. Am obosit, mi-am zis. Bai şi eu. Ce altceva sa mai facem? Nu ştiu, hai să dormim. M-am luat în braţe. Bai, deci am una la care mă tot gândesc. Şi eu. O cheamă Angel. Şi pe a mea tot Angel. Dar nu-s de ea. Nici eu. O s-o uit curând. Plictisitor. Pleci de dimineaţă? Da, am multă treaba. Eu n-am.

Şi-am dormit.

N-a minţit. Când m-am trezit, nu l-am mai găsit aici.

* * *

Azi e mâine.

M-a sunat. Eram la doamna Neli, o futeam neglijent în cur. N-au importanta circumstanţele. Poate nu era nicio circumstanţă. Poate m-am trezit cu pula sculata, mi-am tras tricoul cu „dacă ai ghici/tot ce-ţi pot dori/ eu ţi-aş prinde-n par/cununa de sori/stropita cu flori”, am urcat, mi-a deschis şi mi-a zis, sărut mana vecine. N-am zis nimic, doar am intrat. Vecine, tocmai am făcut nişte costiţă afumata. Lasă asta, vreau să te fut. O vecine. Aşa mai vii de acasă. Cum vrei matale? Vreau să te fut în cur. Neglijent. Cum adică neglijent vecine? Adică într-o doară, aşa, de pamplezir. A, ca şi pana acuma. Stupid female. Şi-a dat chiloţii jos. Bai, ai înnebunit? Nu vecine, de ce? Ţi-ai pus tanga? Sunt mai comozi. Da am numai o pereche. Bine, apleacă-te. S-a aplecat. I-am tras mai întâi o

flegmă pentru lubrifiere. I-am nimerit ceafa, dar e doar un amănunt. Mi-am băgat-o din prima. Cu draci. A cârâit.

În faţa avea calculatorul deschis – era pe messenger. Iar eşti mă pe mess? Boala grea vecine, nu mai pot să scap de el. Avea curul fierbinte. I-am futut o palmă peste buci. Bine mă, ştiu cum e. Sper că nu-ţi tragi blog, că mă spânzur. Ce e ăla blog? În fine, lasă… Telefonul mi-a sunat exact când încetase să se mai vaite. Mereu îmi face asta. Îl pusesem pe masă. Cocoşel? Da, maimuţzica, eu sunt. Ce faci? Uite tocmai citesc o carte. Wow! Intelectual rasat ce-mi eşti… ce carte e? Ei, ceva filosofie. Am unele îndoieli cu privire la ce credea Kant despre frumos şi despre bine. Interesant. Doamna Neli tăcea. Îşi strângea doar ritmic găoaza şi încercă să păstreze liniştea. Şi e vreo diferenţă? M-am uitat mai atent la bucile femeii. Mă, nu prea. Cică în general ce e bine nu e frumos, iar ce e frumos nu prea e de bine.

Simţeam că-mi vine… iartă-mă un pic, suna cineva la uşa… am acoperit microfonul cu palma, i-am umplut curul femeii, şi am vorbit iar… gata, era o greşeală. I-am arătat

doamnei Neli pula, era murdara. A înţeles şi s-a dus după şerveţel. Puiculitza mea, sunt cu tine. Vreau să ne vedem deseară. Nu credeam că o să mai spui asta. De ce micuţule? Nu ştiu, tu ai mereu treaba, credeam că m-ai uitat. Nu te-am uitat, noi doi încă n-am terminat ce aveam de făcut. Vii şi mă iei de la serviciu? Dacă vrei tu, frumoaso… da vreau. Iau flori? Mai întrebi? A, nu uita, ia prezervative. Nu fac decât sex protejat. Da guritza mea, iau. Mi-a închis. Doamna Neli m-a şters bine şi nu s-a abţinut să nu tragă două „fumuri". I-am tras un capac. Asta când o să meriţi. Nu mănânci vecine? Nu, da-mi la pachet, vreau să mănânc acasă. Mi-a pus la pachet. Am mâncat acasă. Mi-am făcut un dus. Mi-am mai făcut unul. Şi încă unul, for the show. Am dormit, am recuperat. M-am trezit pe la 6. Era gata gata să urc iar la doamna Neli. Uitasem că aveam futing cu directoarea. Nu mi-a spus cum o cheamă şi cred că nici n-o să-mi spună. O fi crezând că e vreun joc. Pun pariu c-o cheamă Rodiana. Sau Elfrida. Vreun nume din asta kinky. Mi-am spus, hai gagiule, şcoală ca deseară ai ora de jogging. Bai, deci mergeam cu chef la femei…

Era un singur lucru care mă enerva – ea era masculul în

chestia asta. Şi mă mai enerva ceva – îmi convenea de minune.

Am intrat la Medlife. Era o blondă acrişoara acolo. Sărut mana, aş dori nişte prezervative. Sunt pe stativul din fata dumneavoastră. Pai le văd, dar nu ştiu pe care să le iau. Dumneavoastră de care preferaţi? Îmi pare rău, nu pot să vă răspund la această întrebare. De ce, nu va futeţi? Domnule, vă rog. Alegeţi-vă ce prezervative doriţi. Doamna, sau domnişoară, dacă vreau să cumpăr prezervative e clar că mă duc la futut. Nu e treaba mea. Ba e treaba ta, pentru ca răspunzi de marfa asta. Dacă iau unul prea subţire, borăsc în aia şi rămâne gravida. Plăteşti tu pensia alimentara? Vă rog, nu exageraţi. Pai nu exagerez, sunt la shopping şi nu mă ajuţi deloc. Ok, vă pot spune ce cumpără bărbaţii în mod uzual, e bine aşa? Ce cumpără bărbaţii în mod uzual? Uitaţi, ei cumpără Durex, pachetul acesta negru. Da? De ce? Nu ştiu, ştiu doar că se vinde cel mai bine. Dar pachetul ăsta albastru ce-are? Pare mai mişto. Pare. A, uite-l şi pe asta cu gust de mure. Pe bune acuma, chiar are gust de mure? Nu ştiu, n-am încercat. Dar pe care l-aţi încercat. Draga domnule, eu am sterilet, e bine? Partenerul meu nu foloseşte prezervativ. Are pula mare? A izbucnit în râs. Eşti imposibilă,

pe cuvântul meu. Dumneavoastră sunteţi imposibil, pentru că nu ne cunoaştem. Bine, bine, suntem imposibili. M-am mai uitat pe acolo… deci sterilet zici. Pai da-mi un sterilet din ăla. Nu înţeleg. Pai dacă tu ai sterilet, iau şi eu, poate e mai bun. Domnule, steriletul presupune intervenţia unui medic. Ah, trebuie să te fută şi doctorul. Nu vă bateţi joc, vă rog. Nu-mi bat joc, încerc să înţeleg. Steriletul e un foarte mic aparat care se introduce în… mă rog, în vagin. Pai dă-mi-l că i-l bag eu acolo. Nu, asta trebuie s-o facă un ginecolog. De ce? Şi eu pot să bag un deget în pizdă. Haideţi vă rog, hotărâţi-vă, s-a făcut rând în spate. Să aştepte. Bine, vă recomand prezervativele acestea galbene, au un cauciuc fin şi sunt lubrifiate. Da, ca să scapi de mine. Nu, am citit instrucţiunile, par cele mai bune din gama. Pe astea de ce nu le prefera bărbaţii? Nu ştiu, poate sunt doar pentru bărbaţi mai speciali, mai tandri, nu ştiu. Eu sunt tandru… Bine, le iau, dar să ştii ca mai trec pe aici. Cum doriţi dumneavoastră. Le-am luat, le-am plătit.

La uşa un moş se uita urat la mine. M-am făcut că îi dau un cap în gură.

* * *

Telegrame

Am găsit-o pe un blog: „buza mea de sus te ocroteşte”…

Să fabulam

Omul e o fiinţă data dracului. Nu e sigur c-o s-o ia, dar e sigur c-o s-o lase. Gen.

Dark Vader lupta cu Luke… Dark Vader îşi scoate casca. Rămâne un cap mic şi o gura imensa – Luke, buza asta de sus te ocroteşte. Luke l-a tăiat cu sabia verde care făcea vuuvuuu. A luat buza şi pe Chewbacca şi dus a fost.

Hai să-ţi spun ceva vesel… Azi n-am nimic vesel să-ţi spun.

Despărţirile mele sunt mici opere de arta – obiecte frumoase înconjurate de mult moloz. Le-am vândut scump, iar banii i-am cheltuit cu celelalte femei.

Dacă îţi vei scrie vreodată istoria, ţine minte ca toţi ceilalţi o vor reciti doar ca un compendiu al eşecurilor.

Şi cornul suna/însă foarte puţin

Dacă îmi aduci luna de pe cer, dacă mă îmbraci tot în sex, dacă mă iei de bărbat şi mă laşi celorlalte femei, dacă îmi faci un copil şi mă faci să-l iubesc, dacă apari după ce te-am visat şi tu eşti, toate astea nu fac doi bani dacă nu-mi spui „ştii, baby, buza mea de sus te ocroteşte”…

De fapt Eminescu a fost un sufleur antisemit şi sifilitic care scria poezii în vremea lui Macedonski.

A plecat şi m-a lăsat cu buza umflata. Buza de jos. Cu buza de sus mă ocroteam şi singur.

Simţeam nevoia sa scriu o poezie. Căutăm rime… gara/mioara, minte/părinte, fut/mut, vreau/mi-au blog/olog, nic/lindic, labis/… mi s-au ars cartofii, m-am enervat şi am abandonat. Viaţa de poet…

„Atunci când îmi pasa, te iubeam pe tine”. Wild.

Passport are fucking Gods

* * *

Un somn bun e un somn bun.

Bai, deci dormeam. Adică dormeam adânc. Ca porcul. În general după ce dormi adânc te trezeşti. Tot ca porcul. M-am trezit. Am tras o băşină de bun găsit viaţă. Nu ştiu dacă ştii cum e o băşină de recunoştina cretinule. Aia care îţi iese din cur precum iese soarele dimineaţă din pământ dacă te uiţi spre est. Am inspirat adânc din ea şi-am zâmbit. După aia am auzit o tuse lângă mine. Ups. Femei? Aici?

M-am uitat. În pat lângă mine, hm, o bucată tânără la vreo 30. Roşcovană, pistruiata, cu vânătăi pe faţă. Ochii strânşi şi un rictus de parcă nu-i convenea ca doarme. Sau ca visează. Sau era un rictus de dragul rictusului. Avea tricoul ridicat pana peste ţaţe. Bai, deci nu ţaţe ci arhetip, dacă mă înţelegi. Era aia pentru care luasem bătaie aseară. Mi-am amintit. Bai, nu ştiam ce să fac. Îi vedeam chilotzii, formele, iar hormonii pluteau într-un fuior spre pula mea. Iar pula, nah, tot pula, era uşor încordată.

M-am dus în baie, am lăsat uşa deschisa şi-am făcut o laba. Discret cu mii de precauţii. Bai, deci eu nu profit de femeile fără

apărare, da? Şi laba e sfântă, e cel mai bun prieten al omului, e îngerul de pe umărul drept, e câinele de paza al democraţiei, e mantaua de vreme rea, e mama bah…

Mi-am pus tricoul cu: „Când trec pragul casei mă opresc să mă conving că e într-adevăr aşa…” şi m-am dus să fac o cafea. N-aveam nimic de mâncare. Am urcat la doamna Neli. Oh, vecine credeam că m-ai uitat. Am trecut pe lângă ea, am deschis frigiderul am luat ce trebuie şi-am plecat. Mi-a spus mulţumesc.

Am făcut oua ochiuri, am prăjit nişte costiţă, am fiert lapte. Şi am aşteptat. S-a trezit târziu. S-a uitat în jur şi când m-a văzut a strâns repede cearşaful în jurul pieptului. Dacă voiam să te fut te rezolvam demult, Jana. De unde ştii cum mă cheamă? Cine eşti? Luase cam cinci pumni în plus fata de mine. Toţi în cap. I-am reamintit. Hai, vino şi mănâncă. A venit şi-a mâncat.

Ia zi care e treaba cu tine? Da ce te fute grija? Avea gura plina şi stropea delicat în jur, pe o arie de 7 – 8 mp. Vrei să repeţi? Nu e treaba ta ce e cu mine. Bai, deci mie nu-mi trebuie multe. I-am luat haleala din faţă. Ia ieşi în pizda mă-tii afară de aici. De ce? Cum de ce vaco? Nu vreau, unde să mă duc? Pai în colhozul din care te-a luat ăla aseară. N-am tren decât mâine dimineaţă, mai stau un pic. Bai, deci aşa ceva n-am mai văzut.

Pizda asta n-avea niciun simt al măsurii. Auzi mă, Jana, tu realizezi unde te afli? La tine acasă, eşti prost? Am început să rad. Bai Rita, deci dacă ziceam ca numai mie mi se putea întâmpla asta, o să zici „te cred”, o să mă umpli de draci şi nu mai vorbesc cu tine.

Mâncăm şi mă uitam la ea. Dă-mi şi mie dă-te dracu’, mănânci numai tu? Nu-ţi dau. De ce? Nu vreau. Ba o să-mi dai. Ba nu. Ba da. Bine, nu te contrazic, îţi dau doar dacă-mi sugi pula. Nu ţi-o sug nici de-a dracu’. Atunci stai o dată. Nu stau. Şi-a scos tricoul şi şi-a dat chilotzii jos. Na, uită-te la ele că n-o să le vezi. Oximoronic. Bai, deci aveam în casa o nebună. Nu, n-ai în casa o nebună, dar mă enervează masculii care nu văd în noi decât sex. Pizda mănâncă? Lasă mă subtilităţile… Cretino, dacă nu eram eu aseară te felia ăla. Ba nu mă felia. Ba te felia. Ba nu, că m-a mai bătut. El aşa mă fute, cu bătaia. Păi hai să-ţi bag şi eu câteva picioare în gură, măcar de-un anal frugal. Baga. Pula, ce puteam? Eu nu pot fut aşa. Eu sunt un romantic, sunt un sensibil, am scris în pula mea 40 de posturi ca să te conving, Rita. Nu te bat mă şi nici nu te fut. Atunci da-mi să mănânc nu te caca pe tine. I-am dat. Na, i-am zis.

Dar care e treaba cu tine? Nu e treaba ta care e treaba cu

mine. Lasă că-mi zici tu. Nu-ţi zic mă. Ba o să-mi zici. Nu i-am zis. Mânca şi se uita la mine. Era goală. Din când în când se scarpină la pizdă. Vezi ce lindic am? Mânca-l-ar mama pe el. Nici tata n-ar zice pas (dar a fost doar un gând)… M-aş fute un pic, ca ăla aseară s-a carat şi m-a lăsat încinsă. Nu ziceam nimic. Am o pizdulice, să mor eu, fierbi ceaiul în ea. Mă cac în lindicul tău. Rita, regret nivelul scăzut al conversaţiei, dar îţi reamintesc că era o femeie care nu citea Truman Capote sau aşa îmi lasă mie senzaţia.

După ce a mâncat a început să se fâţâie prin casa. Îşi baga nasul peste tot. La un moment dat i-am zis, îmbracă-te şi pleacă. Să mori tu. Bai cară-te ca nu ştiu ce se întâmplă. Ce se întâmplă mă, ia zi? Mă baţi? Bate-mă. Mă omori? Omoară-mă, mă doare-n lindicu' pizdei. Chemi Poliţia? O să asculte oricum versiunea mea. Iar tu eşti un labagiu.

Bai, nu ştiam ce să fac. Nasol e când n-ai soluţii, nu? Mai, Jana, pula mea… poate o să mai vii prin oraşul ăsta, nu e bine mă sa ai şi tu un prieten aici? Pai am o grămadă. Ai spus că nu cunoşti pe nimeni. Te-am minţit, te-am văzut că eşti prost. Ar trebui să mă uit mai des în oglindă. Mai toarnă-mi puţina cafea. I-am turnat. Măcar îmbracă-te, mă exciţi. Bai, tu eşti prost aşa

non stop? Da. Normal că te excit, asta e ideea.

Am intrat şi am citit nişte bloguri. Toţi prostii au calculator acuma, mi-a zis.

Ea stătea cocoţata peste o grămadă de tricouri. Tricourile mele. Bai, deci pana aici. Am luat bâtă de baseball şi m-am apropiat. Vedeam deja cotletele, vrabiutzele şi costiţele aliniate prin colţuri. Am ridicat bată. Ea se uita la mine şi rânjea.

În momentul ăla am auzit uşa de la intrare. Un picior sănătos şi un bubuit au izbit-o de perete. Şi-n cadrul ei, doamna Neli. Ţinea în mâna o carabina Mauser M98 k. Care fumega. S-a uitat urât la Jana şi i-a spus: Ţi-am spus că nu ai ce caută aici. Avea o voce metalica. Jana s-a făcut mică. Apoi i-a apărut o coadă, două perechi de comtitze, mustăţi de pisica şi şase picioare pe stânga şi cinci pe dreapta (handicapata). M-am jucat şi eu un pic, Nel. Te joci cu mă-ta, nu pe tarlaua mea. Cară-te. Pizda sau ce pula mea devenise între timp s-a îmbrăcat cuminte, a zis bună ziua şi s-a carat. Mult după aceea, doamna Neli s-a uitat la mine, a scos un mic obiect negru, l-a ridicat la nivelul ochilor şi mi-a spus cu o voce egala: vecine, uita. Click. Şi-am uitat.

Xxx

Draga blogule şi ba Rita.

Bai, deci azi o să adopt un ton mai vesel. E de bine. Vin de la directoare. Miros tot a pizda, am tricoul făcut franjuri (tricoul cu: „Când ti se-agaţa luna de bluza ca o broşă/visez că eşti o halta din cărămidă rosa/în care trenul intra aproape senzual”), sunt zgâriat pe faţa, pe cur, pe spate şi pe bicepşi, am urme de ruj pe gaura curului, pe pleoape, pe coaie, pe tălpi, pe ceafa, pe parul de pe piept, pe preputz, am smocuri de par lipsa şi 500 de euro în buzunar… dar să mor eu dacă mai fac acum altceva pana nu vă spun tot ce s-a întâmplat.

Bai, deci eu sunt de acord ca viaţa e în altă parte dar să mor io dacă nu e bine să te nimereşti şi tu p-acolo. Deci, m-am dus la bancă. Eram între alfa şi beta. Luasem un buchet mare de lalele. Angel era în uşa, tocmai se despărţise de una, probabil prietena. Buna, Angel. Buna Nic. Doamna directoare este? Da, probabil te aşteaptă. Wow! Pana în inima, honey, pana în inimă. Nu te flata atât. Lasă, că ţi-ai găsit naşul cu asta. Nu i-am răspuns. O durea oricum. Am intrat. Maimuţzica mea? Ah, ai venit un pic mai devreme. Mă aştepţi un pic? Te superi? Nu gioconda mea, cum să mă supăr… Mi-a dat să mă uit într-o revista.

Cosmopolitan. Avea o bluză cu un decolteu adânc. Mă holbam la el, fără nicio rezervă. Dar nu uitam să dau tacticos pagină cu pagină. M-a observat coarda. S-a strâns discret de o ţaţa. Futu-te-n gură, i-am zâmbit cald. La un moment dat a zis, gata. Vrei să-mi aduci haina din cuier, şoricel? Cum să nu mondena mea. M-am ridicat şi i-am adus haina. Bai avea un parfum mişto. Adică mişto. Am ajuns în hol. Doina, ai tu grija aici, da? Angel a spus da cu jumătate de gura.

Mă tu ai avut ceva cu asta, mi-a spus în maşină. Nu gainusha mea, doar aşa o tentativă vaga. Bine. Nu sunt genul gelos, dar dacă aud că te combini cu alta cât eşti cu mine, îţi scot outzele cu pila de unghii, da guritza? Bai, deci mie îmi plăcea când se dădea matroana. Nicio femeie n-a avut vreodată grija de mine aşa cum avea asta. Eşti cam tăcut, honey. Am outzele speriate. Uof, mititelul de el, parcă erai mai tzafnos. Aparente, ghiocel, aparente. Am ajuns acasă. Pui? Te superi dacă nu ţi-o mai sug azi? De ce mami? O vreau jos. Ok mami. S-a întors cu spatele. Ia-mă. Atât mi-a zis. Am luat-o. Din momentul ăla nu am decât flashback-uri. Ea în patru labe şi eu în pizda ei. Cu totul. Eu pe spate, ea deasupra. Eu răsfoind Cosmopolitan, ea luând-o între ţaţe. Ea ronţăind covrigei, eu turnându-i Coca cola

în cur (îi place efervescenta). Eu ronţăind la nişte covrigei, ea băgându-mi boabe de struguri în cur (noroc că se spărgeau). Ea privind aiurea pe fereastră, eu dedesubt privind aiurea la lindic. Îi mai dădeam câte-o limba, iar el făcea ding dong (compusesem pe jumătate un blues). Ea dedesubt, eu deasupra rotind un lasso. Am ejaculat numai după ce am spus în gând Tatăl Nostru. Gata honey?

Bai, deci… Pui, la cât am băgat la tine, terminam un regiment de muieri. Ah, cocoşel, acum realizez, am uitat să-ţi spun ceva. Ups. Eu n-am orgasm. Cum adică nu ai orgasm? Am orgasm, dar nu prin contact sexual. Dar cum? Tu vorbeşti cu mine şi eu mi-o mângâi. Mă excita teribil vocea unui bărbat. Păi hai. Nu, nu aşa. Eu o să intru acum în baie. Las uşa deschisă. Am nevoie să fiu singura. Mi-a strigat, acum vorbeşte cu mine. Despre ce să-ţi vorbesc? Nu ştiu, despre orice, important e să aud o voce masculina… Şi dacă spun ceva care nu-ţi place… Nu contează, vreau doar să-mi vorbeşti… Ceva dulce? Ceva violent? Ultimul discurs al lui Obama? Sunt fanul lui… Vorbeşte-mi dracului despre ceva, că mă dor deja degetele… ai mila. Ok, tu ai vrut-o. Am început să cânt. Ca la opera. Ziceai că-s Ohanessian. Ştii, e ceva ce voiam să-ţi spun de câteva

zile… de când ne cunoaştem… Aia gemea ca o catzelusha ciobănesc german corcit cu un porc Landrace. Sunt mai bine de 48 de ore… rar mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc de o femeie aşa cum m-am îndrăgostit de tine… să n-am parte… eşti mişto, dar să-mi bag pula în mă-ta dacă eşti normală. Adică vreau să spun că sunt parfum pe lângă tine, nefututo, matracuco şi băga-mi-aş pula în mă-ta de cretina. Gemea din ce în ce mai tare. Dacă venea cu o toporişcă sa mă bucăţească un pic, m-ar fi surprins indiferent, atât de sigur eram c-o să se întâmple… adică un fut cu tine e ca participarea la olimpiada. Ai câştigat continua, ai pierdut continua. Bai şi nu arăţi rău, dar eşti cam vaca… adică as aduce vreo 3 prieteni de-ai mei nefutuţi, să-ţi umple botul cu nişte puli din alea nespălate. Să nu te opreşti, mi-a strigat ca o apucata. Mama ce mi-o iau când termina asta. În fine. Bai, ştii la ce mă gândesc? tu nu o să fii niciodată a mea… nu că eşti prea sus cu lozul, dar pula mea, cine ar sta cu o iapa în casa? mă tem ca astăzi e ultima oară când ne mai vedem… am hotărât, te părăsesc. Bai, deci când i-am zis pe o acuta profunda „te părăsesc” a urlat şi aia. Să zicem inuman. După aia linişte. Mă cam luase frica.

A intrat. Iartă-mă… Pentru ce? Pentru ce ţi-am spus. Ce

mi-ai spus? Tu nu ai auzit nimic din ce am spus… Frumosule, făceam sex nu conversaţie… am pierdut ceva important? Nu, n-ai pierdut nimic… A fost tocmai bine. S-a apropiat de geanta. Gata, asta fie scoate spray-ul antiinfractor, fie vreun pistol. Stătea cu spatele. S-a întors. I-ai pe ăştia. Era o hârtie de 500. Euro Rita. Am vrut să spun ceva. De fapt n-am vrut să spun nimic dar luasem moaca aia de parcă voiam să spun ceva. I-ai îi meriţi. Dacă vrei poţi să dormi la mine. O să te ţin în braţe. Ah, nu, dormi dincolo, nu pot să dorm cu cineva.

M-am dus şi m-am culcat dincolo. Pe măsuţa un castronel cu punch. M-am pishat în el. Şi m-am rugat să-l bea pe tot.

Xxx

Rita, deci lucluirile au decrus astfel cu Jana aioa.

Tsatez cu un deget aşa ca eu ştiu dacă scriu corect şi n-am chef să corectez. Şi e şi intunreic nu prea vad tastele. Mador toate coastele n pula mea, am botu' plin de sânge, ochii umflaţi… dar nu-mi plânge de mila baby, sunt băiat nmare ca doar eu am căutat. Bai, deci stăteam cu puila în sus după ce venisem de la directoare. Mă făcuse aia vraza, nu-mi mai trebuia nimic doo zile. Mă gadenam la pizdoaca ei, la contrastul dintre ea la birou şi cala pat şi ziceam la unu două sentimente are-şi

făceau de leru prin stomac să stea în pizza mamii lor înăuntru, ca numai indrogdsit de asta mai aveam nevoei să fui acum. Că era simplu, eu mă îndrăgostesy repede, femeie să fie şi să mă vrea. Să mă ia de acii şi să mă ducă pana mai încolo. S-o fut şi s-o rog fă-mi un copil. Sau patru. Să locuim împreun şi eu să mă uit la televizorse ea să-mi fută o scrumiera în ap. Cu un surâs şăgalnic. Să maergem la mă-sa sâmbătă să mâncăm plavinte şi să plătim rate. Să luăm copiii de la scioala pe rând, s-au edicam cum ştim mai bine şi s-au facem mucnitori în Spania, unde se câştigă bani, nu anonimi pe net unde sug pula că citesc truman capote. Prosti şi snatosi la cap. Dinastea. Duap aia mi s-a făcut sete. M-am dus la fridoger să beau noste cola. Pula, de unde cola. M-am imbraact ca să mă duc în colţ, la chioşc. Bai şi afara erau doi, doi purii e am la 30 fiecare. Adică şi ea siel. Erau lângă scara. Voreau. Ea plângea, el nu ştiu ce pla mea îi spunea. Bai şi mi tzi fute asta o direcat lu' aia în bot că i-a sărit borşul până la mine. Aia a făcut au şi căzut jos, ăla a zis evrika. Adică stai să-ţi dau şi nişte piciaore. Sii dădea. O înjură şi dădea, se auzea buf buf. Ea nu zicea nimic. Probabil nu apuca. Bai, deci a sărit misoginul din mine dacă manţelegi. Ce-ai mă cu proasta? Ar tu ce te bafgi ba cacautle. Pai mă bag, îmi murdăreşti scările cu

sânge. Ce mă eşti şmecher? Bai, deci pana aic. Pana sa mă faci mecher. Da mă sunt, dar tu eşti jemeher? Da mă şi eu sunt. Ia uite mă ce coincidenta, ia pishate mă în contra vandtulu, să văd cât de jmechet eşti. Da ia căcate tu mă cnd stai pe burtă. Da ia suge mă tu pula fără să o uzi. Da ia pupama în cur tu mă fără să te apleci. Aia se uita la noi şi se stregea de muci. Sau de sânge, pula mea că nu se vedea bine. Avea fusta sufelcata şi i se vedea chiloztii. I ser vedea şi sutientul. I se vedea tot. Era buna coarda. Bai, vezi că eşti în acrtier la mine, dacă chem golanii îţi las coaiele pe-aici. Şi ce dac ieşi în carteir la tine mă, mă fut ion golanii tai. Tu n-ai pula s0 furi pasta ba boyle, bine co baţi. Tu nu vezi mă ce fata de prost ai. Tu vorebsti mă, zeul nopţii. Pula mea, când vorbeşti zici că te beşi. Nelu, hai să plecăm, zis aia. A mai ai putree? Şi ia mai futut un picior în pizdă. Bai, d eci pana la pizdă. Aia e sfatna. Acolo pun io gura, acolo e scopu, acolo e viaţa mea, să ştii şi tu rita care ai dispaurt şi nu mai ştiu unde pula mea eşti şi mie dor de tone. I-am futt un şut în cur. Bai, deci a căzut în genunchi. Partea proastă e ca să ridicat şi mi-a futut şi el un şut în cur. Cred că purta 45, avantaj el. Am căzut şi eu în gennchi. m-Ia futut un genunchi în gură. Bai da tare da asta, ce nu mi-ai spus proasdto? Pai nu m-ai întrebat. Ah, mă

doaRE capul. Ce s0 lungim, ne-a bătut ăla e amabdoi pana s-a săturat. Ne-a zis, ba gata-n pula mea că sunt şi eu om. Am nevopie de odihna. Lasă că te nu altădată. Şi s-a carat. Amramas eu cu pizda. Rezemaţi de zid. Dar nu mit. Pana a apărut javra doamnei Mogoş şi a tras un pisat de piciorul meu. Pe jetul lui scria plăcere. Sau răzbunare, nu ştiu că era întuneric şi cu vedeam bine. Cum te cheamă mă. Jana. Şi ce pula mea cauţi aici. Pai aici mă adfus ăla. De ce te-a bătut? N-am vrut să-i dau pizdă. Femei… nu trebuia sa te bagi, o rezolvam eu… da, pari genul care le rezolva pe toate. Unde stai. A, nu stau aoci, sunt din celălalt oraş. Nasol. Şi ai unde să stai? Pai n-am. O să mă duc la gara şi aştept personalul de dimineaţă. Ete pual vino mă la mine. Unde stai? Pai dincolo de zodu asta de care ne rezemam noi acum. Mă duc să iau nişte cola şi mă intoroc, da? Să nu pleci de aici… m-am întors, nu plecase… acuma e la baie, se spala. Bai, deci abia aştept să mă spăl, să mas schimb şi să mă întind. Bai, dar mă simt bărbat, să mor io, să astii asta aşa pentru tien. Adică, pula mea, o iei o dai, tot bătaie se numeşte. Deci mă simt mândru de mine. Unt futac, sunt smardoice-mi mai lipseşte. Chiar ce mai lipsete? Stai că mă striga… vezi că am în dualp acolo nsite tricorul, ia şi tu unul!… bine ia-l pe ăla cu: „A fost

ziua ta şi-am să te-ascund/în tăcerea care m-a surprins”… exact pe ăla, futu-ţi gâtu’ mă-tii… ăla voiam să-l dau ăleia care mă lua de soţ… dar avea deja molii pe el. Hai, ca închid, vien aia. Să văd care e tearba cu ea. Vorbim…

* * *

Astăzi n-am făcut nimic.

M-am uitat un pic pe fereastră, m-am dat în leagăn, mi-am pus Mercury Rev, am aprins o iarbă şi mi-am aruncat ochii pe iconiţa pe care mi-a dat-o Angel într-o zi printr-un comisionar şi pe verso-ul căreia îmi scrisese: „Dumnezeu să te ierte, că ai nevoie”, şi mi-am închipuit că sunt prostul ăla mucos care se târăşte peste tot după Iisus. Acela pe care nu l-a cunoscut decât El. Adică unde mergea profetul mergeam şi eu. Tot timpul în spate, tot timpul atent. De aceea el nu lasă niciodată urme şi nimeni nu ştia dacă trecuse pe acolo, sau era tot vreo legenda, ca atâtea altele atunci. Dacă te uiţi în picturi sau în biserici, sunt tot timpul acolo, ascuns printre discipoli. La Cina cea de Taină e profilul care n-a mai intrat în cadru, dar eram acolo, îi spălăm pe picioare pe toţi, le aduceam mâncare şi le turnam în pahare.

Bai, şi i-am spus. I-am spus tot, de la mine ştia că tipa e

curva, ca şmecherul ăla o să se convertească, sau ca Lazăr era dispus să se întoarcă din morţi, chiar dacă urma să aibă o a doua viaţă mult mai trista, după ce Iisus avea să se ducă. Frate, îi spuneam, niciodată a doua oară n-o să mai fie fun. Ştia pana şi pildele de la mine. Era totul scris, cum îi plăcea să spună, când rămâneam numai noi doi la o partidă de dame. I le transcriam pe coji de trestie uscata şi i le strecuram pe sub uşa. Iar e le citea. Şi le striga în gura mare. „Cel ce îşi iubeşte viaţa o va pierde”, le-a zis într-o zi unor orbi în Ierusalim. Jur ca scrisesem altceva, dar tipul era un bun improvizator. Era şeful trupei, înţelegi? El distribuia rolurile. El modifica scenariile. Când dorea – aşa era învoiala

Am fost tot timpul acolo. Şi când l-au crezut şi când l-au hulit. Şi când l-au trădat şi când l-au plâns. Şi când i-au cerut şi când i-au luat. Iar când l-au urcat pe cruce eu am ţinut cuiele. Le-am înlocuit discret cu altele mai lungi şi mai ascuţite. Ca să nu se chinuie. Mi-am riscat viaţa numai pentru ca nu găseam un alt motiv pentru care să mi-o protejez. Am înlocuit şi apa cu oţetul ca să nu-şi facă iluzii. Era tentat. S-a forţat un pic micuţul, dar ştiam, simţeam că era rolul vieţii. Nu a lui, alor noastre. Iar

înainte să moară mi-a făcut din palma aia bătută-n cuie semnul păcii. Mie mi l-a făcut, doar mie.

În peştera am fost numai noi doi. El întins pe piatra aceea lata, eu lângă el, spărgând nişte nuci. Şi-a revenit puţin înainte de miezul nopţii. Aici erai, mi-a zis. Aici. Ai făcut o grămadă de coji. Nu-mi place să aştept. Şi-a privit mâinile, acum curate şi netede. Bine lucrat, nu? i-am zis. M-au chinuit un pic domnii aceia (era tot timpul politicos). Romani, popor de căcat, am spus cu obida. N-o să rămână mare brânză după ei: nişte mafioţi, câţiva actori mari, Fellini şi o grămadă de frustrări fasciste. Da, şi Vaticanul, dar nimeni nu e perfect. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi. Mai e afara? M-am uitat. Era: Alb, distant, gânditor. Aşteptă. Aşa sunt toţi îngerii, constipaţi?

Uite care e treaba. Eu o să dispar. Am făcut un pas în spate. Nu! Ba da. Mi-ai promis altceva. S-a apropiat, mi-a pus mâna pe umăr… mai ştii când ai scris: „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are viaţa veşnică”? Ha ha, eram în grădina aceea de smochini. Da, eram acolo. E cea mai reuşită replica a ta. E o capodoperă. Exagerezi, sunt un simplu scrib… iau de

aici, iau de acolo, firimituri de adevăruri şchioape… le pun cap la cap, dar niciodată nu ştiu ce iese. Nimeni nu ştie ce iese. Ia-mă cu tine.

Nu, tu rămâi. Mă enervezi. Te enervez pentru că mă iubeşti. Aşa că ai să rămâi aici şi n-ai să scrii nimic. Vor scrie alţii. Îmi iei pâinea de la gură. Viaţa e în altă parte şi, ştii care e chestia, o să fii şi tu într-o zi acolo. O să facem iar trupa, o să umblam prin pustiuri minerale şi prin cele umane, o să ne bucurăm, o să fie mişto, spun. Bine cred în tine. Te superi dacă n-o spun cu majuscula? Ai fost întotdeauna sufleurul meu favorit, cum să mă supăr…

Hai ca plec acum, nu-mi plac despărţirile lungi. Înainte de a da pietroiul la o parte, a scos din san un tricou. Pe care scria aşa: „Omul şi nevasta lui erau amândoi goi şi nu le era ruşine”. Ia-l şi îmbracă-l, îţi va fi ruşine să umbli gol. Te vor huli. Şi-a ieşit. Îngerul s-a ridicat leneş, s-a uitat la ceas – credeam că eşti pe Greenwich. M-a văzut. El? El e cu mine. Nu mi-l amintesc. Tu eşti acolo, eu sunt aici, alţii sunt fugăriţi acum prin cetate, alţii beau şi se bucura, Roma… fragmente de real. El e cel care

le leagă – gândeşte-te ca nu exista… Ceilalţi? Ceilalţi vor scrie despre asta, atât. E timpul.

— Am văzut cum pleacă. Dar nu în sus, ci spre apus, unul după celălalt, agale. Înainte de a dispărea după soare s-a mai întors o dată şi mi-a strigat: tu spune-le că m-am înălţat, te vor crede. Bai, deci să fiu sincer, şi mie mi s-a părut la fel.

* * *

Am făcut următorul experiment – n-am făcut nimic.

Bai, deci nimic. M-am urcat în leagăn, am tras jaluzele, am făcut întuneric bezna şi am ascultat. Nu, mai întâi am tras jaluzelele, am făcut întuneric, m-am pus în leagăn şi am ascultat. Pare uşor mai loge. Bai, Rita, habar n-ai ce frumoasa e lumea când eşti orb. Bai, e prenatal, înţelegi cum vine asta? E ca la tine în burtica livrat metafizic. Toate culorile sunt negre. Şi auzi tot felul de lucruri. Lucruri cunoscute, dar pe care le descoperi altfel.

Uite, la un moment dat a trecut duda aia bruneta. Aia care mi s-a părut mişto la început, apoi nasoala şi după aia inexistenta. Bai, ea era. O auzeam cum merge de la stânga la dreapta. Să mor eu, are un picior mai scurt. Şi poarta chilotzi din aia de baba, aşa cum ai tu când ţi-e frig. Auzeam cum îşi freacă bucile de bumbacul ăla prost. Îl ţine de mana pe prostul ăla al ei, ca şi până acum. Ala se bashea ca vaca. Dar treceau maşinile şi ea nu auzea. Şi pentru ca bătea un pic vântul nici nu i le mirosea. Uite aşa afli ce noroc au unele femei.

După aia am auzit-o pe doamna Mogoş cum îşi plimba pudelul pe afară. Căţelul gândea. „Pizda mă-tii de baba, mă arde de-un futut de mor şi tu mă fatzai prin faţa blocului ca pe o relicva. Bai, deci cât de cretina poate să fie o baba care creste un câine… sau cât de cretina poate să fie o baba doar pentru că e baba… sau cât de cretina poată să fie o baba pentru că e cretina… Dacă asta e arhetipul posesorului de pet s-a dus dracu' rasa canina, my God, dacă mă stau mult nefutut, o să ajung gânditor. Bine ca nu scriu, ca beleai pula Cartarescule. Dacă aş avea o bazooka ţi-aş detona-o drept în muian. Ce e drept aseară era gata gata să-ţi proptesc pula mea de câine în botul ăla livid.

Tot n-aveai proteza. Când dormeai. Ţi-o-ndesam în gât pana crăpai hoaşca dracului. Dar după aia ce pula mea făceam? Fără pizda oi mai duce-o eu, dar fără haleala? Bai, cât aş vrea să mă înţeleagă şi pe mine cineva… sunt trist, mă simt singur, mai sunt şi puricii ăştia agresivi, da-mi să fut! da-mi să fut!" Aşa gândea pudelul babei. Pentru baba fost doar un simplu schelălăit. Ah, iar s-a înţepat căţelul, fii mai atent draga. Să mor io, mâine mă duc, caut prin vecini o javra şi i-o aduc lu' asta să se sature.

Dar mâine, pentru ca azi sunt orb. Bai, deci cine spune ca a fi handicapat e naşpa e un bou. Ha, stai puţin, o aud pe doamna Neli sus. A deschis uşa. A venit unul. E ăla mă, e boşorogul cu nevasta rea. S-a aşezat pe scaun. Îi da sa mănânce. Păi, e proasta de generoasa femeia asta. Sau poate asta o fi secretul vieţii. S-a bashit. Porcul. Aşa te comporţi mă cu femeile? Vorbesc. N-aud. Acuma, dă-te-n gâtu' mă-tii, nu-s aşa de orb încât să aud pereţii.

Se aud capetele în centura… Mneah, nu i-o suge cum mi-o suge mie. La el ritmul e constant, e ca o strângere de mana, ca un schimb de reţete, e ca o conversaţie la telefon. Cu mine e altfel. E ca eliberarea de la bulău, e ca berea rece pe plaja la

Mamaia, e ca mama cu ăla care nu e tata. Dacă adun, îmi dau seama că femeia asta e un izvor de înţelepciune. Sau, mai mult, e vreo femeie cinica şi inteligenta. Ne manipulează pe toţi. Ne face de mâncare, are grija, spala, face piaţă, ne plăteşte facturile, totul numai ca să ne sugă pula. Bai, deci femeia asta este un geniu al manipulării, don't you think?

Cel mai mişto se aud paşii. Îţi dai seama dacă sunt de femeie sau de bărbat, de copil sau adult, de homosexual sau labagiu… bai, deci te prinzi imediat. Uite, trece acum una. Calca razant, iute. Gata, m-am prins, e ciuta. Se duce la întâlnire cu cordacul. Toate emoţiile i s-au agăţat de fibra musculara şi-o împing înainte. Calca pe pingele pentru ca din instinct îşi protejează călcâiele – mai încolo o să le proptească în perete când o să împingă prostul. Băi deci, după cum calca asta pot să-ţi spun de acum că o să se mărite repede, o să-i facă ăla câţiva copii şi-o să mă caute, pentru ca acasă nu beneficiază de delicateţuri.

Bai, deci asta e faza cea mai tare. Tocmai ce-au trecut doi: bunic şi nepot. Bunicul era şchiop, dar aşa trebuie să fie un

bunic, anormal. Asta mic era adorabil, sarea într-un picior. Cred că e dreptul. Vorbea tare şi-l auzeam. Cică: „Acuma suntem la Polul Nord. Ne punem mănuşile, ne punem gluga, ne punem maletutza, ne punem blugii, ne punem geaca şi după aia ne îmbrăcăm pe dedesubt”. Bai, deci…

Chestia care mă irita cel mai tare e că nu mă aud pe mine.

* * *

Bai, deci o să încep cu finalul

Doamna Neli şi-a pus sutienul, şi-a tras chilotzi, şi-a pus capotul. Doamna Neli s-a ridicat în picioare. Doamna Neli a înghiţi tot. Am ejaculat. Doamna Neli mi-a supt pula. Doamna Neli şi-a dat jos capotul, chiloztii şi sutienul. Doamna Neli mi-a spus că aşa se simte ea mai bine. Am întrebat-o de ce se dezbracă pentru ca oricum mi-am setat cartela de muie. Bine ai venit vecine, mi-a zis doamna Neli. Doamna Neli mi-a deschis uşa. Am bătut la uşa doamnei Neli. Eram disperat după o muie impersonala.

În timp ce urcam scările m-am întâlnit cu doamna Mogoş. În spatele ei cobora scările pudelul. Mi-a mulţumit respectuos pisnându-se pe papucul stăpânei. Asta pentru că m-am ţinut de cuvânt. Aseară i-am găsit pe strada o căţeluşă metisata (câine andaluz, cu pisica aristocrata şi câteva gene din Mieunel şi Bălănel), tânără, plină de viaţă şi de bube. Se tara după un gard. I-am zis, vrei să mănânci? Frate, mi-a răspuns, deşi respect diferenţa dintre rase, ţi-aş suge şi pula pentru un covrig, Era tentant. Am ceva pentru tine, i-am spus. Am nişte mici. Proaspeţi. A ciulit urechile. Ţi-i dau pe toţi. Eşti om, deci nu faci lucruri gratuite. Ce trebuie să fac? Simplu. Nu eşti cea mai sexi apariţie, cred că îţi fac un dublu bine. Zi odată, că-mi cade tot parul. Am un vecin, un pudel… e cam nefutut amicul. Ha, numai atât? îi fac pula franjuri. Adu-l încoa.

Am fost la doamna Mogoş şi am rugat-o să-mi dea pudelul să-l plimb. Pur şi simplu. Fiind baba cretina m-a întrebat doar de ce. I-am spus că încerc să mă împrietense cu el, nu-mi place că mă latră de câte ori mă vede. Jimmy! (deci Jimmy îl cheamă). Mergi cu domnul la plimbare. Jimmy a mârâit. I-am făcut un

semn în limbajul comun al animalelor. Doamna Mogoş a fost doar puţin contrariată. Am uitat să vă spun, e aproape oarba. Pudel s-a prins. Nu mai mârâia, dădea doar din coditza. E hoţ tipa? Ai răbdare. Sarea de colo colo. Zi frate, e bună? Bai, exact ce-ţi trebuie, cât să nu te implici emoţional. Waw! Bai, deci fut de rup. O rup, o îndoi, Dartza mă cheamă. Nu e cazul, e îndoită deja. Ce mă, e curva? Nu mi-au plăcut niciodată javrele cu pretenţii. Nu mă, e virgina, e de familie buna, ţine coada sus şi o cheamă Linda.

Le-am făcut lipeala în părculeţul din fata blocului. Jimmy, ea e Linda. Linda s-a uitat la mine: asta e marele cordac? Jimmy s-a uitat şi el la mine: dacă nu am puţina căldură, nu mi se scoală. Linda, am zis, pentru cinci mici poţi să fii câteva minute corespondentul canin al sotiei iubitoare? Sigur, numai Monica Columbeanu nu – nu m-aş compara pentru nimic în lume cu o vaca. Ok, hai spune-i tânărului futac ceva. I-a spus – eu sunt Linda, tu? Eu sunt Jimmy. Uite care e treaba Jimmy, suntem adulţi, ştim care e treaba. Eu am să mă întorc cu curul la tine, îmi dai câteva limbi apoi mă fuţi. Ce zici, suna plauzibil? Jimmy avea deja gura plina, fapt care făcea răspunsul explicit. Linda

scotea cate un geamăt: aşa baby, ce tare eşti baby. Se mai scobea între dinţi (câţi mai avea)… baby, aşa pula nici dog-ul german nu are… Dumnezeule! Cum ţi s-a făcut mila de mine… se mai scarpină la coaie. La coaiele lui. Pudel, eşti un vis, este regele futacilor din cartierul ăsta. S-a uitat la mine. E bine? Merge. Ok, atunci pot să te rog să te uiţi în altă parte? Disperata sunt, dar nu şi nesimţita.

La întoarcere, Jimmy era fericit, plin de purici şi cu coaiele depresurizate. Uite cum facem, mi-a zis, o să te latru şi de-acum încolo, ok? De ce mă? Pai dacă mă împrietense cu tine, nu mă mai da baba. Trebuie să construim mai mult, înţelegi? Să socializam mai mult împreună. Da, m-am prins. Noi doi semănăm, mi-a spus. I-auzi. Tu ai fute ca un câine. Şi eu la fel. Râdea ca un prost.

Am ieşit din casă. Am intrat în casă. Mi-am pus tricoul cu „cum ar putea vreodată acest trup să moară pe veci şi să fie îngropat?…” Mi-am spus: o să merg la Neli să-i dau o muie. M-am întrebat cui naiba să i-o dau la ora asta. M-am gândit: cred că ar merge să dau o muie. Am ieşit din baie. M-am ridicat

din pat. M-am frecat la ochi. Dormeam.

* * *

Cum viaţa mea este extrem de plină cu goluri, uitasem de directoare.

Care m-a sunat aseară şi mi-a reamintit. Hei, cocoshel, tu mai trăieşti? Stai să verific, i-am zis, îmi ia doar 15 secunde. Am aşteptat 15 secunde şi i-am răspuns, da aşa se pare. Mai, aşa se pare şi mai cum. Ah, mereu uit. Da aşa se pare, misterious woman from ikebana. Bai, deci nu ştiu ce avea asta, dar mă inspira s-o alint greţos. Puteam să-i spun orice, numai să priceapă ea ca o pup în cur. Ce mai faci tu? Mi-e greu să îţi spun, chiar dacă le-aş pune într-o ordine cronologică. Dar, dacă aş rezuma, aş spune – nimic. Puiutz. Ştii? Azi intram în weekend, mă gândeam dacă ai program deseară. Stai să verific, i-am spus, îmi ia doar 15 secunde. Am aşteptat 15 secunde şi i-am răspuns, am agenda plina dar pot anula totul. Pentru tine, dara de parfum franţuzesc vechi a vieţii mele. Aşa mai merge. Bine, revin cu un telefon pe la 8, să fii pregătit. Da, linie de

demarcaţie a gândurilor mele pure. Du-te dracului. A ras.

M-a sunat pe la 8. Eşti pregătit? Stai să verific, i-am zis, îmi ia doar 15 secunde. Am aşteptat 15 secunde şi i-am răspuns, aproape. Mai am să mă ridic din pat, să fac un pipi, să-mi fac dus, să mă bărbieresc, să-mi pun blugii, tricoul şi-s gata. Piatra de ametist cu irizaţii de culoare galbenă ce eşti, mi-am amintit. Aş vrea eu, mi-a spus. Am admis în gând ca nu poţi să le ai pe toate. Vin să te iau în jumătate de oră, ok? Stai să verific… lasă asta, vin oricum…

A venit. O aşteptăm. În stânga aveam tricoul cu: „Te iubesc… ca zece mii de poezii la un loc… ca nota 10 la bacalaureat… ca cele treizeci de filme ale lui Hitchcock… iar pe scara Richter te iubesc ca gradul al doisprezecelea la epicentru… bonus tsunami”, iar în dreapta pe cel cu: „De ce se sinucid oamenii? Cred că din nerăbdare… pentru a intra în Eternitate… fără a bate la uşă… prin efracţie…” Nu mă pot hotărî, i-am spus. S-a uitat în jur, aici locuieşti tu? Nu, puişor prepelit la rotisorul dorinţelor mele, am închiriat-o doar cât să te aştept ca să ieşim. Eu locuiesc de fapt într-un apartament

clandestin, la Sidney, acolo unde se fac şi se desfac rosturile lumii. Suntem 10 cu toţii şi ne cam plictisim. Te cam prosteşti. Mă cam prostesc. Pune-l pe asta, şi a scos de la ea din geanta un tricou albastru pe care scria: „Cât timp ne va lăsa Anticristul să-l tot aşteptăm?… „L-am luat de la Nike, mi s-a părut mişto.

Ce nu ştia ea era ca, pentru mine, Anticristul venise.

Mă pregăteam să mă încalţ. Stai un pic, mi-a spus. Am stat un pic. Mi-ai lipsit. Era calda. Şi tu mie, gainusha de munte protejata de Guvernul României printr-o legislaţie speciala. Nu eram cald, dar la mine nu e o problemă. Atunci? Atunci? Atunci s-a lăsat în genunchi. Cine a spus ca femeile nu a idei bune… Un apetitiv nu strica niciodată. Şi-a luat apetitivul în bot. Am vrut s-o apuc de cap, nu m-a lăsat. Am vrut să-i scot sânii afară, dar nu m-a lăsat. Am vrut s-o ling, dar nu m-a lăsat. Am vrut să pun o muzică, nu m-a lăsat. Am vrut să mă duc la fereastra să-i gonesc pe golanii aia doi de la 4, care se uitau la noi, nu m-a lăsat. Am vrut să opresc robinetul pentru că-l uitasem deschis, apa curgea, ieşise din cada, intrase în living şi creştea cam cu 2 cm pe minut. Nu m-a lăsat. Am vrut să gândesc dar nu m-a

lăsat. Am vrut să salvez lumea. Nici nu s-a gândit. Am vrut să-i fut un pumn în cap. Exact când îmi ţinea pula între dinţi. Nu m-a lăsat şi bine a făcut. Mi-a spus doar să stau cu mâinile pe lângă corp şi să vorbesc. M-ai luat cam din oala. Vorbeşte!

Şi-am vorbit. Nu mai ştiu exact ce. Femeia asta suge pula într-un mod straniu. Adică împreună cu ea şi creierii. Simţeam cum mi se ordonează neuronii şi pornesc în marş spre cavitatea ei bucala. Cred că îi citeam dintr-un ziar, sau din calendarul ortodox pe care-l am lipit pe perete. La un moment dat palma cu care se freca atingea apa al cărei nivel creştea constant. Iar apa clipocea vesela. Cine n-ar clipoci vesel în faţa unei pizde… La un moment dat s-a terminat. Mai întâi ea. După aia eu. I-am umplut gura cu gânduri. Iar ea le-a înghiţi fără niciun resentiment. S-a ridicat şi-a aranjat puţin ţinuta şi mi-a spus. Haide, grăbeşte-te, mai e cineva în maşină, o să intre la bănuieli. Deci urma o petrecere în gashea. Una din aia în care toţi arata bine, se dau şmecheri sau chiar deştepţi, asculta Margineanu, dansează, flirtează şi pun la cale afaceri. Ce căutăm eu acolo, nu ştiu. Şi poate aş fi găsit o scuza, dar coarda mi-a îndesat în palma 1.000 de euro. Ia, să ai să-mi faci cinste. Aşa e frumos.

De toţi? A ras. O să-ţi rămână suficient şi ţie. Am coborât. Avea un Toyota Civic negru. Pe cealaltă o am la fostul soţ, m-a rugat să i-o împrumut, are un drum la Viena. Mi-a deschis uşa. Am intrat. Buna Nic. M-am uitat în spate. Era Angel.

* * *

Buna Doina, ce surpriza.

M-am gândit s-o luam cu noi, a spus directoarea într-un treacă t studiat. Prea sta singura sărăcuţa. Sigur. Maşina a pornit. Directoarea se uita înainte, eu mă uitam în oglinda retrovizoare. Angel se uita în oglinda retrovizoare. Ne uitam unul la celălalt. Mi-a zâmbit. I-am zâmbit şi eu, în gând, dar s-a prins. Şi-a îndepărtat puţin picioarele. Yah baby, chiltotzeii galbeni. Şi-am simţit din nou nevoia să fiu acolo, la ea în braţe. Şi să plâng. Eşti ok? Da, pacheţelul meu roz de senzaţii tari. Sigur? Sigur, aurora mea boreala văzută de la etajul 11 al unui hotel din Sankt Petersburg, cu un pahar de şampanie în mână. Angel a tuşit de câteva ori. De fapt râdea. Nu se putea abţine. Din cauza ta, i-am reproşat în gând. Noi doi disperam diferit, mi-a răspuns tot în

gând. Adică? Adică numai tu eşti ridicol.

Minge de ghem, set şi meci.

La ce te gândeşti, frumosule? Ah, e un lux inutil, sirena pescuita într-o noapte de un căutător de perle singur pe lume şi dornic de iubire. Aşa ziceam şi eu. Eşti un dulce. Şi tu eşti dulce, baclava siropoasa, preparata de bucătarul Padishahului Iranului când se afla în extaz liric. Hai, c-o iei razna. O iau unde vrei tu. Vino să te pup. M-a pupat. Angel a tuşit din nou.

Am ajuns la clubul de fitze. Îl ştiam. Acolo dădusem o muie unei femei de serviciu care mă surprinsese pisnându-mă pe un zid. Te zic lu' şefu'. Şeful era un soi de Smarandescu al locului. Îţi dau 2 EURO, în monezi de câte 50 de centi. Poţi să-i economiesti dacă ai porc. Mai mulţi n-am. Nu, îţi sug pula şi uit. Unei femei nu i se refuza abandonul gratuit, dar dacă o vedeai pe aia… nina cassian era un soi de valentina pelinel pe lângă asta… simţeam că-mi bag pula într-un dovleac de Halloween. Dovlacul sugea cu vorbe. Oamenii normali îşi amintesc întâmplările frumoase.

Rita, eu sunt normal? vorbim într-o zi despre asta?

În club un grup de şmecheri din ăştia corpo, bazaţi. Ei cu cămăşi în dungi peste pantalonii sport, ele smart casual. Bune toate. Am dat mana cu toţi. M-am recomandat, Mircea. Mircea? De la Cărtărescu? Sunt mai bun decât ăla, toanto. Era muzica, n-a auzit. Directoarea s-a integrat repede în grupul în care era deja integrata. Suntem într-un te-am building, fă-ţi şi tu prieteni. M-a abandonat într-un colţ. Din când se uita la mine, îmi zâmbea şi continua ce avea de făcut. Adică să mă ignore. Angel era în alt colţ. Un picolo mi-a vânturat în faţă o tavă cu o sticlă de ceva tare şi câteva pahare. Mi-a întins unul. I-am arătat obrazul. S-a prins deşi nu i-a făcut plăcere. A luat paharul şi mi-a lăsat sticla. Din care am băut.

M-am ridicat şi m-am apropiat de o ea şi un el. El purta ochelari, uşor durduliu, meclă de om educat cu părinţi securişti. Cândva. Ea… ea buna de tot. Fina. Numai dacă ascundeai în buzunare un chibrit riscai s-o vezi topindu-se. Salut. Salut mi-au răspuns fără să se uite la mine. Pot să stau lângă voi? Sigur. Am

stat lângă ei. Nu spun nimic, doar vă ascult. De fapt, nici nu vă ascult, fiind un nimeni pe aici, vreau doar să nu fiu singur. Sigur. El îi spunea că e doar o problemă de timp ca să pună mâna pe job-ul de senior analyst officer. Ea îi spunea ca începe s-o deprime naveta asta între Bucureşti şi Paris. El îi spunea ca ta-su i-a cumpărat un apartament la Viena. Ea îi spunea ca mă-sa are un nou iubit şi că nu-l prea place pentru că se da prea şmecher cu iahtul lui de 400.000 de parai. El îi spunea ca totul ar fi ok dacă s-ar însura până la 32 de ani, pentru ca după aceea simte că s-ar dedica business-ului. Ea îi spunea că ar vrea o vacanta, dar că nu are cu cine să plece. M-am bashit. M-am ridicat abia după ce le-a trecut surpriza. Am salutat. Înainte să mă îndepărtez le-am spus: copii, e nasol, futeţi-vă. Hard. Very hard. S-au uitat urât.

M-am dus lângă un alt grup. Era trei gagici. Stăteau pe canapea, beau cocktail-uri şi sporovăiau. Fetelor, pot să mă aşez lângă voi? Hihihihi, s-au hlizit. M-am aşezat. Sunteţi frumoase toate. Hihihi, s-au hlizit. Sunteţi surori? Hihihihi, s-au hlizit. La ce spital? Hihihihi, s-au hlizit. Fetelor, nu că ar merge o pula? Hihihih, s-au hlizit. Fetelor, nu-i aşa ca totul se duce dracului?

Hihihih, s-au hlizit. Fetelor, nu-i aşa, ca dacă spun doar hai cu mine, vă ridicaţi şi veniţi cu mine? Hihihih, s-au hlizit. Fetelor nu-i aşa că sunt cam idiot? Hihihi, s-au hlizit. Fetelor, e cam naşpa totul aici, m-aş pisa în paharele voastre. Hihihih, s-au hlizit. Bai, deci sunteţi cretine. Hihihihi, s-au hlizit. Bai, deci îmi bag pula în mamele voastre. Hihihih, s-au hlizit. Angel s-a apropiat. Te distrezi? Nu prea. Orice le-aş zice, astea rad. Logic, nu înţeleg o iota – sunt din Malta. M-am destins. M-am ridicat. Le-am arătat pula. Limbajul internaţional, you know. Au dus mana la gură. Gest firesc. Am luat-o de mana. Hai undeva unde să nu ne mai simţim mici.

Am ieşit într-un hol. Din hol urcau nişte scări. Am urcat câteva etaje. Pana am obosit. Alt hol. Pustiu. Te vreau. Şi eu. Ne-am întins pe jos. Mi-a spus, tu o să fii întotdeauna al meu. I-am spus, aş fi vrut să mă facă fericit. Mi-a spus, aş vrea să te fac fericit. I-am spus, aş vrea şi eu. Mi-a spus, vreau un copil de la tine. I-am spus, eşti idioata. Mi-a spus, idioatele fac copii cu tine. I-am spus, vreau să te ling. Mi-a spus, nu, vreau să facem dragoste. I-am spus, ok, dar măcar scoate-ţi chiloztii. Mi-a spus, scoate-i tu. I-am scos şi mi i-am pus într-un buzunar. I-am spus,

nu ţi-i mai dau. Mi-a spus, nu-i nimic, mai am. I-am spus, şi care mai e treaba? Mi-a spus, eşti tâmpit, trage-mi-o odată. Mi-am băgat-o. Am gâfâit. A gâfâit. Am spus, ah. A spus, ah. I-am scos sânii. I-am sărutat. M-a mângâiat pe par. I-am spus, întoarce-te. Mi-a spus, mi-era dor de tine. I-am spus, vreau să te fut în cur. Mi-a spus, nu. I-am spus, bine şi mie mi-a fost dor de tine. Mi-a spus, dacă ne vede cineva? I-am spus, nu mai durează mult. Oricum nu sunt pe noi decât două camere video, o nimica toată. Mi-a spus, să nu te prind ca termini afară. I-am spus, să nu te prind că-mi ceri pensie alimentara. Mi-a spus, vreau un copil, nu doi. I-am spus, te iubesc. Mi-a spus, doar pentru că eşti excitat. I-am spus, s-ar putea. Mi-a spus, te iubesc. I-am spus, ştiu. Am strigat. A strigat. I-am umplut pizda cu EU-ri. Am rămas puţin aşa. Apoi am sărutat-o. Crezi că o să afle? Crezi că-mi pasa? Ne-am ridicat. Am coborât scările. Ea a intrat prima. Apoi am intrat şi eu. M-am aşezat în acelaşi colţ. Directoarea mi-a zâmbit şi m-a ignorat.

* * *

Bai, deci după ce tragi o iarbă ai o singură senzaţie mai ca

lumea.

Senzaţia că mai vrei una. Eu aveam şi senzaţia şi iarba. Dar nu norocul pentru că am auzit o bătaie în uşă. Am strigat, dacă te bag în pizda mă-tii de superi? Nu. Normal – era doamna Neli. Hai intra. A intrat. Bună dimineaţa vecine. Vrei să spui că e dimineaţă? Da, e 9. M-am uitat pe geam – tocmai trecea bruneta iniţial frumoasă, apoi proasta apoi inexistenta. Da mă, e 9. Ce somn am avut. Avea în mâini o farfurie din care ieşeau aburi. Ce ai acolo? Vecine, am făcut nişte omleta cu sălăţica de roşii şi cu un muşchiuleţ prăjit. În timp ce am mâncat ea a aşteptat cuminte pe fotoliu. Se uita la mine. Eu mă uitam la ea. Ea se uita la mine. Eu mă uitam la ea. Avea un capot nou, de culoare verde. Stătea picior peste picior. Mi se sculase pula. Un singur lucru nu mergea, era prea simplu. Voiam ceva nou.

Aveam încă gura plina când i-am zis, bai ia ridică-te în picioare. M-am ridicat şi eu, m-am dus la hard şi am pus un IT S A BEAUTIFUL DAY. A început să cânte: let my woman flow/ to her own natural rhytm… Acuma dansează. Eu vecine? Da cinema, mama? A început să danseze. Ţinea mâinile pe lângă

corp şi îşi plimba curul stânga dreapta într-un ecart foarte strâmt. Am aruncat cu o roşie după ea. Pai nu aşa, tanti. Pula mea, nu vezi că sunt indispus? N-am mai făcut asta vecine. Şi când te-am futut în cur ai spus la fel. A ridicat mâinile sus şi a lărgit ecartul. Aducea cu o tufă înfiorată de crivatz. Acum învârte-te. S-a învârtit. Acum chiuie. A chiuit. Acuma zi, i am a sexy bitch. A zis, i am a sexy bitch. Acuma sari. A sărit. Toată lumea mâinile sus. Toată lumea mâinile sus, a zis şi ea. Nu vă aud, şi mai sus. Nu vă aud, şi mai sus. Hai că ne distram. M-am simţit foarte încurajat să mă duc să mă piş pe ea. M-am pishat pe ea. Party ce pula mea. Aşa e mai bine.

M-am întors. Vrei ceva mai antrenant? Uite. Ăştia-s LITTLE TRAGEDY. Ai auzit de LITTLE TRAGEDY. Nu vecine. Corect, de unde pula mea să auzi tu de ăştia? Hai mai dansează. Aşa cum ştii tu. Am scos din borseta iarba, am făcut un joint, l-am aprins şi am tras. Am tras un fum, am mai tras unul. My fucking God. Doamna Neli se transforma. În tânăra Neli. În frumoasa Neli. În tânăra şi frumoasa Neli. În fermecătoarea Neli. Care avea doi sani. Care dansa dumnezeieşte. Bai, deci Paula Abdul era, dacă ai eşti vreun

pricposit care a auzit de asta. Dance little angel. Dance my bottom of my heart. Dance my fucking dream. Stăteam răscrăcănat, întins pe canapeaua mea cu braţe de centaur. Fumam şi priveam cum prezenta aia se transforma pentru mine. O trăgeam în piept. Era frumoasă, pentru numele lui Dumnezeu. Devenea tot mai frumoasă. Şi mai frumoasă. Extraordinar de frumoasă. Insuportabil de frumoasă. Frumoasa pana la voma. Aşa că am vomat de frumoasa ce era. Bai, deci era aşa de frumoasa încât mi-a dereglat bila. Era mai frumoasă decât Creaţia. Mai întâi a fost ea, abia după aia a fost cuvântul, bai Doamne. I-am zis, bai Neli, eşti aşa de frumoasa încât mi-e ruşine că sunt aceeaşi rasa ca şi tine. Uite, de mâine sunt un şobolan, jegos care sta la gura WC-ului tău. Cu asta o să mă hrănesc eu de acum încolo, din ce-o să caci tu. Dar de mâine, mai lasă-mă azi să fiu nefericit şi abandonat în organizarea asta superioara.

Am mai tras un fum. I-am zis, bai Neli eşti aşa de frumoasa încât mi-e ruşine trăiesc în aceeaşi epoca în care trăieşti şi tu. M-am dus, mi-am luat pistolul şi mi-am tras un glonte în cap. A curs puţin sânge. I-am zis, eşti aşa de frumoasa încât nu pot să

mor. Pentru că n-am murit. Glonţul a trecut frumos prin tâmplă unu, apoi prin tâmplă doi şi s-a dus în perete, în poza primei mele iubite, care acum e grasa cât o vaca, o cheamă Silvia şi suge pula la un italian care n-o plăteşte pentru ca zice c-o iubeşte. Eşti aşa de frumoasa că-mi vine să dansez şi eu. Şi-am dansat şi eu. Bai, deci eu când dansez cu Neli care e frumoasă, nimic nu poate fi în neregulă. Nimic nu este nelalocului lui, iar perfecţiunea devine un moft. Am luat-o în braţe, ne-am învârtit amândoi, mai repede, tot mai repede, am făcut o gaură în podea, apoi, în subsol şi-am dansat aşa pana ne-am trezit în partea cealaltă, undeva în America. În Rocky Mountain. Şi-au dansat cu noi: şi ursul grizzly, şi indienii apache, şi extratereştrii mutaţi acolo din zona 51, şi mormonii. Şi ne-am întors, am mai dansat puţin. După aia am obosit. M-am întins pe jos, pentru ca fotoliul era mult prea sus. Neli dansa în continuare. Dăduse de gust. Apoi n-am mai fost aşa de frumoasă. N-a mai fost tânără şi frumoasa Neli. N-a mai fost Neli. Nu mai avea doi sani, ci doar unul. Era doamna Neli care se fatzaia pe acolo atât de dizgraţios că mi-a făcut greaţa. După aia nu mai ştiam cine e. Tu cine eşti? Neli, doamna Neli. N-am auzit… În fine, şi ce pula mea crezi că faci aici, doamna Neli? Dansez. Am început să rad. Bai, deci

râdeam ca o capra. Ştii cum rade o capra? Uită-te în oglindă. Dansezi, am întrebat-o. Da, dansez. Şi cine pizda mă-tii te-a pus mă sa dansezi? Ce-i aici, Spice? Twice? Bamboo vintage? Pai tu vecine. Eu… Mă, tu ştii cine sunt eu? Da, vecinu. Corect. Mi se mai spune şi vecinu. Deci zici că mă cunoşti. Da, de ani buni. Ţi-am dat vreodată muie. De nenumărate ori. Dar în cur te-am futut? O-ho. Dar în pizdă. Eh, acolo mai rar. Ieşi afară curva dracului. A ieşit.

Bai, deci nu mă dezbar data de obiceiul ăsta de a fute necunoscute şi pace.

* * *

Bai, deci am o stare de căcat.

E starea în care am chef de ceva dar nu ştiu de ce. Şi orice mi-ai da, zic nu. Vrei să mă fuţi, o să mă întrebi. O să zic, nu Rita, nu vreau… Vrei un funduletz? Nu mă. Am 1 milion de parai, vreau să fi donez, vrei? Mă fut în ei. Te fac regele femeilor. Hai pa. Buey, nemurirea, merge? Nu, azi nu. Bai, deci

aşa e starea mea de căcat. Ştii când mă apuca, Rita? Când nu mă mai mint nici pe mine. Bai, deci de obicei reuşesc. Am un evantai de minciuni. Am un portofoliu mişto. Umplu un ghid. Două volume. Am chiar stil. Deci nimeni nu mă minte mai bine decât mă mint eu. Pai când mă mint eu, apele nu îngheaţă, se fac scrum. Şi eu calc pe deasupra lor. Înţelegi? Tu cum crezi ca trăiesc, cu hrana? Cu băutură? Cu pizda? Cu aer? Cu speranţă? Nu, trăiesc din minciunile mele. Bai, deci, eu nu mănânc ci mă prefac ca mănânc. Nu iubesc, mă prefac ca iubesc. Nu trăiesc, ci doar fac un moft din asta. Nici nu cred că fut, cred că astea în care-mi bag eu pula se prind că pot fi tradus uşor şi mint odată cu mine. Nu fut femei, fut minciuni de femei.

Ştii ce e iubirea, Rita? E panica. Când ai impresia că nu mai simţi nimic pentru ea, ca totul a devenit rece… Te întrebi ce pizda mă-sii ai cu femeia aia şi cum ţi s-a pus pata tocmai pe ea. Şi te panichezi. După aia simţi că nu mai poţi, că ţi-ai face dintii cupa de excavator şi-ai sapa pana la ea sub pat, numai ca să fi spui noapte bună, baby. Că nu mai ai aer, somn, lumina, bani de buzunar şi o existenta suportabila. Şi iar te panichezi. Când te suna te panichezi că s-a întâmplat ceva. Când nu te suna, te

panichezi ca nu te suna. Când o fuţi te panichezi că va fi pentru ultima dată. Când n-o fuţi te panichezi că a fost deja ultima data. Când întârzie te panichezi că nu mai vine. Când vine prea devreme te panichezi că se grăbeşte şi nu sta mult cu tine. Când doarme te panichezi că a murit. Când o surprinzi treaza noaptea te panichezi că te trădează. Sau ca a înnebunit. Iubirea e naşpa.

Bai, deci eu când spun unei femei „simt că te pierd" aşa e, o pierd. Poate să mă iubească pana la medicaţie, pot s-o iubesc ca un trepanat, dacă eu simt ca o pierd, o pierd. Şi-o pierd. Mişcarea asta îmi iese la mare arta. Şi aia nu mai e minciuna. Aşa a fost cu Camelia. Bai, deci o iubeam atât de mult ca, dimineaţa când mă trezeam mă culcam la loc, numai ca să nu sufăr ca un câine. Cât am iubit-o pe asta, am dormit cum n-am dormit toată viaţa mea. Dormeam non stop. Ea stătea la mama şi eu stăteam la dracu'. Nu am văzut-o decât de două ori, când putea ea să fugă de acasă, pana la hotel. Unde, de obicei, o aşteptăm 4 – 5 zile, pana găsea o fereastră.

Era măritată cu unul. Ea era mama iar el era tata. Într-o zi a vrut să fie şi femeie. Şi-a dat de mine. Aşa, pe stradă, într-un

oraş străin pentru amândoi, din nimic, din două priviri, un ce faci şi un schimb de adrese de e-mail. I-am scris. Multe mailuri. Dormeam, mă trezeam scriam mail şi mă culcam la loc. Iar mă trezeam, iar îi scriam şi iar adormeam. Bai, deci… N-au toţi cordacii tai, Rita, spermatozoizi în coaie cate mesaje i-am scris eu femeii. N-ai tu fitze, de câte ori i-am spus c-o iubesc, ca nu prea am aer, ca fără ea mă omor. Şi oricum, la cât dormeam ziceai că-s mort. O rugam, o imploram să-mi cedeze. Măcar pe mail. Să-mi zică şi ea că mă vrea şi ca şi-ar pune-o cu mine. Mereu îmi spunea că nu e pregătită. Şi-o iubeam şi mai tare. Adevăr spun: nu poţi iubi o femeie decât dacă n-ai avut-o. Şi mai spun unul: iubirea e un concept pur teoretic. Şi încă unul: rămâi gay.

Prima dată în hotel. Doar am ţinut-o în braţe. 15 minute atât a putut să stea. Eu schimbasem două trenuri de noapte şi o cursă locala ca să ajung acolo… Iar ea n-a stat decât 15 minute. Am pupat-o odată, am strâns-o în braţe de două ori şi am tăcut. Ne-am privit, apoi eu am privit pe fereastră. Pentru că îi pusesem mâna pe fund şi-o voaim şi pentru ca ea mi-a îndepărtat-o. Bai, deci aşa ceva nu se face. După care s-a ridicat

şi mi-a spus, iartă-mă, trebuie să plec, îmi pare rău. Şi-a plecat. Un bărbat normal o uita. Spune Rita, nu aşa trebuie să facă un bărbat normal? Bai, a trebuit să dau muie la două parashutes, să fut în cur o a treia şi să iau bătaie de la un golan (pentru că mă legasem de nevastă-sa, în holul hotelului) ca să mă mai liniştesc. Un pic. Cursa locala, două trenuri de noapte şi acasă. Şi iar mailuri.

Ne-am revăzut după 6 luni. Două ore. M-a lăsat să-i ating sânii. I-am sărutat sutienul. Am vorbit. A plâns. Mi-a zis că mă iubeşte. Bai, deci dacă te uitai în ochii ei puteai s-o şi crezi. Şi iar a plecat. Mi-a promis ca a treia oară se va întâmpla. Nu s-a mai întâmplat. Ştii de ce? Pentru că am hotărât că trebuie s-o pierd. Pe mail se reluau aceleaşi fraze. Când spui de o sută de mii de ori te iubesc nu mai e fun, nici măcar nu te mai face să suferi, e doar o laba de repetiţie. Aşa m-am trezit eu atunci, într-o zi, într-o stare de căcat… Şi am realizat că mă mint. Că-mi pierd vremea cu ea. Ca nu acumulez nimic decât draci şi amintiri, chestie care nu mă interesa întrucât nu îmi scriam memoriile. N-o să le scriu niciodată. N-am avut curaj să-i scriu un e-mail. N-am avut curaj s-o sun, sau să-i trimit un căcat de

sms. Pur şi simplu, am dispărut. Bai, tu ştii cum dispar eu? Bai, deci rămâne alb, rămâne imaculat. N-am fost. Ajungi să crezi că ai visat urat întâlnindu-mă într-o zi pe mine. M-a sunat, mi-a scris mailuri, mi-a spus că plânge, mi-a spus că mă caută. Ştii ce am simţit eu din toate astea, Rita? O gaură mă. Mare. Ca o pizdă. De unde am dedus că nu e mişto să fii femeie.

* * *

Bai, deci ştii ce înseamnă să fii inteligent?

Înseamnă să-i faci pe toţi prostii care vorbesc cu tine să se simtă deştepţi. Să ajungă să creadă ca ideile tale sunt, de fapt, ideile lor. Să te acuze ca le furi conceptele. Să ia un pistol, să ţi-l pună la tâmplă şi să tragă. După care, redevenind ceea ce n-au încetat niciodată să fie, să nu realizeze ce prostie au făcut. La final nu suferă nimeni.

* * *

Bai, deci două chestii nu înghit eu.

Când vreau să fiu singur în cuşca mea şi se găseşte cate un prost să aibă nevoie sau pur şi simplu să-şi facă de lucru cu mine. Şi când am nevoie să vorbesc cu cineva şi nu găsesc pe nimeni. Bai mor. Ca aseară. Fusesem în oraş ca să mă plimb. Ningea aşa de tare ca nu vedeam la un metru. Iar sub 1 metru era doar zăpadă şi bocancii mei de armata. Bai, dacă-ţi muşc un şut în cur cu bocancii ăştia abia atunci o să ai un sampler din what the violence is. Bai, deci plimbarea ideala. M-am învârtit prin centru, m-am dus la OTP, m-am uitat pe fereastra un pic la Angel. Angel. Era frumoasă, avea clienţi, lucra, era concentrată, era aşa… Îţi venea să fii om. Nu ştiu dacă lăcrimăm că mă uit la ea sau că îmi intra zăpadă în ochi. Pula mea, amândouă sunt la fel de pure (bai şi nu râde de mine în ga-tu mă-tii de duda că sunt romantic… sunt romantic, bai. Eminescu e un căcat pe lângă mine. Dacă aş scrie poezii, l-aş da jos de pe soclu să ştii şi tu asta. Dar nu scriu mă, că n-am eu chef să răstorn ierarhiile ăstora). Oricum, senzaţia aia de limpezire, de clătit ochii. Mă încălzisem aşa tare de dragul ei bai Rita bai, ca în jur se topea zăpadă, se făcea pâraiaşe şi se scurgea la vale. Două dare. Bai, deci… Strada arata de parcă îi curgeau mucii. Uneori aveai

impresia că-şi trage nasul. După aia, am văzut-o pe directoare învârtindu-se pe acolo şi mi s-a făcut frig. Pâraiaşele au îngheţat, iar strada şi-a pus iar fularul la gură. E drept, simultan mi s-a sculat şi pula, dar nu e vreme pentru contradicţii acum.

Am ajuns acasă pe la prânz. Bai şi mi se făcuse o foame. Aveam nişte conserve de ton prin frige, dar voiam ceva cald. De fapt, de ce să te mint, voiam să stau cu cineva de vorbă. Să mănânc şi să ascult o persoană. S-o aud cum vorbeşte tâmpenii, sau cum respira, sau cum se mişcă prin preajma şi mă ignora. Adică muie lui Hegel cu dialectica lui de căcat, aşa mă simţeam. M-am dus la doamna Neli. Sigur avea ceva. Poate îi udam şi florile, poate-i desfundam găoază, găseam noi ceva… Bai, deci am sunat o dată, am sunat de două ori. Pula, nimeni. M-am enervat. Am dat câteva picioare în uşă. În mod normal sarea din ţaţani, dacă era din lemn. Asta era de metal. Eram furios. Nu era acasă. Am urcat la doamna Mogoş. Bai, îi luam pudelul şi mergeam amândoi la futut. Ştiam eu o boarfa care avea un bichon, tot mascul, dar nimeni nu-i perfect. Eu îi trăgeam o muie stăpânei, asta micu' îl futea pe ala-n cur, o scoteam noi la capăt. Doamna Mogoş era, dar Jimmy nu. Unde-i căţelul, am

întrebat-o. A ieşit cu Mogoş (adică cu boul ăla de boşorog al ei), s-au dus la piaţă. Am urlat. Am coborât.

Am sunat la Angel. Angel, ascultă-mă numai cinci minute. Nu pot, te rog să mă crezi, nu pot, e coada aici… închid, iartă-mă, te sun deseară. Mi-a închis. O sun pe directoare. Alo? Lumina mea stelara coborâtă pe Pământ cu o navă extraterestra care avea pana prostului? Ah, frumosule, ce faci? Bine, sălbăticiune a Saharei ucisa de Hemingway şi transformată în personaj în pentru cine bat clopotele. Mai, ai cam dispărut acum două zile. Păi, bibilica sfântă din grădina marelui sultan, erai ocupata, am fost un pic frustrat. Aşa că m-am carat acasă. Iartă-mă, mi-a zis, o să mă revanşez… Şi mi-a mai zis, acuma câştig bani, da puişor? Te sun când simt că am nevoie. Sigur, element al naturii nedescoperit încă pentru ca savanţii au înnebunit cu toţii în faţa unei asemenea minuni. Dar vorbeam deja singur. Am simţit nevoia sa completez, s-o fut pe mă-ta.

Bai, deci muream. Dar voiam s-o fac cu tămbălău, cu gaşca. Voiam pe cineva. Am ieşit să-mi cumpăr Cola. Eram nervos aşa că eram doar în tricou. Ala cu: „tot ceea fac eu este

împotriva tuturor". La chioşc vinde de-o viaţă tanti Clementina. Ce faci mă Nicule? Uite, bre, vreau şi eu o sticlă de Cola. Am la oferta, cu cartofi. Da-mi ca şi-aşa mi-e foame. 4 lei. Am plătit. Am plecat. M-am întors. Tanti Clementina, matale nu te plictiesti aici? Dar ce-ţi veni ba băiatule? Nu ştiu, mi-am amintit de tata, as da ceva de pomana. Ce bei? Tanti Clementina e o beţivă notorie, o ştie tot cartierul. S-a uitat în raft. De cât dispui? Bre, pentru tata dispun. Uite, plăteşte-mi sticluţa aia de coniac. Am scos banii şi am plătit. A băut-o din prima. Ba, să trăiască tac tu. Să trăiască bre, că e mort de vreo 10 ani. Aşa se zice. Merge afacerea? Cât timp tu cumperi Cola, Mogoş cumpără ţigări şi aşa toţi vecinii, merge. Eu am mai zis una. Tanti Clementina a zis alta. Eu una. Ea a zis din nou alta. I-am plătit vreo 10 sticluţe cu coniac. Am mâncat 8 pungi de cartofi. Am spart seminţe. Mi-a zis ca fiică-sa se fute pe bani. I-am zis ca mai bine decât să se fută pe gratis. Mi-a povestit cum a făcut ea nunta la lumânare. Cum a iubit doi bărbaţi în acelaşi timp. Cum creştea pepeni când era la tara. Frumoasa era tanti Clementina asta în cealaltă viaţă, ca precis a mai avut una. Şi povestea numai din aia. M-am uitat la ceas. Se făcuse 12. Bre, e 12 noaptea, trebuia să închizi demult. Da mă, ştiu, dar câteodată

mor să vorbesc cu cineva şi n-am cu cine.

* * *

Bai, deci cel mai mişto lucru în viaţă e să n-ai prieteni.

Niciunul. Prietenii sucks. Şi ţi-o trag când e lumea mai draga. Relaţia corecta şi perena este să-l fuţi pe om sau să te fută el pe tine. Simplu. Care pe care. Angel n-o să-mi fie prietena. Nu pentru că suntem diferiţi, nu pentru că o să ne iubim pana când o să cad sub masa sau pana când n-o să ne mai iubim sau pana când o să iubim fiecare pe altcineva. Ci pentru ca dacă mi-ar cere-o as urma-o târâş. Dacă mi-ar pune la gât un papion roz, în cap urechiuşe gri şi la cur o codiţă alba, aşa as umbla în oraş după ea, ca Bugs Bunny. Dacă mi-ar cere să fi aduc, aşa într-o doară, luna de pe cer, as fute o mamă de eclipsa sa ne tina minte ăştia secole. Dar ea n-o să-mi ceară niciodată aşa ceva şi de aia o iubesc cel mai mult, ca fuge de mine. Ea fuge de mine dar, uneori, uita care e direcţia opusa. E un fel de yo yo fata asta, nu ştiu ce să mai cred despre ea.

Directoarea seamănă pe undeva cu mine. Asta n-are mama, n-are tata. Instinct primar, punct ochit punct lovit şi ego cât casa. Cum pula mea să fii prieten cu cineva care nu are prieteni?

Bai, deci eu vreau ca oamenii să fie simpli, nu complicaţi. Să nu-mi pună probleme, să-i citesc din prima. Să ştii să-i iei de acolo de unde ai nevoie şi să-i arunci atunci când nu-ţi mai trebuie. Şi să nu fie cu supărare. Vreau să fie ca mine atunci când spun ceva şi orice replica a lor să se termine cu, „bai, ai dreptate”. Vreau să nu aibă nazuri, să fie calzi când am nevoie să fie calzi, să mă mângâie pe creştet când mi-e greu şi bocesc ca o pizdă, să-mi dea bani când am nevoie de bani, să-mi dea sa mănânc când mi-e foame, să mă urmeze când ridic steagul. Eu vreau ca ei să fie numai pentru că sunt eu. Bai Rita, deci dacă pământul nu se învârte în jurul meu ceva nu e în regulă, înţelegi? Pentru că-mi fute sistemul atâta ego la atâţia oameni. Unul ajunge, EU. Eu vreau să fiu un copil mic care începe fiecare propoziţie cu „eu vreau”… Azi am un tricou pe care scrie: „eu vreau”.

Bai, deci ai auzit poveştile cu aia doi care rămân în

mijlocul câmpului, în frig, abandonaţi undeva unde nu-i vede nimeni? Şi pe unul din ei îl apuca starea aia de somnolenta şi începe să vadă prinţese, haleala, camere încălzite, lăzi cu comori, Geoană preşedinte, sau toate astea de-a valma? Şi prostul de lângă el îi striga în urechi, bai să nu adormi, ca dacă adormi mori? Şi tot îl trage de mânecă, tot îl zguduie pe asta ca să nu adoarmă? Şi-l ţine tot timpul în viaţă, adică în frig, lipsit de speranţă şi orizont? Bai, deci ăla care nu mă lasă să mor când mă simt bine, nu mi-e prieten. Şi după ce scap – dacă scap – mă duc iau un pistol, îl ameninţ, îl leg de un scaun, o leg şi pe nevastă-sa şi o fut în gură în faţa lui, după care o tund scurt, le beau toată berea din frigider şi mă piş pe amândoi. Şi pe urma le zic, bai aveţi noroc că vă sunt prieten şi va crut viaţa. După aia plec, mă bag într-un congelator, visez şi mor.

* * *

Telegrame

Bai, când îi spui la telefon unei femei „te vreau”, în timp ce o ţii în hold pe cealaltă, pentru ca aranjezi un business…

Şi dacă la început n-ar fi fost Cuvântul?

„Bai, eşti dulcele meu dar mă îndrăgostesc de altul şi ar fi mai bine să nu ne mai vedem/auzim. Rămânem prieteni dacă vrei/poţi”. Logica unei femei este imbatabila.

Mergeam pe drumul meu şi nimic nu mă împiedică, nimic nu mă făcea să mă uit în urmă, în stânga sau în dreapta, calcam cu fervoare pe pietrele înfipte în pământ. Purtam pe umeri propria mea persoana. Uneori mă opream, îi arătăm cu mana undeva, înainte, „vezi, vezi…”

Şi dacă Dumnezeu ar fi fost al doilea?

„Previzibil… sigur, rămânem prieteni fără să ne auzim/vedem”. Logica unui bărbat în faţa logicii unei femei…

Mă iubeşti? Da… adică, da.

Când eram copil alergam. Alergam tot timpul. Când mă

triimitea mama la piaţă, când mergeam la şcoală, când ieşeam la joaca… tata reuşea să mă mângâie pe creştet abia în somn. Şi numai pentru ca nu ştia că mă visam alergând.

Am intrat la mine acasă şi am întrebat, „e cineva acasă?”

Sunt îmbrăcat cu un tricou pe care scrie: „Şi mi-a răspuns că nu e în grădina lui. /E-adevărat. Nu este mormântul nimănui” Peste el mi-am tras un hanorac alb pe care scrie 69

Voiam să scriu ceva despre prietenie. Constat însă ca nu ştiu nimic despre asta.

În oraşul Sulina cimitirul e loc de promenada. Contra unei sume modice poţi sta de vorbă cu fantoma unui pirat grec. Îţi va vorbi despre regretul de a muri, regretul de a trăi şi dilema de a alege între ele.

„Nu ştiu” este răspunsul corect. Acum întreabă-mă, orice.

Toto are fucking Gods.

* * *

Bai Rita, deci azi spre dimineaţă.

Era încă întuneric pe afară. Becul de la stâlp bătea ca de obicei direct în moaca mea. Dar o face de ani buni, sunt obişnuit. Am deschis ochii. Totul era în regulă. Pula mea, niciodată când mă trezesc brusc nu e în regulă. De aia mă şi trezesc aşa, pentru că nu e în regulă. Acuma nu era în regulă pentru ca totul era în regulă. M-am ridicat în capul oaselor. M-am uitat. La computer, o statura. Bătea la taste dar bătea aiurea. Plimba degetul arătător. Bătea numai consoane. La tastele mele consoanele scot un mi bemol, iar vocalele un la major. Cine e acolo? S-a întors, bai tu eşti prost? Era spiritul tatălui meu. Sau fantoma. Sau chiar el dar fără carne şi fără oase. Stătea rezemat în scaunul ăla şi se uita la monitor. La un desen animat porno salvat de mine pe desktop. Crăiasa Zăpezii sugea pula lui Baloo în timp ce în cur o futea Prince Charming. Mi-l puneam când mă simţeam deprimat. De câte ori îl văd, rad ca un măgar. Bai, deci a dracului tehnologie. Aici au ajuns mă?

M-am ridicat din pat, pai aici au ajuns, dar nu e mare brânză. Aşa ziceam şi io lu' mos-tu când i-am băgat în casa un radiocasetofon. Da mă tata, dar acolo se strângeau toţi ca să asculte casete cu Doina Limbaseanu. Acum, cu astea, trebuie să stai singur. Tu aici, ălălalt în altă parte. Ştiinţa evoluează. Evoluează pe pizda mă-mii ei. Pentru mine n-a găsit leac să mai trăiesc un pic. Bai, deci ca să fiu sincer acum, n-a găsit. Mi-am trase repede tricoul cu: „Şi parcă era vis că tot se repeta/La fel se ducea anul, la fel anul venea/Când s-a-mplinit sorocul să vină de crăciun/Atunci m-a chemat el să-l duc pe cel din urma drum".

Vrei Cola? Tărie ai? Nişte conaiac. Da-mi din ăla. I-am dat. L-a dus la gura şi l-a înghiţit dintr-odată. Uitasem ce gust mai are. Ia zi, care mai e treaba cu tine? Trăiesc. Şi e bine? Nu prea. Nu eşti fericit. Nu. Dar tu? Eu sunt mort. Şi eşti fericit? La noi e altfel. Cum? O să-ţi spun cum m-a învăţat unul, fost profesor. Cică moartea e un loc al negaţiei. Adică nu vrei să ajungi niciodată acolo, iar când ajungi nu mai vrei să pleci. Şi de ce ai venit aici? Concediu. Am început să rad ca o oaie. Faci mişto de mine. Nu. Pai dacă ar fi aşa, toţi vii ar fi vizitaţi de morţii lor. Şi

cine ţi-a spus ţie că nu se întâmplă?

Şah şi mat.

Ţigări ai? Nu fumez. Pai şi eu ce fac? Am pipa ta aia veche. Dă-o-ncoa'… i-am adus-o şi a aprins-o. A tras adânc în piept de câte ori fără să expire. Un om viu nu poate face asta. Un om viu care face asta e un om mort. Apoi a făcut rotocoale. Se uita la mine. Lung. Te uiţi la mine şi nu zici nimic. Am venit să te văd nu să-ţi fac morala. Uneori am nevoie de tine, tata. Ai nevoie de o femeie tu. Iubesc una. Şi? Mă iubeşte şi ea. Şi? Nimic, probabil o să se mărite cu altul şi-o să mă uite. Eşti cam cretin. Da tata. Bai, pe vremea mea, dacă îţi plăcea una, mergeai, o furai de acasă, îi futeai o laba peste ochi şi rezolvai problema. Pe vremea ta. Acum e altfel. Cum? Acum nu mai trebuie să le furi pentru ca vin singure. Şi nu apuci să le musti una că-ţi plasează ele deja două. Nasol, s-a întors lumea cu curu' n sus. As putea spune ca şi la modul propriu. Fă ceva. Apucă-te de grădinărit. Plantează o livada. Sau creste nişte capre. Sau foloseşte-ţi talentul ăsta cu scrisul. Îl mai ai? îl mai am. Mi-a pus mâna pe umăr. Mana nu avea greutate. De parcă se aşezase

pe umeri mei o pasare. Mergem? Unde? Pai trebuie să ajung înapoi.

Am ieşit. Începea să se lumineze. Eu gesticulam, gesticula şi el. Îi arătăm telefoanele mobile din vitrine şi el se minuna. Mă întrebă tot timpul, era curios. Sau poate era curios doar ca să mă audă vorbind. Zicea ca dincolo e o permanenta sursa de mirare cum ne mai pierdem vremea fabricând lucruri moarte. Pe lângă noi treceau din când în când fetele de la fabrica de Confecţii. A întors capul după toate. Dar după toate. Apoi îl clatină. Dacă mai eram viu… M-a certat din nou că sunt singur. M-a ţinut de după umeri. A vrut să-mi întindă nişte bani. Nu avea.

— Ai văzut pe Dumnezeu? Nu. Pe Iisus? Nici pe asta. Fecioara Maria, sfântul Stefan, Pavel, unul din ăştia mai noi… Nu mă, ăştia nu stau acolo. Pai unde stau. Aici, pe pereţi.

Am ajuns. Am trecut amândoi pe sub arcada neagră cu pete de rugina. Aş vrea să uit unele lucruri, mi-a spus. Lucruri pe care îmi plăcea să le fac. Să fiu sincer, şi eu, i-am răspuns. A zărit o cruce. Îl ştiam pe asta. Şi acum? Nu ştiu, suntem mulţi

acolo. Toţi. În plus, nu prea ne pasa. Mama? Da, am văzut-o. E bine? E. Ea nu vine? Nu ştiu. Îi spui tu să vină? Dacă se poate… Numai să nu uit… Ne-am oprit. Bai, deci nu mai ştiu de unde am ieşit. Ne-am uitat mai atent. Am găsit locul. Şi-a scos pipa din gură. Tot drumul o ţinuse strâns între dinţi. Ia-o şi păstreaz-o, nu se ştie niciodată când mai apar. Am luat-o. Era curata. Şi rece. L-am văzut cum se întinde pe mormântul lui. Ba, ce să-ţi zic, hai pa. Salut tata. Sprâncenele s-au scufundat ultimele.

* * *

CURVELOR!!!

Toate sunteţi nişte curve, nişte muiste de doi lei, nişte caca maca cu coc, nişte adjuvante pentru umflat coaie, nişte dude. Bai, deci astea sunteţi toate, şi încă şi mai mult. Curve, curve, curve, să-mi bag pula dacă nu bag copy paste-ul şi va demasc peste tot, pe toate blogurile. La Mircea Badea, la Ciutacu, la Bucurenci, la toţi labagii ăştia unde se uita toţi. Bag comments-uri despre voi. Femeile sunt curve. Umplu blogosfera

cu adevăruri bai moartelor. Sărăciilor. Pizde proaste. O să scriu pe ziduri în oraş, o să dau anunţuri la ziarul local şi la Kiss FM. O să mă duc la primar să declare toate zilele din secolul ăsta „ziua curvelor” şi să vă demaşte mă. Să aloce buget pentru asta. Să vă umple de bani ca să vă saturaţi. Să fiţi atât de îmbuibate încât fiecare contact sexual pe care-l primiţi să nu fie umanitar ci samavolnic (hihihi, l-am găsit). Să vă pună cate o stea în piept şi de câte ori ajungeţi acasă sa va aştepte nu un soţ ci un client. Să nu vă ia sacoşa din mana, ci să vă aplece şi să vă fută în cur. Să nu vă zică buna seara iubito bine ai venit ci, hai, cracii sus că-s horny. După aia să vă lase în palma o hârtie de 10 lei şi să meargă să mănânce la crâşmă. Singuri. Şi după aia să vă însele cu alte curve, mai curve decât voi. Ca atâta faceţi mânca-mi-aţi pula. Când mergeţi la serviciu să vă luaţi leafa, să vă dea muie în loc de bani mă. Să vă închidă în ţarcuri şi să staţi acolo să nu mai infestaţi lumea, bai.

Şi s-o luaţi şi pe Angel.

Şefa voastră să fie mă. Mama curvelor. Regina. Matroana. Obama voastră. Bai, Angel cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

Bai, pula mea, în două atze mă ţineam mă, în două. Tu şi baxurile de Cola. Bai, deci mă trezeam dimineaţa şi înainte să mă gândesc că trebuie să mă piş şi să beau o Cola, mă gândeam la tine. Înainte să îmi fac rugăciunea la Dumnezeu, îmi făceam rugăciunea la tine. La Dumnezeu stăteam în picioare, la tine în genunchi, înţelegi mă, casier fără anvergura? Îţi ţineam chilotzii galbeni strânşi în pumni şi ziceam Doamne ajută. Îi sugeam înainte de masa. Bai, i-am umplut de bale, atât de iubeam. Bai, dacă nu eram eu, rămâneai proasta aia pe lângă care şi aerul trece discret. Bai, oxigenul care-mi intra în piept era inscripitionat cu numele tău. Bai, când mergeam la piaţă nu luam o varză, luam două, una pentru mine şi una pentru tine. Şi o mâncăm tot eu. Mă stricam la stomac, din cauza ta. Mă căcăm din ora în ora de dorul tău. Luam cate un flacon de distonocalm ca să-mi revin. Am ajuns să fac dragoste cu doamna Neli numai pentru că îmi închipuiam că eşti tu. O mângâiam, îi ziceam baby i wanna sleep with you, ca-n cântecul ăla idiot. Am dus-o la muzeu, la expoziţia cu Neoliticul timpuriu. Bai, am ţinut-o de mana. Nu mai ştia aia ce pula mea e cu mine. Într-o zi eram atât de mort după tine că am cerut-o de sotie. Bine că a spus nu. Bai, pana şi pe directoarea aia a ta o fut numai pentru că are legătură

cu tine. Pentru ca în plămânii ei sunt aceleaşi particule de praf pe care le inspiri şi tu. Pentru ca pe tălpile ei se lipeşte aceeaşi guma de mestecat aruncată de câte un nesimţit în faţa băncii, pe care calci şi tu. Îi sug degetele ca un dement pentru că ştiu că ţi-au aranjat ţinuta dimineaţa, înainte de a lăsa clienţii să intre, ştiu că te-au atins.

Şi tu? Tu eşti o curvă de căcat. O trădătoare. O fleoanfa care nu mă merita nici măcar ca duşman. Bai, tu ştii cum m-am simţit când te-am văzut cu ăla de mana? DE MANA! Mana aia care mi-a strâns pula în pumn şi i-a zis „drag". Mana care mă scarpină la coaie şi-mi făcea flocii rotocoale. Mana aia care mi se odihnea pe piept când dormeai. Mana aia care îşi baga degetele în gura mea. Mana aia care mă scarpină pe spate. Mana aia care ţi-o ungeam cu gem de coacăze şi ţi-o lingeam ca un câine. Mana aia care se strecura în buzunarele mele când îţi îngheţa. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Bai, deci când te-am văzut cu ăla n-am mai avut trup. Bai, mă uitam la mine şi mă întrebam cine pula mea e asta îmbrăcat în tricouri bizare. Aveam tricoul cu: „Prin urmare nu mă mai iubeşti/ Nu mai vrei comori înflăcărate/Vrei de-acum comori adevărate/ fapte, nu himere şi

povesti”. Mă uitam şi râdeam de mine, ce faţa aveam. După care plângeam, pentru ca arătăm like shit. Bai, ştii ce fac acuma? Stau la taste, plâng şi scriu. Tu sugi pula romantic şi eu scriu despre asta. Eşti o curvă Angel. O curvă şi să-mi bag pula dacă mai vorbesc cu tine. O să vin la OTP, o să intru, o să mă uit la tine şi-o să scuip pe jos mă. Na. O să mă comport pueril. Şi după aia o să mă duc la directoare în birou şi-o să beau o cafea. Şi-o să fiu îndrăgostit de ea. O să scot dn buzunar un inel de diamant şi-o s-o cer de nevasta. Bai, ştiu că o să-mi dea cu el în cap, pentru ca şi asta e curva, dar o să te usture.

Lipsesc 30 de minute

Gata

Am fost la doamna Neli. Trebuia. Vezi cât sufăr pentru tine mă?

* * *

Bai, deci mi-am luat de băut.

3 sticle de Cola, la oferta. Îmi fac cinste, am scăpat de directoare. Adică 1 sticla şi jumătate o beau de necaz că se futea bine coarda. Şi o sticlă jumătate de bucurie, pentru că nu-mi mai plăcea să mă joc de-a papitzoiul.

Mi-a dat papucii. Dar despre asta mai încolo.

Eram aseară în leagăn. O frecam. Era o gagica afară, pe strada. Aştepta pe cineva. Şi suna telefonul. Shit! Am răspuns. Alo, pustiule ce faci? Ah, Mig 29 Phantom care arunci cu rozmarin în loc de bombe cu focos nuclear, pe aici, mă dau în leagăn. Nu ţi-era dor de mine? Stai să mă uit… Ah, să nu-mi mai faci figura cu 15 secunde că îţi tai outzele şi le dau la vrabiutze. Crezi ca mănâncă aşa ceva? Dacă nu mănâncă, le iau gâtul şi le dau la pisici. Crezi ca pisicile ar mânca vrăbiuţe care au ciugulit nişte coaie? Cred. Deci, mă dădeam în leagăn, oglindire a apei din lacul Sinoe. Mai, aveam nişte timp liber deseară… Sunt singura şi, nu ştiu… parcă te-aş strânge în braţe. Păi, comoara mea ascunsa adânc în pântecele unei scoici, eşuată în Groapa Marianelor, ideea nu e deloc rea. Ok te aştept la 8.

Mi-a închis. Am ejaculat dar pe sec. Pe sec înseamnă ca pizda aia din fata ferestrei se cărase şi a trebuit să mă inspir dintr-o amintire mai veche cu Andreea Marin întinzând nişte bancnote unui handicapat locomotor. Se aplecase, i se vedea dunga chiloţilor…

Repet, laba tristum est forever.

Am vrut să fiu cochet, s-o dau pe spate (mă rog, dacă poţi da pe spate o femeie care te cheamă tocmai pentru asta). M-am oprit la un tricou mai vechi, pe care l-am purtat când era să mă fută unul în cur. Eram aşa de beat încât, pana şi mie mie se părea cool să văd ce-mi poate dosul. Eram la Bucureşti, dădeam la facultate. După ultimul examen ne-am dus mai mulţi la un bar. Am intrat, am comandat şi m-am făcut muci. Eu când mă fac muci dansez. Bai, deci când eu intru pe ringul de dans Vava Ştefănescu se rostogoleşte în aşternuturi. Mazilul devine afemeiat iar Feroiu se angajează la Aversa. Atât de bun sunt eu când intru pe ringul de dans. Am dansat cu una, după aia cu încă una, am dat muie alteia (scurt, la W.C.), iar am dansat cu prima… După aia am dansat cu unul. După aia cu încă unul.

Care m-a luat şi m-a dus la el acasă să-i văd colecţia de discuri.

M-a agăţat clasic.

Bai, deci avea discuri. Multe. Mişto. Şi un dărab de pula pe care mi l-a etalat după ce a pus pe platan un Joe Zawinul. Nou, stai aşa, care e faza? Bai Zawinul e sexi, e aproape lubrifiant. O fi pentru tine, mie mi se pare abraziv. Pun altceva, ce vrei tu. Frate, i-am zis, eu nu sunt pârţar. Eu mănânc pizda pe pâine, dimineaţa la prânz şi seara. Dacă n-am pizda în componenta aerului, sucomb. Nu pun gura pe o ceafa de porc, dacă nu-i fac o găurice în mijloc şi n-o ling vreo 5 minute. Ştii ceva, mi-a zis. Toată distracţia la bar a costat vreo 200 de parai. Le-am plătit eu. Merit mai multă consideraţie pentru asta. Frate, meriţi un loc în Hall of Fame dar eu nu mă fut în cur. Pula îi căzuse schelălăind jalnic. Bai, eram sigur că eşti gay. Nu, sunt doar beat. Şi ce facem acum? Păi, mă ridic, mă încalţ şi plec. Nu, e prea simplu. Pot să te rog ceva? Dacă-mi lasă găoaza virgina, sigur, orice. E simplu. Te ridici, îţi dai pantalonii jos, te întorci şi îţi faci de lucru prin raftul ăsta de discuri. Eu doar o să mă uit la tine, şi… Bai, deci să nu faci vreun gest… unul singur dacă îţi

scapă, îţi fac vinilurile astea cu Colaiutta felii de pizza. M-am întors, mi-am lăsat pantalonii în vine şi m-am întors. Imagine de 5 stele, „Strigătul” lui Munch e un ştift pe lângă meclă mea stresata. Cele mai grele 5 minute din viaţa unui om sunt alea de preludiu. Deci închipuie-ţi că eşti cu curul gol, în casa unui gay (de 1,90 în 110 kg, altfel privire blândă, glas tenoral şi gust pentru arta), cu spatele la el, admirând nişte discuri. Nebun? Descreierat? Inconştient? Nu, doar generos. Eu eram generos, buey. Nu exista o expresie mai limpede a generozităţii decât un cur gol oferit unui gay în faţa unui raft plin cu discuri de colecţie.

Btw: n-o apar nici pe mama cum îmi apar tractul anal.

A fost corect. A gâfâit, a spus câteva cuvinte (dar nu le auzeam, sau nu voiam să le aud). Ca să-l ajut, am tras două băşini. Lungi, ascuţite, ca notele din sax-ul lui Kenny G. A urlat un pic şi gata. Aşa mi-a şi zis, gata. Pot să-mi ridic boxerii? Poţi. I-am ridicat. Bei o Cola? Beau. Mi-a dat o Cola. Dacă nu ai unde să rămâi în seara asta poţi rămâne aici. Am unde să rămân în seara asta. Am ieşit. Bai, mă simţeam bine. M-am dus în

cămin. Aia încă chefuaiu. Acolo era şi Karla. Una grasa din Cluj. Am intrat în vorba cu ea. A zis, da.

P.S. Era tricoul cu: „It started with a kiss…”

* * *

Bai, deci fericirea maxima este atunci când îţi baţi joc de om.

Deci eu azi am făcut o persoană fericita. Am ieşit din bloc uşor surescitat. Adică eram încărcat precumun Mauser MK 213 şi aveam nevoie să-l golesc într-una cu draci pe ea. E simplu de înţeles Rita, da? Bai, deci ce să n-am parte de ce-am în casă, prinsesem drag de directoare. Era drăguţă, era curata, enervant de eleganta, şi futingul cu ea era precum o vizita la un dojo, sau o zi de munca la strungărie, sau o întâlnire simpatica şi uşor întâmplătoare cu o pantera. Pe fond, mă enerva, dar în particular mă excita. La modul sintetic mă durea în cur dacă n-o vedeam, analitic însă voiam la ea între picioare din cinci în cinci minute cu pauza doar pentru a schimba acumulatorii.

Sunt puţin contradictoriu, nu-i aşa?

Puteam să iau un taxi. Puteam să iau un maxi taxi. Puteam să iau giga taxi. Dar am luat-o pe jos. Ajungeam oricum la timp. Şi simţeam nevoia sa îngheţ puţin, să anticipez. M-am oprit la o florărie. I-am luat un buchet de lalele mov. Dacă nu-i plăceau îmi futea peste bot cu ele şi gata. Iau eu când sunt bătut cu lalele mov, nu pun la suflet. Am mers. Am mers. Am mers. Am ajuns acasă la ea cu 10 minute mai devreme. Avea lumina stinsa. Aşa că m-am aşezat pe banca şi am aşteptat. Nu aveam ţigări la mine, că nu mai fumez. Dar, am dus mana la buzunar, am scos un pachet de ţigări imaginare, am scos o ţigară imaginara (Kent 4, baby), am aprins-o de la o brichetă Ronson originala şi imaginara şi am început să pufăi imaginar. Trăgeam în piept, făceam rotocoale imaginare în dreptul cărora oameni imaginari se opreau imaginar şi le admirau imaginar.

Pula mea, totul e mişto în imaginar.

Apoi a oprit o Honda Civic de culoare neagră. A coborât

ea. Iar după ea a coborât el. S-au apropiat. S-au oprit în dreptul meu. Ah, ai venit frumosule. Da, născătoare de situaţii ridicole, din care prost iese numai unul. Hai, nu fi supărat. A intervenit ceva, o amânăm pentru mâine. Ştii când mi-ai zis ca dacă mă prinzi cu una cât sunt cu tine, îmi tai outzele? Desigur, draga, rămâne valabil. Am o idee – da-mi cuţitul că mi le tai singur. Atât de imbecil sunt. Sper că nu-mi faci vreo scenă. Nu, cui al lui Pepelea care-ţi intra în pizda şi-ţi iese prin stern. Eşti vulgar, nu-mi place. Iar eu o fut pe mă-ta. Şi-mi place. Moment în care a intervenit el. Vorbeşte mai frumos cu doamna, te rog. Iar asta o spune… nu contează cine sunt, contează să vorbeşti frumos cu doamna. Auzi mă pula, nu vrei să-l chemi pe domnul care te deţine să vorbesc ceva cu el? Hai draga sa mergem, i-a spus ea pulii. O să vorbesc eu în particular cu domnul altă dată. Dar cine e el? Ţi-am mai spus să nu pui întrebări indiscrete.

Au intrat în bloc. Bai, deci eram plin de draci. Cred că am fumat un pachet întreg de ţigări imaginare. Mă apucase un exces de tuse imaginara de atâta fumat imaginar. Aveam gura neclaita imaginar iar în jur se făcuse atâta fum imaginar încât au apărut pompierii imaginari şi au stins focul imaginar care să lăţea

imaginar văzând cu ochii. Unul a murit imaginar şi i-au dat o medalie imaginara.

Ca la nebuni e uneori imaginarul.

Iar după aceea am rămas singur – papagal fără pene în faţa unei ferestre unde se auzeau o pula şi o pizdă schimbând impresii la foc încins. Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam ce să fac nici după ce am ajuns în faţa uşii ei şi am început să bat cu picioarele. N-a ieşit. Am început să strig la ea. „Băga-mi-aş pula în mă-ta de curva! Bai, dacă te prind îţi rup mâinile şi te bat cu ele la cur. Cocoşată dracului, bidonoaso. Căcătoare cu plete. O să lipesc un afiş la intrarea în banca mă, o să zic intraţi şi daţi o muie pentru o dobândă minima. Vita dracului. Doamna curului…” La un moment dat a deschis uşa. Era goala şi transfigurata. Mi-a întins 1.000 de euro. Bai, mi-a zis, dacă nu erai tu nu mai ajungeam la orgasm cu asta nici mâine dimineaţă. Într-o zi o să te înregistrez pe banda – eşti ucigător. Şi-a închis. Mă uitam la bani, mă uitam la uşă. Mi-am amintit, asta aşa se termina, doar dacă-i vorbeşti. M-am dus, mi-am luat un cutter de la papetărie şi mi-am tăiat coaiele.

M-am simţit răzbunat.

* * *

Bai, deci stăteam crăcit şi mă uitam la televizor.

Era emisiunea aia de pe Euforia în care un cordac cu bani se uita la nişte proaste şi la un moment dat alege una dintre ele. Pizda proasta are o calitate – e frumoasă. Condiţia numărul 1 ca să placi unui bărbat. Condiţia numărul 2 este simpla – nu exista condiţia numărul 2. Lângă mine stătea doamna Neli, crăcita şi ea. Îmi freca pula, aşa, la relanti. Cu degetul arătător – era o joacă aşa între deget şi micuţz. Ştia coarda ce să facă. Luase o muie mai devreme, acum îi ghiorţăiau matele. Mestecam guma. Vecine pot să pun capul pe piept? Pune-l doamna. L-a pus. A închis ochii. Se visa vreo adorata. Mi-a pus mâna pe piept, dar i-am îndepărtat-o. Asta e un gest intim şi nu-l permit nimănui. Numai Angel a reuşit să… în fine. Şi-a băgat un deget înăuntru şi a început să cotrobăie pe acolo. Am lăsat-o. Poate caută ceva. Era o superba seara de duminica până la urmă.

Şi a sunat telefonul. M-am uitat, era directoarea. Nu i-am răspuns. A mai sunat o dată. Şi încă o dată. Sms: răspunde ca altfel sun pana tâmpeşti". A sunat iar. Doamna, i-am spus lui Neli, răspundeţi dumneavoastră. Şi ce să-i spun? Va dictez eu. Doamna Neli a luat telefonul şi a zis alo. Domnu' Nic este dar mi-a zis ca să vorbesc eu în locul lui. Adică dansului. A pus mâna la receptor, doamna zice că e musai să vorbească cu dumneavoastră. Spune-i să-ţi spună ţie şi tu îmi spui mie. Zice că e confidenţial. Zi-i că-mi bag pula în mă-sa, dar confidenţial. A zis domnu' Nicu că-şi baga pula în mama dumneavoastră, dar confidenţial.

A acceptat termenii impuşi. Doamna Neli – a zis doamna că îi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar era o obligaţie. Spune-i că mă doare în pula. A zis vecinu ca îl doare în pula. Doamna vă roagă vecine să nu mai fiţi vulgar. Spune-i că sunt cum vrea pula mea. Vecinu a zis că… doamna a zis ca a auzit şi singura. Aşa, şi a mai zis ca deseară da o petrecere şi va invita. Ce să fac eu acolo? Să mă uit iar pe pereţi? Vecinu a zis că s-ar plictisi acolo. Doamna zice ca nu, că v-a pregătit o surpriză. Care, vine Doina? Vecinu întreabă dacă vine Angel… Doina vaco. Mă scuzaţi, a întrebat dacă vine Doina. Doamna zice ca nu vine

Doina. Pai şi care e surpriza. Vecinu spune ca aia ar fi fost o surpriză. Doamna zice că are una şi mai mare. Hm, ia da telefonul. I-am luat telefonul. Scuză-mă puţin. Acuma ieşi puţin, du-te şi spală-te. Cine eu? Nu tu proasto, asta cu care ai vorbit în locul meu. Doamna Neli s-a conformat credincios. A ieşit imediat.

Acum te ascult. Eşti furios, nu-i aşa? Nu mă, am o dispoziţie comica. Mi-ai dat papucii. Nu te supără, nu am obiceiul să ţin o relaţie prea mult timp. Nici eu, dar nu dau tzepe. Pai vreau să o repar într-un fel. Lady, pe tine nu te mai fut nici dacă devalizezi pentru mine Chase Manhattan. Nu, mă revanşez altfel, n-o să-ţi displacă. Spune. Am o prietenă, e extrem de drăguţă. A divorţat curând, e deprimata. Şi eu ce să-i fac? E disperata, nu-ţi trebuie mult. Să mă gândesc 15 secunde… am aşteptat 15 secunde. Ok, dar dacă e alta ţeapa… Deseară la 10, la mine acasă. Urci şi intri.

La 10 eram în faţa uşii. Am intrat, fără să sun. Înăuntru erau mai mulţi, cam aceiaşi de la club. Ai venit… Pula mea, nu vezi? M-a luat de mana, vino să ţi-o prezint pe Ada. Pe canapea privind

aiurea, cu un pahar în mână, Ada. Iar sub mine un căcat de planeta minora într-un sistem solar minor, într-o galaxie minora, implozand.

Bai, deci ar urma o descriere, dar cum să descrii un concept. Pentru ca Ada nu era femeie, era un concept de femeie: abstract, atotcuprinzător, esenţializat. Bai, deci dacă n-am căzut la pământ să-i pup tălpile pentru luxul că exista, a fost doar pentru ca ea a vrut să facă acelaşi gest. Ne-am lovit cap în cap. Am luat un pahar cu şampanie şi i l-am întins. Am luat şi eu unul. Coarda s-a îndepărtat mulţumită. Am rămas numai noi doi făcând gesturi cretine. Adică întreab şi eu exact când întrebă şi ea, „ce faci?”. Adică spunea şi ea exact cans spuneam şi eu, „spune tu”. Râdeam şi eu râdea şi ea. A dus paharul la gura când l-am dus şi eu. A băut exact cât am băut şi eu. Îmi place ce tricou ai, mi-a zis până la urmă în timp ce m-a surprins privindu-i sânii. Aveam tricoul cu: „We re just two fost souls swimming în a fish bowl”. I-am urat prostului care pusese mâna pe ei şi o lăsase balta să-i arda labele, să-i moara pula şi să-i intre maşina într-un parapet – eventual cu el la volan.

Şi eu şi ea ne simţeam precum două suflete pierdute înotând într-un acvariu…

* * *

Bai, deci dacă exista vreun record la a spune te iubesc, nu l-am atins.

Pentru ca Ada a fost mai iute. Mi-a spus asta după ce eu m-am înecat cu şampanie şi am început să tuşesc ca un măgar. Ochii îmi ieşiseră din orbite, mă înroşisem şi fluturam mâinile prin aer precum un zeu matol. Picăturile de şampanie şi de saliva i s-au întins pe fata şi pe cămaşa – arata ca un toping pentru pizza. Te iubesc. Şi-am mai tuşit, numai pentru ca nu credeam ce auzisem. M-a privit în ochi cu atâta dragoste încât nu mi-a venit în cap decât un singur lucru: fata asta ori a descoperit că s-a născut pentru mine, ori urmează să se ducă dracului. N-am întrebat-o, pentru ca o priveam cu atâta dragoste încât m-a întrebat: ai strabism?

Am ras amândoi. Din spirit de solidaritate mi-a servit propria porţie de toping. Ceilalţi ne priveau amuzaţi sau, în fine, erau dezgustaţi pana la refuz dar noua ni se părea doar amuzaţi.

Ei nu exista, i-am spus, sunt doar nişte variabile spaţio-temporale. Acum sunt, acum nu sunt. Eu sunt Ada, mi-a spus. Cred că ştiam, nu mai ştiu. Eu sunt Nic. Nic Labis. Nic, tu crezi în sufletele pereche? M-am scărpinat în cap. Eu cred în femeia pentru care aş fi în stare să cred că e femeia pentru care aş fi în stare să cred… Vreau să ne plimbam, mi-a spus. A chemat-o pe Monica. Monica era directoarea. Monica, noi doi ieşim să ne plimbam, i-a spus. Bine, să fiţi cuminţi, ne-a urat coarda. Am ieşit. Era senin.

Ninge, mi-a zis. Iar când a zis ea ca ninge, a început să ningă cu fulgi mari, albi în forma de popcoms. Ea râdea printre fulgi, îi prindea cu palma, îi baga în gura şi-i ronţăia. Eu îi presarăm cu puţina sare. Vorbesc cu pula şi cu pizda, i-am zis. A ras, eşti bărbat, doar n-o să fii romantic. Pai sunt şi romantic. Un romantic vulgar. Sunt întotdeauna altfel decât crezi că sunt. Nic, nu mă interesează cum eşti, mă interesează că eşti. Te căutăm. Şi eu te căutăm… cred, i-am zis.

M-am gândit la Angel. Şi m-am gândit ca nu ele două erau diferite, ci eu le descoperisem pe fiecare altfel. M-am gândit ca atunci chiar am murit pentru Angel, iar acum mă născusem pentru Ada. Mă gândeam ca mai ţineam la Angel, doar pentru că

aveam o defecţiune neuronala care făcea posibile amintiri din alta viaţă. Mă gândeam ca, n-ar trebui să-mi bat capul cu asta atâta vreme cât se întâmplă. Oamenii normali îşi bat capul cu lucrurile care nu se întâmplă. N-ar trebui să-ţi baţi capul, mi-a zis. Vreau să ne futem, mi-a ieşit pe gură. Asta e cel mai simplu lucru. Unde stai? Am ajuns la mine, am intrat şi a fost cel mai simplu lucru.

Stătea cu capul pe pieptul meu. Pot să pun mâna pe pieptul tău? I-am luat palma şi am aşezat-o pe piept. Ai mult par. Avea dreptate, am mult par. Canta Chantal Kreviazuk. Ghost of You. Nic, ce ţi-ai dori cel mai mult în clipa asta? M-am uitat la ea. Pentru prima oară o priveam cu adevărat, afara nu înăuntru. Parul scurt, roşu, ochii albaştri, o constelaţie de pistrui şi un ten alb. Nesuferit de alb. Am realizat ca dacă m-ar pune cineva s-o descriu, nu m-aş fi descurcat. Parcă era acolo şi parcă nu era. Parcă mi se întâmplă sau doar voiam să mi se întâmple. Poate un pic de culoare în obraji, i-am spus. Te rog, fii serios. Ok, îmi doresc să fiu serios. Mă mângâia pe par. S-a ridicat într-un cot şi m-a privit. Te iubesc. Şi eu te iubesc. Ok, atunci o să-ţi spun ceva, iar tu o să mă asculţi atent şi o să înţelegi, ok? Am ridicat din umeri.

Bai, deci dacă exista vreun record mondial la a lua muie de la propria ta viaţă, eu l-am atins.

Ştii de ce am divorţat? Nu mă interesează. Ba te interesează. Ba nu. Nic, am cancer limfatic. O să mor în câteva luni. N-a suportat şi a plecat. M-am ridicat în picioare. M-am dus la computer şi am pus un blues, „Baby I'm gonna leave you", sau cam aşa ceva. Hai să dansam. Aşa în curul gol? Aşa în curul gol. Am luat-o în braţe. Am dansat în curul gol. Am avut erecţie. Ne-am futut. Apoi, am pus, „I'm not în love" şi iar am dansat. În curul gol. Apoi am pus, „The winner takes it all"… Spre dimineaţă mi-a spus, mi-e rău, dar nu te speria aşa trebuie să se întâmple. Am întins-o în pat. Am privit-o. Cu tine mă simt bărbat, în consecinţă n-o să plâng ci o să am grijă de tine. A închis ochii şi a adormit.

Am stat lângă ea pana s-a trezit. N-am plâns, nu am simţit durere, nu am simţit ca pierd ceva, am simţit doar ca visez, că o să mă trezesc la un moment dat, o să am gura neclaita şi parul ciufulit, că o să mă duc să mă spăl pe dinţi, apoi o să urc la doamna Neli pentru micul dejun o muie şi-o cafea.

Xxx

Da mă proasto, unele lucruri se întâmplă într-o singură zi, şi după aia stai o viaţă întreagă şi te întrebi ce-a fost aia.

Fireşte ca Ada s-a carat. S-a trezit, s-a îmbrăcat şi mi-a spus că aşa trebuie. Nu vreau, stai aici, o să am eu grija de tine. Mi-a zâmbit. Eşti mai tont decât sunt eu. Am admis. Plec la Viena, mă internez. Au un tratament nou şi care nu mă ţine legată de pat. O să vizitez Austria şi o să mor acolo. Cool. M-a strâns în braţe – te iubesc. Eu nu i-am zis nimic. Pusesem bot. Eram un băieţel mic şi vloiam în blatze. Mi-a luat palma şi mi-a sărutat-o. Nu ţie trebuie să-ţi fie frica. Apoi a ieşit sau cred că a trecut prin uşa, nu ştiu.

Mă uitam pe geam cum se îndepărtă şi simţeam cum trage după sine un fir. Mă simţeam un ghem şi fiecare pas al ei mă deşira. Când s-a urcat în taxi mai rămăsese din mine doar un gând. Simplu. De fapt, o întrebare – eu ce mă fac? Rita ai fost vreodată sufocata? Dar nu cu perna mă, nu cu pula la un mai scurt, ci purt şi simplu stand ca proasta în mijlocul unui balon de săpun plutind în întuneric, când în sus când în jos, când la stânga când la dreapta, după cum sufla în el plămânul ăla

nevăzut care-şi bate joc de tine. Dacă nu ţi s-a întâmplat până acum asta, omoară-te instant. Bai, deci nu mai aveam aer. Mă învârteam prin casa şi nu ştiam ce să fac.

Am sunat-o pe Monica. Are cancer, i-am zis. Ea n-a spus nimic, am auzit-o doar cum se prăbuşeşte. Am închis. Am sunat-o pe Angel. Angel, are cancer. Cine? Nu contează, are cancer şi eu o să mor. Vin imediat. Am închis. Am urcat la doamna Neli. Vecine, ce ai? Era impacientata. Neli, are cancer. Cine, păcatele mele? Ea, are cancer. M-am întors şi am coborât. Doamna Mogoş urca şi cu ea urca şi pudel. Salut Jimmyy. Salut Nic, mă bucur să te văd. Auzi. Voi câinii va îmbolnăviţi de cancer? Nu, dar uneori mi-aş dori asta. Nu, nu ţi-ai dori. Arăţi ca naiba, ce ai păţit? Are cancer, pudel. Cine? Ea. Nasol, nu ştiu ce să spun. Sensibilitatea mea e relativ redusă. Am intrat. Era capătul. M-am căcat şi mi-am desenat cu rahat pe piept forma mâinii ei. După ce s-a întărit, a rămas un pumn mic. Mi-a străpuns pieptul, mi-a apucat inima şi a început să jongleze cu ea. O învârtea pe un deget, sau o ascundea în palma într-un număr extrordinar de magie.

Angel m-a găsit plin de căcat, bale şi lacrimi. Plimbând o lamă de ras pe antebraţ. Aşa, printre mici arteziene roşii. Eram întins pe jos şi fredonam ceva. Cel mai probabil o compoziţie proprie. Baby! S-a repezit şi m-a cules. M-a târât în baie, m-a întins în cada şi m-a spălat. M-a şters, m-a bandajat, m-a tarat în pat şi mi-a aşezat capul pe picioarele ei. Baby, ce ai? O auzeam prin mii de filtre. Aşezate între viaţa ei şi viaţa mea. Apoi am avut frisoane, apoi am asudat, apoi am adormit. Cu somnul celui care moare.

Baby, mi-e sete. Mi-a adus apa. Baby, transpir. M-a şters de sudoare. Baby, mă doare. M-a luat în braţe şi mi-a şoptit, sunt aici, nu plec pana nu te văd din nou pe picioare. Baby, are cancer. Ştiu. Baby, credeam ca ea e. Ştiu. Credeam că… Baby, de ce mor oamenii? Nu ştiu, trebuie să moară. Baby, unde sunt? Aici, cu mine. Baby, o să mor? Nic, Nic, Nic… Îmi pare rău baby. Pentru? Pentru că m-am îndrăgostit de ea. Eşti tu, ţie ţi se întâmplă astfel de lucruri. Zici? Da. Şi când o să am şi eu parte de un happy-end? La ce-ţi trebuie?

S-a întins lângă mine şi m-a luat în braţe. Aveam febra.

Mi-a luat mana şi mi-a pus-o pe san. E bine aşa? Baby, scoate-mă de aici, am dat de margine. Nu mai e nimic dincolo. O să-ţi revii. Sunt aici, te iubesc. M-am uitat la ea. O femeie care mă iubea. Cred că trebuie să mă ridic, să fac castiva paşi. M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi. Mi-e foame. Am nişte covrigei, mi-a spus. Am mâncat amândoi covrigei. Apoi am băut Cola. Două sticle de doi litri. Am privit-o recunoscător.

Ce trăiesc eu, baby?

* * *

Eram în W.C.

Angel a scos telefonul din geanta şi a format un număr. Doamna directoare mă învoiţi şi azi? Vă rog frumos, ştiu că e treia zi, dar e ceva grav. Trebuie să rezolv o problemă. Cred că i-a spus ca ştie despre ce problema e vorba pentru ca Angel s-a enervat. Asculta Monica, nu ţi-am cerut niciodată nimic, stau tot timpul după program şi nu ai nicio plângere de la clienţi. Nimeni nu îşi face treaba mai bine decât mine. Îţi repet, e o

problemă personală. Apoi a cedat. Bine îţi spun, Nic e grav bolnav. Nu ştiu ce are, dar nu e bine. Nu mă are decât pe mine. Trebuie să am grijă de el. Nu, n-a întrebat de tine. Nu ştiu dacă are nevoie de bani. Mulţumesc, o să-i spun. A închis telefonul, apoi a căzut pe gânduri.

De cate zile eşti aici? Asta e a treia. M-am uitat pe fereastră, m-am uitat în jur. Trei zici. Trei zile, baby, credeam că nu îţi mai revi. Şi ai stat cu mine trei zile. Da, am stat cu tine trei zile. Nu ai ieşit deloc? Nu, deloc. Şi pe noi cine ne-a hrănit. Vecina ta de deasupra. Ne-a adus în fiecare zi supa, a făcut curat, ne-a făcut piaţă. Ţi-e ca o mamă, nu-i aşa? Am tuşit. Cam aşa ceva. Am privit-o încurcat. M-a sunat cineva…? adică dacă m-a sunat… nu, n-a sunat nimeni. Nu te mai gândi la asta. M-am aşezat în faţa calculatorului. O să scriu pe blog, ok? Scrie, îţi aduc nişte Cola, vrei? Vreau. Mi-a adus Cola „Eram în W.C. Angel a scos telefonul din geanta şi a format un număr”. M-ai auzit… Da. E o femeie înţelegătoare până la urmă. Sau poate doar îi e frica. Pentru? Ţi-a făcut numai rău, baby. Mai întâi ai fost păpuşa ei, apoi bătaia de joc şi la urma te-a băgat în… în asta. Eu am vrut să fie aşa, Angel. Ea doar şi-a jucat rolul. Eşti

ţicnit. Sunt.

„De cate zile eşti aici? Asta e a treia”. Nu mai sunt cu el. De când? Din ziua în care ne-ai văzut de mana. Mi s-a părut ridicol, nu era el omul pe care îl iubeam. I-am spus că e un băiat extraordinar dar nu mă puteam continua. Şi de ce nu mi-ai spus? M-a privit urat. Erai ocupat. Vreau în braţe. M-a luat în braţe. Ce urmează, m-a întrebat. Dacă nu ai chilotzeii galbeni pe tine, nu-ţi spun. Mai întâi m-a pocnit. Apoi mi i-a arătat – erau galbeni. Nu ştiu, Angel, să-mi bag pula dacă ştiu. Nu ştiu să fac prea multe: mă îndrăgostesc de femei care mor sau care pleacă, fut fără selecţie, prizez viaţa în overdoze, încurc lumea… mi-ar fi plăcut să fiu un hippie. Mi-ar fi plăcut să iei bătaie mai multă când erai mic, mi-a spus.

Apoi ea a adormit. O priveam. Bai, deci asta a venit şi a avut grija de mine. Raţionăm rece, ca un şarpe. Avea o meclă destinsa când dormea, îmi venea s-o alint. Tot rece, ca un tată care are remuşcări. Un bărbat treaz lângă o femeie care dormea. Ar putea fi femeia lui. Şi dacă o cer de sotie? Dacă o rog să se mute la mine? Bai, faza era alta – nu mai simţeam nimic. Nici

pentru ea, nici pentru mine, nici măcar pentru Ada. M-am uitat pe fereastră. Întuneric. Becurile de pe stradă, cam aceiaşi trecători, maşinile răzleţe. Pe masă, lama. Care ridicase un deget şi-mi făcea semn – take me.

Am trezit-o. Scria mare pe fazta mea – dacă dormi, mor. Frigeam. A început să plângă. Nu mai ştiu ce să fac. Repeta întruna, nu mai ştiu ce să fac. Suge-mi pula, i-am spus. Mi-a supt pula. Plângea şi-mi dădea capete în burtă. Apoi am plâns amândoi, pentru ca eu i-o lingeam şi ea mi-o sugea. Lacrimile mele i se strecurau în vagin, precum nişte viermi. Lacrimile ei mi se prelingeau pe coaie, precum nişte unghii. Dacă făceam un pornache din imaginea asta, luam OSCAR. Ne ţineam strâns mâinile, ne hăpăiam sexele şi hohoteam. Apoi am ejaculat. Apoi ea mi-a spus că aveam gust de Cola. Apoi am ras un pic. Apoi nu mai frigeam. Apoi i-am zis că ar fi trebuit să-şi facă un duş înainte. Apoi mi-a zis că nu se aştepta să se întâmple asta. Apoi i-am zis că nu mă aşteptam nici eu. Apoi ne-am dus amândoi în baie şi am făcut un dus. Apoi ne-am futut iarăşi. Apoi ne-am pus amândoi cate un tricou pe care scria: „If this town/Is just an apple/Then let me take a bâte”. Apoi ne-am întors în pat.

Spune-mi că ţi-e un pic mai bine. Mi-e un pic mai bine. Pe măsuţă era o carte. Vrei să-ţi citesc? Vrei să-mi citeşti?

„Exista doar două lucruri: dragostea, în toate felurile, cu fete frumoase şi muzica din New Orleans sau a lui Duke Ellington. Restul s-ar cădea sa dispară…”

* * *

Bai, deci am rămas singur.

Nic, trebuie să merg la serviciu, o să mă dea afară. Mergi liniştită. Eşti ok? Da, sigur, sunt ok. Sigur, sigur? Da, sigur. După program vin aici, îţi promit. Ok, te aştept. Să nu faci vreo prostie. Nu o să fac. Te iubesc. Asta e bine. Şi tu mă iubeşti. Probabil. Mă iubeşti. S-a apropiat de uşa, s-a întors, m-a privit, mi-a spus „cuminte, da?” şi a ieşit. M-am apropiat de fereastra. Am privit-o cum se îndepărtează. Mers de rata. Avea mers de rata. Funduleţul scos afară. Privirea înainte. Ea e Angel şi-mi bag pula dacă o mai dezamăgesc sunt cel mai mare bou. Ceea ce e întotdeauna simplu.

M-am dus la comp. Am vrut să pun o muzică. Nu-mi mai plăcea nimic. Dintr-un tera de mp3-uri, doar junkies. Eram gol. Am intrat în baie. M-am uitat în oglindă. Am slăbit. Mi-a crescut barba. Aveam privirea tulbure. M-am gândit încă o dată să mă sinucid. Ca şi cum m-aş fi gândit la un somn bun. Ce-ar fi? Pula mea, iau lama, o trec peste vene, leşin şi mor. Seara când o să apară Angel, o să mă vadă întins pe jos, plutind pe un strat subtil de sânge, fără suflare, cu meclă asta a mea uşor acra, uşor plictisita. O să cadă în genunchi, o să urle, o să cheme poliţia? O să ia şi ea lama şi o să se omoare lângă mine? O să facă vreun gest teatral, o să-mi spună câteva cuvinte înainte? Ceva de genul, „iubitul meu, ne întâlnim în Rai”… O să stea în genunchi şi o să-şi ia gâtul privindu-mă cu drag? O să se târască precum un actor antic? Sângele o să-i gâlgâie din aorta sau doar o să se scurgă? O să horcăie? Sau o să se omoare ca vaca, fără niciun gând, doar înfricoşată la întrebarea dacă face bine sau doar e tâmpită până la capăt?

Bai, deci şi pentru suicid ai nevoie de ceva chef. Eu n-aveam. Dacă tot am ajuns să trăiesc de la o secunda la alta, ca

şi cum as traversa un şir nesfârşit de linii de cale ferată, măcar să o fac până la capăt. Să văd unde duce. Fără curiozităţi obsesive, fără involved-uri, fără nervi. Bai, când eram mic, tata avea la tara o bucată de pământ. La câţiva km de sat. Toamna, când trebuia cules porumbul, ne urcam în căruţa şi o luam spre deal, la sola. Distanta era mare, aşa că mă lăţeam şi mă uitam la cer. Mersul cu căruţa e un compromis. Te-ai bucura de frumuseţea suprarealista a norilor dacă nu s-ar bashii caii. Te-ar enerva la culme zdrăngănitul măgăoaiei pe roti din fier, dacă nu ar adia vântul. Ca un anestezic. Cam aşa sunt eu acum.

Am băut 1 kil de Cola dintr-odată.

M-am aşezat la geam şi am aşteptat, cu răbdarea celui care se aşază la geam ca să aştepte. Într-un moment, a apărut Angel. Purta în mâna două săcoşi încărcate, iar geanta se străduia să nu alunece de pe umeri. Tocul unei cizme se rupsese, probabil pe drum. Parul îi cădea în dezordine pe faţă. Haina de iarna era desfăcută. Obrajii roşii. O fetiţza înfruntând un căcat de viaţă. Despre care la şcoală a scris un eseu intitulat: „viaţa mea e ambiţia de a fi viaţa mea”.

Te-am aşteptat la fereastră, i-am spus. Ai fost cuminte? Am fost cuminte. Se foia de colo colo încercând să pună ordine. O să fac nişte friptură, mi-a strigat din bucătărie. Imediat pun maşina de spălat în priza, mi-a strigat din baie. Of, pune-ţi ciorapii unde trebuie, mi-a strigat de sub fotoliu. Ce te-ai face tu fără mine, mi-a strigat din cer. Opreşte-te un pic. N-am auzit, mi-a strigat de pe raftul de sus al bibliotecii. (ce praf ai aici, frate). Opreşte-te un pic. S-a oprit. Stai jos. S-a aşezat. M-am întins lângă ea. I-am băgat degetul în pizdă. Mi-a apucat pula şi i-a zis drag. I-am supt sfârcurile. Mi-a zgâriat spatele. I-am scos chilotzeii. M-a oprit cu un strigat: „Drace! Se arde friptura”.

* * *

Bai, deci trebuia să fii acolo.

Trebuia să stai cu mine să o priveşti cum vine, repede repede ca să mă vadă. Şi să vezi cum se opreşte de parcă o pocnise ceva în frunte şi cum îi cad plasele din mana, cum i se înfig tocurile în asfalt şi cum i se căscau gura şi ochii. Hai să ne

imaginăm.

Pe bune, hai să ne imaginăm, hai să avem febra şi să fabulam. Ca alta treaba n-avem, blogerim ce pula mea. Suntem cool, suntem însinguraţi, ne luam iubiţi şi îi abandonam printr-o simplă postare, ne spălăm rufele nu cu Ariel ci cu limba română, ne băgăm pula-n Guvern dintr-un click, plătim poliţe, ne rupem în figuri de deştepţi ce suntem, rezolvam ce n-a reuşit ditamai familia care ne-a crescut pe wordpress, ne pozam copiii şi-i fleostim pe net să vadă şi alţii ce ne-a ieşit din coaie… Mergem mai departe.

Bai Rita, deci uite, să zicem că tu eşti Angel. Este aproape sfârşitul programului, mai ai un client care face un schimb valutar or something. Îl pui repede să semneze. El îşi numără banii şi se cara în timp ce tu te gândeşti la Nic. Ce-o face, cum se simte. Să nu se omoare dracului ca minte multă nu are. Ai trecut de faza, „ce naiba am văzut eu la asta?”. Acum ai ajuns la faza „e al meu, trebuie să am grijă de el”. Ceva de genu’. Directoarea se da pe lângă tine, tot îşi face de lucru. La un moment dat nu rezista şi întreabă, ce mai face…? E bine, îi spui,

îşi revine greu. Te admir, îţi zice ea. Chiar te admir. Îi zici mulţumesc dar te gândeşti că e cea mai mare jigodie din câte sunt pe pământ. Numai ea l-a adus în halul ăsta, cu combinaţiile ei, cu găştile ei şi cu felul în care face dintr-un om o cârpă. Mai ales că nu e primul, ştii tu mai multe dar nu e treaba ta.

După aceea tragi o fugă la piaţă. Dacă deteşti ceva, aia e să faci piaţă. Te fac tzaranii din vorbe. Cea mai veche salata, cea mai de căcat roşie, cele mai acre portocale, tu le cumperi. Şi plăteşti fără să te tocmeşti, motiv pentru care ăştia îţi cer întotdeauna mai mult decât face. Tu ştii, dar te-au educat acasă sa ai bun simţ. Scoţi banii cuminte din poşetutza, plăteşti fără să crâcneşti şi zici mulţumesc când ei îţi zic mai veniţi pe la noi. Ai mâinile încărcate cu sacoşe, te dor, dar nu simţi nimic pentru ca toate simţurile tale sunt concentrate pe cel de acasă, bolnavul, ăla pe care te-a năucit într-un asemenea hal încât încă nu ştii dacă e iubire sau mila. Sau amândouă.

Ţi-l imaginezi întins în pat, slăbit, nebărbierit, citind o carte, aşa cum l-ai lăsat. Era palid, nu prea dormise, o visase pe tipa aceea bolnava care i-a sucit minţile. Înainte să pleci, l-ai

învelit bine, i-ai adus ceaiul, nişte pâine cu unt şi l-ai atenţionat să fie cuminte, să nu coboare din pat dacă nu e cazul şi să se odihnească. L-ai sărutat. Bine ca măcar nu mai avea febra. Ai ieşit pe uşa îngrijorată, pentru ca Nic nu e omul care să asculte pe cineva. E imprevizibil şi face surprize neplăcute. Cu uşurinţă.

Înainte de a lua un taxi, ţi-ai amintit că nu ai luat Cola. O să se supere. Te întorci în hala, iei Cola la doi litri, apoi iei şi taxiul. Stai în spate, cu sacoşele lipite de corp precum o boală de piele. Te uiţi pe geam absenta şi simţi cum viaţa ta o ia aiurea, cum întâmplările nu mai au o logică şi cum încep să-ţi intre în viaţă fără nicio ordine, de-a valma. Taximetristul se uita la picioarele tale acoperite de o fusta prea scurta, îl observi, pui poşeta peste ele. Degeaba, el se uita. Până la urmă îl ignori, să se uite. Ai ajuns, plăteşti, coborî repede din taxi ca să scapi de ghiolban, trebuie doar să traversezi (pentru că te-a lăsat pe partea cealaltă numai ca să te vadă cum dai din fund când alergi să prinzi culoarea verde la semafor) şi ai ajuns acasă. Ai emoţii. Te-ai gândit toată ziua la el. De fapt îl vrei. De fapt, ţi-e mila de el – are o viaţă complet bizara şi te gândeszti ca poate eşti tu cea care va face ordine într-o zi.

Traversezi, ajungi în faţa blocului şi în momentul acela te pocneşte ceva în moalele capului, îţi cad plasele din mana, tocurile ţi se înfig în asfalt, gura ţi se deschide larg, apoi ochii. „Nic!” De fapt, nu e mare lucru: în faţa blocului, o grămadă formată din canapele, fotolii, scaune, măsuţe, birou, dulap de haine, plăpumi, tablouri, covoare… şi el cu o ţigară imaginara în colţul gurii, calare pe ele

Hei, baby… m-am gândit să redecorăm. Cu galben.

* * *

Bai, deci până la urmă n-am redecorat.

Le-am băgat pe toate înapoi de-a valma şi gata. Singur, să mor io. A doua zi. Am dormit cu Angel pe o saltea, am făcut cartofi prăjiţi, am băut cola cu paiul am ras, ne-am futut, aşa cum fac doi oameni normali la cap într-o lume anormală. Am dormit cu gura la pizda ei. Din când în când mă trezeam, o lingeam, iar mă culcam, iar mă trezeam, iar o lingeam, iar mă

culcam. Cum face un îndrăgostit normal la cap. Ea n-a vrut s-o ia în gura cum i-am cerut, dar a ascuns-o între sani. Era bine şi acolo, că are sani mari şi calzi. Îmi place acolo, dar astea sunt deja intimităţi…

Era aşa de bine încât dimineaţa i-am spus doar atât: azi rămâi acasă la tine. De ce, m-a întrebat. E prea mult. A dat să plângă. Te rog nu-mi face asta. Angel, nu plec, nu mă omor, nu dispar, dar eu nu vreau să mă obişnuiesc cu tine. Nu vreau să te văd intrând pe uşa zilnic precum mama şi să mă întrebi de sănătate, să-mi faci de mâncare şi ordine în lucruri. Nu pot să dorm cu tine în fiecare seară, pentru că o să ajung să nu pot să te fut în fiecare seară. Iar dacă stai lângă mine şi nu simt nevoia să te fut în fiecare secunda, dacă nu mă uit la curul tău ca un disperat, dacă nu-mi tremura mâinile după ţaştele tale, aia nu mai e dragoste, pui, e habitudine. Şi-mi bag pula în ea de situaţie. Înţelegi? Vrei să ajungem aici? Vrei s-o ardem ca un cuplu? Vrei să mă scarpin la coiae doar pentru că ştiu că eşti lângă mine şi mă admiri? Vrei să te aud cum te caci? Să intru în baie, să miroasă după tine şi să-mi fută bunătate de ideal? Vrei să te văd cu vata la pizda? Baby, vrei să mor? Eu nu pot altfel

decât singur. Eu nu trăiesc bine dacă nu sunt cu mine. Eu vreau să mă bas în liniște, să mă aud doar eu… Și-mi spui asta după tot ce am făcut pentru tine? Dar când pula mea să-ți spun, când e prea târziu? Ai făcut asta pentru că mă iubești nu pentru că ți-am cerut-o. Ești cinic. Sunt eu… Dar e bine cu tine. Ne simțim bine. Ne simțim foarte bine, i-am spus, dar eu n-am aer this fucking time. Te sun, vorbim. A plecat.

Cel mai nasol lucru e să fii bolnav. Nu pentru că suferi sau că te doare, sau pentru ca ajungi să te obișnuiești cu asta, ba chiar ajungi să nu-ți mai dai seama. Ci pentru că se trezește cate unul sau cate una să-i pese, să se apropie de tine, să-și facă loc în viața ta, să profite că ești slab și ca n-ai cenzura. Dar ce pula mea sunt eu, un asistat? Eu sunt eu buey! Dacă sunt căzut vino și ridică-mă, dar după aia pleacă în gâtu' mă-tii, că n-o să-ți ling tălpile doar pentru faptul că ai fost om și că ai făcut ce trebuia să faci. Ajută-mă pentru că trebuie să mă ajuți și punct. Nu-mi cere, nu-ți seta orizonturi de așteptare și nu aștepta recunoștința pentru că ești un ipocrit în momentul ăla și-ți rup gâtu'. Scurt. Înțelegi, punk? Suntem egali și rămânem egali, pana la ultima consecință, nu umbla cu trucuri că te prind. Nimeni nu-mi spune

mie ce să fac, nimeni nu are voie să întindă mana ca să-mi ceară pentru că i-o muşc. Muşc aşa de tare ca pana şi cobra îmi cade la picioare şi-mi zice master. Eu când vreau să fluier fluier şi-mi bag pula în ursul vostru de argint, că nu face doi bani, dacă nu are legătură cu mea. Bai, deci încep să-mi revin, nu?

Faza e că mă simţeam bine. După ce a plecat, mi-am băgat înapoi toate lucrurile în casă. Asta mi-a luat cam juma de zi. După aia mi s-a făcut chef de o gusha. Am urcat la doamna Neli. Era cu cordacul ei. Bai, ce pula mea mă, caută-ţi alta coarda, că m-am săturat să tot dau de tine pe aici. Nu pot să mai dau o muie că trebuie mă împiedic de tine. Domnule, mi-a zis, nu vreau să te superi pe mine. A sărit şi doamna Neli. Vecine, ţi-ai revenit? Bai, deci vreau o muie şi vreau s-o dau acum. Gata vecine. Gicule (aşa-l chema pe ăla), mergi tu la bucătărie şi spala vasele, nu durează mult. Gică s-a dus la bucătărie şi doamna Nela s-a aşezat la lucru. Ah vecine mi-era dor de pula matale. Ia-l şi taci. L-a luat şi a tăcut. S-a şters la gura şi s-a ridicat. Am nişte ardei umpluţi. Pune-mi la pachet. Mi-a pus. M-am întors acasă. M-am plictisit. După aia am urcat din nou. Ala încerca să o fută şi el în cur „Bai, da prost mai eşti”, îi zicea

doamna Neli. „E mica mă Neli, protesta ăla”.

Chestia asta mi-a dat o idee.

* * *

M-am dus într-un colţ şi mă uitam la ei.

Bai Rita, râdeam ca grebla. Ăştia doi se torturau… Moşu transpirase, strângea din masele şi făcea ca o oaie, mnea mnea, ceva de genu’. Doamna Neli, stătea aplecata într-un soi de resemnare. La un moment dat a luat o cârpă şi ştergea pe jos o pată încăpăţânată. Bai, deci erau atât de prosti încât îmi venea să-i iau la bătaie. Ăştia nu aveau plăcere. Parcă erau la serviciu şi aveau de terminat o lucrare. Parcă erau pe tarla şi aveau de prăsit cate 3 rânduri de porumb tânăr fiecare. Parcă erau doi retardaţi care se uitau la un film de Buñuel. La un moment dat moşul s-a oprit, „am obosit, nu pot să termin”. Era dezamăgit. Prea bătrân ca să fie şi nervos.

Ne-am aşezat la un pahar de vin. Toţi trei. Ia zi ba nene,

care e treaba cu sotia matale? Nu-ţi mai da pizda deloc? Deloc bre tinere. Pai care-i zavardeaua? E mai tânără şi cred că are amant. Numai atât? zice că nu mă spăl. Şi nu te speli? În general, da. Tot e puţin. Zice că îmi pute gura. Şi-ţi pute? Nu ştiu, uite… şi mi-a suflat un damf. Anestezic 100%. Biogaz. Bai nene, deci dacă îţi baga ăştia un tub în gura şi te pun să sufli non stop, rezolvi problema energetica a ţării. Dar tot e puţin. Zice ca termin prea repede. Pai cât de repede termini. Pai nu aşa de repede. Cât? Pai o bag, dau din cur de 5 – 6 ori şi gata. E cam puţin. De unde nu e nici Dumnezeu nu cere. Pai la doamna Neli tii mai mult. Da, de asta o şi caut. Auzi, dar cadouri îi faci? I-ai luat vreodată vreun parfum, vreo floare, căcaturi din astea. Nu, de ce?

Bai, măcar din punctul ăsta de vedere, Gicu asta e un bărbat adevărat.

După o oră, ne ţineam de gât şi cantam manele. Curios, ştiam o grămadă. Doamna Neli bătea într-o tangorina. La un moment dat era pe jos şi ne-o sugea la amândoi. Dar arta e arta. I-am futut un capac după ceafa, s-a simţit, s-a ridicat şi ne-a

asigurat din nou partea de alto. Domnu' Nic hai la mine să continuam petrecerea. Bai, nu e o idee rea. Hai mai întâi pana la mine să mă schimb. Am intrat, mi-am luat tricoul cu „Ea este/Ea este frumoasa/ E atât de frumoasa încât/Dacă cineva ar dori să-i compună un cântec/Ar trebui s-o ia mai întâi în braţe/Ar trebui s-o ia în braţe, frate/Şi să o strângă precum strângi o chitară/De mijloc/Şi să fi mângâi sânii ca şi cum şi-ar plimba degetele peste corzi/Atunci ea ar geme încet, de plăcere/Dumnezeule! Cum geme ea nu geme nicio femeie din lume/Nici măcar mamele noastre, atunci când ne nasc/Nici măcar ele, o nu/Nici ele nu scot un asemenea geamăt de plăcere şi sfârşeală". Am ieşit. Stătea la margine, la casa. Curte mare, cu o javra tembela care nu latră. În schimb ţi se urca pe gamba şi ţi-o futea.

Într-un oraş cu perverşi, aici locuiesc eu.

În casă, ne-am aşezat la masă. A apărut nevasta nărăvaşă. Bai, e clar. Băusem atât de mult vin ca scroafa mi s-a părut instant sexi. Era mai tânără decât el, slaba moarta, dar cu ţaţe mari. Meclă comuna, dar privita de sus nu se vede. Sărut mana doamna, i-am spus, sunteţi o femeie minunata. Aşa deodată?

(m-a întrebat). Doamna, nu e nevoie de multe ca să-mi dau seama că gospodăria asta frumoasa sta pe spatele matale. Adică dumneavoastră… Şi i-am sărutat mana. Nespălata fireşte. Crăpată. Osoasa. Mirosea a ceapa tocata. Cine e domnul, l-a întrebat pe bleg. Pai un prieten. Uite draga, prieteni din ăştia să-ţi faci, nu toţi golanii din mahala. Lasă asta, adu nişte vin. Ne-a adus şi-a plecat. Noi am băut pana am căzut sub masă. Când m-am trezit, boul dormea. Aia stătea crăcita şi se uita la Euforia. Vai, dar ce-am mai băut. Îmi cer scuze doamna, mi se întâmplă rar. Dar aici e o casă în care te simţi bine. Zău? Pai zău. M-am ridicat greu. Uf, ce mă doare capul. Să vă dau ceva de durere. Bunătatea dumneavoastră este fără margini. Să mă duc să aduc. A intrat în alta camera, fără să închidă uşa. Caută pastilele undeva sus, pe un raft, în aşa fel încât să-i văd bucile. M-am dus acolo. Să vă ajut, să le căutăm împreună. Căutăm împreună. Căutând, ni s-au atins soldurile, apoi umerii, apoi am întins-o pe jos şi mi-am băgat pula în ea. „Eu nu fac aşa de obicei… doamne, doamne ce pula are asta… dacă se trezeşte prostul… uh… ah… oh… baga, la viteza… aşa mânca-te-ar mama… să nu mă zici, da?… să nu mă zici, că eu sunt femeie de casa… în viaţa mea nu l-a înşelat… uh… ah… oh… în…

doamne ce-mi place… pune-mi mana la gură, că mă aude toată mahalaua…” I-am pus mâna la gură. M-a muşcat. I-am zis că-mi vine. Termina în mine, ce eşti nebun? Am terminat în ea. Tremura. S-a ridicat, şi-a tras chilotzii. S-a dus la sigur, a umblat într-un sertar şi a scos de acolo o cutiuţă. Uite, aici ai nişte Nurofen. I-am zis şaru mana.

* * *

Telegrame

E adevărat tot ce te-am minţit…

Nu ştiu unde se ascund bucuriile vieţii. Poate în fiecare telefon pe care-l dai acasă, iar mama încă îţi răspunde. Şi spune că e bine.

Mi-ar fi plăcut să călătoresc. Dar am pierdut întotdeauna startul.

E încă toamna. Frunzele mai cad. Stau cu Radu de vorba

aşezaţi cu curul pe un gard. Trec elevele de la Pedagogic. Producţie buna anul ăsta, zice Radu.

Nu ştiu unde se ascund bucuriile vieţii. Poate în gestul de a strivi un gândac pe malul unei derele, la tara. E atâta putere care se ascunde în degete, e atâta determinare în gest, e atâta pace în crima.

Mai am o curiozitate – cine urmează?

Nu ştiu unde se ascund bucuriile vieţii. Poate în răbdarea sau nerăbdarea de a lua-o mereu de la capăt. Again and again. Şi de a nu ajunge nicăieri.

Uneori pur şi simplu te saturi.

Îmi plăceai atât de mult încât, dacă aş fi fost femeie te-aş fi înşelat cu toţi, din invidie. Acum cred că doar ţi-aş fi rămas fidela.

Nu ai uneori senzaţia că te urmezi?

Nu ştiu unde se ascund bucuriile vieţii. Poate printre cadavrele peste care calci contabilizând victorii ignorate pana şi de istoriile apocrife.

A iubi o să fie întotdeauna corect; a iubi pe cine iubeşti, ei da, nu va fi niciodată corect.

Marcus Viana is a fucking God

PS: Sunt dovada vie a faptului că Dumnezeu exista. Şi că e mic.

* * *

Bai şi ce idee mi-a venit.

Am urcat la doamna Neli. Am bătut la uşă. Era singura. Ce faci doamna? Ce să fac vecine, pe acasă, program administrativ. Pai şi eu? Gata vecine şi m-am trezit cu ea în genunchi. În pragul uşii. Ho, stai aşa, nu de asta am venit. Iartă-mă vecine,

dar mă ştii că-s proactiva. Vecina, mergi până la biserică şi cumpără şi matale nişte lumânări. Ia de aici 10 lei. Aoileu, dar la ce-ţi trebuie. Cumpără-le. Şi-a scos repede capotul şi a rămas în tanga. Bai Rita, suntem cu frica lui Dumnezeu, deci ce e păcat e păcat. Am futut-o repede. Dar repede, repede – nici nu cred că şi-a dat seama pentru ca începuse să-mi povestească de noua ei reţetă de bezele. Când m-am slobozit tocmai cocea tava 15 minute la foc mic. Mi-am băgat-o înapoi în boxeri, i-am tras şnurul înapoi la crăpătură. Vecine, ai zis ceva? Nu, doamna, nu întrerup eu oamenii când vorbesc.

Am coborât, am împins patul într-o margine, mi-am pus tricoul cu: „Are you sleeping, can you hear me/Do you know if I am by your side" şi am aşteptat. A venit. Ai luat? Am luat. M-am întins pe spate şi mi-am împreunat mâinile. Închipuie-ţi că am murit şi trebuie să pregăteşti ceremonia. Stătea muta şi se uita la mine. Doamna, eu am murit nu tu, ce pula mea ai? Vecine, dar n-ai murit. Ba am murit. Ba n-ai murit, mă uit la matale. Bai, tu pe cine crezi, pe mine sau pe tine? Pai te cred pe matale, dar mort nu eşti. E un paradox. Ok, facem altfel. Să zicem că sunt pe moarte. Facem o repetiţie generală. Are sens

acuma? Da, acum are. Hai. Dar mi-e frică vecine. Eu n-am stat niciodată singura în casa cu un mort. Mă, acuma nu mai sunt mort. Da, dar dacă repetam, o să fii ca şi mort iar eu mă sperii. Pai o să respir, o să vezi şi o să-ţi dai seama că de fapt nu sunt mort, ci mă prefac. N-ai găsit şi matale altceva vecine… Doamna Neli, viaţa e imprevizibila, trebuie să fii pregătită pentru orice. Pai sunt. Ba nu eşti. Ba da, vecine. Am aproape 50. Mai am puţin şi mor. Bai, deci eu mă enervez. Mă doare-n pulă dacă mori tu, nu pricepi? Aici vorbim de moartea mea. Pai zi aşa. Pai aşa zic de un sfert de oră. Hai, pune lumânările prin casa şi aprinde-le. Pai lumânările se pun pe lângă mort, nu prin casa. Cine ţi-a spus? Ştiu sigur, am văzut. Dar eu vreau să fie casa plină de lumânări. Pai oi vrea matale, dar tradiţia e tradiţie. Îmi bag pula în ea de tradiţie, aici eu fac regulile. Nu le prea mai faci vecine. Cum mă nu le mai fac? Sunt la mine acasă. Da, dar eşti mort, nu mai e casa matale. Şi dacă nu mai ai casa nu mai ai reguli. Pai dacă nu mai e casa mea, a cui e? Nu ştiu, vreun moştenitor. N-am. Vreo iubita. N-am. Pai lasă-mi-o mie. Ţi-o las. Să sun un notar?

Bai, deci mi s-a pus pata. Buey, nici n-am murit şi vă bateţi

pe avere mă? Pai nu mă bat vecine, că n-am cu cine. Ba te baţi cu mine. Nu mă bat cu matale, pentru că eşti mort. După ce te îngrop casa rămâne goală. Dacă facem acte, rămâne a mea. Pai mor cu griji, nu-mi place. Nu trebuie să ai grija vecine, că îţi aduc flori la mormânt în fiecare sâmbătă, dau de pomana zilnic, ca tare mult te-am iubit eu pe matale. Păi şi nu mă mai iubeşti. Când eşti viu, da. Când mori nu, că mi-e scârbă sa pun gura. Bine mă, fa ce trebuie că am deja mi-a pierit cheful.

M-am întins, mi-a înconjurat cadavrul cu lumânări, a presărat peste mine flori, a pus şi nişte bani, şi-a pus pe cap ceva negru (un tricou de-al meu cu Canibal Corpse) şi a rămas nemişcată. Am stat amândoi aşa cam 5 minute. Nu spui nimic, am întrebat-o. Ce să spun vecine. Ziceai că m-ai iubit. Te-am iubit vecine. Păi şi nu merit şi eu un bocet? Dar n-am bocit niciodată vecine. N-ai bocit pentru că nu te-a durut. Dar moartea mea te-a dărâmat. Deci suferi ca o căţea. Iar când căţeaua suferă, urla. Bine, să încerc. Am închis ochii. Ea şi-a dres glasul. Bai şi când a început să-mi strige… „Unde te duci tu vecineee!” „Lumina ochilor mei, clepsidra timpului vieţii meleee!” „Vecine, râuri de lacrimi curg după tine, vecineee… uite-l şi pe

Gică cum te plânge… săracul, ca mult te mai iubea, aşa cum putea el, cu cuvintele lui, vecineee!” „Uite-o şi pe Angel, care plânge săraca şi e terminată după matale vecineee…” „Toţi sunt aici vecine, toţi care te-a iubit, mare domn ai fost vecineee!” Bai, deci bocea doamna Neli într-un hal că m-a pufnit plânsul. Bai, plângeam ca un copil. Bai, deci nu mă puteam stăpâni. Trebuia să-mi vezi umerii cum se scuturau şi cum cădea mătreaţa de pe ei. Ziceai ca ninge. Bai, deci era atâta tristeţe încât începuse să îmi pare rău că trebuie să mor. Şi mi se făcuse o mila de biata femeie, că nu mă mai puteam stăpâni. M-am ridicat lângă ea şi am început să mă bocim împreună. Bai Rita, deci cum mă boceam noi doi ieri n-a mai auzit nimeni de la Sofia Vicoveanca încoace. Se ofileau florile în casă, se cojeau pereţii, se deschidea podeaua, se declara zi naţională de doliu, se dădea muzica simfonica la MTV bai…

Bai şi cum plângeam eu aşa în duet, asta s-a ridicat în picioare şi-a început să urle: „Minuneee, vecine, te-ai întors din morţi”. A început să-şi facă cruci şi să scuipe în sân. Gata mo, ajunge. De unde… doamna Neli era în transa. „Vecineee, cât am suferit pentru mata vecineee!”… A trebuit să-i fut două palme

peste bot ca să-şi revină. A căzut pe jos. Palme tari, miroseau a mort. A rămas lata vreo 10 minute. Apoi s-a ridicat, s-a şters pe capot. Ştii vecine, aş fi putut să fiu o stea. Zici că-s Maia Morgenstern.

Bai, deci în momentul ăla avea dreptate. Şi m-am simţit barosan să-i dau muie unei mari stele a scenei româneşti.

* * *

Bai, deci unele lucruri se întâmplă pur şi simplu.

Adică toate. În fine. Trece iarna şi n-am înţeles mai nimic. Afară e tot mai mult soare. Nu-mi place că-mi bate în geam şi mă trezeşte devreme. Îmi place pentru că încep trecătoarele să se dezbrace şi am ce să văd. Azi dimineaţă bătea în geam. M-am trezit. Încă mirosea a lumânări. Bai şi i-am zis să aerisească. M-am enervat. Mi-am tras repede tricoul cu „nu vreau nimic altceva acum decât să te ţin în braţe, să-mi îngrop gura în parul tău şi să-ţi şoptesc în neştire numele la ureche… ştii? abia rostit de mine o să afli cât de frumos este”… mi-am amintit ca voiam

să-l fac carpe de şters pe jos, dar am amânat. Am ieşit şi am urcat. Bai, eram hotărât s-o fac varza. S-o strâng de gât. S-o masacrez. Sau s-o fut, în fine. În faţa uşii scot pula. Şi bat. O ţineam în mâna şi aşteptăm. Aveam de gând să o trântesc acolo, în prag. Să-mi lase ea casa neaerisită…

Aud yala, uşa se deschide şi zic: ia-o-n gura pana nu fac un atac de panică. Moment poetic. Apoi: sunteţi sigur că aţi sunat unde trebuie domnule? Bai, deci să recapitulam. Şi să recapitulam bine de tot. Eu pe palier, în faţa uşii, cu pula scoasa afara strânsă în pumn, rezemat de tocul uşii în cealaltă mana, iar dincolo de prag… ea. A căzut un perete, apoi celălalt, apoi ăla din stânga, apoi ăla din dreapta plus plafonul – toate peste mine. Bai, deci ruşinea era aşa de mare ca toată grămada aste de moloz n-a fost în stare să-mi mişte un fir de păr. În traducere, după dezastru eram acelaşi cretin stand în faţa unei pasarele de 20 ani.

O, zic. O? Întreabă. Mi-am băgat pula în pantaloni şi i-am întins mâna – Nic. Catalina mi-a spus, dar ea nu a întins mâna. Seara târziu aveam să realizez ca doar din motive de igiena. Deciaaa… i-am zis. Deci? Eu sunt vecinul de dedesubt, doamna

Neli nu e acasă? Nu, din păcate nu e acasă şi cred că a avut noroc. Adică… pai, e o femeie în vârstă, nu ştiu dacă ar fi rezistat unei astfel de propuneri puternic contextualizate. Să înţeleg că eşti ironica? Domnule, aş fi preferat să fiu suficient de pragmatica încât să chem poliţia. Poliţia are treaba. Găseau ei timp, mi-a spus şi a dat să închidă uşa. Am pus piciorul în prag. Stai un pic. Nu vreau să-ţi las o impresie greşită. Bai, deci când a început asta să râdă… bai, nu se mai oprea. Nu, domnule Nic, mi-ai lăsat o impresie corecta. Nu, nu e aşa. Uite, mai dă-mi o şansă. Închide uşa. Eu sun, deschizi şi vedem ce se întâmplă. Se uita la mine neîncrezătoare. Te rog. Bine şi mi-a închis uşa. Am coborât şi am schimbat tricoul. Mi-am pus unul nou noutz, ăla cu: „Poate, dar cu fiecare minut care trece mă gândesc dacă nu cumva sunt ridicol şi ce dracului caut eu aici…” şi am urcat.

Am sunat. Linişte. Iar am sunat. Nimic. Am bătut la uşă. De trei ori. Uşa s-a deschis. Era ea. Adică tot ea. Sărut mana, am spus. Bună ziua, mi-a răspuns. Mă numesc Nic şi sunt vecinul de dedesubt. Spuneţi-mi vă rog, doamna Neli este acasă? Nu, nu este. Tăcere. Eu mă uitam la ea, ea se uita la mine. Eu îi ceream un punct de sprijin ea se amuza. Aveţi idee când vine? Nu mi-a

spus, probabil într-o oră… s-a dus la piaţă. Ah, la piaţă. Tăcere, Nu mă mai uitam la ea, dar ea se uita la mine. Ce chestie domnule, dacă nu faci piaţa eşti un om mort. Nu s-a inventat încă magazinul care să-ţi aducă acasă. Zâmbea. Cum spuneaţi că vă numiţi? Nic, adică Nicolae. Nicolae Labis. Lu tata i-a plăcut Moartea Căprioarei şi când m-am născut mi-a pus numele asta. Mama voia să-mi spună Rashkapur, dar nu i-a ieşit. Am întins mâna, iar ea s-a uitat la ea. M-am spălat, am anunţat-o. Ezita. De două ori cu săpun Nivea. A cedat. Catalina e numele meu. Ruda? Nepoata. A, în vacanta. Nu, suntem în plin semestru. Locuiţi în oraş, aici? Nu. A, în vizita. Pai şi şcoala? Studiez vioara şi am venit aici să cânt în linişte… acolo la Bucureşti, sunt nişte probleme, în fine.

Tăceam şi eu tăcea şi ea. Şi mie îmi place muzica. Cui nu îi place? Nu, nu, sunt colecţionar. Am câteva mii de discuri, cd-uri, plus hardul… e burduşit. S-a mirat. Şi ce ascultaţi? Clasic mai puţin, ca să fim înţeleşi. În schimb, jazz, progresive rock şi mai nou post rock. Îmi place post rock. Pai va da voie la şcoală? Nu ascult la şcoală. Ce an eşti? Doi. Şi…? Şi…? E greu la Academie? Da, dar se spune că am talent. Şi cât stai aici?

Cam o săptămână. După aceea pleci? După aceea plec. Ok, poate mai vorbim. Poate. Am coborât. Apoi am urcat. Am sunat. A deschis imediat. Iartă-mă pentru momentul hard de mai devreme. Frumos tricou, mi-a spus. A ras şi a închis din nou.

* * *

Nu mă întreba cum am dormit pentru ca răspunsul e unul – n-am dormit.

M-am gândit la Catalina. Fresh meat? Faptul că avea un talent, deci nu era o femela comuna? Faptul ca pur şi simplu m-a surprins nepregătit? Faptul că sunt singur şi ca, uneori, mă înec cu chestia asta? Faptul ca o auzeam cum repeta la nesfârşit din Carmen? Faptul ca într-adevăr canta foarte bine? Nu ştiu. Purta parul lung şi creţ, negru, buze groase, sani potriviţi (nu pentru mine, pentru oricine), micuţza, poate un pic prea subtzire, nasul uşor ridicat cât să te anunţe că ar putea fi obraznic. Era perfecta pentru că îmi provoca erecţie.

Bai Rita, deci mă rostogoleam într-o parte, mă rostogoleam

în alta, mă ridicam, umblam prin casă, puneam o muzică, o opream, îmbrăcăm tricoul cu: „Tatăl acela sunt eu. Tatăl vostru.”, şi-l scoteam pe ăla cu: „Trebuie să mă înţelegeţi, nu am pus aceste întrebări degeaba…”, mă uitam pe fereastra şi nu vedeam nimic, mă uitam înăuntru şi nu vedeam nimic, ieşeam afară, luam o boarfa din bar de la hotel CITY pe care o chema Hellena, dormea cu capul pe masă, o aduceam acasă, o dezbrăcăm, o spălăm, îi desfăceam parul, îi îngroşăm buzele, îi ridicam nasul şi sânii, îi spuneam ca pentru o oră o cheamă Catalina, mă întindeam pe spate, îi spuneam să intre şi… „auzi?”, îi ziceam. Ce? „Asculta”. Asculta. „Acum auzi?” Da, cineva canta la vioara. „Nu cineva, tu cânţi la vioara”. Dacă zici tu pisi. „Mişcă-te după cum cânta vioara, poţi?” Dacă m-ai plătit, trebuie să pot. Şi se mişcă în ritmul muzicii care se strecura prin porii tavanului. „Ridica mâinile”, îi spuneam. Le ridica. „Canta”. Şi canta. „Ce cânţi?” Carmen. „De unde ştii tu asta?” Cine nu ştie asta… Arcuşul aluneca exact cum îi aluneca vaginul. Aluneca de parcă descoperea. Clipa în care nimicul se transforma în sunet, iar sunetul în muzica, iar muzica în dimensiune umană, adică nimic… aşa intram în ea, ca în uvertura de la William Tell. Braţul de pe grif salta exact cum

salta ea: în toate direcţiile. Gemea languros pentru ca sunetul viorii era languros. Gemeam dureros pentru ca sexul cu o purtătoare de sifilis e dureros. Un san era acoperit de vioara, iar celălalt de şuviţze de par.

Catalina, am fost fericit să fac dragoste cu o violonista care nu erai tu.

* * *

Azi dimineaţă bătea la uşa mea Doamna Neli.

— Am deschis. Bună ziua vecine, am înţeles că aţi avut un incident cu nepoata mea. Nu, ce incident să am? Pai cică era unul la uşa care îi vorbea urat. La un moment dat şi-a scos aia afară şi s-a dat la ea. Şi după aceea ai apărut matale şi l-ai gonit. Am venit să-ţi mulţumesc. Rita, deci fata e de gashea. Da, i-am zis, cam aşa ceva. Plece of cake. L-am aruncat în strada pe nesimţit şi i-am zis ca dacă îl mai prind la noi în scara îi rup pula şi-l gâdil cu ea la tălpi. Vecine, ce ne-am face noi fără matale? Eh, mai doamna Neli, m-am căcat pe mine. Aşa suntem noi

ăştia, providentali. Pot să-ţi mulţumesc acuma sau vin mai încolo? Păi hai încoa.

A intrat, s-a lăsat în genunchi şi mi-a mulţumit. Apoi s-a ridicat. N-am zis nimic, stăteam în cur şi mă uitam la ea cum se şterge la gură. Poate urci pana la noi s-o asculţi pe fată. Ştiu ca matale eşti cu muzica. Cred că e talentata. Pai să vin… când? Chiar şi acum, deja repeta. M-am activat instant. Stai să mă îmbrac. M-am repezit la dulapul cu tricouri. L-am ales până la urmă pe ăla cu: „să facem un iaz de piatra mi-a zis ea din solduri nebănuite nu-i aşa că-i drăguţ/sa facem o dragoste mare de piatra şi chiar aici în faţa acestui bloc mi-a zis/şi-n el o să punem peşti şi flori subacvatice şi plante înotătoare/de piatra”. Am urcat. Catalina era urcata pe un scaun. Avea o rochie scurta cu bretele. Când lua acutele i se vedeau chilotzeii. Nepretenţioşi. Chilotzi de virgina, mi-am zis. M-a văzut, a zâmbit şi a continuat să cânte.

M-am aşezat pe canapea şi-am privit-o. Era aproape indecenta. Muzica o dezbrăcase de orice cenzura, de orice prevenţie, era nuda. Canta şi era ea însăşi în acelaşi timp, fără să

fi fie ruşine. Mie mi-era. Pentru că mă simţeam un idiot. Mă domina. Se uita la mine. Canta şi se uita la mine. Pot să jur ca în momentul acela mi se dăruia. Cu toată fiinţa ei şi cu aria aia dementa din Carmen. Mi se dăruia, nu mie, ci bărbatului nimerit acolo într-un moment extatic. Mă iubea. Canta aşa doar pentru ca iubea şi iubea pentru că avea nevoie, pentru că trebuia să cânte. M-am ridicat, m-am apropiat de genunchii ei fără s-o scap din ochi. Nu era gestul meu, nu eu am premeditat asta, nu-mi mai aparţineam. Tot ce îmi mai rămăsese era urma feselor de pe perna pe care stătusem pana mai devreme. Şi pe care se depunea discret praful. În rest… Am atins tivul rochiţei. Vioara depana sonor mai departe destinul celebrei femei. Apoi i-am atins genunchiul. Apoi mi-am apropiat nările de tălpi, apoi de gambe, apoi de genunchi, apoi de pulpe… Niciun tremur, nicio tresărire, nicio eschiva. Ea cânta, canta cu toată pasiunea ei de femeie tânără, în iureşul simţurilor dezlănţuite, în mijlocul propriei ei nemăsurate uimiri. În camera aerul devenea incandescent, se organiza în buchete de baloane multicolore care pluteau într-o direcţie necunoscuta, direcţia înspre care ne îndreptăm cu toţii atunci când nu mai avem nicio direcţie. Am mirosit-o, am adulmecat-o, am prizat-o, doza cu doza, apoi în supradoza pana

la sevraj. Mi-am culcat capul pe tălpile ei, am închis ochii şi-am adormit.

Sau poate mi-a ras în urechi. Sau poate mi-a turnat un pahar cu apa. Sau poate doar m-a trezit cu un sărut. A spus: mereu m-am întrebat ce ar fi fost dacă în pădurea fermecata ar fi adormit un frumos. Şi dacă aş fi fost eu prinţesa care să-i redea viaţa. M-am ridicat în capul oaselor. Eu sunt doar broscoiul neînsemnat de pe una din frunze asistând neutru la scena. Dacă te dai de trei ori peste cap poate te transformi în print. Dacă mă dau de trei ori peste cap, ameţesc. Rămân un broscoi. Îţi place cum cant? Habar nu am cum cânţi? Eşti un pervers, a protestat cald. Doar te-ai uitat la mine. Nu, m-am uitat numai la compusul acela bizar care scotea sunete într-un mod atât de special încât nu mi-a lăsat nicio amintire, nici măcar pe aceea ca la intervale regulate trebuie să inspir şi să expir. Dacă asta înseamnă muzica, atunci mi-a plăcut. După ce termin, vreau să ajung la Londra, să cânt în Orchestra Regala. Vreau să ajung prim solista, visez numai la asta. Vreau să fiu cineva, să concertez, pfu… peste tot. Se învârtea şi ţinea mâinile întinse. Broscoiul a întrebat, e greu? E imposibil, dar dacă nu-mi doresc, degeaba

mai cant. Tu? Eu? Unde vrei să ajungi? Care e idealul tău? Ai fi spus că am oftat, dar n-am făcut altceva decât să trag aer adânc în piept, ca toţi broscoii uşor debusolaţi. Nu ştiu. Spre deosebire de toţi cei care aleargă să-l atingă, eu l-am depăşit. Mă uit în urmă şi nu ştiu pe unde l-am abandonat. Oac.

Iar ea a fost trista pentru tristeţea mea.

* * *

Apoi a plecat. A treia zi.

Stăteam în pat, era dimineaţă şi mă simţeam de parcă ea ar fi trebuit să plece. În condiţii normale aş fi adăugat – de căcat. Dar condiţiile sunt anormale, eu sufăr. Un pic. Era un pic prea devreme ca să mă aprind. Era un pic prea devreme ca să îmi fac speranţe. Sau un pic prea târziu. Simţeam felul ăla de dragoste pe care trebuie să o ţii departe, cu care te lupţi, care e gata să te asalteze, gata să li se înfigă în vene şi să pompeze acolo. Să îţi creeze dependenta, să îţi înlocuiască lichidul vital, să te transforme în sclavul ei fericit. Dragostea ca o perfuzie. Aştepta

un semn, o slăbiciune, un moment de relaxare. În condiţii normale aş fi spus – aşteaptă în gâtu' mă-mii ei. By the way…

A bătut încet, muzical, cu extrase din Madame Butterfly. M-am ridicat alene, m-am dus la uşă, am deschis-o. Era ea, Catalina. O, Câtă. O, Nic. Intra, i-am spus. A făcut un pas, a intrat şi s-a oprit. S-a uitat la prohab. Am totul ascuns unde trebuie, i-am spus. Am vrut să mă asigur. Şi a ras. Deci asta e bârlogul tău. Bârlog? Un ins ca tine nu poate locui decât într-un bârlog. Nasol. Nu, nu e nasol. Tu nu ai nevoie de o casă. Dar de ce am eu nevoie? Ei, tu ai nevoie de o femeie, ca să locuieşti în sufletul ei. Nu ştiu cum faci, dar acolo e casa ta, la ea. Bai, dar de unde ştii tu atâtea la vârsta asta? Nu ştiu, simt, transmiţi. Ştii, când te-am văzut cu… mă rog, gol în faţa uşii n-am avut alta reprezentare decât a unui ins teribil de singur. Şi ţi s-a făcut mila, nu? Ah, nu, tu eşti puternic, ţie îţi iese tot ce-ţi pui în cap, tu poţi. Iar puterea ta se ascunde în faptul că nu ai nicio jena să-ţi expui părţile slabe. Îi momeşti pe toţi cu ele şi când unul musca… a terminat strângând pumnul ei micuţz. De fapt veneam s-o ating pe mătuşa-ta. Sunt un bun samaritean. Ştiu, înţeleg, nu-mi pasa. Bai, deci ce să spun… mi-e ruşine de mor.

Doar pentru că e vorba de o femeie care te-ar fi putut transforma într-un fel. Da, probabil pentru asta. Bei ceva? Am Cola. Cola nu e bună. Ştiu, dar aici „la barlogu „altceva nu avem. Nu-mi trebuie nimic, am venit pentru altceva.

Şi mi-a spus, azi plec. Iar eu n-am răspuns. Doar mi-am lăsat umerii să cadă. Ca nişte aripi. Şi mie îmi pare rău dar trebuie, a mai spus. Pleci mai devreme, i-am reproşat fără să fi reproşez. Trebuie. S-a apropiat de computer. Spuneai că ai muzica bună. Am. Post rock? Post rock. Spune-mi câteva trupe. Mercury Rev. N-am auzit. Anberlin. Nici. The Tea Party. Pe ăştia îi ştiu. Karnivool. Habar n-am. Abba. A ras. De ce trebuie să pleci? Adică de ce a trebuit să vii… sau, de ce mi se întâmplă numai mie aşa ceva? S-a apropiat de mine, mi-a luat obrajii în palme şi m-a sărutat pe gură. Nu ca o amantă, nu ca o prietenă, nu ca mama, nu ca o soră… ca o femeie. I-am simţit sânii cruzi, pulpele, palmele calde, degetele, limba, saliva, respiraţia, dorinţa, fiinţă. Apoi, să despins şi m-a privit – era roşie. Ştii ca mai mult nu se poate, să nu pui bot. I-am zâmbit, nu pun.

Da-mi voie să-ţi fac un cadou, i-am zis. Vrei să ghicesc?

Ghiceşte. Un tricou. Du-te-n pula mea. Am deschis dulapul cu tricouri şi l-am scos de acolo pe cel cu: „September morn/ We danced until the night became a brand new day/Two lovers playing scenes from some romantic play/September morning still can make me feel that way”. Neil Diamond, îl ştiu – îi place şi maestrului. Vezi, pot să fiu la fel de bun ca un maestru al viorii. Eşti mult mai bun. Vorbele ei se legau şi curgeau atât de fluent spre urechile mele pe cât de fragmentat şi incoerent se legau ale mele. Care refuzau să mai plece. La ce bun? Bai, deci vorbeam cu fata asta şi mă simţeam ca un cretin. De fapt, cred că sunt un cretin. Trăia diferit, gândea diferit, iubea diferit, credea diferit, făcea să mă simt diferit. Nu aveam niciun reper dar puteam să jur ca peste câţiva ani eu aveam să stau probabil tot aici, în bârlog, dând muie vreunei femele comune, ca majoritatea celor cu care mă fut, şi citind într-un ziar online ca o româncă pe nume Catalina concerta la New York. Sau la Ōsaka. Sau la Vienna. Şi oamenii de acolo vor fi acoperit-o de glorie şi cu respectul lor adânc. Mă va mai ţine minte? În drumul ei spre desăvârşire îşi va mai aminti de ţicnitul acela în pula goala dintr-un bloc mărginaş, al unui oraş mărginaş unde locuieşte o mătuşă marginaşa? îşi va aminti că i-a spus: „ridică-te şi mergi,

Lazăre”?

Catalina, înainte să pleci, pot să te rog ceva? Spune. Deci, nu ştiu, oricât de pretenţios pare, sau nebunesc, sau doar de doi lei… să nu mă uiţi.

* * *

Bai, deci m-a sunat Monica, directoarea.

Eram pe W.C. Şi citeam Catzavencu. Alo, mi-a zis, tu eşti? Stai 15 secunde… o, nu începe, te rog. Bine, eu sunt. Ce faci? Mă cac. Ah, iartă-mă, sun mai încolo. Pot vorbi şi acum, mirosul nu se transmite telefonic. A stat, s-a gândit puţin… eşti supărat pe mine. Bai, am două chestii să-ţi spun pe tema asta. Unu – da, sunt supărat pe tine. Doi – habar nu am de ce. Pentru povestea cu Ada… Povestea cu Ada a fost treaba mea. Ce mai ştii de ea? Ada e în Austria într-un sanatoriu scump unde îşi trăieşte liniştită şi împăcată ultimele zile. E mai mişto să te bucuri de ultimele doar câteva zile în loc să-ţi baţi joc de o viaţă lungă. Ce vrei să spui? Filosofam, Monica. Eu sunt filosoful

futăcios. Ok, asta am vrut să… şi-a închis.

A sunat fix după cinci minute. Ce faci? M-am căcat, acum sunt în recuperarea post traumatica. Doina pleacă de la mine. Unde? A găsit un post la ea în Giurgiu, undeva în administraţie. E plătită mai puţin şi zice că e acasă. Nu mai vrea să stea printre străini. Ce e drept e drept, lângă tine şi mă-ta e o străină. De ce îmi vorbeşti aşa? Pentru că sunt supărat, am stabilit amândoi asta. Să ştii că îmi lipseşti. N-am ştiut ce să zic. Nu găseam nicio răutate. N-am nicio replica, i-am spus. Pentru ca în adâncul tău eşti un om bun. Hai mă Monica, de când pula mea ai devenit tu o femeie înţelegătoare? Îmi pare rău, ţi-am mai spus, mă simt vinovată. Pentru? Nu ştiu. Şi eu ce trebuie să fac? Dă-mi o şansă, vreau să mă revanşez. Să-ţi dau o şansă zici. Te costa. Ok, mă costa. Te sun într-o oră şi-ţi spun. Ok, dar să nu fii exagerat şi a ras. Nu exista un individ mai modest decât mine. Şi n-am ras.

Am sunat-o peste o oră. Eu sunt. Aşteptăm, mi-a zis. Spune-mi cum să mă revanşez? Ai un pix pe lângă tine? Am. Şi o foaie? Şi o foaie. Ok, notează. Îmi deschizi un cont şi pui

acolo, 1.000 de EURO. Deseară la ora 7 mă scoţi la cină. Mă duci la restaurantul ăla din centru SELECT. Îmi comanzi: ceafa de porc două porţii, cartofi prăjiţi, salata de varza şi o sticlă de vin roşu. Tu nu-ţi comanzi nimic, doar te uiţi la mine. Şi plăteşti. După aceea mă scoţi la plimbare. Mi te adresezi doar cu iubitule şi mă ţii de mana. Îmi spui că sunt frumos, deştept şi că eşti o vaca perpetua pentru cate mi-ai făcut. Îmi spui ca dacă ziua prezenta are vreo raţiune, aia e faptul că eşti cu mine. Din astea… Trebuie să sune cât mai greţos, să simt eu că mă apuca voma. Tăcea. Mai eşti? Sunt, ascult. Notezi? Notez şi mă distrez. Pula mea, dacă crezi că e la mişto, închid. Nu, nu, m-a asigurat, e ok, spune mai departe. După aceea la tine acasă. Acolo trebuie să ne aştepte şi cealaltă. Care cealaltă? Nu ştiu, tu ştii. Nu ştiu. Honey, sigur ai o prietenă, şi sigur ai mai făcut-o în trei. E cam din pripa. Închid. Bine, bine, vad, o să fie cineva. Să fie frumoasă. Dacă nu e frumoasa va fut mumă-n cur şi plec. Mai frumoasă decât mine? Măcar ea. Eşti nesuferit. Sunt supărat, pula mea, de câte ori să-ţi spun?

M-a sunat după cinci minte. Mă aşteptam la ceva mult mai urat. Să ştii că m-am gândit să-ţi spun s-o aduci şi pe mă-ta.

Porcule. Şi-a închis.

Ne-am întâlnit la 7. Îmi pusesem tricoul cu: „Primul lucru pe care trebuie să-l ştii, cititorule, este acela că te detest din tot sufletul”. Ea era într-un BMW negru. Asta când ti l-ai mai cumpărat, frate? L-am împrumutat, vreau să te simţi bine. M-am bashit în maşini mai tari decât asta. În fine. Unde mergem? Pai la SELECT, aşa ai spus. Lipseşte ceva. Mergem la SELECT, iubitule. Don’t forget this. A demarat. Am tăcut tot drumul. Era într-o fusta la jumătatea genunchiului. Ţinea picioarele depărtate. Mă uitam la ele. Ştia că mă uit la ele. Şi-a băgat mana între pulpe şi s-a frecat la pizdă. M-am frecat şi eu deşi n-o merita. Poate doar că îmi iubeam aproapele. Apoi şi-a dus palma la gura şi-a început s-o lingă. Mi-am dus şi eu palma la gura dar m-am oprit la timp. A ras. Bai, deci coarda e coarda. Apoi şi-a băgat mana în decolteu. Discret, ca pentru a se scărpina. M-am uitat pe geam, pe partea opusă. Şi-a scos mana şi a depus-o pe volan. De unde n-a mai ridicat-o pana în parcare.

* * *

La intrare ne-a aşteptat unul dichisit, şeful de sala.

Sărut mana doamna Monica, bine aţi venit. Salut Jack, cum o mai duci? E criza, doamna. S-a uitat după aceea la mine – şi băiatu'? Tot criza, i-am zis. E cu mine. Ah, mă scuzaţi. S-a apropiat de el, a venit? Da, e deja aici. Ne-a condus la o masă unde mai era cineva. După care s-a carat. Nichi, iubitule, ea e Gratzi. Gratzi mi-a întins mâna. Bai, deci Da Vinci a fost un bou, Boticelli un chiomp sinistru iar femeile lor nişte balamute. Bai, deci dacă aş fi fost aparat foto, să-mi bag pula, făceam o singură poza, una de 10 giga, şi tot nu ajungea. Bai, dacă eram Irinel Columbeanu îmi cărăm suturi în cur. Bai, deci dacă eram Nicu Gheara, înfiinţăm un templu la Ibiza o puneam pe Gratzi în centru şi mă rugam la ea pana crăpăm. Iar pe curvele mele le făceam preotese şi le obligam la abstinenta şi meditaţie. Rita, deci dacă eram cine vrei tu în pizda mă-tii că nu mai am nicio figura de stil în mine ca să-ţi spun ce bunăciune era asta, şi tot nu ajungea. Bai, deci putea să aibă un ghemotoc de sarma ghimpata în loc de pizda, putea să-i pută gura sau să fie bolnava de inconitenta… putea să aibă sifilis cu ocaua mare, putea să-mi ceară viaţa şi hardul cu toată colecţia mea muzicala, putea să mi

se urce în cap şi să conducă România… bai aşa de buna era coarda.

Pentru ca între mine şi ea era un căcat de Grand Canyon, din orice punct de vedere ai fi urmărit evenimentele. La rigoare putea fi o cretina, dar iradia din toţi porii stil. Putea fi o tzaranca din Oltenia, dar avea aerul unei starlete. Bai, din aia din State, nu pizde proaste made in France. Bai, deci o voiam. Bai, deci mă umplea de revolta faptul ca voiam o femeie pe care mi-era interzis s-o am. Bai, voiam între picioarele ei chiar cu riscul de renunţă la statutul meu de humanoid. Şi renunţăm şi la tricouri. Bai, deci o voiam, şi nu cu dorinţa ăluia care are coaiele pline, nu cu hormonii înghesuiţi la gura redutei, nu cu disperarea îndrăgostitului, ci altfel… ca şi cum mama îmi futea nuiele peste cur şi eu o iubeam pentru asta. Ca şi cum mă pedepsea la înfometare şi eu o adoram. Ca şi cum aş fi câştigat şi eu o dată la Loto. Ca şi cum aş fi luat şi eu un premiul I cu coroniţa la clasele primare. Ca şi cum aş fi câştigat alegerile. Ca şi cum aş fi păşit pe Lună. Ca şi cum aş fi fost ales să fiu răstignit pe cruce, bai Rita n în pula mea, ca şi acum am nervii întinşi la maxim. Bai, Gratzi era dovada ca viaţa merita trăită, fără să-ţi

mai pese şi cum.

Ei? A întrebat Monica. Ei ce? Îţi place prietena mea? i-am răspuns direct prietenei cu două dare subtile dar vizibile de bale. Îmi placi de mor, i-am spus cu ochii umezi. Mi s-a dat ceasul peste cap, dacă ţi-a povestit vreodată un bărbat de senzaţia asta. Nu, nu mi-a vorbit. Avea o voce calda. Adică nu calda, pula mea, avea o voce jacuzzi. Bai, deci Betty Boo era o tabagica ordinara, pe lângă Gratzi. Şi mai opreşte-mă din comparaţiile astea că simt c-o iau razna. Era blonda, purta parul lung, uşor încreţit, avea ochii verzi, un aer e curva ingenua, purta un costum smart casual bej, mirosea frumos. Hai să ne aşezăm, a decretat Monica. Ne-am aşezat. Le-am zis, voi conversaţi doamnelor, faceţi abstracţiune de cretinul care va însoţeşte, închipuiţi-vă că sunt vaza cu flori, sau fata de masa – înfigeţi-vă coatele meclă mea şi sporovăiti, o să primesc extaziat durerea. S-a întâmplat ceva, m-a întrebat Monica. Nimic, draga, doar senzaţia vaga ca domnsioarei îi lipseşte un catzel pe care să-l plimbe prin zăpadă şi să-l lase în frig noaptea, să-l ţină înfometat şi nespălat – să-i facă orice dar să fie al ei… catzelul fiind chiar eu. Exagerezi iubire. La masa asta totul e exagerat:

clienţii, aerul, culoarea pantofilor, procesele chimice, propriile ego-uri. Grazti a ras. Ai farmec, a decretat. Ce comandam? Comand eu, a spus Monica. Ah, şi-a amintit. Iată extrasul de cont, ai 1.000 în cont. L-am luat indiferent. De parcă încasez bănetul ăsta zilnic, la desert. Apăruse Jack. V-aţi hotărât? Desigur. Domnul doreşte două porţii de ceafa de porc cu cartofi prăjiţi şi o sticlă de vin Busuoiaca de Bohotin. Jack era contrariat şi a neglijat să o ascundă. Poftim? Asta doreşte domnul Jack, i-a şuierat Monica. Ah, desigur. Dumneavoastră? Doamnei şi mie cate un pahar de vin roşu, ştii tu din care. Jack s-a îndepărtat, iar femeile au rămas din nou cu prostul.

Mâncarea a venit în 15 minute. Răstimp în care ele au vorbit degajat despre ultima excursie în Italia, despre magazinul vintage pe care-l deţineau împreună în Bucureşti, despre lucruri care mă excludeau dn start, în timp ce eu le priveam absent, scobindu-mă în nas. Simţeam nevoia să fiu în antiteza, să fiu băgat în seama – mă simţeam ca un băieţel care vrea caca. Sunt amănunte neînsemnate faptul ca: am mâncat friptura cu mana, că am scăpat câteva bucăţi pe jos, după care le-am luat, le-am şters de tricou şi le-am îndesat în gură, că m-am bashit tare (de

două ori fix), că mi-am tras tot timpul mucii, că am râgâit, că am ras de câteva ori nu pentru glumele lor erau bune ci pentru că simţeam nevoia sa împart în jur nişte bale încărcate cu fragmente de carne şi cartofi, că m-am şters de fata se masa, că am băut din sticla (bai, nimeni nu gâlgâie cum gâlgâi eu când beau din sticla), că m-am dus să mă piş fără să le cer permisiunea şi m-am întors uitând să mă închei la prohab, că m-am străduit să fiu atât de porc încât să le umplu pe fete de ruşine.

N-am reuşit decât să smulg un zâmbet şi o invitaţie directa – „acum mergem baby?”

* * *

Ele au urcat în faţă, iar eu în spate.

Drumul a fost scurt şi n-a spus nimeni nimic. A parcat în faţa blocului ei, am coborât, apoi am urcat scările şi am intrat. Era cald, iar interiorul era inundat de o lumina roşie. Ne-am aşezat. Monica s-a dus să prepare băuturi iar Gratzi s-a apropiat

de mine. Te văd tensionat. Faptul că sunt tensionat e secundar, important e că mă vezi. S-a aşezat în spatele meu şi a început să-mi frece umerii. Avea mana uşoară ca o vata de zahăr. N-o vedeam dar ştiam ca zâmbea. Îţi place de mine? Bai, deci… singura mea problema e că nu sunt atât de creativ ca să ţi-o arat, i-am răspuns, întorcând capul şi lingându-i dosul palmei. Mana pe care o lingeam era a ei fără să fie a ei. Lingeam o mână pe care o avea doar în custodie, pe inventar şi de serviciile căreia se folosea din când în când, aşa, ca astăzi. Aşa simţeam. Probabil ca dacă scoteam o drujba şi i-o retezam, mi-ar fi întâmpinat gestul cu zâmbetul ăla al ei unic, dincolo de care se întindea tundra nesfârşită a Rusiei.

Monica a venit cu băuturile. S-a aşezat în dreapta mea. Gratzi s-a aşezat în stânga. Am băut. Era un soi de cocktail, uşor astringent, rece. Bai, deci era bun, dar numai la băutură nu-mi stătea mie gândul. Apoi Monica a ridicat o mână, mi-a apropiat-o de obraz şi a terminat prin a-mi înfige degetul arătător în gură. Gratzi şi-a apropiat nasul de gâtul meu şi a început să inspire şi să expire. Inspira. Expira. Inspira. Expira. Faţa mea ţinea între buze un deget şi clama, ,,mi s-a cam sculat

pula!”. Faţa ei nu ştiu ce spunea pentru că n-o vedeam. Aşa că mi-am odihnit mâna stângă în sutienul Gratzielei, iar dreapta în sutienul Monicăi. Nu exista termene de comparaţie. Erau două ţaşte diferite în palmele mele: una mare, rotunda cu sfârcul plat, alta medie, alungita, cu sfârc proeminent.

Din nou senzaţia că sânul ei nu era al ei, ci doar un accesoriu potrivit momentului. Mă gândeam ca acasă la ea, într-un rastel, stăteau aliniate cuminţi perechi perechi de sani, de diferite forme, consistente şi mărimi. Cred că şi culori. O vedeam alegând întotdeauna uşor indiferenţa, mai degrabă la primul impuls. Stand în faţa oglinzii, palpându-i uşor nemulţumită, abandonându-i neglijent prin jur pana se hotăra la una. Am vrut să-i văd pizda. Şi-a ridicat fără să se grăbească fusta, şi-a dat la o parte strâng-ul (Rita, deci era galben)… Mi-a arătat-o. Era perfecta. De data asta eram aproape sigur ca ce avea între picioare nu era rezultatul selecţiei naturale, ci opera de arta a unui zeu nebun. Labii egale, clitoris roz pronunţat exact cât era necesar unor buze ţuguiate între care ar fi fost dorit, vagin aducând mai degrabă cu drumul dintre trezie şi vis… Nimic imperfect. Bai, deci nimic. Şi dacă nu era o femeie?

Şi dacă era un monstru? Şi dacă acolo trăiam ultima zi? Dacă era capătul? Mi-a fost frica, am fost îngrozit ca lângă mine era o femeie care mă făcea să mă simt ca un pahar de juice din care ea sugea distrata cu paiul.

Nu mai ştiu mare lucru. Ştiu doar ca spre dimineaţă, m-am trezit între două femei care dormeau încă îmbrăţişate. Erau frumoase. Erau alfa şi omega. Erau ying şi yang. Erau Pat şi Patashon. Erau Scarlet O'Harra şi Reth Buttler. Erau Năstase şi Tiriac. Erau Stela şi Arsinel. Erau istoria duo-urilor universale, la noi în oraş. Iar eu m-am simţit dintr-odată om. Omul pus în faţa unui miracol, sau a unei întâmplări nemaivăzute, sau în faţa unei revelaţii. Am simţit că trebuie să fac ceea ce face un om normal într-o situaţie limita.

Aşa că am scos pula şi m-am pishat pe ele.

* * *

Bai, deci trebuie să-mi revin.

Gratzi mi-a dat ceasul peste cap. M-am rugat în genunchi

dimineaţa de ea să nu dispară. M-a sărutat pe un sfârc şi mi-a promis. O să ne mai vedem, dragule. Numai noi doi vreau, am inistat. Numai noi doi dragule. Păi hai să ne vedem peste o oră. Ah, vreau să mai dorm. Bine, peste două. Nu pot, dragule. Deseară? Te sun eu dragule, promit. Niciun semn de iritare, nicio urma de plictis, doar bunăvoinţă. Bine, i-am zis, aştept să mă suni. Ea mi-a zâmbit, apoi s-a întors către Monica, i-a îndepărtat puţin picioarele şi a început s-o lingă. Monica a început să geamă în somn. Grazti s-a uitat la mine, putem începe de acum. M-am făcut mic, mi-am lăsat libera codiţa, i-am intrat în vagin şi am început să alerg ca un disperat cot la cot cu alte milioane de disperaţi. E-a mea, s-a mea, le strigam. Şi primeam doar milioane de ecouri. Împingeam înainte, frustrat, încordat şi trist – în cursa asta n-aveam cum să câştig.

Le-am lăsat dormind. Mă dureau toate. Nu mai aveam nimic pe dinăuntru, poate doar o idee de sistem osos, poate doar o flacără mică. Care nu pâlpâia decât ironic. Era frig, pentru că era dimineaţă. Treceam pe lângă oameni şi clădiri, mahmur. M-aş fi simţit bine dacă nu m-aş fi simţit prost. Poate pentru ca descoperisem ca a iubi o femeie e un caca pe lângă a dori-o.

Bai, deci descoperisem femeia paroxism.

În faţa blocului mă aştepta Angel. N-am rămas interzis, de fapt mă aşteptam să dea un semn. Din ziua aia de când o dădusem afară din casă, am mai vorbit doar de câteva ori la telefon. Mă suna să se asigure că îmi este bine, că mi-am revenit. Întotdeauna îmi spunea că mă iubeşte, întotdeauna îi răspundeam cu „şi eu”-l ăla de căcat. Era parcă mai micuţza. Îşi schimbase coafura, se tunsese şi se vopsise în roşu. O îmbătrânea, dar rămânea la fel de frumoasă. Ce pula mea ţi-a venit, i-am spus în loc de bună ziua. Plec, Nic. Ştiu ca pleci, ce ţi-a venit să te vopseşti în halul ăsta? Nu-ţi place? Nu ştiu, te îmbătrâneşte. Mie îmi place. Ei, dacă ţie îţi place… Apoi am tăcut amândoi. Nu mă inviţi în casa? Ah, ba da, iartă-mă, sunt un pic obosit. Nu ştiam că faci piaţa aşa de dimineaţă. Nu fac piaţă, vin de la… am avut puţina treaba. În fine, nu mă interesează, Nic.

Am intrat. M-am uitat în jur, mă simţeam de parcă greşisem apartamentul. Nu-l mai recunoaşteam. Şi cred că nu mă mai recunoaşterea nici el pe mine. Eram fucked up. Ea s-a aşezat pe canapea, şi-a strâns palmele între genunchi şi mi-a zâmbit. Nu te merit, Angel, nu te-am meritat niciodată. Ah, stai liniştit, sunt împăcată cu situaţia. Mi-ajunge să ştiu că ţi-e bine.

Sunt bine. Pui o muzică? Sigur, preferi ceva anume? Da, mi-a adus cineva… un prieten, un cd cu Gerry Rafferty, mi-a plăcut foarte mult. Am. Am şi-un tricou, uite ţi-la dau ţie… o amintire, sau… cum vrei tu. Am scos din dulap tricoul cu: „Whatever's written în your heart, that's all that matters" şi i l-am dat. Mi-a spus mulţumesc. Pot să-l pun? E al tău… Şi-a scos cămaşa şi a rămas în sutien. Apoi şi-a scos şi sutienul. Hai s-o mai facem odată Nic. Nu ştiu dacă e cea mai bună idee… încă o dată Nic, nu-ţi cer prea mult. Ok. Mi-am sos tricoul, blugii şi chilotzii. Ea s-a întins pe spate. Eu m-am întins lângă ea. Mi-a spus te iubesc. N-a avut niciun efect. S-a întâmplat ceva? Nu, doar că nu am erecţie. Dacă vrei, mai aşteptăm puţin… sau pot încerca cu gura… Nu, Angel, is useless. N-a mai spus nimic. Am stat amândoi întinşi pe spate privind la acelaşi tavan, dar care avea pentru fiecare culori diferite. Apoi, s-a ridicat, şi-a pus tricoul de la mine, s-a admirat în oglindă. O să fac ravagii cu el la mine în oraş, acolo… Iartă-mă, i-am spus fără să mă ridic şi fără s-o privesc.

S-a apropiat de mine, s-a lăsat în genunchi şi mi-a spus, „Nic, o să avem un copil". Mi-am revenit când era deja în trenul care o aducea acasă.

* * *

Bai Rita, eşti proasta?

O să fiu tata. Mai devreme mă uitam în oglinda şi încercăm să adecvez persoanele cu realitatea: eu, ăla din oglinda şi eu, ăla cu copil. Nicio legătură. Nicio treabă. Mi-am scos pula, m-am aşezat pe tron şi m-am uitat la ea. Bai, deci mă întrebam la modul cel mai serios – cum poţi să laşi răspunderea perpetuării speciei pe bucata asta de muşchi? O clătinăm de colo colo… insensibila. Apoi s-a sculat. M-am lăsat un pic de spate, am închis ochii, m-am gândit la Grazti şi am făcut o laba. Sperma a sărit în scurt timp pe faianţă din dreapta. Se scurgea. Mi se părea ca o aud cum scrâşneşte. Lasă dare. Mă uitam la pata aia gălbuie şi absolut greţoasă. Pana şi asta voia sa trăiască. Mi-am amintit cu câtă plăcere o lipăia doamna Neli. Cum pot frate s-o înghită? Bai, deci e admirabil să fii femeie. Bai, deci e execrabil să fii bărbat. Am luat-o cu hârtia igienica, pe care am făcut-o ghem şi-am aruncat-o în we. Am tras apa. Much better.

Bai, deci n-am niciun stres că n-o să-l crească bine, n-am niciun stres c-o să-l abandoneze, pentru că n-o să-l abandoneze. Mă enervează doar ca într-o zi va trebui să-l cunosc. Şi nu acum, când o să fie mic, ci când o să crească şi va începe să se uite în urmă şi să pună întrebări. Şi ce-o să fac atunci? Cum o să arate băiatul meu? Pentru ca băiat o să fie. Tu-ţi dai seama Rita cum e să te trezeşti peste o vreme, exact când nu mai ai chef de nimic, exact când ţi s-a terminat benzina, când arăţi ca un cur, când nu mai ai niciun farmec, niciun prieten, niciun rost şi niciun răspuns la întrebarea „ce pula mea mai caut eu în viaţa asta?”, când nu mai ai nimic mă, nimic, să te trezeşti cu un tinerel la uşă şi să-ţi zică: „salut, eu sunt fiul tău, am venit să văd şi eu prostul ăla care a păcălit-o pe mama, i-a tras-o şi s-a carat”. Şi să vadă într-adevăr un prost, să-i rada în scârbă, să-i întoarcă spatele şi să dispară. Exact ca ta-su…

Îi fac de pe acum un tricou, iar pe el o să scrie: „welcome my son, welcome to the machine/what did you dream? /It’s al right, we told you what to dream”. Când o să apară o să i-l pun în braţe. Poate îl impresionez cu povestea vieţii mele rezumata într-o singură privire, poate o să i se facă mila, aşa cum li se

face câteodată mila fiilor de tatii lor, poate îl scot la o bere şi povestim. Şi-o s-o plătesc eu, Rita, eu o să plătesc şi-o să fiu mândru ca eu i-am plătit berea pustiului meu. Bai, o să lăcrimez patetic şi-o să-i spun că-mi pare rău. Bai, deci o să fie chintesenţa fazelor de căcat care m-au avut erou principal, bai o să fie câştigătorul echivalentului premiului Oscar pentru idioţi. O să-i promit c-o să-l învăţ tot ce ştiu. Tu-ţi dai seama? Să-ţi înveţi propriul fiu tot ce ştii, adică cum să-ţi fuţi sistemul fără profesor, cum să duci un pas înaintea celuilalt fără să fii responsabil vreo secunda de asta, cum să devină şi el tatăl rătăcitor şi decrepit, cum să iubească fără să fie iubit şi cum să fie iubit iar el să-şi bage picioarele. N-o să-i spun că exista happy-end-uri, pentru ca nu exista. Pentru ca dacă l-aş minţi, m-ar crede şi m-aş trezi iar cu el bătându-mi obrazul, iar a doua oară nu mai are haz.

Bai, cred că o să-mi placă să fiu tata. Aşa, fără să-l văd pana pe la 20, apoi să-l întâlnesc de câteva ori, să-i văd meclă mirata ca viaţa lui implica pana şi o asemenea bruta simpatica de care nu are cum să nu tina cont, să-l împrumut cu bani dacă o să am sau să-i spun senin că n-am de unde pula mea să-i dau

atâta vreme cât nu m-am ocupat de job-uri, pentru că n-am avut timp – atât de puţin timp încât abia mi-a ajuns să mănânc, să dorm şi să fut.

* * *

Bai, deci niciodată n-am fost mai hăituit ca acuma.

Nu ştiu ce să-mi mai fac. Bai, sunt terminat. Bai, sunt groggy. Rita, o vreau. Bai, nu mai am somn, nu mai am pofta de mâncare, bai nu mi se mai scoală la doamna Neli. Ca să nu mă fac de căcat aseară, am pus-o în genunchi, am scos telefonul şi mi-am pus poza cu Gratzi şi Monica la restaurant. Mă gândeam că mi-o face aia. Cred că o să-i fac o masca „Gratzi" şi-o să i-o pun pe meclă când îmi mai face sarmale. Aseară când am venit acasă, m-am dus la tocul uşii de la baie, am desenat un cap de femeie, am scris pe el Grazti şi am început să-i fut capete în gură. Bai, am umplut-o de sânge. Tu ştii cum se umple de sânge o gura desenată pe un toc de lemn presat după ce-i fuţi câteva zeci de capete în contur? Ştiu eu.

Ieri dimineaţă n-am mai rezistat. Am sunat-o. Gratzi? Nic sunt, ce faci? Ah, scumpule, voiam să te sun. Păi, am sunat eu. Ai făcut foarte bine, tocmai am ieşit de la dus. Uhu, kinky, m-am dat şmecher. A trecut elegant peste. Păi, ne vedem. Sigur, mi-a zis. Bai, când zicea Gratzi că e sigur, nu aveai niciun motiv să n-o crezi. Cred că dacă o întrebăm, „ştii, Gratzi? luna e pătrată?" şi ea spunea „sigur, dragule", bai deci luna se făcea în momentul ăla pătrată. Cred că dacă o întrebăm", dar tu ai soluţia teoremei lui Fermat?". „Sigur, iubitule". Bai, deci se întorcea ăla în mormânt. Pe Grazti o credeam în momentul ăla orice spunea. Dacă-mi spunea că-s mort, mă duceam în groapa, îmi punam mâinile pe piept şi muream. Dacă îmi spunea că exista viaţă pe Marte, bai acolo mă duceam… îi culegeam un trandafir din ăla marţian şi i-l aduceam, numai să mă fută, pentru că nu mai aveam aer.

Bai, deci să ştii şi tu, puterea unui adevăr sta în cât de dispus e fiecare să-l creadă. Sau de disperat. Dacă n-o fi tot aia.

Am stabilit să ne vedem la 7, în oraş. Mi-a zis că vrea mai înainte să bem o cafea sa mai socializam şi după aia vedem ce

facem. Bai, femeile adevărate nu vin niciodată din prima la futut. Pula mea, te pun la fiert, te perpelesc la jarul îndoielii, te plimba prin ceaun ca mămăligă şi la urma ce-o fi o fi. Nimic nu e sigur când îţi doreşti o femeie. Nimic bai.

Mi-am pus tricoul cu „Hey jude, don't be afraid/You were made to go out and to get here", m-am pieptănat şi am ieşit. M-am oprit direct în faţa parcului „3 purceluşi", aşa cum mi-a spus. Era 6.45. Bai, deci nu exista o măsură mai a timpului mai antipatica decât sfertul de oră. Dacă ar fi după mine, as scoate-o din circuit. As interzice aşteptarea. Ascultiva sincronul. Adică am ajuns la locul întâlnirii mai devreme cu 3 minute, bai, acolo eşti şi tu exact în acelaşi timp. Te-am sunat să-ţi spun ca mai întârzii un pic, as găsi telefonul ocupat pentru ca tu mă suni pe mine ca mai întârzii puţin. M-a călcat maşina pe trecerea de pietoni grăbindu-am spre tine, să te calce şi pe tine. Bai, trebuie să existe dreptate, trebuie să existe echilibru, nimeni să nu câştige şi nimeni să nu piardă. Sau, să câştige amândoi şi să piardă amândoi. Bai, aia e perechea ideala, ăla e potriveul ideal, ăla e mod de viaţă, ăla e ideal.

La 7 fix, îmi îngheţaseră deja tălpile, mâinile şi urechile. Mi-am zis ca o fut pana topesc zăpadă din oraş, pana cad toate sloiurile de pe case, pana se declanşează încălzirea globală ireversibila, pana vine vara sau, măcar, pana scap eu de senzaţia de frig. Pe la 7 şi 5 mi-am zis ca o fut, dar înainte îi reproşez că nu e punctuala, sau vad eu, ceva soft, poate un şut în pizda, sau o laba peste ochi. Nu e bine să le laşi o impresie prea proasta la prima întâlnire. Pe la 7 şi zece, mi-am zis că s-a lins pe bot de cafea şi socializare. Taxi, la mine, pe burta şi ia soro puli în cur pana se dau limbile de la ceas peste cap, pana se schimba axa pământului, pana ne curatza tsunami pe totzi.

Şi mai antipatic decât sfertul de ora de dinainte de fix, este sfertul de ora de după. Pentru ca după ce-ţi rulezi întreaga gama de scenarii, vine rândul şi ultimului: The Big One, The Masterpiece, premiatul cu OSCAR. Scenariul cu „ţeapa fraiere”.

Mi-am luat statueta şi m-am întors acasă.

* * *

Bai Rita, deci…

Fac ce fac şi-mi livrez cate un context din care să n-am parte de tine dacă mai ştiu cum să ies. Bai, dintr-una în alta, dintr-una în alta. Mai devreme mă plimbam prin casa şi nu-mi găseam locul. Am luat o carte, am deschis-o, am închis-o. Mi-am pus o votca, am băut-o, am pishat-o. Mi-am aprins un joint, l-am tras pana la fund, iar ce-a rămas am mestecat şi-am înghiţit. M-am dezbrăcat la bustul gol, m-am dus în oglinda şi m-am uitat la mine. Bai, deci mi-a plăcut. Îmi place de mine. N-am nimic de care să-mi fie ruşine şi nimic care să respingă. Bai, deci eu sunt un tip ok, dar ce mi se întâmplă mie nu e ok. Şi nu e ok, nu pentru că nu e ok, pentru că nu ştiu ce înseamnă să fie ok, dar scriu aşa pentru că mi se pare mie mai ok… deci, nu e ok, pentru că nu mă simt eu bine. Nu-s în stare să mă bag şi eu într-o chestie în care toate lucrurile să vină dintr-o direcţie şi să meargă cuminte în altă direcţie, în care oamenii şi femeile să fie aşa cum îmi place mie, să facă aşa cum vreau eu, în care papa să fie papa şi caca caca, în care să mă simt şi eu un pic fericit.

Bai, deci eu nu sunt fericit. Dacă aş fi, as şti. Cică e mişto

să fii fericit. Cică e ca un drog neletal, e ca şi cum ai da şi n-ai lua nimic la schimb, e ca şi cum aia pe care o iubeşti te iubeşte numai pe tine şi e ca şi cum o iubeşti pe aia pe care o iubeşti şi numai pe ea, e ca şi cum mori fără să-ţi para rău, e ca şi cum tot timpul eşti la mama, e ca şi cum mergi în prima vacanţa la mare, sau iei primul premiu I, e ca şi cum reuşeşti pentru prima oară sa urci în cireşul de la bunici, e ca şi cum ai invitat-o pe Lili de la Piatra Neamţ la dans, în tabără aia cu pionierii din clasa a 8-a, pe muzica de Bee Gees, în ultima zi când mai rămăseseră două judeţe, şi când te ţinea de gât îţi zâmbea şi-ţi zicea că te-a remarcat din prima zi ai a vrut să-ţi ceară prietenia dar i-a fost ruşine şi, chiar dacă a plecat, ţi-a futut în creieri o întâmplare pe care n-o s-o uiţi niciodată.

Fericirea e de bine.

Dar ziua asta e pierduta, Mi-a bătut doamna Neli la uşa – nu i-am deschis. Asta n-o să mă facă niciodată fericit ci doar satisfăcut, aşa ca reject. Am auzit-o cum urca iar scările şi după aia l-am auzit şi pe bosorgul cordac, după care mi-am amintit de nevastă-sa şi de senzaţia că trebuie s-o mai fut odată. Aia m-a

dorit de când m-a văzut. Eu sunt Gratzi al ei, înţelegi? Eu sunt Gratzi pentru nevasta ăluia. Doamna Neli este pentru boşorog o Gratzi. Bai, deci toţi avem cate un ideal de individ spre care ne aruncam ca iar ăla are cea mai corecta atitudine posibilă – îşi bate joc. Bai, deci cea mai mişto fază e când îţi bate joc unul de tine fără să-şi bată joc de tine. Unul pe care-l laşi să-ţi intre în sistem, să-ţi facă sufletul sufleu, să-şi însămânţeze indiferenţa şi scârba şi să se care lejer, sau să ţi-o tragă; doar cu o umbră de regret, cât să-şi completeze CV-ul emoţional, cât să nu se simtă împovărat.

Bai, deci am cunoscut femei care mi-au umplut giga de îmbox-uri cu „te iubesc”-uri de toate culorile şi sunetele, dar care ratau sistematic întâlnirile. Bai, n-au venit la niciuna. Sau când veneau nu şi-o trăgeau cu mine pentru ca nu erau pregătite să facă pasul. Mă iubeau mult şi rău dar eteric, fără fut, fără mamel, fără schimbul de saliva şi urdori, fără nimic, doar cu priviri calde care nu-ţi lăsau nicio şansă să te revolţi, nicio portiţă sa ieşi din colţul ăla de tâmpit dominat de o pizdă indiferenţa. Mereu apărea cate ceva, mereu se întâmplau lucruri care le ţineau departe şi mereu promisiunile încălcate erau

înlocuite cu altele, mai târziu încălcate şi alea. Bai, una din astea te pune garantat pe butuci. Una din asta îţi muta axul central şi-ţi schimba polii. Eu dacă sunt un tip norocos, asta se referă doar la faptul că am avut parte dele. Majoritatea. Toate.

Bai, deci se apropie, e momentul ăla de aşteptare, de stand by, ultimul strop din plămâni, ultima sforţare, înainte să exploadeze totul: verdele, natura, hormonii, gândacii, eu… cum pula mea să fii băiat bun când ea nu e bună?

Nu ştiu ce să fac. Uite, o să mă gândesc ca Rita are nevoie de un clovn care s-o înveselească… Ha ha…

* * *

Bai, deci un singur lucru n-am încercat până acum – să iubesc ideal.

Sau să trăiesc o poveste de dragoste ideala (aia în care, ei doi se întâlnesc, se îndrăgostesc, fac sex, realizează că e capătul, ea se omoară iar el de durere se însoară cu vaca de 95 kg, îi face

3 copii retardaţi, o bate de două ori pe zi şi ia bătaie de la ea de trei ori, ziua doarme, iar noaptea se duce la serviciu – paznic la cimitir, acolo unde, înarmat cu o puşcă cu gloanţe cu sare – dacă îţi intra unul din ăla în cur, ai cam căcat-o – apără mormântul femeii pe care a iubit-o atât de mult încât aia a trebuit să moară… ca el să sufere, ca iubirea să aibă şi motz, ca el să-şi traverseze moartea trăind şi trăind ca să-şi amintească mereu… căcaturi din astea), sau măcar o întâmplare ideala. Eu n-am trăit-o dar am aflat că exista.

Bai Rita, nu pot să te iubesc dacă nu simt în fiecare secunda ca totul se duce dracului. Dacă n-am sentimentul ca clipa în care m-ai făcut fericit este ultima, mai bine nu exişti.

Aseară mi-a bătut la uşa cineva. Grazti nu avea cum să fie, Angel în niciun caz, Monica m-ar fi sunat (şi nu i-aş fi răspuns), Ada e pe moarte (sau a murit nu mai ştiu, nu mai contează), deci nu putea fi decât doamna Neli. Nu era nici măcar ea. Am deschis… era cordacul doamnei Neli. Ţinea într-o mână o sticlă de vin iar în cealaltă două pahare. Bună ziua, domnu' Nic, sunteţi acasă? M-am uitat înăuntru, da' cred că da. Hai intra. A

intrat. Am adus o sticlă de vin să bem şi noi ca oamenii. Bine, i-am zis. A scos dopul, a turnat în pahare, am ciocnit şi am băut. Iar le-a umplut, iar am ciocnit şi iar am băut. Vecine, mi-a zis… adică, domnu' Nic. Ia zi bre… Vreau să povestesc cuiva ceva şi n-am cui. M-am gândit la matale. La matale aşa cum intra aşa moare, eşti de încredere mi se pare. Da, sunt.

Bre, uite. Pe la 12 am venit la Neli. Am bătut la uşă, ea a deschis imediat. Parcă mă aştepta acolo. Bre, nu ştiu cum să zic, dar parcă nu era Neli. Adică era Neli, dar înăuntru ei era alta. Am intrat înăuntru şi m-a luat în braţe. Bre, dar m-a strâns tare, îşi pusese capul pe umărul meu, mă ţinea strâns şi-mi zicea te iubesc. I-am zis şi eu te iubesc şi, bre, parcă nu eram eu. Adică eram eu, dar înăuntru era altul. Am strâns-o şi eu în braţe, am pupat-o pe frunte şi am mângâiat-o pe par. Se ducea mana singura… După aia, m-a tras după ea şi ne-am întins în pat. Eu stăteam pe spate, ea stătea cu capul pe pieptul meu şi-mi zicea: „baby, te iubesc". „Eşti puiul meu" îi ziceam şi eu. Adică ăla din mine, că eu nu zic niciodată aşa ceva. Şi ne tot ne alintam aşa. Ea îmi zicea, „ochii mei albaştri" (boşorogul are ochi albaştri), eu îi ziceam, „bai, deci mor după tine". Mă uitam la ochii ei, ea

se uita la ochii mei, bre şi parcă mă uitam în ea, parcă vedeam dincolo. Mi-a luat mana în mâna ei şi m-a ţinut aşa. Şi după ce a ţinut-o la sân mi-a dus-o la burta. Îi forfotea ceva acolo. Aoleu, te-ai deranjat la stomac. Mi-a zis că-s prost, şi ca ăla nu e deranjament stomacal ci un stol cu fluturi. Cum naiba mă nea Nic să ai fluturi în stomac, aia nu-s otrăvitori? După aia, mai încolo, i-am zis că vreau să facem dragoste şi ea mi-a zis nu, că mi-a venit… În mod normal când o prind pe roşu, plec acasă. Dar acum nu mi-a mai venit să plec. Şi ne-am mângâiat aşa, ca nişte copii. Când eram eu tânăr mi s-a mai întâmplat aşa cu o fată, dar asta a fost demult. Bun, şi eu ce trebuie să fac? Păi, matale eşti mai tânăr şi cunoşti femeile, mie aşa mi se pare. Zi şi mie, ce-a fost asta? E iubire, ce pula mea să fie… Pai şi cu fluturii aia? E o senzaţie pe care o simt femeile când iubesc – e ca şi cum ar avea fluturi în stomac, aşa zic ele. Deci e de bine? E de bine.

Auzi bre nea Nic? Ce? Am pupat-o pe gât, am pupat-o pe cur, am ţinut-o în braţe aşa fără să vorbim, i-am făcut masaj la umeri, i-am zis şi o poezie, aia cu Toma Alimos, ca doar atât ţin minte din şcoala generală, mi-a pupat dosul mâinii, i-am zis că

are curul mare şi a ras, după aia am dormit cu ea în braţe… Când ne-am trezit mi-a zis „te iubesc morocănosule” şi eu râdeam. I-am zis şi un banc, ştiam io unul… bre mi-e şi ruşine să-ţi zic, că-s copilării astea, nu-i aşa? Da, sunt copilării, şi? Păi, nu se cade să ne prostim chiar în halul ăsta. Matale eşti cam bou aşa un pic, i-am zis. De ce bre? Pentru că eşti bou.

Mi-a mai turnat şi şi-a mai turnat un pahar. Am băut. M-am uitat la el. Bai, deci boşorogul plângea. Stătea aşa şi se uita la mine ca un tâmpit şi plângea. Ce-ai mă? Nu ştiu bre, o fi de la vin. Simt aşa că-mi vine să plâng fără să sufăr, că nu mă doare nimic. Ai cam belit pula nene, i-am zis. De ce bre? Iubeşti, e clar, te-a prins flama. Şi ce trebuie să fac? Nimic, trăieşte-o. Păi cum s-o trăiesc? Simplu fa exact ce ai făcut azi nu doamna Neli. Mângâi-o ca şi cum ar fi singura femeie din lume, uita ca poarta chilotzi, că-i miroas gura sau că se caca, uita că se târăşte pe pământ, uita ca istoria se scrie fără ea, uita toate astea, persoana aia nu mai exista. Acum ea e aia dinăuntru ei pentru ăla dinăuntrul tău. Pai şi io? Pizda mă-tii, tot tu eşti ăla, dar nu ştiai tu. Bai, deci nu-ţi bate capul, n-ai nevoie să ştii ce e, aveai nevoie să fie… uite că e, deci las-o aşa.

S-a ridicat s-a dus la uşă, dar înainte să pună mâna pe clanţă, s-a întors. Nea Nic… nu ştiu cum să zic. M-am uitat la el. Adică mulţumesc. Nu asta voia să spună. M-am apropiat de el. Avea o privire rugătoare. Ok i-am zis, am înţeles – vrei să fie doar a ta. N-o mai fut. S-a înseninat.

Cară-te la ea, te aşteaptă. Şi s-a carat. Îl aştepta.

* * *

Bai, deci pula mea…

E sâmbătă, e prânz. Şi sunt şi puţin întors, nu ştiu cum să zic. Starea aia când simţi nevoia sa iei un cuţit şi să i-l înfigi în cap. Cui i se nimereşte, ca în general toţi sunt vinovaţi. Dis de dimineaţă m-a vizitat doamna Neli. Avea un aer vinovat şi chilotzi tetra gri. N-a bătut la uşă, pentru ca ştiam ca vine, i-am deschis exact când mi-a ajuns în prag. Ţinea în mâini o cratiţă mare cu friptura de pasare înăbuşită. Am lăsat-o să intre, s-a dus la bucătărie, a lăsat mâncarea acolo şi după aceea a venit şi s-a

aşezat. Şi-a pus picior peste picior. Îi vedeam bulanele. Iar ea mi le arata. Bai, deci era ca şi cum ne vedeam prima oară. Adică eu mă uitam la cracii ei cu coada ochiului, iar ea mi le arata doar din neglijenta. Vecine, mi-a zis, nu ştiu cum să încep. Ştiu, doamna, te iubeşte ăla, îl iubeşti şi tu şi eşti un pic dezorientată. Dezorientarea a făcut ca unicul san să-i iasă afară din capot. Fiind cuprinsă de febra discuţiei l-a lăsat aşa. Vecine eu nici măcar nu gândesc aşa de clar cum vorbeşti matale. Şi? Ai nevoie de un sfat? Nu, mi-a zis în timp ce se crăcea neatenta, cât să-i văd chiloztii intraţi în pizdă. Atunci? Ala e gelos, aşa cum sunt toţi bărbaţii care iubesc. Ştiu, a fost pe aici. Vai de mine, şi ce ţi-a zis? Nimic, doar că te iubeşte. I-am promis că nu te mai fut. I-am spus asta cam la 30 de cm distanta de ea. Vecine, în cazul ăsta avem o problemă. Am izbucnit în râs. Ce problema sa avem doamna? Vecine, una e una şi alta e alta. Prostul ăla mă face să mă simt bine, iubita, nu ştiu. Îmi acorda atenţie, de vreo săptămână îmi cumpără flori şi mai nou şi-a cumpărat mobil. (se juca cu dunga de la pantalonii mei). Îmi da sms-uri. Parcă am fi elevi de liceu pe cuvânt. Parcă mi-ai zis odată ca n-ai făcut liceul. N-am făcut, dar dacă făceam aşa mi se întâmplă (descoperea că am prohab).

Se foia pe scaun. Dar pe de altă parte nu pot să nu ţin cont că sunt o femeie adulta şi ca – mi ştiu interesul. El mă iubeşte, dar e însurat. Chiar dacă nu se mai împreunează cu slăbănoagă aia a lui, el tot cu ea se culca noaptea, tot cu ea sta la masă. Adică nimic nu e perfect. Eşti geloasa, i-am zis. Ah nu, era doar o justificare. O justificare pentru ce? Cum pentru ce vecine? Păi pentru ce… pentru ca io la matale nu renunţ (îşi băgase mana în boxerii, cam pana la cot). Pe mine nu mă iubeşti. Vecine, cu matale e altceva. Nu ştiu cum să-ţi zic. La intrarea în bloc e o scară. Dacă n-ar fi scara aia n-am putea ajunge acasă. Sau, dimineaţa la 7 rasare soarele. Şi nu aşa, pe sărite, ci în fiecare zi. Exista câteva lucruri sigure în natură. Matale eşti unul dintre ele. El azi mă iubeşte, mâine cine ştie, moare sau nu i se mai scoală sau se împacă cu aia a lui. Şi eu ce-o să mă fac? Mai am eu faţa sa te caut? Doamna Neli, i-am zis, logica matale e imbatabila dar eu i-am promis ca nu te fut. Iar noi bărbaţii când promitem ne ţinem de cuvânt.

În timp ce mă ţineam de cuvânt s-a aşezat în genunchi, a scos afara tot ce a găsit în boxeri şi a îndesat pe toate în gură.

Trăgea din ele ca dintr-o porţie de macaroanae. Gemea, îşi infisese unghiile în pulpele mele şi nu-mi mai dădea drumul. În schimb mi-am dat eu. A înghiţit tot, ca întotdeauna. S-a ridicat, s-a şters la gura şi mi-a spus: vecine, atâta lucru ştiu şi eu de la viaţa: nu iubeşti un om dacă nu l-ai trădat măcar odată. Eu trebuie să mă conving – într-adevăr, aşa e. Îl iubesc tare mult. Îl iubesc atât de mult ca să mor eu te-aş lăsa fără pula asta matale. Mă uitam la ea. Bai, deci niciodată n-am privit-o ca azi. Era o femeie în toată firea de care mi-am bătut joc în fiecare secunda în care am văzut-o. Mai puţin azi. Auzi? Ia întinde-te. S-a întins. I-am dat chilotzii la o parte şi am lins-o. Avea labiile inegale şi foarte închise la culoare. Avea gust bun – gust de pizdă. S-a terminat repede. Mi-ar fi plăcut să-i spun că era un gest pur de prietenie, dar n-am apucat pentru că se grăbea. Mă duc că trebuie să vină ăla. Să nu mă vadă că ies de aici, ca pune bot şi nu mă mai înţeleg cu el.

A ieşit, după care a intrat iar. M-a sunat aia mică, voia numărul mata de telefon, nu te-a sunat? Care aia mică? Catalina. Nu. Nu m-a sunat. O să te sune. De ce? Nu ştiu, nu mi-a zis. Bine. A ieşit.

Xxx

Mi-am pus tricoul cu: „There s-a man/who plays the game of life se well” şi am aşteptat să mă sune Catalina.

A sunat. Hei, mi-a spus, ce faci? Pai aşteptăm să suni. Ah, ţi-a spus mătuşa. Nu, am avut o revelaţie, se făcea ca venea mătuşa ta la mine şi-mi spunea că o să mă suni. Şi tu m-ai sunat şi mi-ai spus „hei”. A tăcut puţin descumpănită… eşti ironic… se întâmplă ceva cu tine. Simţi tu asta? Da, şi nu-mi place. Trebuie să-ţi placa? Da, trebuie. Parcă o vedeam cum îşi strânge pumnii micuţi. Ce simţi? Eşti plictisit, trist, fără chef sau pur şi simplu simţi nevoia sa iubeşti pe cineva şi nu-ţi prea iese. Bai, deci pana şi asta se dădea deşteaptă. Eşti copil, vorbeşti prostii cu oamenii mari, i-am spus. Ba nu. Ba da. Ba nu… În fine, de ce ai sunat? Din două motive. Primul, vreau să ştiu dacă ţi-e dor de mine. Şi al doilea? Al doilea abia după ce terminam cu primul. Deci ţi-a fost dor de mine?

N-am ştiut ce să răspund. Cine ar fi ştiut… Catalina, nu am ştiut niciodată să-mi explic atunci când: oamenii se întorc din

morţi, când cad omizile din dud şi când reapare cate o tanti în viaţa mea. Eu nu sunt o tanti. Ceea ce nu e mai bine. Ai doar două variante simple, a insistat: da sau nu. Pentru mine nu aşa de simplu. De ce? Pentru ca noi doi n-am… ştii? Bai şi mi-a sărit muştarul. Mi s-a pus pata. Spune-mi te rog, de ce ai sunat? Ce căcat de gând ţi-a trecut prin cap să pui mâna pe telefon şi să formezi? Eram furios. Din nimic. Ce pula mea ai mă brusc cu mine? Bai, mă deranjezi şi gata. Dă-te-n pula mea. M-am săturat să fiu luat şi lăsat şi după aceea iar luat şi iar lăsat şi pizda mă-mii voastre! Bai, deci exact telefonul tău lipsea, în rest le aveam pe toate. N-ajungea asta, mă mai şi iei cu căcaturi puerile. Nu, nu mi-a fost dor, de ce să-mi fie dor, pentru cine? Te-am uitat din secunda în care ai tras uşa după tine. Cum ziceai că te cheamă? Catalina? Ce nume de căcat. N-am auzit mă de tine. Ne-am cunoscut noi doi? Te-am futut? Nic, mi-a spus. Avea o voce calda, de parcă nici nu mă auzise. Acum ştiu răspunsul. Aşa că o să-ţi spun şi al doilea motiv pentru care te-am sunat. Mă doare-n cur, i-am spus. Ba nu te doare şi ai să mă asculţi. Sunt furios, i-am spus. Ştiu că eşti furios, dar nu din cauza mea. Eşti furios pentru ca lucrurile îţi scapă de sub control, pentru că eşti singur sau, mai exact, pentru că te-au lăsat

întotdeauna să faci ce vrei tu. Te-au lăsat în pace, singur. Şi ştiu exact ce-ţi trebuie acum, dar să trecem peste asta. Te-am sunat pentru că vreau să vii la mine. La Bucureşti? Da, la Bucureşti.

Stăteam cu telefonul la ureche şi nu ştiam ce să spun. Furia îmi trecuse – dacă mă întrebai de ea, o negam. Ce să fac mă la Bucureşti? Să mă vezi. Trimite-mi o foto pe mail. Dacă se poate goala, cu un deget în gură. Ai dreptate să fii răutăcios, trebuia să te sun imediat după ce am plecat de la mătuşă-mea… Ai aşteptat să te sun, ai crezut că te-am uitat… n-am putut, nu ştiu… poate ca nu credeam ca între noi doi se poate întâmpla ceva. Poate pentru că eşti prea singur. Poate pentru că eşti atât de abrupt. Eu aşa te văd, eşti ca un munte – plin de trasee turistice dificile, prăpăstii, cascade şi puţina lumina vizibila doar dacă ai ajuns sus, în vârf. M-am tot gândit la tine – tu nu poţi fi abordat decât printr-o escalada, iar cine te-a cucerit ori rămâne acolo şi moare scurt, ori ia drumul înapoi spre baza în cădere libera.

Nu trebuia să suni, Catalina, nu trebuia să faci nimic. Ai plecat şi gata, eşti un copil, ai un vis trebuie să-l urmezi. Visele nu se ating fără iubire, Nic. Bai, deci lasă-mă în pace cu eclerele

astea… când aud fraze siropoase fac indigestie… Te-am sunat, asta nu e siropos… Nu ştiu, aş veni dar am treaba. Tu n-ai niciodată treaba, Nic. Păi tocmai, asta mă ţine foarte mult ocupat, am ras. Maine seara am concert la facultate. Vine cineva din Germania sa ne vadă. Cu puţina şansă, câştig o bursa acolo. Am nevoie de tine. Eşti sigură? Nic, vreau foarte mult să vii. Dacă nu vii, ratez. Ştiu c-o să ratez. Te-ai tâmpit? Nu, dar ştiu exact ce-mi trebuie. Acum îmi trebuie prezenţa ta, m-am tot gândit la tine. Îmi lipseşti. Am nevoie de o doza de nebunie. Era un tren care pleca seara, să văd dacă mai e. Nu contează, te descurci tu. Asta e telefonul tău, da? Da, mi-a răspuns. Te sun în jumătate de oră. Să văd dacă găsesc vreo camera la un hotel undeva. Nu, fără camere de hotel, o să stai la mine.

* * *

De fapt, imediat ce am închis telefonul, mi-am pus tricoul cu „Paul, I think I told you, I'm a lover not a fighter", am trântit uşa şi-am fugit la gara.

Catalina. Scriu la un laptop Catalina. Stau pe un fotoliu

Catalina, în camera de cămin a Cătălinei, de unde sorb o cafea Catalina dintr-o cana Catalina. Te-ai prins? Aici totul e Catalina. Nu stau într-o încăpere ci sunt captiv într-una din formele Cătălinei. N-am mai văzut nicăieri obiecte care să amintească atât de cel care le poseda, de parcă le-a smuls din trup, de parcă a suflat asupra lor ca să le dea identitate. Bai, deci sunt al Catalina's place.

Ea acum e la Academie ca să repete. O să revină după prânz. Scriu la comp-ul ei, pentru că nu am ce face. Mi-au ajuns 40 de minute ca să-i cotrobăi prin sertarele cu lenjerie, ca să-i miros chilotzeii şi sutienele, ca să-i admir cărţile, ca să-i frunzăresc revistele, ca să-i vernisez afişele, ca să-i citesc mailurile, ca să-i spăl vasele. Acum stau şi-ţi scriu, Rita.

Acuma fi antena.

Am ajuns în Bucureşti pe la 11 noaptea. Am călătorit cu un militar şi o curvă. Erau împreună. La un moment dat ea i-a supt pula, dar a avut grija să mă întrebe înainte dacă nu cumva deranjează. Nu, sigur că nu, le-am zis, muia face parte din

bagajul nostru cultural & ştiinţific după bocet, bazele ciberneticii şi Caragiale, dar în mod cert înainte de Enescu, canalul Dunărea – Marea Neagră şi Dragobete. Mi-a spus că n-a înţeles ce vreau să spun, dar dacă e vreo aluzie mi-o suge şi mie imediat cum ajungem în oraş. Când am intrat în Gara de Nord, cei doi dormeau: ea cu mana pe prohabul lui, el cu mana în sutienul ei. Armata şi curvele – mă simţeam mândru că sunt român. Cu mândria asta am coborât din tren.

La capătul peronului mă aştepta ea, Catalina. Mi-a sărit de gât şi m-a sărutat. M-am bucurat s-o revăd. I-am spus, mă bucur să te revăd. M-a luat de mâini, s-a îndepărtat puţin şi m-a privit. Îţi stătea mai bine în cadrul uşii cu sexul în mână. Râdea cu pofta. Câtă nevoie aveam de rasul acela, atunci, acolo. Nu e nimic, pot relua scena. Nu, nu mai are acelaşi farmec. M-a luat de braţ, şi-a pitit capul pe umărul meu şi ne-am îndepărtat. În taxi n-am vorbit niciunul, dar şi-a rătăcit palmele în palmele mele. Era multă căldură în gesturile ei, simţeam abandon, simţeam dorinţa şi încredere. Ne uitam pe geam, fiecare în partea lui. Am ajuns la cămin. Am coborât. Stau la II. Am urcat la II. A deschis o uşă şi am intrat.

M-a luat în braţe şi nu mi-a mai dat drumul. Şi râdea. Râdea de parcă plângea. Bai, deci femeile fericite plâng. Te iau în braţe, îşi lasă capul pe umărul tău şi te umplu de sarea lor lichida. Se dau de ceasul morţii, îţi ung fizicul cu cleiul sufletului lor, te pudrează cu emoţia lor puternică în timp ce tu ai da o muie plină de compasiune şi căldură. Ea însă râdea. Ea era altfel, îmi aminteam încetul cu încetul. Te-am uitat, i-am spus, te-am ascuns undeva departe în mine, şi te-am abandonat acolo. Tratamentul standard împotriva momentelor ridicole de melancolie. Nu contează, eu nu te-am uitat, asta a fost deal-ul, nu? Nu mai ştiu (dar ştiam).

Apoi am vorbit. O grămadă. Ea îmi povestea de întâmplările vieţii ei, eu îi povesteam de viaţa întâmplărilor mele; eu îi povesteam despre muzica, ea îmi canta diferite povesti, la vioara. Era noaptea târziu, căscăm separat şi în sincron. Trebuie să dormim, mi-a spus, mâine am o repetiţie matinala iar seara concursul.

S-a dezbrăcat în faţa mea. A rămas în chilozti şi în sutien.

Apoi a scos sutienul înlocuindu-l repede cu un tricou pe care scria: „Woman, I know you understand /The little child inside the man”. Îmi plac tricourile pentru bărbaţi, mi-a spus. Eu mi-am scos tricoul şi pantalonii. Avea un singur pat. S-a întins râzând şi a bătut cu palma salteaua, hai, vino… aici.

M-am întins lângă ea, a stins lumina şi s-a întors cu spatele. Am îmbrăţişat-o.

* * *

Era foarte calda.

Parul îi cădea în dezordine peste fata mea. Mâinile mele stăteau pe abdomenul ei, iar ea mi le strângea cu propriile mâini, apăsând. Ca să simt. Voiam să-i spun ceva dar nu-i spuneam. Voia să spună ceva dar nu spunea. Şi în locul cuvintelor ieşeau gândurile dinaintea lor, prin respiraţie, la intervale de timp tot mai înguste la fiecare ciclu. Nu era o problemă de a îndrăzni, nu era o chestiune de timing şi nici măcar una de suprapunere, ci pur şi simplu eram îmbrăţişaţi şi ne gândeam că era interesant să

murim atunci în ciuda viselor ţesute şi depuse la picioarele noastre precum un covor. A muri pentru că nu poate fi mai bine. Mirosea frumos, tinereţea ei exploda din toţi porii, se ridica sub forma unui balon roz care se spărgea în miliarde de particule şi care se aşterneau cuminţi peste simţurile mele. Fluturii din stomac ieşeau afară şi mi se aşezau în palme, bătând iute din aripi. Desigur, toanto, am avut erecţie.

Apoi, mi-a ridicat palmele de pe stomac şi mi le-a aşezat pe sâni. I-am strâns şi nu le-am mai dat drumul secole, răstimp în care umanitatea a trecut prin câteva spirale, a colapsat şi iar a renăscut. Mâinile mele pe sânii mei au marcat linia unei veşnicii precum creionul nervos şi pur al unui copil. Apoi, buzele mi s-au desprins de gura, s-au ridicat şi după câteva exerciţii mortale de zbor, au aterizat pe gâtul ei fin. Cel mai fin gât pe care specia umană l-a conceput în milioanele de ani de selecţie naturală. Nemiloasă. Au tremurat la atingerea pielii şi apoi s-au rătăcit printre firele de păr rebele, ca într-o grădina suspendată. Într-o zi ele vor rescrie Cartea Cărţilor, iar ea va fi mama tuturor celor ce vor veni.

Apoi, mâinile ei mi-au condus mai departe mâinile prin labirintul trupului şi le-au deschis poarta paradisului interzis, lăsându-le libere să exploreze locuri pe care niciun bărbat nu le mai cunoscuse pana atunci. S – a întors cuminte către mine şi ne-am iubit.

* * *

Când m-am trezit ea plecase.

Am dat pătura la o parte şi m-am privit. Bai, deci o parte din mine era gentleman şi mă admira. O parte din mine era egocentric şi mă iubea. Şi o parte din mine era golanul care bifase o femeie. M-am uitat spre picioare. Stătea leneşă într-o parte şi dormita cu un zâmbet secret pe buze. Buey, tu ştii unde ai fost azi-noapte? Ştia. Coji discrete de sânge cogulat mai atârnau ici colo. Le-am curăţat cu unghia, le-am pus pe limba şi le-am savurat. Apoi, le-am înghiţit. Apoi i-am dat o palmă. N-a protestat ci s-a întors pe partea cealaltă. Pula, ce vrei…

M-am ridicat din pat şi m-am apropiat de fereastra. My old

habbit. Fereastra dădea înspre strada. Pe aici lumea trecea grăbită şi erau mulţi. Mă simţeam, nu ştiu, plin? Am deschis geamul – afara era soare. Am început să cânt. Tare. I've seen all good people turn their heads cach day/ se satisfied I'm on my way… Nu s-a uitat nimeni la mine. M-am oprit şi am închis fereastra. M-am oprit pana după prânz, când a apărut ea.

A intrat şi m-a sărutat fără să-mi spună nimic. A lăsat vioara pe masă, s-a descălţat şi s-a întins în pat. Sunt obosită mi-a spus. Deseară e concursul, vreau să mă odihnesc. Vino lângă mine. M-am aşezat lângă ea. S-a întors cu spatele şi am îmbrăţişat-o. Ai mâncat? N-am mâncat i-am spus în par. Te-ai odihnit? M-am odihnit. Ţi-am lipsit? Am mângâiat-o pe sâni. Mă doare, mi-a spus. Aşa e prima oară, i-am spus. A câtă virgina din viaţa ta sunt? A doua… ceafa i s-a încordat. Prima a fost mama, m-a conceput la primul contact. Porcule. I-am ridicat sarafanul. Avea chilotzei negrii. Mi-am introdus mana în ei, apoi un deget a alunecat în vagin. Ea a spus ah. Degetul meu în vaginul ei – click-ul care a întrerupt lumina, care a oprit rotaţia Pământului, care a tras obloanele peste umanitate.

S-a întors către mine. Sunt obosită. Am emoţii. O să fie bine, i-am spus. Nimeni nu canta mai bine decât tine. Ştiu asta, dar tot am emoţii. O să fiu acolo. O să fii acolo. Mă privea în ochi şi o priveam în ochi. Ai ei erau verzi. Mă vedeam în ei, tot verde, şi eram frumos. Nu clipeam niciunul. Avea gropiţele nu în obraji ci la colţurile gurii, lucru care îi conferea un aer trist. M-a sărutat. Te iubesc, mi-a spus. Te iubesc din secunda dinaintea gestului de a deschide uşa, atunci, acolo. Am vrut să spun ceva, dar m-a oprit. Nu trebuie să spui nimic. Te iubesc aşa cum iubeşti primul bărbat din viaţă, pentru că eşti primul bărbat din viaţa mea. Mi-a ghicit gândul – da, ştiu, nu a fost cea mai bună alegere, apoi a ras. Dar eu te iubesc pentru tot ce ai fi putut fi şi n-ai fost din cauză că nu m-ai găsit înainte de a fi cine eşti. Înţelegi? I-am făcut semn ca nu, dar înţelesesem.

Vreau să fac ceva ce… se temea să spună. Am încurajat-o. Vreau să… cu gura. Am două colege, la violoncel, mereu povestesc despre asta. Era jenată. Dacă o fac, vreau s-o fac cu tine. M-am întins pe spate. Mi-am tras boxerii jos. Se uita dintr-o parte. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e s-o priveşti. A privit-o. Era roşie. Frigea. Şi acum? Acum strânge-o în pumn.

A strâns-o în pumn. Nu aşa tare. A slăbit-o. Acum mişcă mana în sus şi în jos. A început s-o frece. Ok, atât, nu prea mult. Stătea deasupra mea mirata, incitata şi nehotărâtă. Colegele tale ţi-au spus probabil ca la un moment dat s-au aplecat suficient de mult ca povestea lor să aibă un sâmbure de adevăr. Ok, ok, mi-a răspuns repezita. Ştiu ce trebuie să fac. Nu făcea. Vrei să te ajut? Vreau, cum? M-am ridicat în picioare. M-am apropiat de ea. Deschide gura. A deschis gura şi a închis ochii. Dacă deschizi ochii e mai funny. Nu, asta nu… nu încă. Ok, deschide doar gura. Stătea cu capul uşor aplecat pe spate, cu gura deschisa, aşteptând. Mă uitam la ea – nimic vulgar, nimic dizgraţios, nimic nepotrivit, de parcă aşa erau aranjate lucrurile, minuţios, după o lege cosmica, la fel ca trunchiul ADN. O femeie care îşi aştepta bărbatul. Îmi venea s-o mângâi, îmi venea s-o întind pe jos şi să-i plâng pe pubis, mă simţeam murdar, elementul disturbator, omul pe care urma să-l aibă drept reper pentru toate dezamăgirile viitoare. Am vrut să mă îndepărtez. Dar ea era acolo şi mă voia. De fapt nu conta ce simţeam eu, ci doar ce simţea ea. A-i umple gura nu era altceva decât un gest de generozitate, aşa erau construite plansele, aşa era scrisă scena. M-am apropiat mai mult. Şi mai mult. Apoi i-am atins buzele,

apoi i-am atins limba, apoi cerul gurii. Expresia uimita de pe chip ţinea locul a sute de tehnici de sex oral.

Era intuitiva şi n-a fost nevoie de nimic altceva decât de grija cu care după ce i-am umplut-o, să mă aplec, să-i prind gura într-un sărut şi să împărţim îndelung gustul.

* * *

Apoi am adormit. Apoi ne-am trezit. Apoi ne-am privit.

S-a uitat la ceas şi a sărit ca un arc, „bai, o să întârzii!”. Ne-am îmbrăcat. Şi-a luat vioara şi am ieşit. S-a pieptănat coborând scările. Abia la ieşirea din cămin a realizat că sunt acolo. M-a luat de mana şi m-a strâns. „Am emoţii”. Am asigurat-o că nu are cum să rateze concursul ăsta. Şi-a aranjat fusta din mers. Iar în taxi m-a sărutat sălbatic. Îmi curgea sânge din buza. Intra de fapt în starea de concurs. Am ajuns cu 10 minute înainte de începere. Urma să cânte a patra din şapte.

Eu m-am aşezat în sala undeva la margine, în spate. Ea a

dispărut încă de la primul concurent care a început să cânte. Era pe acolo, se aduna. Lângă mine, o fată cu violoncelul. Par lung, cretz şi roşu, foarte roşu. Pistrui, slăbănoagă şi uşor agitata. M-am uitat la ea. M-am gândit ca ea e cea care suge pula şi povesteşte. Participi şi tu? S-a uitat la mine. Nu mi-a răspuns. Am repetat, participi şi tu? S-a uitat iar şi mi-a aruncat un nu neglijent. Mie n-o să-mi sugi pula niciodată, am spus pentru mine dar cât să audă şi ea şi rândurile din fata şi corpul orchestrei şi concurenţii care fojgăiau prin culise. Câţiva s-au uitat. Câţiva s-au distrat. Majoritatea m-au ignorat – lucru firesc acolo. A dus mana la gură. Da, acolo, n-o să ţi-o dau niciodată. S-a ridicat şi a plecat.

Au fost pe rând: un pianist de 17 ani, foarte bun, o flautista (la gura căreia am meditat întreg recitalul), un chitarist şi Catalina. A intrat uşor timorata. M-a căutat cu privirea, m-a găsit şi s-a relaxat. Scena a început să crească devenind în scurt timp un câmp imens de maci de culare oranj… pe deasupra zburau avioanele dispărute în Triunghiul Bermudelor, iar pe dedesubt peşti abisali îşi puneau ochelarii de suprafaţă şi se aliniau cuminţi la umbra tălpilor ei. Lipsea doar fundalul muntos

pentru ca scenograful eteric murise din generozitate, doar ca să asigure nota de tristeţe şi tragic necesară unui astfel de moment. Iar ea a dus corpul viorii sub bărbie să a început să cânte. Bai, deci eu sunt un prost. Canta de parcă vioara luase corpul Cătălinei şi-l dusese sub grif. Corzile alunecau de-a lungu-i, o împresurau şi fiecare strigat, fiecare geamăt era preluat condus cu viteza arcului electric spre arcuş şi de acolo în cutia de rezonanta. Canta din Carmen. M-am uitat în jur. Majoritatea erau impresionaţi. Majoritatea abandonau în transa învelişul carnal şi plonjau în marele rău sonor, unul cate unul, unul cate unul, în jerbe înalte de tertze, toni şi semitoni. Unul singur, lângă mine, un bărbat, care o privea critic şi îşi sugea un dinte. Bai, deci îşi sugea un dinte. Ştii zgomotul ăla ascuţit şi dulceag, orăcăitul ăla pe care o broscutza nu l-ar produce ever… bun, treceam cu vederea asta, aşa cum trec cu vederea insul care îţi vorbeşte de la 20 de centimetri distanta, cât să-i mirosi interioarele, aşa cum trec cu vederea insul care scuipa la fiecare frază pe care o spune, aşa cum trec cu vederea insul macho de tip Segal, pentru că-s băiat bun, răbdător… băi Rita, deci să rezum, suportam să-i aud limba drumeţind printre defileurile lui dentare, dar să se uite la ea în mod critic… asta nu… Am fost

cât se poate elegant, i-am înfipt mai întâi un cot între coaste. M-a privit mirat, de aproape, cât să-i potrivesc un cap în gură. Mirarea lui creştea exponenţial cu ultimele atacuri ale viorii, şi ca să nu aibă vreo ideea proasta i-am cules cu grija coaiele într-un pumn… un pumn strâns. Îl priveam şi-i zâmbeam, el mă privea cu ochii foarte închişi. Hai să ascultăm acum finalul ăsta de vis, shall we?

Apoi Catalina s-a oprit. A rămas cu vioara sub bărbie preţ de câteva minute, uşor aplecata, aşteptându-se revenind pe lungul drum al întoarcerii în sine. M-am ridicat în picioare cu tot cu coaiele celui de lângă mine. M-a urmat cuminte. Aplauda, i-am spus. A aplaudat. Cu putere, fata aia e un geniu. A aplaudat tare. Catalina a salutat sala o dată, apoi încă o dată, apoi încă o dată… Apoi a ieşit. Frumoase coaie ai, i-am spus ăluia şi m-am carat şi eu. Am reţinut doar o mina de individ măcinat de câteva întrebări. Fucking intelectual, mi-ar fi plăcut să mă provoace.

La ieşire din sală, am mai privit scena. Redevenisa mica şi rece.

* * *

Apel pierdut

Apel pierdut

Sms: Sunt fericita, am luat bursa. Gata am scăpat! Unde eşti?

Apel pierdut

Sms: Hei, unde eşti? Am ieşit, sunt pe scări, mă uit după tine.

Apel pierdut

Apel pierdut

Sms: Nic, ce e cu tine? Unde eşti? S-a întâmplat ceva? Spune-mi ceva, orice, să ştiu că eşti ok?

Apel pierdut

Sms: Te joci cu mine □

Sms: Eşti funny, dar aici e frig, au plecat toţi, sunt singura. Spune-mi unde eşti. Seara asta este a noastră, vreau să sărbătorim. Haide, nu fii cinic. PS. Sper să nu-mi apari după colţ cu p… scoasa afară. Hi hi

Apel pierdut

Apel pierdut

Sms: Am să sun pana ai să răspunzi, să văd ce-o să faci.

Apel pierdut

Apel pierdut

Apel pierdut

Apel pierdut

Apel pierdut

Apel pierdut

Sms: Eşti rău, să ştii. Nu merit asta. Uite, nu te mai sun, dacă asta vrei.

Apel pierdut

Apel pierdut

Sms: Am înţeles. De fapt nu te mai sun.

Apel pierdut.

Sms: Unde eşti Nic?

PS: Sunt acasă, citesc comments-uri pe blog. Anonimi, ca mine.

PPS: Am auzit soneria. Am fost m-am uitat pe vizor. Doamna Neli cu telefonul la ureche. O auzeam. „Sun, sun… „Şi a sunat. „Dar nu răspunde, nu cred că e acasă… bine, mai sun, dar nu sta el la baie dacă suna cineva”. Şi a sunat iar. „Nu e Catalina, nu ştiu ce să spun. Aşa e el, când dispare dispare”.

PPPS: Binele a fost făcut

* * *

Bai, deci aşa-mi vine să-mi bag picioarele în tot ce înseamnă fiecare pentru mine.

Să mor eu. Dacă nu aş fi slab, aş fi tare. Iar dacă aş fi tare… bai, deci uite aşa le-aş jongla pe toate pe degete. N-aş mai sta la discuţii. N-aş mai face caz, n-aş mai scrie, n-aş mai zice „simt”, ci as sta la capătul benzii rulante. Dincolo, din cuva de deasupra ar pica una cate una, ar ajunge la mine, le-aş puncta şi le-aş lăsa mai departe. Iar mai încolo replici identice ale lui Nic, s-ar naşte ar creşte şi s-ar aşeza la capătul cate unei benzi rulante

de unde ar relua procesul. Bai, asta e calea cea dreaptă, asta e expansiunea Universului cunoscut şi necunoscut.

Fututul pe banda rulanta, bai nici Chaplin nu s-ar fi gândit la aşa ceva, să mor eu. N-ar fi mişto? Zi mă Rita. Mi-aş ordona ritmica, mişcările inghinale, secreţiile. M-aş perfecţiona, as fute în timp ce joc solitair, sau în timp ce iau gustarea, în timp ce-mi plătesc facturile, sau chiar în timp ce fac dragoste.

Nu-mi zice ca aberez că-ţi rup gâtul. Eu nu aberez, ci rotunjesc concepte, mângâi idei aşa cum te mângâi pe tine pe cap atunci când îmi sugi pula şi – culmea – îmi place. Nu mă compara cu toţi pacienţii lui Freud, Jung sau mai ştiu eu ce idiot care confunda omul cu robotul de bucătărie. Pentru ca, bai pizda proasta, eu sunt eu, eu sunt Nicolae Labis, ăla pe care tramvaiul l-a călcat o singură dată, de fapt a călcat exemplarul primar, prototipul, numai ca să apară varianta îmbunătăţită, performanta. Lipsită de talent literar, dar dezvoltata hardware, agresiva, directa, care ia lumii ca să-şi ofere doar ei, care e generoasa doar cu propriile orgasme. Eu imit perfect omul, iar sentimentele mele sunt parfum pe lângă zdrenţele care îi se

aduna ţie în piept atunci când suferi, sau te bucuri sau, pula mea, atunci când îţi exerciţi dreptul de a fi diferita de speciile inferioare. Eu iubesc pana la capătul puterilor mele pentru că nu ştiu care-s alea, înţelegi draga? După aceea iubesc pana la capătul puterilor tale. După aceea te bag în pizda mă-tii şi plec, călcând prin cenuşa, fără să mă înec. Realizează asta şi teme-te. Diferenţa dintre mine şi tine e ca tu suferi ca o vaca pentru ca nu înţelegi, iar eu sufăr ca un cretin pentru ca înţeleg. Pentru că eu nu cred în lumea de dincolo de iubire, nu cred că exista ceva mai bine, altceva, decât să te am atunci când te vreau, decât să te aduc la picioarele mele, să-mi înfig colţii în gâtul tău de căprioară (sau capra, dar să mor io dacă mai contează) şi să-ţi sug fluxul vital, fără să mă grăbesc, să te văd cum te dezumfli, cum te subţiezi, cum te transformi în sticla prin care îmi fixez deja următoarea ţinta.

Nu-ţi pierde vremea sa mă cunoşti – viaţa ta e prea mica ca să mă contempli, bagajul tău lingvistic e infinit mai sărac decât cel care-ţi trebuie ca măcar să-mi şopteşti numele atunci când mă adori, ADN-u tău e o palidă structura comparativ cu arhitectura ideii care mă precede, sistemul de legi fizice chimice

şi organice după care îţi mişti curul prin existenta asta sunt doar o bashina pe lângă consumul de soft cosmic menit să mă definească.

Bai, deci, taci în pula mea din gura când respir.

Hai să-ţi spun cum trăiesc eu. Transpirând. Etalonul pentru to be e sudoarea. Abundenta, împuţită, care supurează din toţii porii. Când te fut trebuie să transpir. Când mănânc trebuie să transpir. Când mă cac la fel. Când mă emoţionează un film, când moare mă-ta, când mă trezesc dimineaţa şi observ că am mai prins o zi, când primesc o veste bună sau când primesc o veste proasta. Dacă stau uscat momentul ăla al zilei e pierdut, cel mult mă încurcă. Transpirat în pizda, transpirat în viaţă, duetul funcţional al celui care simte cu acela care gândeşte.

Şi niciodată nu transpir mai tare decât atunci când mi-e frică. Bai, curg apele pe mine în cascade. Mie când mi-e frică, realitatea intra în distors. Munţi da căcat mi-apar brusc în faţa şi trebuie îi escaladez, să scap de miros, de consistenta şi de senzaţia subita de no more ending. Nu exista energie

convenţională sau neconvenţională care să producă atâta curent electric cât pot eu atunci când mă ia groaza. Nu îndrăzni vreodată să mă sperii pentru că se va întoarce împotriva ta şi-ai cam belit-o.

* * *

Telegrame

Am nevoie de cineva…

Sfaturile unui părinte către copilul lui scriitor de blog: fa sex, decojeşte o portocală, asculta Broken Social Scene, vânează un şoarece, încalţă-ţi pantofii invers, fă-ţi un coif din ziar şi ieşi cu el pe cap ca să-ţi cumperi mouse cu usb, fredonează un song prost, cere-mi nişte bani, priveşte-ţi dinăuntru venele, nu trage apa după, iar la finalul zilei, înainte să ieşi „de pe mess", priveşte saliva din colţul gurii părintelui care doarme şi fixeaz-o bine – n-o să mai vezi nicăieri în altă parte un loc pe unde transpira moartea… life is blonde…

Tu n-ai nevoie de mine altfel decât având nevoie de tine…

Faza: el o strânge în braţe şi-i spune, „baby, am nevoie de tine… dacă vreodată dispari, o să mor”. Ea îl strânge şi-i spune, „baby, eşti lumina ochilor mei, am nevoie de tine…” Apoi intra nevastă-sa şi îi surprinde. Am nevoie de aer – atâta zice.

Ai fi mai frumoasa dacă n-ai avea pizda.

Cred că Oedip a fost un bărbat adevărat. Poate singurul.

Ajunge să scrii doar o frază frumoasa ca să mă cucereşti. Aruncată aiurea, fără să vrei, între o cafea, o ţigară şi gândul că ţi-e bine aşa, fără să ai nevoie de nimeni.

Slăbiciunea mea sta în faptul că Te cred, Doamne.

Pe cine iubeşti mai mult pe mami sau pe tati? Pe mami. Bine, tu o iubeşti şi eu o fut.

Antrenorul spune, „fiţi uniţi, funcţionaţi ca un grup unit, fiţi o echipa, ajutaţi-vă pentru că aveţi nevoie unul de celălalt”. Ei intra pe teren, joaca excelent, pasează, dublează, înlocuiesc

jucătorul scos din joc… în minutul 80 meciul e în continuare nul. Hagi ia mingea de la mijlocul terenului, înaintează, Ilie Dumitrescu îi cere mingea, Hagi nu-l asculta, Răducioiu e foarte bine poziţionat, face semn, Hagi îl priveşte încruntat, s-a infiltrat şi Balint pe o poziţie exersata la antrenamente, Hagi înaintează cu mingea la picior, toţi se opresc şi-l privesc, inclusiv adversarii, ajunge la 20 de metri loveşti mingea care se opreşte la vinclu. Tribuna e în delir, colegii de echipa în îmbrăţişează. Antrenorul îşi priveşte din nou notiţzele şi nu înţelege.

Pun mâna pe telefon, formez numărul tău şi suna la mine. Cine are nevoie de cine?

Phil Collins is a fucking God

* * *

Azi dimineaţă m-am trezit cu o durere în piept.

Bai, eu n-am aşa dureri, pe mine nu mă doare niciodată nimic. Şi când iubesc, starea sănătăţii e perfecta, mor în braţele

ei de sănătos, îmi taie venele perfect conştient şi fericit, mă arunc de la fereastra fredonând Cavaleria Rusticana. Şi transpir. Mă durea tare. Mijloc spre stânga. Am îngheţat. Şi peste statuia asta de sticla curgeau râuri de sudoare. Rece. Bai, nu mă puteam stăpâni. Dacă mă trecea un infarct? Dacă în următoarele 2 – 3 minute, cădeam pe jos, vomam un pic de sânge, mă sufocam? Bai, ok muream, dar de ce să fiu martor la asta? Nu e mare brânză să mori, dar e de tot căcatul să asişti, să simţi alături de tine cum ţi se scurge energia din corp, cum te doare şi cum nu mai ai nicio opţiune, nicio varianta de rezerva.

Odată mergeam cu autobuzul. Era un microbuz de fapt. Spre Bucureşti. Adormisem. Visam. Nu mai ştiu ce. Dar îmi amintesc perfect ca la un moment dat, eram într-o încăpere cu patru pereţi. Şi ăştia se strângeau către mine. Tot mai aproape, tot mai aproape, transpirasem şi nu vedeam nicio scăpare. Mă căcasem pe mine, epuizasem rapid toată gama de rugacini şi caintze, respiram sacadat şi eram foarte atent la ce mi se întâmplă. Bai, deci atent, adică cu ochiul ăla critic, sensibil la detaliile estetice, nemulţumit de unele improvizaţii… o dată moare omul. Simţeam deja răceala betonului armonizându-se cu

răceală corpului… eram îngrozit dincolo de limita extremă a semnificaţiei cuvântului. Bai, deci muream. Întâmplător prostul ăla de şofer a trecut atunci peste o groapa din asfalt şi m-am trezit. Transpirat. Bai, aş fi fost fericit, aş fi donat toţi banii din buzunar unei biserici, aş fi devenit ascet, aş fi făcut orice mi s-ar fi cerut dacă nu aş fi fost nervos la culme. Nu accept pentru nimic în lume să mă salveze de la moarte un şofer incompetent. Şi punct.

M-a durut vreo două ore după care mi-a trecut. Doamna Neli mi-a spus că e pentru ca vine primăvara. Bai, are dreptate – a venit primăvara. Maine deschid geamul.

PRIMĂVARA

* * *

Ziua de azi a decurs aşa. M-am trezit. M-am dus să mă cac.

A treia oară în 8 ore. Mă durea undeva în abdomenul inferior. Tare. Junghiuri. Am intrat pe net. Am citit pe rând:

simptomatologia la cancerul de prostata. Se potrivea. Repriza de isterie masculina. Am mers mai departe. Simptomatologia la cancerul de colon. Se potrivea. Eram în continuare oarecum nefericit. Simptomatologia la infecţie renală. Se potrivea. Dacă e cu sânge e nasol. M-am dus să mă piş. M-am uitat. Pisat curat, transparent, limpede. Să-l bei. N-o blood. Deci rămâneam la cancer. Am scris pe google: „dureri inghinale", m-a condus la „sindromul colonului iritabil". Dureri inghinale, senzaţia de defecare continua. Asta aveam. Eram sigur, bai deci sigur. Nu e boala, dar e ceva nesănătos. Dacă o să mor de cancer să ştiţi că a fost doar o eroare de apreciere. Pentru aşa ceva nu pot să fiu scos vinovat.

Mă gândesc cam mult la moarte these days. Şmecheria e să nu se gândească ea la mine. Ar trebui să fut ceva.

Am urcat la doamna Neli. Vecine, parcă v-a înghiţit pământul. Doamna Neli şi expresiile ei nefericite. Am fost la Bucureşti, i-am spus. A sunat Catalina. Zău? Da. Bine. N-o sunaţi? Doamna Neli, dă-te-n gâtu' mă-tii şi nu mai familiariza cu mine. Mi-a zis să vă zic ca… am întrerupt-o: nu e treaba mea

ce ţi-a zis. O, iartă-mă vecine, sunteţi întors pe dos. Ai menta? Da, am. Fă-mi te rog vreo 5 litri de ceai. Ce-aţi păţit? Mi-e pofta. S-a uitat la mine uşor dintr-o parte… vecine că tot veni vorba… Lasă asta, nu acum. Bine, cum zici mata. Eu cobor, mi-aduci jos. Am coborât.

Mi-am pus fotoliul la fereastră, mi-am pus tricoul cu: „And now I understand/ what you tried to say to me/how you suffered for your sanity/how you tried to set them free. /They would not listen/they did not know how", am deschis geamul şi m-am uitat după bagaboante. Treceau. Fuste scurte, blugi strâmţi, ţaţe mici din păcate. Înalte, scunde, slabe, grase, mi-aş fi băgat pula în toate. Aşa vine pentru mine primăvara. Cam 12 luni pe an. Afară doamna Mogoş cu javra aia de Jimmy. Bai, îl tunsese şi avea funditza. Arata ca un cur flocos de bărbat adult caucazian. M-a pufnit rasul. Bai, deci râdeam ca un cretin. M-a auzit – câinii aud bine şi dacă devin domestici. „Ce pizda mă-tii razi?" m-a întrebat cu năduf. „Tu ai văzut cum arăţi?". „Am văzut, şi ce pula mea să fac dacă baba asta a luat-o razna. Mereu îmi reproşează că nu sunt femela şi că nu i-am făcut o duzină de pui". I-am arătat degetul mijlociu, „tu ai mai futut ceva din ziua

aia?”. A dat din coada nemulţumit, „cu cine? m-ai uitat… bai, deci fiinţe mai egoiste decât voi oamenii, nu se exista”. I-am zis că exista şi i-am arătat o poza printata de pe net cu pisica birmaneza, uite asta. A mârâit sarcastic, „ştii că mă irita pisicile”. I-am promis că-l scot la futut zilele astea şi ca să nu uit am lipit un postit pe monitor. Am scris: „de mers la futut cu Jimmy”.

A apărut doamna Neli cu o găleată de ceai. M-am gândit, ce mi-e 5, ce mi-e 10 kile de ceai. L-am îndulcit cu miere de la… de la ăla. Ah, cum mai merge? Ne iubim vecine, e la a doua tinereţe. Şi-a luat mai nou puşca şi merge la vânătoare. Mi-aduce mereu câte un fazan, cate un iepure, cate un crap, un kil de portocale, ce găseşte şi el. Ce dracu’ n-o lasă pe slăbătura aia a lui? Probleme cu averea, iar decât să ajungă la partaj mai bine fiecare cu a mă-sii. Mi-am mai pus un postit pe monitor: „de futut proasta aia uscata”.

Am băut 3 căni de ceai de menta. Cică e buna la’s.e.i. (sindromul colonului iritat, am scris mai sus). Stăteam rezemat, scufundam cana în găleată, o umpleam, o duceam la gura şi

sorbeam. Jimmy stătea în poate la madame Mogoş şi motzaia. „Jimmy, baba asta mai are vreun miros de pizda, ceva?” N-a catadicsit să ridice capul, mi-a mârâit doar „eşti vulgar, du-te dracului”. Până acum când scriu aici, n-am mai vorbit cu nimeni.

PS: Câinii au dreptate.

* * *

Bai, deci m-am ţinut de cuvânt.

Am urcat la doamna Mogoş şi l-am luat pe Jimmy. Doamna, i-am zis, e frumos afară, daţi-mi-l să îl plimb un pic, şi aşa ieşeam. Mi l-a dat. Oricum nu se simţea prea bine, stătea trântita într-un old chiar şi gogea. Dacă mor eu tu cui rămâi, sărman căţel? „Mă doare în pula”, a lătrat fericit Jimmy.

„Unde mergem frate?”, m-a luat potaia la întrebări. Nu ştiu, să căutăm ceva de futut. „Păi hai la nespălata aia de pe strada ailaltă”. Bai, mergem dar n-o să-ţi placa. „De ce?” A călcat-o o

maşină acum o lună, acum e un soi de mumie la marginea bordurii. Vad ca n-a luat-o încă nimeni de acolo. „Ai ce rău îmi pare. Credeam ca numai la oameni se întâmplă aşa ceva. Era buna coarda”. Ca orice femeie de condiţie inferioara, fără soţ, fără cariera care-şi pierde vremea fie la club fie pe blog, i-am spus. „Ce e ăla blog?” E simplu, ştii magazinul ăla de peste drum, da? A dat din cap, îl ştia. De câte ori nu te-ai uitat pe geam la salamurile din galantar… „O-ho”… De câte ori nu ţi-a salivat gura şi ţi-ai închipuit cum le haleşti, cum tragi cu dinţii de ele, cum le tăvăleşti prin praf numai de plăcerea de la vedea la picioarele tale… şi pentru ca nu puteai să le ai, lătrai, corect? A lătrat corect. Cam asta e blogul. Oameni de după nişte ziduri care tânjesc la o porţie compasiune. „Mă depăşeşte”. Şi pe ei…

Ne-am dus în parc. Acolo apar mereu cucoane cu javre. Aveam tricoul cu: „The morning will come/În the press of every kiss/With your head upon my chest/Where I will annoy you/With every waking breath/Until you decide to wake up”. Am ajuns, ne-am aşezat pe o bancă. „Stam?” Stam, ce pula mea să facem? „Pai şi când futem?” Ca să futem trebuie să agăţăm. Ca să agăţăm, trebuie să avem răbdare, câine. „Eu n-am”.

Stăteam rezemat, iar el lângă mine atenţi, nemişcaţi mimând perfect lenea unei zile de primăvară. Mai întâi a trecut prin fata o doamnă matura cu un bichon negru. Neinteresant. Apoi o tânără blondă pe care aş fi abordat-o cu succes. Ţinea de lesa un maidanez. Male. A treia oară ceva palpabil: o doamnă la 30 cu o căţeluşă e rasa incerta (dar cu pedigree). Amândouă abătute, urmărite de gânduri nepotrivite contextului. Ne-au văzut şi au încetinit. Iar mai înainte gândurile noastre s-au văzut, s-au cunoscut şi s-au îmbrăţişat. Căţelul meu saluta căţeluşa dumneavoastră, i-am spus zâmbind. În mod normal preţul pentru o astfel de replica este o geantă în cap. Dar ea era singura. Scria pe chip, pe croiala hainelor, pe mersul căţeluşei, pe aer, pe zgomotul paşilor care o aduseseră acolo. Căţeluşa mea e bine crescuta, mi-a spus. „Bai, e buna păpuşică, vezi cum faci, ca dacă ne scapă, mă piş pe piciorul tău şi te muşc de coaie – am buzele reci, te-am mai prevenit cândva”.

Am conversat. Ea o femeie căsătorită seaparata de soţ pentru o perioadă incerta, fără copii, fără mare chef de viaţă, fără venituri, fără prieteni, dar atractiva, eu un domn corporatist, singur pentru că n-am avut timp să mă însor din cauza muncii de

birou, singur în căutarea marii iubiri, ataşat de câinele sau pe care-l cheamă Marcu. Şi funditza? M-a întrebat amuzata. Ah, bunica mea… n-o las să mă alinte pe mine şi se răzbună pe el. Afară soarele strălucea fără excese, copiii zburdau fără măsură, iar Jimmy o mirosea deja pe cealaltă la pizdă. Cum o cheamă? Antoanela. Se pare că se plac. Aşa cred şi eu. Dacă nu ai alt program te-aş invita la mine la un ceai, să ne mai povestim singurătăţile, i-am spus. De ce nu?

Am ajuns, am intrat. Eu sunt Adriana. Ah, ce lipsa de maniere, iartă-mă, eu sunt Matei. Baia mea e libera, îi lăsăm acolo să se cunoască?" Frate, eşti genial, să moară mama". I-am lăsat acolo, se futeau fără ruşine – după lătrat căţeluşa părea cam curva… Eu am făcut un ceai, m-am apropiat de Adriana, am pus canile pe masă, ne-am privit, am desfăcut-o la cămaşa, i-am sacos sânii afară, am sărutat-o pe gât, am întins-o, i-am băgat mana în chilotzi… Matei, nu pot s-o fac, iartă-mă. M-am ridicat. Ce s-a întâmplat? Nu ştiu, nu pot s-o fac. Eram roşu, voiam s-o fut. Măcar lasă-mă să mă frec de tine, e neplăcut să… nu, iartă-mă, nu. Şi-a aranjat hainele. Ar trebui să plec. Măcar hai să mai vorbim. Nu ştiu, nu azi. Dar ce am făcut? Era un protest

slab, de fapt partida era pierduta, digerasem deja ideea. Eşti frumoasă, i-am spus. Ştiu.

S-a dus la baie, hai Anto, cred că ţi-a ajuns. Femela a protestat slab, Jimmy tocmai o lingea în pizdă. Îmi pare ca, trebuie să mergem. Jimmy a rămas cu limba scoasa. Ştii, nu sunt căsătorită, am un prieten care momentan e internat în spital şi am cu el un băieţel care acum e la şcoală. Am consolat-o în maniera unui idiot insensibil – ei, ce să-i faci. Îi sunt fidela şi cred că-l iubesc. Am venit aici pentru că-mi lipseşte. Iartă-mă că te-am minţit. Bănuiesc că m-ai minţit şi tu. Am minţit-o că eu nu mint niciodată, apoi ne-am luat rămas bun. Am privit pe fereastra cum se îndepărtează, şi cum se opreşte ca să aştepte să apară un taxi. Apoi l-am dus pe Jimmy acasă, apoi am revenit, apoi am intrat pe net să citesc lucruri despre bărbaţii singuri. Pe Google se găsesc câteva milioane de pagini.

* * *

Azi am stat toată ziua la fereastră.

Am urmărit trecerea orelor, schimbul discret al culorilor, mersul oamenilor, mi-am ascultat bătăile inimii, mi-am rupt tricoul cu: „She’s like new girl every day/And all the rest don’t bother me/I’m far too busy lovin her” şi mi l-am legat la cap cu apa rece, m-am căcat pe mine, m-am pishat pe mine, am ascultat în neştire Goodbye blue sky, n-am răspuns la telefoane, n-am deschis uşa, n-am mâncat, m-am gândit la mama şi mi-a părut rău pentru că n-am prea avut cu ce s-o fac mândra, m-am gândit la tata şi mi-a părut rău că nu m-am făcut niciodată muci şi n-am fost la curve împreună cu el, m-am gândit la doamna Neli şi mi-am dat seama că ea nu exista, m-am gândit la Angel şi Angel se gândea la mine, m-am gândit la babele constipate de la Eforie, la Ada, la Monica şi m-am gândit la Gratzi. Apoi m-am gândit la Catalina şi la sălile pline care o vor aplauda frenetic fără să înţeleagă ca rictusul trist din colţul gurii e pentru mine, un caca dintr-o ţară cu oameni simpli, perfecţi pentru a fi ucişi fără a avea sentimentul că e păcat.

N-o să ajung nicăieri pentru că mă grăbesc.

* * *

Bai, deci e neproductiv s-o tot dai în depresii.

În plus, nu prea fuţi. Aşa că m-am trezit fresh. Voiam ceva nou, voiam o cucerire, o alta voce, un alt miros, alte ah-uri. Am ieşit la vânătoare. Mi-am pus tricoul cu: „Hey woman, you got the blues/cos you aint got no one else to use „mi-am aranjat puţin meclă, parfum scump, mia de euro în buzunar şi, cu Dumnezeu înainte. Şi-napoi. În faţa blocului doamna Mogoş şi Jimmy, care se pisha pe piciorul ei absolut indiferent. „O, Nic, unde mergi frate?" La agăţat, i-am spus în treacăt. A lătrat vesel. Bai, generozitatea canina – n-am s-o înţeleg niciodată.

Exact în momentul ăla trecea pe strada pizda aia bruneta, pe care o văd zilnic. Singura. M-am îndreptat spre, ea. Why not? Buna, i-am zis. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit şmechereşte. Dar nu s-a oprit şi nu mi-a răspuns. Bai, deci puteam să jur că o să te opreşti, o să mă masori din cap pana în picioare şi-o să zici: „ok, accept invitaţia ta la o cafea". De ce aş face asta, mai? Mergeam unul lângă celălalt, eu mă uitam la ea, ea se uita înainte. Nu încetinea deloc şi pace. Pentru că e vorba de mine.

Dar cine eşti tu mai? Ala care se trezeşte în fiecare dimineaţă la 9 şi se lipeşte de geam ca să te vadă când treci. Îmi fixez ceasul după programul tău. Îmi updatez cunoştinţele despre fashion după cum te îmbraci tu. Îmi definesc imaginea femeii ideale după aerul pe care îl arborezi. Zău mai? Era cam proasta. Să n-am paie la cloşca dacă te mint. Mai, dar tu eşti cam şmecher. (vorbea cu „mai”, deci ecart restrâns) Bai, deci sunt cum vrei tu să fiu: pot să fiu poet dacă vrei, pot să fiu şofer, preş, tata, mama, fucker, mother fucker sau prietenul-care-te-ducea-de-mana-in-fiecare-dimineaţa-dar-acum -nu-te-mai-duce. S-a oprit. De unde ştii tu de prietenul meu mai? Hei, baby, ţi-am spus că te urmăresc. Îl ştiu şi pe ăla care merge pe lângă voi şi i se scurg balele. Dacă ai aduna zilele cât m-am uitat după tine, s-ar strânge suficient cât să-mi fi deja nevasta. Tu chiar mă urmăreşti mai? Uită-te la mine, străbunicul a fost Lord englez care şi-a luat casa la Urziceni ca să scrie cărţi, înţelegi? A dat din cap ca nu înţelegea.

Am mai clevetit. Limitată rău. Sau limitată bine, pula mea… Nivel de comunicare verbala 0. Nivel de comunicare gestuala 0. Nivel de comunicare emoţională 0. Buna şi atât. Deci

maximum. Se ducea la serviciu. Unde lucrezi? La şcoală. La şcoală? Ce predai? Nu predau, lucrez la secretariat. Mi s-a aprins un beculetz, o fute directorul. Şi la cât scapi? La 3. Te aştept la 3? Ajunsese deja în faţa şcolii. N-a ezitat, bine mai, aşteaptă-mă.

Am aşteptat-o la 3. A ieşit şi s-a uitat după mine coarda. I-am făcut cu mana. M-am gândit că ar fi frumos să-mi facă şi ea cu mana. S-a apropiat. Te-am aşteptat. Vad mai, eşti parolist. Parolist? Bunică-mea a fost şefa comitetului de femei a ligii aromâne de la Moscopole, înţelegi? A dat din cap ca nu înţelegea. Eşti cam ciudat mai, tu aşa… Eh, ce să fac şi eu – când vad o femeie frumoasa uit şi cum mă cheamă. Chiar, cum te cheamă? Am uitat. O femeie deşteaptă ar fi ras complice la un asemenea compliment. Ea mi-a spus doar – nu te cred. Bogdan mă cheamă, mi-am amintit acum, tu? Eu sunt Frusinica. Bai Rita, bai Helena, bai Iza, bai Angela, bai Oana, bai Sirenna şi care mai citiţi blogul ăsta, bai nu se poate, e capătul, e Apocalipsa după cine pula mea vreţi voi. Bai, deci eşti proasta, ok. Bai, deci eşti insensibila, ok… Bai, dar să te cheme Frusinica. Bai, n-am ras, am oprit uraganul în gât, atât de mult

voiam să fut. A-ha Frusinica, ce nume frumos. Mama ta sigur era o femeie îndrăgostită de artă. Pai a fost. Zău? Da, lucra femeie de serviciu la muzeu. Cool. Bai, deci fratele meu, ce aveam: o bucatzica cu nume de Frusinica mergând cu mine la cafea. Avea o fusta scurta scurta (i se vedeau chiloţii, dar mai trăgea ea de tiv în jos când îşi mai amintea), bluza strâmtă roz, sânii tari, fără sutien, uşor crăcănata, măruntă, par lung, probabil floci la pizda, pe mâini şi pe piept.

Am intrat. S-a aşezat. Stătea în faţa mea, îi vedeam inghinalii şi o parte din organele interne, dar nu se jena. Mor să am dreptate – flocii îi ieşeau prin parţi. Şi-a scos pachetul de Pall Mall a aprins o ţigară şi se uita pe geam. Ca proasta. Am cerut două cafele. Şi zi de tine, mai. Păi ce să zic? Unde lucrezi? A, am o firmă. Înseamnă că ai banu' pe tine. Eh câteva mii de euro tot ies, i-am zis. Era destinsa. Şi? Gagica ai? N-am, ca n-a mai suportat ca muncesc mult… Eu dacă stau acasă câteva ore, sunt mai mult plecat. Păi şi acum nu eşti plecat? Ba da, dar m-am întâlnit cu tine şi parcă nu te-aş rata. Aşa mai? Da, fata.

A băut cafeaua. A mai băut una. Şi încă una. Bea cafea ca

disperată. Mai vrei? Dacă mai beau una, nu mai dorm la noapte mai. Pai să plătesc şi mergem, ok? Bine mai. Am plătit şi-am ieşit. Unde mergem? E adevărat, prostia nu are limite. Pai la mine. Eu ştiu, mai? Hai mai Frusi, că eşti fata tânără, eu sunt tânăr, am băut cafea, ne înţelegem din priviri, hai că-ţi plac, recunoaşte. Mai, pari băiat de treabă. Hai că ne simţim şi noi bine. Şi dacă mă îndrăgostesc de tine? i-am răspuns dar tocmai trecea un TIR care a lovit cuvintele şi le-a făcut tzandari.

* * *

Telegrame

Bai, deci eu n-aş fi femeia care şi-ar scoate copiii înfipţi în betze ca să-i fluture pe la nasul tuturor drept victorie a propriilor prostii pe care le-a făcut în viaţă.

Bai, deci eu n-a vorbi despre suflete în timp ce m-aş pisha pe ele.

Bai, deci eu nu m-aş apuca să scuip cu flegme în aia de

care m-am rugat în lacrimi să mă urmeze în luptele mele cu duşmanii pe care mi-a plăcut să-i aleg până la urmă singur.

Bai, deci eu n-aş merge cu tava cu pomana printre morminte ca să iau şi nu ca să dau.

Bai, eu deci n-aş alege să maschez că sunt prost, arătând foarte convingător că sunt deştept.

Bai, deci eu nu i-aş spune nimănui niciodată că mi-e draga pentru ca mai apoi să-i spun că e dobitoaca. Pentru ca as minţi şi mi-ar fi scârbă de mine. Şi, da, as scrie pana şi asta pe blog.

Bai, deci eu nu mi-aş adăposti mizeria sub presurile altora, pentru ca oricum ar păstra mirosul meu.

Bai, deci eu nu m-aş uita niciodată la tine altfel decât m-aş uita la mine.

Bai, deci eu as striga atunci când am nevoie. As striga-o, n-aş scuipa-o.

* * *

Am ajuns la mine. Pe hol ne-am întâlnit cu doamna Neli şi cordacul, îmbrăcaţi frumos. Bună ziua vecine. Bună ziua. Ce faceţi? Uite, cu fata asta, se pricepe să-mi repare internetul. Voi? Mergem la teatru, vine o piesă în oraş. Zău… ce piesa? O noapte furtunoasa de Cehov. Seamănă cu pescăruşul lui Bogosian, aşa am auzit, le-am spus dar ei doi erau prea fericiţi. Putea să fie şi steaua fără nume a lui Havel, până la urmă era irelevant. Am intrat. Dar ce ordine e aici la tine, mai, s-a mirat ea. Am 3 menajere, două lucrează şi una le supraveghează, sunt foarte pretenţios. Ai şi tu ceva de băut? Am. Am adus nişte coniac. Pot să fumez mai? Nu poţi să fumezi aici, dar fumează. Se uita la mine. Eu mă uitam la ea. Deci pot să fumez mai? Vorbeşti ca naiba… aşa vorbesc eu, fumează. Şi-a scos pachetul şi l-a aşezat pe genunchi şi fuma. Era femeia-only-one-thing. Dacă fuma, doar asta făcea. Am lăsat-o să termine.

Stăteam în faţa ei. Vorbea la telefon cu al ei. „Da mai, sunt la şcoală, mai am nişte treaba”. În rest a ascultat, ăla vorbea şi se

ruga de ea. A închis. Nu pot să stau mult mai. Bine i-am zis, cum începem? Cum vrei tu, dar mie îmi place în păsărica. Păsărica? Aşa îşi zici? Dar cum să-i spun mai? Nu ştiu, arahnida, ţestoasă, morsa, biftec tartar ceva de genul ăsta. E păsărică mai, toţi băieţii îi spun aşa. Ok, în fine. I-am ridicat bluza, i-am luat o ţaţa în gura şi mi-am băgat pula în ea. Am dat din cur dar ea contra anemic. Se uita la mine cu ochi străini şi goi. Părea ca întreabă „ce s-a-ntâmplat cu tine, ce s-a-ntâmplat cu noi?”. Nu-ţi place? Ba da. Pai nu se vede. Sunt uda, mai. Vrei pe la spate? Da şi s-a întors. M-am prefăcut că îmi fac de lucru şi într-o clipă de neatenţie i-am băgat cam 4/3 din pula în cur. A strigat, a încercat să scape… i-am borat în colon, tot. Dar tot. Şi după ce am ejaculat am stat în ea pana mi s-a făcut mica şi a ieşit singura. Bai, deci nu ştiam că-ţi place în cur, i-am zis. Dar nu-mi place mai, s-a revoltat. Pe bune? M-am ridicat de pe ea. Nu te alimentezi sănătos i-am reproşat. S-a ridicat, şi s-a dus la baie, mergea crăcănat. A ieşit la fel de deşelata. Ce mi-ai făcut mai? Cum dau eu ochii cu ăla? Da-l în mă-sa, stai aici încă vreo ora te fac eu bine, vrei? A zis da.

Am pus-o cu curul în sus şi am pus-o să tragă de buci. I-am

întins nişte crema de galbenele. Avea găozul ferfenitza. Iar eu i-l oblojeam. Ciudata realitate uneori. Cu ce-mi dai, mai? Cu nişte crema, o să te simţi mai bine. S-a aşezat într-o parte. Şi-a aprins o ţigară. Un san stătea calare peste celălalt. Coama de la pizda stătea calare peste un picior. Creierul îi stătea calare pe o ureche. Corpul îi stătea calare peste suflet. Şi se vedea. Mi-am pus un genunchi pe canapea lângă umărul ei. O ţineam în mâna şi i-o fluturam pe la bot. A căscat gura. Ştia ce să facă. Cu o mână dirija tirul şi cu cealaltă îşi palpa rectul. Doare mai. Dragostea doare, pui i-am zis, dar nu-ţi bate tu capul cu asta, suge aici. Şi a supt aici. Să nu-mi termini în gură, da? Ok. I-am terminat în gură. Eşti rău, mai. De ce? Ţi-am spus să nu-mi termini în gură. Ah, iartă-mă, iartă-mă. Data viitoare să nu se mai întâmple, ok? I-am promis. Împrumta-mă şi pe mine cu nişte bani mai. Sigur. I-am dat 10 euro. Am vrut s-o jignesc. O, eşti bun mai. N-am jignit-o. Vrei telefonul meu? Treci zilnic prin fata ferestrei, la ce bun? Mai, poate mă vrei noaptea. Mi l-a scris pe antebraţ.

După o oră a plecat. Mai, deci de parcă nici nu venise

* * *

Bai, deci azi a venit iar cordacul doamnei Neli.

Cu sticla de vin în mâna şi cu două pungi de popcoms. Hai salut, i-am zis, ce s-a mai întâmplat? Vecine… da-mi voie să zic aşa, am nevoie de ajutorul matale. Intra. A intrat. Stai jos. A stat jos. Desfă sticla aia. A desfăcut-o. Toarnă în pahare. A turnat. Am nişte „Broken Social Scene", vrei? Ce-i aia? E o trupa, e muzica. A, pune, dar să ştii că nu mă pricep. Lasă că mă pricep eu. Am pus. Am dat noroc, am băut. Desfă şi floricelele alea. Le-a desfăcut. Aşa, zi acum. Vecine am divorţat de aia a mea. Să fie într-un ceas bun, i-am zis şi m-am uitat pe postitul uitat pe monitor: „să nu uit s-o fut pe asta". Uitasem. Şi vreau s-o cer pe Neli în căsătorie. Mă, n-am mai pus pula pe ea, stai liniştit. Nu de asta am venit. Dar? Nu suna rău muzica matale. Lasă asta, zi ce vrei. Vreau s-o cer într-un fel mai special, nu ştiu, vreau să-i scriu o scrisoare. Nu-i mai bine să-i zici direct? Hai mă nea Nicu, suntem bărbaţi, trebuie să le surprindem. Bai, mi-a devenit brusc simpatic.

M-am aşezat la computer. El s-a aşezat în spatele meu. Îi

mirosea gura. Am deschis un word şi am aşteptat. Aştepta şi el. Ce aştepţi? Pe matale. Cum zici să începem, l-am întrebat. Şi-a dus degetul la gura şi s-a gândit. „Dragă Neli”… Eşti genial, i-am zis şi am scris dragă Neli. M-a crezut şi a continuat, „vreau să te iau de nevasta, săptămâna viitoare scoatem actele şi mă mut la tine, ce zici?” Radia. M-a surprins neatent – nu scrii vecine? Ce să scriu? Păi ce ţi-am spus. Ce mi-a spus mie acum poţi să-i torni în 5 secunde după o muie. Scrisoarea e un gen literar nu vorbe scrise şi atât. Se dezumflase. Pelea mea, ziceai că vrei s-o surprinzi. Pai vreau. Atunci spune ceva frumos. S-a gândit iar. A dus trei degete la gura şi a grăit, „eşti frumoasă, ce dacă ai doar o ţaţa”. Începeam să mă enervez. Bai, dar tu eşti cam bou aşa, tu n-ai nicio urma de stil, de delicateţe. Păi de ce crezi că am venit la matale, a izbucnit. Ho, i-am zis. Am vrut să te bag la un exerciţiu de creative writing, dar eşti varza, dă-te-n spume. Fii atent aici, i-am zis.

Mi-am suflecat mâinile, deşi eram doar în tricou (il aveam pe ăla pe care scria, „te voi iubi pân la sfârşitul patului”) şi m-am gândit, fără să duc degetele la gură. Fii atent aici: „Baby, astăzi toate secundele din viaţa mea au fost ale tale. Toate, mai

puţin una în care neatent te-am uitat şi pe care am strivit-o cu talpa; nu merită să trăiască. Mă gândeam ca dacă m-ar arunca într-un crematoriu de 1.000 de grade, gândul că eşti a mea ar rezista pârjolului, s-ar elibera din carbonul fiinţei mele, ar pluti pana la tine şi ţi s-ar aşeza lin pe umeri precum un înger. Şi nu ţi-ar mai face nimeni rău. Niciodată".

A citit de câteva ori. S-a scărpinat în cap. Şi-a mai turnat un pahar. I-am schimbat şi muzica, i-am pus Mandrill. Bai vecine, e… cum să zic… îmi place de mor… e plin de emoţie, e sensibil… na, că vorbesc ca un om deştept… dar am o întrebare. I-am făcut semn să întrebe. Pai nu scrie nicăieri ca o cer de nevasta. Mi-a devenit brusc antipatic. Bai boule, dacă mă duc cu textul ăsta la doamna Neli uita instant că ai existat pe fata pământului asta, înţelegi? îşi pune singura hamul şi-mi devine sclava pana moare, ca moare prima, asta e. Vecine, matale ştii mai bine, nu te supără. I-ai luat inel, l-am întrebat. Parcă îi căzuse cerul – am uitat să mor eu. Bine că-i scrii scrisori. S-a repezit la uşă. S-a întors. I-am dat printul. S-a repezit la uşă. S-a întors iar. Mi-a apucat obrajii şi mi i-a sărutat pe amândoi. Eşti genial! Mirosea a ceapa. S-a repezit din nou la uşă. I-am spus,

dacă te mai întorci odată de bag în pizda mă-tii. Cred că şi-a iubit mama. S-a carat.

* * *

Mă pregăteam s-o sun pe Gratzi.

O voiam. Poate c-o prindeam in the mood – duminica femeile sunt singure pentru ca amanţii sunt acasă, cu soţiile şi copiii. Am pus mâna pe telefon, am format jumătate de număr şi am auzit o bătaie la uşă. Cine naiba să fie? M-am ridicat, am deschis… doamna Neli. Sărut mana doamna. Bună ziua vecine, va deranjez? Nu, intra. A intrat. Ţinea în mâna o oală cu ardei umpluţi. Mă gândeam ca n-aţi mai mâncat de multă vreme ceva bun de la mine. Pai ţi-ai tras cordac, eu ce să fac? Eh, vecine, eu v-am mai spus, matale aveţi un loc aparte – zi, noapte, iarna, vara, daţi un semn şi aici sunt. Pai şi ăla? Lasă că ştiu eu ce să fac cu ăla. Aşa spuneţi toate, dar întotdeauna va trebui să pândesc când eşti singura. Nu mai eşti la dispoziţia mea când vreau eu. Bai, ce uşor să spui una şi să faci alta. Sensul conversaţiei mă irita. De fapt mă înfuriase, Zi ce vrei şi pleacă.

S-a îndreptat spre uşă, apoi s-a întors. Voiam să te rog ceva, dar… M-am uitat la ea. Bine, roagă-mă. S-a apropiat. Dar nu te superi. Pula mea, sunt deja supărat. Păi, lasă ca vin mai încolo, vad eu cum mă descurc. Era dezamăgită. Doamna, pune-mi doi ardei în farfurie, mi-e foame. S-a repezit la bucătărie. A revenit cu o tavă pe care aşezase farfuria cu ardei, o cănuţă cu iaurt şi un colţ de pâine. A pus tava pe birou după ce a dat cu grija tastele la o parte. Te ascult. Şi am început să mănânc.

Vecine, cred că ăla vrea să mă ia de nevasta. A divorţat şi acuma e liber. Aşa. Păi şi nu ştiu ce să fac. Adică as şti ce să fac, dar vreau să mă sfătuiesc cu matale, ca un prieten de suflet am şi eu. La cât sloboz îi campasem în bot, putea să-mi spună şi înger păzitor sau alter ego şi nu exagera. Bine, sfătuieşte-te, i-am spus cu gura plină. Bai, deci cum găteşte doamna Neli nu are egal. E cam pe aceeaşi scara cu talentul cu care se fute Monica, directoarea. Şi pentru că mi-am amintit am scris repede un postit, „de sunat Monica; neapărat – mai bine cu decât fără”. Pai eu l-aş lua. Pai ia-l. Dar vreau să-i fac o surpriză şi aici am de

fapt nevoie de matale. Cumpără-i un parfum, o să-i placă. Vreau să-l surprind vecine, bărbaţilor le place să fie surprinşi. Zău? Zău. Ce chestie, abia acum aflu. Bun şi cum vrei să-l surprinzi. Maine dimineaţă când se trezeşte, vreau să găsească sub perna o scrisoare de la mine. Ceva frumos, înţelegi?

Uşor ca la nebuni, dar înţelegeam. Şi vrei să te ajut s-o scrii, nu? Bre, ca să fiu sinceră, vreau s-o scrii matale pe toată. Pai să mă gândesc. Stai să mănânc, Am mâncat. Ea mă privea. Mă privea şi saliva. Avea privirea aia de căţeluşa care aşteaptă un os. Bai, o să mă bată Dumnezeu, i-am spus şi am lăsat-o să intre sub birou. A intrat…

Ea sugea şi eu scriam Scriam cu o mână, cu cealaltă o ţineam de creştet, de urechi, de sânul ăla sănătos. Doamna Neli era… îi lipsisem. Cred că era singura femeie care îmi arata clar distanta dintre a iubi şi a dori. Probabil pe cordac îl iubea, aveau lucruri în comun, puteau construi ceva împreună dar sexul cu el era o strângere de mana, o invitaţie la masa, un program TV favorit, o vizita prin parc, dar în niciun caz voluptate, cădere şi înviere, în niciun caz cutremur, abandon, bai Rita, dorinţa. S-a

ridicat. Vecine mă simt de parcă aş fi la 1.000 de grade şi m-am topit toată. Şi dacă ar fi aşa, gândul cu matale ar scăpa viu, ar zbura, ar veni aici şi ţi s-ar aşeza pe umăr. Unde ai citit asta? Nicăieri, aşa mi-a venit. Îmi arăţi ce-ai scris? I-am arătat. A ras. Crezi c-o să-i placă? Da, pentru că te iubeşte. E mort după tine. Mi-a sărutat lobul urechii, mi-a mângâiat câteva secunde coaiele, a spus „aşa ceva nu exista vecine", şi a ieşit. Iar eu m-am simţit prost.

* * *

Frusinica trecea ca în fiecare dimineaţă.

Am deschis repede geamul. Am vrut s-o strig. Era îmbrăcată cu o maleta galbena strâmtă, un pantalon strâmt galben şi era încălţată în cizme negre. Mi-a făcut greaţa. Am închis geamul. Mă învârteam prin casa – mă sufocam. Voiam să ies. Şi-am ieşit. În faţa blocului Jimmy. Singur. Ce faci câine? „Mă piş, tu?". Mă sufoc. „Aha, welcome to the club". M-am dus peste drum şi-am luat o sticlă de cola. Am băut-o pe toată. 2 litri. Am râgâit de 2 litri jumate. Mă sufocam. M-am dus către

banca. Am ajuns la bancă. M-am uitat pe geam. Monica scria ceva la computer. M-am apropiat de geam. Am bătut discret. S-a uitat, m-a văzut, a zâmbit surprinsa. Mi-a făcut semn să intru. Am intrat. N-am mai fost de mult pe aici, i-am spus. Buna Nic. Ah, da, bună ziua. Ce faci? Nu te-am mai văzut. Pot să stau jos? Sigur, iartă-mă. M-am aşezat. Nu arăţi prea bine. Nici tu. Zău? Şi-a scos repede o oglindă din geanta şi s-a studiat. Mai, par ok. Monica, nu arăţi bine din cauza mea. Nu înţeleg. Aşa te văd eu, e o problemă de percepţie. Ai venit să mă iriţi. Nu. Atunci de ce ai venit? Pentru că mă sufoc. Şi eu ce să-ţi fac? Da-mi un împrumut nerambursabil. A izbucnit în râs. Măcar ţi-ai păstrat simţul umorului. Mă sufoc Monica. Astm? Pula mea, mă sufoc şi atât. Explică-mi. N-am cum. Mă tem că nu pot să te ajut. Hai să ne futem, te rog. Poate o să-mi fie mai bine. Când, acum? Da. Unde? Unde vrei tu, la mine sau la tine, te rog. Nu, acum nu pot. Da-mi 200 de EURO măcar. Ce să faci cu ei? Sau, ce întrebare… a scos din geanta 200 de EURO. Te sun deseară, vrei? Am luat banii. Sigur, sună-mă când vrei tu. Să nu cumva să faci vreo prostie. De parcă îi pasa. Nu, n-o să fac.

Primul tren era peste jumătate de oră. Mergea spre Braşov.

Nu mi-am pus niciun tricou, n-am vrut. Mă sufoca. Doar cămaşa primită de pomana când a murit tata şi o helanca. Am luat bilet. Am urcat. În compartiment erau doi inşi. M-am aşezat. Trenul a pornit. Mă sufocam. Pot să deschid geamul? Nu, că face curent. Am ieşit pe hol. Am deschis fereastra. Am scos capul afară. Trenul mergea cu viteza. Vântul îmi intra în ochi. Urlam. Nasul mi-a cerut biletul. Am băgat capul înăuntru. I-am arătat biletul. Nu mai scoateţi capul afară, e periculos. De ce? Sunt copaci pe parginea liniei, vi l-ar putea reteza. N-ar fi simpatic? S-a uitat urât şi a plecat mai departe.

Am coborât la Braşov. Am luat telecabina şi am urcat pe Tampa. Am luat telecabina şi am coborât de pe Tampa. M-am plimbat prin parc. S-a făcut seara. A sunat telefonul, era Monica. Hei, unde eşti? Pe-aproape. Cât de aproape? La Braşov. Lasă prostiile. Sunt la Braşov. Şi ce faci la Braşov? Mă sufoc. Of, te alinţi ca un bebe mic. Dacă stăteai când voiam eu, eram un bebe mare, nu? Nu se poate vorbi cu tine acum. Nu, nu se poate. I-am închis înainte să închidă ea. Mă plimbam pe străzi, extrasezon, lume puţina, trasee prestabilite. Mi-era frig. Am intrat într-un bar. M-am aşezat la o masă. Am cerut de băut. Ce

doriţi, m-a întrebat una îmbrăcată în mod ciudat. De băut. Ce anume? Ce ai? Tot de doriţi. Bere şi votca. Mi-a adus bere şi vodca. De câteva ori. Apoi mi-a spus că e ora închiderii şi că trebuie să plec. Am întrebat-o unde. Pai acasă. Stau departe. Mergeţi la un prieten sau la o ruda. N-am. La hotel atunci. Bine, mă duc la hotel. Vii cu mine? S-a uitat la mine. Du-te mă… M-am dus.

Afară era frig. Am mers. Am ajuns undeva. Strada era strâmtă. Şi a devenit şi mai strâmtă din cauza celor doi. Fumau Unde mergi mă? La hotel. Care hotel? Pula mea, nu ştiu. A, nu eşti de pe aici. Geniule. Şi ce cauţi în Braşov? Mă sufoc. Te sufoci, zici. Da, mă sufoc. Cum stai cu banii? Pai cam cum stai tu cu logica – prost. S-au uitat unul la altul. Apoi m-au luat. M-au băgat într-un gang. N-am opus rezistenta. Mi-au arătat un cuţit. M-au întrebat dacă am mai făcut-o. Am dat din cap că nu. Vrei să mori? Le-am cerut un termen de gândire. M-am gândit. Apoi le-am zis că nu. Mi-am lăsat singur pantalonii jos. Singur. M-a durut.

M-au lăsat acolo. Şi mi-au lăsat şi banii. Cu care mi-am

cumpărat crema de galbenele.

* * *

De fapt, n-am dormit deloc.

Am stat în gangul ăla şi m-am gândit. Nu mă mai sufocam. Am făcut câteva mişcări ca să mă dezmorţesc. Eram mahmur. Am ieşit din gang. Lumea mergea la serviciu. Unde pula mea să mergi la 6 dimineaţa? Am intrat la un internet cafe. De aicea scriu acum. Mai sunt vreo doi, cred că au dormit aici. Unul pute rău. Dar tastează la greu. Trag cu ochiul. Se uita la un site porno. Deschide cate o poza, apoi o măreşte, o micşorează, focusează ba pe pizda, ba pe care un san, ba pe bot. După aia deschide alta poza. Îl las în pace. Deschid blogul şi scriu:

M-au violat. Parcă nu puteam să chem unul acasă, să-i dau un pahar cu vin, să-l las să-mi lubrifieze bine curul şi să descopăr cum e s-o şi ei. Trebuia să vin la Braşov. Şi trebuia să urc pe Tampa. În plus, mi-a plăcut. Mi-a plăcut să fiu abuzat, să mă doară, să fiu tratat ca o cârpă, să fiu violat şi abandonat

acolo. Să fiu extras din propriul ego şi să-mi fiu fluturat pe la nas precum o scrisoare de la mama, în armata, în primele 40 de zile de training, în „perioada”. Jos, jos acolo nu e viaţa, e doar o perspectivă ambigua asupra ei, în sensul în care nu eşti sigur dacă îţi trebuie sau nu aşa ceva. E ca şi cum cineva ţi-ar lua-o fără să ţi-o ia. E ca şi cum ai fi pus să faci alegeri având o singură variantă. E ca şi cum ai fi pus să descrii Marea Neagră având la dispoziţie culoarea orange. E preţul

Voiam să vorbesc cu cineva despre asta. Muream să vorbesc cu cineva care să mă asculte. Nu să înţeleagă, că nu avea ce ei doar să mă asculte. Să-i bocesc, să mă fac de panarama, să mă umilesc, din astea. Am format. Mi-a răspuns. Angel? Tăcea. Angel, vreau să-ţi spun ceva. Tăcea. Angel, vorbeşte cu mine e important. Adică nu e important decât pentru mine, e crucial, e de viaţă şi de moarte, e capătul. Tăcea. Angel, dacă tu nu vorbeşti cu mine atunci, pula mea, cine? Tăcea. Apoi ton. Poate că avea dreptate – cine are nevoie de dezaxaţi care apar din neant, îţi pun viaţa pe bigudiuri, toarnă şi fixativ, după care îţi pun halatul şi te trimit în camera de dincolo. Mi-era dor de ea. De câte ori simţeam că nu mai simt mă gândeam la

Angel. Bai, Angel, pizda dracului, mă gândesc la tine, te-am făcut femeie, te-am făcut mama. Ce-ai domn'e? Vorbeam tare. Nimic, doamna, vorbesc singur cu îngerul meu păzitor. Ne mai luam la mişto, ca băieţii.

Am format. Cât? Mi-a răspuns. Dumnezeule, Nic. Eu sunt. Ce faci? Fac rău. Unde eşti? De ce pula mea mă întreabă toată lumea unde sunt? Nu are nicio importanta. Iartă-mă, iartă-mă… ce faci, ai dispărut fără urma. Dormeai? Nu, eu mă trezesc foarte de dimineaţă de obicei. Ok atunci. Nu ştiu ce să spun, mi-a şoptit. Ai plecat în ziua aia şi dus ai fost. Am crezut că ţi-ai bătut joc de mine, te-am urat. N-am nimic de adăugat în apărarea mea, i-am spus. Asta nu e vocea ta, Nic. Ceva s-a întâmplat. Lucruri mărunte, Cât. Le-am adunat într-o grămadă şi m-am suit în vârf. Abia aici am avut semnal şi te-am sunat. Vorbeşti ca dracul. Asta da lecţii ceva mai simple, poate de aia. Şi-am ras. Nic, mi-e dor de tine tot timpul. Nu meriţi nici măcar un falset, dar mi-e dor de tine. De fapt, cred că te iubesc. Atunci salvează-mă, Cât. Dumnezeule, ce ai? Cred că asta a întrebat pentru ca închisesem. Bai, plângeam. Eram trist, melancolic, căzut. Pula mea, dacă ar fi să descrie cineva starea mea de acum,

ar bori toţi la prima lectura, ar da în diabet zaharat, ar plânge gagicile ca la Vandana. M-ar fi crezut orice pizda bolnava de melancoblegie. Bai, patetic pana la refuz. Patetic şi futut în cur.

Am oprit un taximetrist. Am urcat. Unde merge şefu'? Probabil la gara.

* * *

Bai Rita bai, ştii când lucrurile devin nasoale?

Când nu mai unde să te refugiezi, nici măcar în vis. Bai, pana şi visul are o limită, un capăt, o logică, un context în care să zici „ba, mă recunosc". Ba ajungi la un moment dat să-ţi doreşti mai mult să stai treaz, să prizezi viaţa cu tot gustul ei real de căcat decât să adormi şi să începi să visezi.

Bai, deci am ajuns acasă spre seara. Eram frânt. Am intrat, nimic nu se clintise, nimic nu era schimbat, pana şi praful fusese atât de indiferent încât refuzase să se mai depună pe obiecte – străluceau de parcă abia le cumpărasem. Am deschis frigiderul,

am scos o sticlă de vin, am desfăcut-o, am băut din ea şi am început să mă gândesc la nimic. Lumea trecea prin fata ferestrei, nu-mi cerea ajutorul şi nici acordul pentru mişcarea asta şi bai, pentru prima oară, nu mă irita. Bai, le ziceam, mergeţi mă unde vreţi voi, aveţi voie de la nashu mare, trăiţi mă cum vreţi, faceţi mişto de cine vreţi, omorâţi-vă viaţa cu un job bun alergând cu limba scoasa după funcţii iluzorii în urma cărora rămân doar statui din pulbere, bateţi-vă joc, fiţi egoişti, ignoraţi-vă prietenii şi ignoraţi-i pe toţi ceilalţi cărora le pasa de voi, da-va-n pula mea, că vă iubesc. Bai, deci chiar îi iubeam. Să ştii şi tu fata ca, acolo jos, jos de tot, nu mai ai la dispoziţie decât un singur cartuş cu care să tragi în aia care îţi strivesc mutra – iubirea. Nu ai nimic de pierdut, nu ai nimic de câştigat, o iubeşti pana şi pe aia care uita să-ţi mai răspundă la salut/mail/sms după ce înainte îţi promitea veşnicii întinse pe atza. Iubeşti pana şi femeia care te-a abandonat în rahatul propriului record de a fi penibil, lăsându-te să te târăşti ca o reptila după ea, implorând puţina atenţie, respect şi, înainte de orice, sinceritate. Bai Rita, îi iubeşti pe toţi, fără fasoane, fără factura, fără jena de a ţi se răspunde „şi eu” din obligaţie, pentru că ai rostit un „te iubesc, baby” în care credeai, fără stresul de mai fi nevoit să-i accepţi

motivul lipsei de timp drept contragreutate a sentimentelor tale. Bai, jos e greu pentru că e bine, înţelegi cum vine asta? Bai, îngerii nu vin de sus, ci de jos, pentru ca umilinţă se naşte la cote negative, iar dacă nu eşti umil nu iubeşti ci maimuţzaresti. Băi, voi sunteţi în viaţă şi aveţi zâmbetul ăla pe fata pentru că sunt eu ca să înghit tot ce elimina mai nociv imperfecţiunea de a fi oameni. Va mântuiesc mă, şi n-am nevoie să-mi mulţumiţi, pentru că nu pot să ies decât întărit, iar voi slăbiţi.

Şi-aş mai fi stat la un chat cu aia de afara dacă nu aş fi adormit. Bai Rita şi-am visat visul mă, The Dream, dacă mă înţelegi. Bai, acum când scriu mă gândesc ca să mor io dacă nu era mai suportabil să-l trăiesc decât să-l visez. Măcar ştiam o treabă, măcar o hotărâm eu. Bai, eram la Gutza acasă. Casa mare frumoasă, ca la televizor, cu copite pe tavan. Gutza era lejer îmbrăcat iar eu pe un scaun. Şi-mi zice, „vreau să-ţi sug pula”. N-am vrut. „Hai, te rog”. Bine, i-am zis, şi mă uitam cum ascunde în gura aia dinţoasa a lui frumuseţe de pula. Bai, îi curgeau bale şi saliva aia era lipicioasa. N-am rezistat erect decât câteva secunde. Mi-am cerut scuze. A băut dintr-un pahar şi mi-a spus, „acum suge-mi-o tu”. Bai Rita, nu abuzez de tine,

bai nu e fake, nu-s manipulator, aşa s-a întâmplat în vis. I-am zis că nu vreau. Şi mi-a spus, „bine, dacă nu vrei, te costa că ţi-am supt pula”. Aoleu, cât? 300.000 de Euro. De unde pula mea atâţia bani frate? Îţi dai seama ce vis de căcat dacă nici acolo nu puteam găsi suma asta. Că am căutat. Am răscolit prin coşmaruri, prin celelalte vise ale copilăriei, în visele de zi, alea cu ochii deschişi, alea în care e posibil orice, nimic, niciun sfantz, doar resturi, degradeuri şi promisiuni moarte. I-am zis că n-am. Nu i-a plăcut. A strâns 20 de ţigani, m-a ingenunchiat… ţinea în mâna o sabie ninja, cum vezi la PRO TV la ştiri, când mai confisca aia cate una. A ridicat-o deasupra capului…

M-am ridicat cu greu din pat. Suna. M-am apropiat de uşa. M-am uitat pe vizor. Erau Gratzi şi Monica cu câte un iepure în braţe.

* * *

Nu eram sigur de ce vad nici după ce m-am şters la ochi.

nici după ce am zis că aşa ceva nu se poate. Am strigat”,

cine e?”. Noi, au spus. „Care noi?” Monica şi Gratzi. „Şi mai cine?” Numai noi două, de ce nu deschizi? „Aia doi cine sunt?”. Cine draga? „Aia doi albi la voi în braţe”. Doi iepuri, ce să fie. Le-am deschis, credeam că sunt doi bodyguarzi mascaţi în măgari. Au ras. Le-am făcut semn să intre. Au intrat. Ce căutaţi aici? S-au aşezat fără să le invit. A fost ideea mea, a spus Gratzi. Pana şi femeile frumoase au idei proaste. Dar ce ai draga, ce eşti aşa de constipat? Păi, bai fetelor, vizitele se anunţă şi ele, să se pregătească omul, să se spele la coaie, să se bărbierească, să îşi pună smokingul, să comande shaorma. Nu eşti tocmai genul, mi-a replicat sec Monica. Bai nu sunt, dar nu ştiam cum să vă spun că nu mă aşteptam să vă văd azi. Nu mă aşteptam să vă mai văd vreodată. Gratzi mi-a întins iepurele pe care îl avea în braţe, ia-l uite ce pufos e, frumuşelul de el. Ti l-am adus ţie. L-am luat. Era cum spunea, pufos. Inima îi bătea repede. Tremura. L-am magaiat. Exact cum eşti tu la pizda, i-am spus. A ras, dar moderat – era o doamnă. Ia-l şi pe asta, a spus şi Monica şi mi l-a întins pe al ei. Am vrut să facem o surpriză cuiva drag azi şi ne-am gândit la tine. Şi nu mai spune nimic ca sigur strici momentul. L-am luat şi pe al doilea. N-am mai spus nimic. Îi ţineam în braţe şi arătăm precum un idiot cu doi iepuri în braţe

Bai, de departe puteam să jur ca aduceam a înger. De aproape mi se vedea coada.

Ne-am întins la vorba. Monica s-a dus la bucătărie să prepare o limonadă Gratzi m-a întrebat de ce n-am mai dat niciun semn. Eu n-am mai dat niciun semn? Eu care o sunasem ca disperatul. Eu care muşcăm din telefon gândindu-mă că e unul din sfârcurile ei… I-am răspuns în timp ce scoteam ochii unuia dintre iepuri. Unul şi încă unul. Erau roşii, moi, gelatinoşi şi foarte fragili. I-am mototolit aşa cum mototoleşti mucii atunci când faci bilutze. Gratzi se uita în ochii mei în timp ce mă lua de prost. Eu mă uitam în ochii ei, în timp ce făceam surcele labutza din faţa dreapta. Era linişte pentru ca iepurii nu striga. Ei îşi consuma durerile muti, sau poate le e indiferent, cine pula mea ştie? Ba te-am sunat i-am spus, dar m-ai dat de gard. Nu se poate, eu întotdeauna răspund, mai ales dacă mă suna oameni dragi. Ce mult mă inspira modul ăsta de comunicare… ştii? stam faţă în faţă şi ne minţim ca porcii; ne aruncam bezele cu gust de căcat. Labutzele zăceau undeva pe jos. Simţeam un pic de nervi în palme – descopeream că mă simt bine dacă fărâmiţzam perechile de urechi albe. Precum frunzele, toamna,

hai ca ştii cum e, când le freci între degete şi ele se transforma în piese de puzzle, apoi în fire de praf, care îi se scurg printre degete. Aşa curgeau şi bucatzelele de zgârci.

Monica a intrat fredonând ceva. Apoi a scăpat tot bolul pe jos. Mi-ai murdărit podeaua în pizda mă-tii, i-am reproşat. A dus mana la gura şi a început să urle. Iepurii! Iepuraşii! Doamne Dumnezeule! Grazti a observat abia atunci, s-a ridicat şi i s-a alăturat cu un ton mai sus. Una era sopran, cealaltă mezzo. Bai, deci erau două proaste care urlau la mine în casă. Îţi dai seama, Rita, dacă trecea vreunul pe scara… ce zicea, ia uite ce fute vecinul, nu una, două. M-am ridicat uşor plictisit şi le-am futut cate una peste bot cu ce-a mai rămas din animal. Nu mare lucru, matze şi blana. Restul se labartza la mine pe covor. Pe bune acum, iepurii morţi nu sunt ca iepurii vii. O să-mi fac un tricou cu asta. Fetelor, mai e unul, tăceţi sau vi-l servesc supa rece. Au tăcut instant. Erau murdare de sânge pe bot şi pe bluze. Ce-ai avut draga cu bietul iepuraş, ce ţi-a făcut? De ce te comporţi aşa, ai înnebunit? Le-am făcut semn să se aşeze. Ţineam iepurele viu pe post de arma. Mă plimbam prin fata lor precum un profesor. Vedeţi mă fetelor, sau doamnelor, sau pizde fără creier, sau ce

pula mea veţi fi de v-a trecut o secunda prin cap ca aici la mine e funny. Au fost doi iepuri, acum doar unul. Bai, deci ăla s-a sacrificat pentru voi. Ala e un iepure martir, unul pe care n-o să-l mai vadă copiii duminica. Acuma, dacă ţineţi la iepurele asta, faceţi ce vă zic eu. Ia să vă văd cum iubiţi voi animalele. Dezbrăcaţi-vă. Bai, deci s-au dezbrăcat. Fără chef, dar şi fără jena. În mod normal urma sa le fut, sau să le frec cu potaia aia mică la pizda, sau să le pun să-mi sugă pula. De asta şi veniseră. Monica avea chilotzi roşii, iar Graţii albi cu găurele. Ce chilotzi de proaste aveţi mă, să mor eu. Deveniseră mici şi-mi plăcea că erau mici, reduse la nimic. Mă uitam la ele şi parcă mă uitam la un film de Cristi Puiu – toţi îl laudă dar nimeni nu-l place. Sau cam aşa ceva. Bai, n-aveţi niciun farmec, mă enervaţi… Nu mă satisface în niciun fel, unde va e farmecul? Mă uitam la ele şi ele se uitau la mine. Sunt odios, nu-i aşa? Oarecum, s-a încurajat Gratzi. Gratzi, Gratzi, Gratzi… m-am apropiat de ea. Îl mângâiam pe urecheat şi o priveam. Ştii care e problema vieţii tale? Eşti prea buna ca să te merite vreunul şi prea proasta ca să-l meriţi tu. Dar nu contează, asta e pentru alta categorie de public.

Monicăi nu i-am spus nimic. Nu ştiam ce. Ce poţi să spui ceva memorabil înaintea a doua toante speriate care au venit la futut, şi care se aleg cu un mic carnagiu. Le-am făcut semn să se îmbrace. Le-am dat iepurele, „luaţi-l încet, că e fragil”. Au ieşit în tăcere.

Paşte fericit le-am strigat de la fereastră.

* * *

Azi e sâmbătă, mă îmbrac frumos.

Îmi pun tricoul cu: „mami, băieţii nu sunt fetiţze, nu?”. Mă uit pe fereastra lumea se agita, toţi cumpără, ca să aibă cu ce să-şi umple burţile bine de Pasti. Bai eu de aia îl iubesc pe Iisus. Pentru ne căcăm mai bine după ce ne amintim că l-au controlat unii la gioale, i-au bătut cuie în laterale şi i-au luat suflul la urma. Ca a înviat sau nu, e irelevant, noi ne căcăm la fel până la urmă. Eu dacă eram Dumnezeu Tatăl şi aveam un pic de minte (un pic, nu asta care o are acum şi dintotdeauna), îl triimiteam pe pământ nu ca fiu al omului ci în chip de Duffy Duck. Bai,

stăteam toţi la televizor şi ne uitam cum îşi ia plumbi sub cur, cum deranjează ori pe unde trece, cum îl fugăresc toţi, îi întind capcane şi-l vor, în final, căzut şi, mai ales, îl vedeam cum refuza să moară. Bai, Duffy Duck n-a murit niciodată, e nemuritor, ne face să radem şi destinul lui profund tragic ni-l face pe al nostru ridicol. Duffy Duck e mai tare decât Iisus Christos. Bai, eu mă închin lui Duffy Duck.

* * *

Bai, deci sunt puţin abulic.

De câte ori învii, mă simt ameţit. Am murit uşor stresat, noroc cu Jimmy. Deci aseară, pe la ora 8 apare doamna Mogoş. A bătut la uşa i-am deschis. Buna seara vecine. O, doamna, sărut mana. Salut mă Jimmy. „Salut Nic, mă bucur moderat să te văd”. Vecine, uite ţi-am adus nişte oua roşii. Le-am luat. Bogdaproste. Voiam să te rog ceva. Cum să nu doamna. Vreau să merg la biserica la slujba, pot să-l las pe Jimmy aici? Vă cunoaşteţi acum, v-aţi împrietenit. Cum să nu doamna, daţi-l încoa. „Bai, ţi se citeşte lipsa de chef pe faţa, căcăcios uman

ipocrit”. L-am luat, doamna a plecat. Eşti un câine bou. „De ce?” Pentru că mă bucur că eşti acum aici, mă simţeam singur. „Şi ce-o să facem?” Vedem noi, i-am zis. „Hai să ieşim la futut, că mi s-au umflat coaiele ca bigudiurile ăleia”. Bai, nu, azi am alte planuri”. De când ai tu planuri, frate?” M-am gândit un pic. Nu i-am răspuns, l-aş fi minţit. Am nişte oase de găină, vrei? „Să te fut, toţi aveţi aceeaşi imagine idilic-grotesca asupra speciei mele… da-mi în pula mea un piept, o pulpa, accept şi tartitza, dar nu mă lua cu resturi…”. I-am adus o pulpa. A mâncat-o uşor absent. Apoi ne-am uitat puţin la TV. Apoi am jucat un Solitaire. Ne plictiseam. „Mă plictisesc”. Şi s-a făcut cald. Şi s-a făcut larma. Şi m-a durut. Şi s-a făcut bezna…

„Bai, deci eu sunt Jimmy. Habar nu am cum am ajuns să scriu pe blogul ăsta şi cum reuşesc s-o fac. O fi vreo logica. Bai, cred că e vreo minune şi cât tine asta profit de ea. Deci fii antena ce s-a întâmplat. Se făcuse 10. Bai, şi am simţit ca Nic nu mai sunt e Nic. Simţea o povară pe umeri, fruntea îl ustura de parcă îl înţepau nişte spini. Bai Nic, ce pula mea ai? Mi-a spus ceva, dar frate, de unde să ştiu eu aramaica. Bai şi ştii leagănul ăla al lui din mijlocul casei? Nu mai era leagăn, era un soi de stâlp cu

aripi. Stătea înfipt de parcă era o pasare, cum arata alea acolo unde mă duce Mogosoaica duminica – sunt multe şi aliniate, stoluri stoluri. Mă uitam la Nic şi nu-l recunoşteam. Se uita la mine şi nu mă recunoştea. Am lătrat, dar nu m-a auzit. Am vrut să-l muşc dar n-am avut putere, de parcă mi-o luase cineva. De fapt, mi-era mila. Suferea prostul. I-am zis ca nicio femeie nu merita stresul ăsta, ca viaţa e frumoasa şi singur cadaca ţi se umfla şi dezumfla plămânii e ok. Avea ochii roşii, cum îi am eu când turbez.

După aia am început să urlu. Bai, deci nu voiam să urlu dar urlam. Îmi venea pur şi simplu, îmi ieşea urletul din gât. Bai şi era o nota tragica, urlam a jale, nu ştiu, că mă impresiona şi pe mine. Şi cu cât eram mai impresionat cu atât urlam mai patetic.

După aia l-am văzut pe Nic întins pe pasarea aia de lemn. Ţinea şi el mâinile întinse, parcă zbura. A cerut apa. Am fugit la bucătărie şi i-am adus o sticlă. A băut şi nu i-a plăcut. Greşisem, îi dădusem oţet. De unde să ştiu eu frate? Sunt mic, sunt prost, uneori sunt rău… sunt un animal. Se uita la mine şi vorbea. El zicea şi eu îl ascultam. Avea vocea pierduta. Îl priveam

nedumerit şi vedea că-l privesc nedumerit. Pula mea, cine să-l înţeleagă? Dădeam din coada.

După aia l-am auzit cum striga. Nic, fratele meu, ce ai mă? Dar n-a mai zis nimic. Şi iar m-a apucat urlatul. Începuseră să bată vecinii în calorifere. Mucles ba, we got a dead man here… Bai, deci zici că era mort. Situaţia mă depăşea. M-am speriat. Am fugit în baie să mă ascund. M-am ascuns sub o grămadă de tricouri murdare. Pe unul scria, „Eli Eli Lama Sabactani”.

După aia nu mi-a mai fost aşa frica. Până la urmă eram la prietenul meu acasă. Fusesem împreună la futut, mâncasem din mana lui, m-a scăpat de o familie de purici, nu putea să-mi facă rău. M-am întors în living. Bai, deci nu-mi venea să cred. Toate erau la locul lor. Exact ca înainte. Sus din tavan, leagănul. Linişte şi pace. Se auzea robinetul de la bucătărie – pentru că e defect. Pe afara treceau ăştia, c-au mulţi şi ţineau lumânări aprinse. Totul mai puţin Nic. Bai, nu-l găseam şi pace. L-am strigat de câteva ori, nu mi-a răspuns. M-am panicat un pic apoi nu m-am mai panicat. M-am aşezat la calculator şi mă uitam. Şi bai înţelegeam. Shit! Era deschis blogul. Am citit. Între noi fie vorba e cam nefutut omul. Sau era, pula mea… Dar e talentat,

da-l în gâtu' mă-sii, că am ras la câteva poante. Am pus lăbuţa pe taste şi am scris.

Acum stau şi aberez p-aici aici. Treaba nu e prea bună. Cine o să-i deschidă babei când o să vină? Şi pe mine cinema scoate afara că m-a tăiat o pishare?"

* * *

Mi-am revenit când mi-am revenit.

Nu era nimeni cu mine, nici măcar Jimmy. Mă simţeam singur. Bai, deci eram acasă. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am gândit ca în afară de starea aia de postboala, simţeam nevoia simpla sa dau o gusha. Dar cui să-i serveşti mielul în a doua zi de Pasti? M-am instalat în faţa monitorului – site-urile porno n-au sărbători. Apoi bătaia la uşă. WTF!…? M-am dus, am deschis: doamna Neli şi cordacul. Ah, voi eraţi… Cristos a înviat, vecine! Şi anul ăsta mă? Haideţi, intraţi. Aveau mâinile pline: un cozonac, friptura de miel, vin, oua roşii, ca la televizor. Unde le punem? În bucătărie, le-am indicat. Apoi au revenit şi

s-au aşezat.

Bai, deci le stătea bine împreună. Se ţineau de mana, el se uita tot timpul la ea, ea se uita tot timpul la el şi, când nu era atent, la inghinalii mei. Bai, va sta bine împreună, le-am spus. Eşti prietenul nostru cel mai bun şi ne-am gândit să venim mai întâi la matale cu nişte bunătăţi şi cu… se jenau. Ce mă, ce mai e? Am ceva pentru matale, mi-a zis cordacul, dar nu vreau să interpretezi greşit. Acuma, şi aşa of şi aşa of. Neli draga nu vrei tu să mergi la bucătărie să aranjezi puţin pachetele alea pana vorbesc eu cu vecinul, aşa ca între bărbaţi. Doamna Neli s-a conformat supusa, bai şi mi-a plăcut felul în care a cedat: superior, elegant – ea deţinea controlul oricum. Impresii…

Am rămas singuri. Vecine, uite despre ce este vorba. Azi m-a sunat asta, fosta sotie… Şi? Şi, cum să zic, noi am rămas un pic amici, ca să zic aşa, adică acuma că suntem liberi nu mai suntem nervoşi, mai vorbim, mai ne sfătuim, în fine… Aşa, l-am încurajat, dar mă plictisea teribil. Uşa bucătăriei era în spatele lui. În cadrul ei Doamna Neli îşi făcea de lucru, în aşa fel încât să o văd tot timpul. Ba se apleca, după ceva, ba făcea un pas mai

larg, trucuri de căcat. Mi se sculase. Poţi să rezumi, l-am sfătuit, nu mă simt tocmai într-o dispoziţie epica. Păi, vecine, ce s-o mai lungim, vorbind noi aşa amândoi mi-a zis că se simte singura şi m-a întrebat ce mai faci? Şi ce i-ai spus? Sper să nu te superi… zi mă ce i-ai zis. I-am zis ca şi matale eşti cam singur şi ca eu n-am nimic împotrivă dacă… adică… în sensul ca dacă ai nevoie de un drop de miel din ăla meseriaş, numai ea poate să-l facă. Mănânci şi nu te mai saturi. Ok, unde e drobul. Pai ti l-a adus. Unde mi l-a adus? Pai ea e aici, e sus la noi în casă. Zicea că e plăcerea ei să ţi-l aducă personal.

Bai, deci cine zicea ca nu exista minuni de Paste? I-am dat pe ăştia instant afară şi le-am ordonat s-o trimită. A bătut la uşă, sau mai degrabă mi s-a părut, nu ştiu. Oricum, eram acolo şi am deschis imediat: bai, parcă era coşul ăla din desene animate cu şoricelul înfometat, aşa se uita la mine. Intra, i-am zis. A intrat. Făcea paşi mici şi avea tot timpul gestul de se uita în spate. Hai intra. Bună ziua domnule Nic. Te rog mult, spune-mi Nic. I-am întins mâna, data trecută… adică atunci… nu am făcut cunoştinţă. Eu sunt Mioara. Bine ai venit Mioara, mi-ai adus drob? Ah, da, e aici în sacoşă.

Femeia era plină de inhibiţii. A cotrobăit repede în sacoşă după drob, asta în timp ce îşi aranja cămaşa şi fusta, şi în timp ce caută nişte cuvinte şi un punct de reper la care să se raporteze. A scos o tăviţă şi a rămas aşa cu ea în mână. Eu mă uitam la ea, ea se uita la mine. Nu ştiu ce să fac cu drobul… abia am auzit-o. M-am apropiat de ea, i-am luat vasul şi l-am pus pe monitor. Apoi, am descheiat-o la cămaşa – tremura toată. M-a strâns tare în braţe şi a început să-mi şoptească. Ce dor mi-a fost de… uf, m-am dat toată… să fii cuminte, da… eram cuminte, îmi băgasem toată mana în chilotzii ei. Ce credeai ca… nu ştiam cum să… credeam că te-am pierdut… uh, ce excitata sunt, ştiu că nu e frumos să… M-a tras după ea în pat… să n-o bagi tare, da pui? Nu tare… Bai, deci o voiam. Aşa că mi-am băgat capul între picioarele ei şi-am lins-o. Avea gust de săpun de casa. Făcea şi spume. Bai, deci avea o pereche de labii în care puteai lejer să-ţi improvizezi un culcuş pe timp de iarna. Le-am luat în gura pe rând, după care mi-am băgat limba adânc în vagin. Parcă participam la o cursă de înot, atât de uda era. Îmi spunea tot felul de lucruri, care mai de care interesante dar pe care nu le-am auzit pentru că mă apucase bine de urechi şi mă tot trăgea

spre ea. Dacă după fiecare futai s-ar planta în vagin o borna, ei bine asta ar fi fost precum o sosea rătăcită în plin desert, una care nu mai fusese traversata de multă vreme. Mă aşteptam să dau de benzinăria părăsită, unde vântul loveşte uşile de pereţi şi unde doar lada de Coca Cola mai păstrează semne ale civilizaţiei moderne.

Apoi m-am urcat pe ea şi am futut-o. Metodic. Bai, sunt futaiuri şi futaiuri, dar era prima oară în viaţă când am putut să spun că m-am futut bine. Dar bine de tot. Ca şi cum ai mânca o shaorma, în Bucureşti, în Piaţa Rosetti, pe o vreme ploioasa şi trista. Ca şi cum ai termina de citit o carte care-ţi place, să zicem „Bătrânul care citea romane de dragoste”. Ca şi cum ai îmbrăca un tricou pe care scrie: „Femeie, iată fiul tău”. Aş fi spus-o cu glas tare, dacă nu îmi mângâia cu tot latul limbii amigdalele.

M-am înecat şi am tuşit.

* * *

Bai, deci stăteam pe spate, mă uitam la tavan şi-mi ziceam:

„bai, deci stau pe spate şi-mi vine să zic: e bine aşa”.

Era bine aşa, linişte şi tăcere. Lângă mine Mioara stătea cu capul pe piept şi se juca cu smocurile de par. Ţinea ochii închişi, dar nu dormea. Cred că îi era teamă să-i deschidă – dacă nu era real, dacă cele trei numere de peste noapte nu erau decât aceleaşi vise, când ăla al ei umbla după doamna Neli şi pe ea o macina dorinţa. M-am uitat la ea – îi vedeam creştetul proaspăt vopsit într-un roşu de 40 de ani. Nu era frumoasă. Nu era urata. Era
femeia-care-ţi-goleşte-ouale-din-dragoste-pentru-orgasmele-ei-pierdute.

De ce anume ţi-e frică, am întrebat-o. A rămas nemişcată, apoi s-a uitat la mine. Nu înţelesese. Lasă… nu, nu, nu ştiu la ce te referi, atât. Mă refeream la faptul simplu ca atunci când ne futem, mă ţii atât de strâns încât am senzaţia că-s o poşetă. Nu mă fura nimeni. N-a spus nimic dar m-a strâns tare în braţe. Cum să-ţi spun eu Nic. Eu n-am mai avut un bărbat de peste un an. De ce? De proasta, pentru ca voiam să-i demonstrez că eu sunt buna şi el nu. Până la urmă a ieşit invers, am observat. Şi-a

coborât mana încet în jos… A gemut lung, fără să se cenzureze. Sunt o femeie serioasa, pui. Iar asta e un defect. Uite, a trebuit să treacă 40 de ani, ca să realizez ca mai întâi a fost pula şi abia apoi cuvântul, înţelegi? M-am benoclat la ea mirat – nu o credeam capabila de asemenea replici. Înţeleg, i-am spus. Te-aş tine în mine pana as şti sigur că ai murit, abia apoi m-aş ocupa de toate celelalte. As dormi la capul ei pana m-ar lua cu salvarea. E a ta, i-am spus. Mi-o ţinea acum cu ambele mâini. N-am supt niciodată, cum se face? Bai, n-am supt nici eu – am ras amândoi. Cred că totuşi e important ca mai întâi s-o iei în gură. Pot să încerc? Sigur.

A coborât la încheietura picioarelor, şi-a apropiat-o de ochi şi a privit-o. Bai, deci să mor eu, am avut senzaţia că în momentul ăla se aflau faţă în faţă două cobre gata gata să se atace. Se uita la pula mea. Pula mea se uita la ea. Se adulmecau, îşi trasau teritoriile, se cunoşteau. A scos vârful limbii şi timid a atins capul. I-am pus palma pe ceafa şi am presat-o încet, însă a opus rezistenta. Era lupta ei şi voia s-o ducă singura. Când îmi povesteau colegele la serviciu cum o sug ele acasă, le înjurăm – mi se părea ceva scârbos. Doamne, ce proasta eram. Chiar vaca,

dar n-am spus tare. Apoi, a scos toată limba şi a început s-o plimbe de-a lungul. E bine pui? Era bine. Gemea constant, de parcă incanta. O femeie matură descoperind brusc ce e plăcerea. Apoi a lăsat-o să intre. O ţinea fără să se mişte. A ridicat din umeri. Suge-o. A început s-o sugă. Lasă buzele moi. A lăsat buzele moi. Îţi place? Parcă as linge două kiwi. Râdea. Mai eşti inhibata? Nu, acum sunt curioasa. Te vreau pui. Las-o să intre adânc. Şi dacă mă sufoc? Nu te sfoci. A lăsat-o să intre adânc. A tuşit. Ce chestie… a mai încercat o dată. Şi încă o dată… O ţinea pe toată în gura şi trăgea din ea ca dintr-o ţigară de foi. Mişcă din cap, dă-i puţin ritm. A început să mişte din cap şi să-i dea ritm.

Am terminat. S-a înecat, a tuşit iar. Avea gura plina şi nu ştia ce să facă. Sărută-mă, i-am spus. S-a apropiat şi am împărţit amândoi gustul. Apoi şi-a lăsat capul pe piept şi a început să se joace cu smocurile de par. Să ştii ca nu plec de la tine pana nu mă satur. Stăteam cu pula în sus, mă uitam la tavan şi-mi ziceam, e bine aşa.

Iar în gând i-am spus: Eşti frumoasă. Tot în gând mi-a spus

şi ea – ei, pe naiba, sunt o femeie ştearsă. Ba nu, eşti frumoasă, ştii de ce? De ce? Pentru ca o femeie n-o să fie niciodată frumoasa altfel decât dacă e dorita. În rest, nu face nici doi bani Puteam să fiu oricine, nu? Da, puteai să fii oricine, dar uite că eşti tu. M-a sărutat. I-am spus, nu mai pot. Mi-a spus, aştept. Şi-a aşteptat.

* * *

A doua zi cu Mioara – fila de jurnal

Bai, deci e a doua zi cu Mioara. De parcă ar fi al doilea an, sau a doua decada, sau a doua viaţă. Nu mă încurcă, nu mă deranjează, prezenta ei nu mi-e indispensabila, dar eu m-am ataşat mereu de femeile dispensabile, pentru că au putut pleca tot timpul când au vrut, pentru ca nu m-au părăsit decât atunci când mi-am dorit-o cel mai puţin şi mi-au intrat în viaţă când mi-am dorit-o şi mai puţin. Din astea…

Acum doarme. Iar când nu doarme facem sex. De două zile facem sex. Legat, partida după partida, orgasm după orgasm.

Orgasmele ei sunt dese şi intense. Mai întâi am juisat. Apoi am futut-o fără să termin. Apoi i-am spus, nu mi se mai scoală pula, e prea mult. Puiutz, mi-a spus, eu n-am nevoie de ea, mi-e suficienta orice parte a corpului tău care o poate atinge. Mă domina fără să facă niciun efort şi fără să aibă vreo intenţie. Tot ce spunea mi se părea de bun simţ şi plăcut. Avea o voce de sora medicala care-ţi spune cald şi plăcut, „ştii, ai cancer, dar nu e nimic, unii scapă ca prin miracol”, iar tu te simţi dator să-i pui în buzunar 100 de lei pentru că a fost drăguţă. Descoperea ca o adolescentă erosul, simţurile îngropate atâţia ani îi ţâşneau prin toţi porii precum o mulţime de fântâni arteziene construite alandala într-un oraş nebun. Nu aveam nevoie de ochelari ca să le admir efervescenta, pur şi simplu stăteam la marginea propriei mirări şi acceptam.

Pot s-o iau în gura? Vreau să-i simt gustul. A luat-o în gură. Nu am avut erecţie, n-a avut nevoie. Rămăsese aşa, ascunzând-o între buze, mângâindu-mă pe cur. Apoi pe coaie. Apoi pe sine. Nic, îţi par o femeie uşoară? Cât timp nu te plătesc, e în regulă, i-am răspuns şi a ras. Eşti nebun. Întinde-te pe spate. M-am întins pe spate. S-a aşezat peste gura, am lins-o,

ea se mişcă sălbatic şi a terminat. Îmi place foarte mult asta, mă satisface complet, mă mai laşi? Sigur. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare, n-am mai mâncat de ieri. Ai ceva de îmbrăcat? I-am dat tricoul cu: „cineva şi-a tăiat sufletul într-un ciob de oglinda”. Ia-l pe asta, era pentru altcineva, dar nu mai e cazul. O femeie? A intrat în bucătărie fără să primească un răspuns. Ai frigiderul plin mi-a strigat de acolo. Îl am.

Apoi zgomotul de vase s-a curmat brusc. A intrat, s-a urcat peste gura mea şi mi-a spus, puiutz linge-mă, vreau. Am lins-o, ea s-a mişcat sălbatic şi a terminat. Eşti nebun. Avea un gust bun, nu-mi aminteam alta pizda cu un gust atât de bun. Apoi s-au auzit iar vasele. Vrei miel, a strigat. Nu, i-am răspuns. Trebuie să mănânci. Fac o salată? Ai de toate aici. Da, o salată cred că e ok. Ai o bucătărie ordonata, mi-a mai spus. Pentru ca nu prea intru în ea. Multă ceapa? Nu, moderat. Eu nu prea pun sare. Ok, pune câtă sare doreşti. Stătea întins, ţineam ochii închişi şi-mi închipuiam ca visez lucruri lejere, care nu dor. Era a doua zi de Paste şi nu durea.

Să vezi ce salata îţi fac, n-ai mai mâncat aşa ceva în toată

viaţa ta. Sigur, i-a spus cineva din mine. Şi ea a venit. Puiutz, vreau guritza. S-a urcat peste mine, am lins-o, ea s-a mişcat sălbatic şi a terminat. Eşti nebun. Vreau să te fut în cur, i-a spus altcineva din interiorul meu. Nu, a răspuns chiar ea. Iar ăla deşi nemulţumit a trecut la loc în banca lui. S-a întors în bucătărie şi după câteva minute a venit cu salata. S-a aşezat lângă mine în pat. Pune-ţi şi tu un tricou, nu e frumos să iei masa dezbrăcat. Uite, acolo e dulapul, adu-mi tu unul. S-a ridicat şi mi-a adus tricoul cu: „tu eşti în norul de muşte care bâzâie deja în jurul fălcilor mele”. Am mâncat şi-am ras. Mă murdărisem pe bot cu ulei. S-a apropiat şi mi-a lins toată unsoarea. E mai bine aşa.

Bolul era gol, iar burţile noastre pline. Ar trebui să-l duc la bucătărie să-l spăl, mi-a spus. O s-o faci şi pe asta, a mai strigat unul din mine – nu-l mai auzisem demult, credeam ca murise. Bine îl duc. S-a ridicat, iar la jumătatea drumului s-a oprit. S-a întors. Puiutz, nu mă pot stăpâni. Atunci nu te stăpâni. S-a urcat peste gura mea, am lins-o, ea s-a mişcat sălbatic şi a terminat. Eşti nebun. Da, sunt nebun, au strigat toţi din mine.

* * *

Bai, deci e a treia zi cu Mioara.

Am lins zilele asta la pizda cât nu m-am lins pe buze eu însumi toată viaţa, cât n-am citit (şi eram cândva lecturofag) de când am învăţat alfabetul, cât n-am spus Tatăl Nostru când eram deprimat şi gândul că ar trebui să mă sinucid trecea mai des prin capul meu decât gândul ca nu ar trebui s-o fac. Devenise un ritual. Mergea peste drum să cumpere Cola, se întorcea, să urca pe fata mea, o lingeam, urla de plăcere şi termina. Eşti nebun, îmi spunea. Făcea ordine prin casă, aspira covorul, lasă aparatul aprins, venea repede la mine, urca, urla de plăcere şi termina. Eşti nebun. Proba tricourile mele, se mira de câte o inscripţie, mă întreba dacă îmi place cum îi sta, apoi venea într-un suflet în pat, se urca pe fata mea, urla de plăcere şi termina. Apoi îmi spunea că sunt nebun. Întotdeauna.

Azi, la prânz citea blogul. I-am spus că e al meu. Tu nu eşti foarte normal, mi-a spus. Nu, nu sunt. Zilele astea am vorbit foarte puţin. Nu simţeam nevoia, iar pentru ea era suficient să afirm sau să neg monosilabic. Eram doar un partener tăcut în

expediţia erotica pe care se angajase inconştienta. Şi femeile astea care comentează aici… cunoşti vreuna? Da, pe toate. Zău? Da. Pai când ai avut timp. Am avut. Şi… doar le-ai cunoscut? Vrei să spui dacă le-am futut? Da, asta vreau să spun. Da, le-am futut pe toate. E una de 17 ani, Evelyn, să nu-mi spui ca… da mă, şi pe ea, ce are? E minora… nu, nu e. Dar asta care se da sirena… se crede vreo frumoasă. Este frumoasă. La un moment dat a ras. Asta cu nume enervant, titluinconstrucţie, nu e sănătoasă. Nu e nimeni sănătos pe net. Auzi… Te-ai îndrăgostit de vreuna? Da. M-a întrebat cu voce joasa de care. De toate, i-am spus. Nu te cred. Eu nu mă culc cu o femeie dacă nu mă îndrăgostesc de ea. Şi zici că te-ai culcat cu toate… Da, de mai multe ori. Nu te cred. Nu mă crede. Se uita pe fereastră. Uite, trece una îmbrăcată ca un pom de crăciun, Doamne cum arata… Bruneta şi crăcănata? Da. Am futut-o şi pe aia. A tăcut o vreme. E vreo femeie pe care n-ai futut-o? Mama, şi numai pentru că n-am iubit-o, altfel nu scapă. Nu fi nebun. To late. De mine te-ai îndrăgostit? Iremediabil. S-a ridicat, m-a întins în pat, s-a urcat pe fata mea şi mi s-a lipit de buze. Mă ţinea strâns de cap şi se înfigea aproape violent. Eşti al meu Nic, niciuna din astea nu te iubeşte aşa cum te iubesc eu. Vorbea printre dinţi iar eu aveam

gura plină cu labii. Clitorisul aluneca pe nas precum un melc. A urlat şi a terminat dar n-a coborât de acolo. Am vrut să-i spun că mă sufoc, dar cred că în momentul ăla era irelevant. Aveam senzaţia că purta între picioare un telescop foarte puternic prin care urmăream pe viu o spernova. Stătea lipită şi-mi spunea tot timpul numele, ca pe o mantra.

A mai urlat odată şi încă o dată. Apoi s-a trântit lângă mine. Eşti nebun.

* * *

Telegrame

Nobleţea unei femei… poate că se ascunde în darurile pe care îi le face şi mai ales în modul timid în care te roagă să le primeşti…

Baby, hai să aprindem lumânări şi să ne luminam, în joaca, viitorul… şi umbrele… hai să ne iubim acum şi să ne uram ceva mai târziu… sigur, se poate şi invers, dar te iubesc prea mult ca să-ţi ofer cadouri ieftine precum acest happy-end…

Nobleţea unei femei… poate în discreţia cu care îşi trăieşte vârstele.

Baby, hai să îmbătrânim mai repede şi să murim…

Nobleţea unei femei… poate atunci când vrea din când în când să afle ce faci şi îţi trimite un e-mail în care ataşează o fotografie pe care scrie „eu, fără tine”…

Ne dor despărţirile pentru că ne doare să pierdem ceea ce aveam atunci când trăiam ceea ce eram… uneori compătimesc imaginea mea din oglinda şi nu doar pentru că e mai urata sau mai bătrână sau mai posaca decât mi-aş dori eu să fie ci pentru ca dacă îmi fut o palmă peste bot mă doare; pe ea nu…

Nobleţea unei femei… poate gratia cu care îi se insinuează în viaţa astfel încât să-i simţi mereu lipsa

De la boss: experienţa nu e ceea ce ţi se întâmplă ci ceea ce faci cu ce ţi se întâmplă…

Nobleţea unei femei… what the fuck is that!

Angela o is just a Godess.

* * *

Bai, deci posibilităţile sunt nelimitate.

Trebuie să povestesc asta, deşi şi acum mă cac pe mine de ras. Stau şi rad ca prostul. Am stropit monitorul cu saliva. Mioara e în bucătărie şi spala vasele, e îmbufnată. O să mă duc mai încolo s-o ling, pentru ca asta vrea dar stai să povestesc.

Bai, era o fază mişto. Mi-a zis că sunt nebun şi s-a dat jos de pe mine. Asta era aseară. Ţin să menţionez (parcă as scrie un proces verbal să mor io) ca în ultimele 24 de ore am lins-o în pizda de 9 ori şi a avut 10 orgasme (unul numai pentru că s-a gândit la gura mea şi s-a udat toată, în drum spre tanti Clementina sa cumpere nişte semninte de floarea soarelui, că aveam pofta sa stam ca proastele alea de la tara care nu fac nimic, bârfesc şi molfăie bobitze). Între timp îmi revenisem, adică puteam să-i trag un număr în aşa fel încât să urce pe pereţi, dar cum situaţia ne convenea amândurora, ne-am limitat la lins.

Mi-a zis că se duce la baie. Nu se mai pishase cred că de 10 ore. Bai şi a sunat soneria. Mă duc, deschid, în uşa doamna Neli. Aoileu, ce faci doamna. A intrat impacientata. Vecine, domnu'

Nic, asta al meu s-a dus la piaţă, am fugit pana la matale, că nu mai puteam. Şi-a dat repede capotul jos, s-a lăsat în genunchi mi-a scos pula (de fapt n-a scos-o, pentru că eram doar în tricou şi curul gol), a băgat-o în gura şi a acţionat sorbul. Bai, deci de parcă regulam un aspirator. Instinctiv m-am uitat în capul ei după comutatator ca s-o opresc – avea turaţia maxima. Asistam surprins şi amuzat fără să opun rezistenta. Nici nu voiam. Îmi zicea, vecine mi-era dor de pula matale ca de mama din groapa, aoileu bine că mi-am amintit să mă duc să-i pun o lumânare că n-am mai fost de la Crăciun.

Bai şi în momentul ăla a ieşit de la baie Mioara. Obama preşedinte? Un mizilic. Premiul Nobel pentru Herta Müller. Previzibil. Năstase la bulău. Azi mâine. Bing Bang? Un căcat. Bai, deci dacă îi făceai o poza, luai Pulitzerul. Murea Munch de necaz cu „Strigătul" lui cu tot. Bai deci ea se uita la mine, eu mă uitam la ea şi doamna Neli inhala. Afectata. Apoi un mic tsunami. 400.000 de victime. Se vor întreba secole cum au murit aia aşa din nimic. Pur şi simplu căzuţi ca seceraţi: pe străzi, în baruri, la locurile de muncă, în călătorii. Femei şi bărbaţi, copii şi bătrâni. Bai, dintr-o privire de dama ranita şi n-o să ştie

nimeni. Nici măcar dama.

Apoi a spus cu un glas arctic: Neli… Doamna Neli s-a oprit brusc şi a privit-o shui, fără să şi-o scoată din gură. Nu ajunge că mi l-ai luat pe ăla? Doamna Neli a ezitat, a mai tras de trei ori în piept, apoi s-a ridicat şi a spus, nu e ceea ce crezi Mioara. Bai în momentul ăla am început să rad. Bai nu mă mai puteam opri. Stăteam în picioare cu curul gol, râdeam cu degetele în gura ca să nu-mi înghit limba şi priveam scenele care se derulau cu repeziciune: Mioara peste doamna Neli lovind-o cu tastele computerului în cap/doamna Neli peste Mioara, luând capete în gura (se poate, dacă te cheamă Mioara şi eşti nervoasa, se poate) /doamna Neli calare pe pervazul ferestrei încercând să sara şi Mioara reţinând-o cu două degete înfipte bine în pizda/doamna Neli luând o gura de Cola apoi întinzând sticla Mioarei ca să ia şi ea o gura/ Mioara urcându-se repede pe faţa mea, strigând, terminând şi spunându-mi, „eşti nebun” /doamna Neli în genunchi cerându-şi iertare şi Mioara lovind-o cu genunchii în gura/ Doamna Neli spunând „au!” /Mioara şi doamna Neli dându-şi mâna/ doamna Neli promiţând că nu se va mă întâmplă/eu fără să cred o iota/ doamna Neli plecând,

Mioara rămânând pe pat, gâfâind/eu dându-i o muie (că trebuia să termin ce începuse aia)

Bai, deci viaţa e în altă parte. Adică pe acolo pe unde umblu eu.

* * *

Într-o zi toate astea o să se termine.

A dus mana la gură, a căscat ochii mari, a căzut în genunchi, s-a ridicat, s-a sufocat, a strigat, s-a apropiat de mine, m-a trântit în pat, s-a urcat pe fata mea şi-a strâns picioarele şi mi-a spus: niciodată Nic, niciodată. A avut trei orgasme repede, foarte repede, fără să fac un gest, fără ca măcar să iau un „g" prelung care să-i vibreze în vagin, le-a avut în prezenta mea neutra, cel căruia îi spunea încontinuu: niciodată Nic, niciodată. Într-un târziu am îndepărtat-o. N-a comis niciun gest de rezistenta, era moale. Nu trebuia să spui asta, Nic. Mă simţeam vinovat. Mioara, nimic nu e veşnic. Fraza plata de care m-am ruşinat un pic. Am realizat surprins că-mi pierdusem umorul.

S-a ridicat, s-a dus la dulap, şi-a pus tricoul cu: „And se ask myself what my motives are/For this lying need to look se free” şi s-a apropiat de fereastra. Şi eu ce mă fac, Nic? M-am ridicat, am strâns-o în braţe şi am sărutat-o pe ceafă. Îi simţeam curul fierbinte, avea picioarele uşor desfăcute. Am intrat în ea. N-a spus nimic, n-a gemut, n-a participat, doar m-a primit. Cu mâinile rezemate de fereastra, cu privirea pierduta. Am ejaculat înăuntru. Rugându-mă să-i fac un copil pe care mai târziu să-l neg. Voiam să o fac sufere pentru ca voia sa sufere. Voiam să-i fac un rău pentru ca… pentru ca începusem să mă plictisesc. Nicio şansă, port sterilet. Îmi ghicea gândurile.

Sperma i se scurgea pe picioare. Mă enervezi, i-am spus. S-a uitat la mine. Senzaţia e reciproca. Ai venit să-mi aduci drop şi ai rămas aici patru zile. Patru zile în care nu ai simţit nimic altceva decât plăcerea de a mă avea pe mine, Nic. Avea dreptate. Nu-s obişnuit cu asta, atâta tot. Nici eu nu sunt obişnuita cu asta, pui. Acuma orice as spune, îmi ţii isonul? Aşa se întâmplă, nu e premeditat. Uneori am nevoie să puţina libertate. Niciodată n-am simţit nevoia să fiu mai libera ca

acum, mi-a replicat. Eşti proasta. Sunt proasta atâta vreme cât eşti şi tu prost. Alb. Alb, zicea şi ea. Negru. Negru. Eu am pula… te-am bătut. Şi eu am pula, mai mult a stat la mine decât la tine. Shit! Linge-mă, Nic, lasă copilăriile. Am lins-o, s-a zbătut, a urlat.

Eşti nebun mi-a spus, apoi a regretat – n-am vrut să mai spun asta. De ce? Aşa, împotriva ta.

* * *

Stătea în faţa uşii cu tava plină cu drob.

Ala pe care mi-l adusese în urmă cu patru zile. Era neatins, numai ca devenise verde şi pe suprafaţa lui înflorise mucegaiul. O să ne mai vedem, pui? Stai la doar două staţii de autobuz, totuşi. Da, dar… Dar? Ştiu că nu am niciun drept să spun asta, dar e aşa de bine cu tine, la tine, pe tine… Îmi făcusem speranţe. Mioara, dacă nu-mi plăceai, dispăreai de aici în secunda unu cu curul împănat cu drob. Mă iubeşti? Tu n-ai blog. O să-mi fac unul cum am văzut aici la tine, unul cu reţete de bucătărie. Aşa

să faci. Spune-mi să plec. Pleacă. S-a întors cu spatele, a dus mana spre clanţa, dar s-a oprit la jumătatea gestului. S-a întors. Nic, linge-mă, te rog, de despărţire, de plecare, de bun rămas. M-am lăsat în genunchi, ea a ridicat piciorul, i-am dat chilotul la o parte şi am lins-o. A urlat. Mi-a spus că sunt nebun, bla bla.

Gata, acuma plec. Pot să te sun când simt nevoia? Poţi să mă suni oricând. O să-mi răspunzi? Sigur, întotdeauna când aud telefonul, răspund. Cu excepţia cazurilor în care nu-l aud, nu vreau să-l aud, nu vreau să răspund sau pur şi simplu mă cac. Eşti rece, eşti cinic. Nu-mi plac despărţirile, Mioara. Dar e prima noastră despărţire, Nic. Corect, aici nu aveam o replică. Apoi am tăcut amândoi. Se uita la mine. Avea lacrimi în ochi. Să-mi bag pula, aveam şi eu. Vreau să te ling în pizda, i-am spus. M-a trântit, s-a urcat pe faţa, şi mi-a făcut-o una cu vaginul. Avea ficat frumos, i-am spus mai târziu că are bila uşor septica. Plângea de-a dreptul. Plângeam şi eu. Pula mea, îmi venea să rad ca plâng, dacă mă înţelegi Rita. Pe tine nu te-am lins şi probabil n-ai să înţelegi niciodată ce înseamnă să plângi după o muie şi să te taie rasul ca plângi.

S-a ridicat. Şi-a aranjat rochia, a spus „seara buna Nic”, şi-a ieşit. Mă uitam pe fereastra cum se îndepărtează. A întors capul şi m-a văzut. S-a oprit. Şi-a îndepărtat un pic picioarele. M-am apropiat de geam, am scos limba şi am început să-l ling. Se uita la mine şi tremura. Undeva în dreapta doamna Mogoş şi Jimmy îşi făceau plimbarea printre firele subţiri de polen ale primăverii. M-au văzut şi s-au oprit. Dumnezeule, Jimmy, domnul Nic a înnebunit.

Jimmy s-a uitat la mine şi a lătrat vesel, „eşti nebun”.

* * *

Deja mi-era dor de ea.

Mă aşteptam să iasă dintr-un colţ al camerei, din baie sau din bucătărie, să mi se urce pe fără şi s-o ling pana la tremur. După care să-mi spună că sunt nebun. Dar mi-era un dor din ăla, fără finalitate. Dacă ar fi apărut în faţa uşii, nu i-aş fi deschis – bai, deci toate au o limita. Sau măcar o pauză.

Chestia e că-mi ocupase 5 zile iar acum, dintr-odată, nu mai eram cu nimeni. Bai deci e trist să fii singur. Şi e şi mai trist să ai contribuţii pe tema asta. De la câte o femeie despre care ai crezut că e un pic mai mult decât atât. Mă învârteam prin casă, cam fără rost, am intrat pe blog, am citit ce-au comentat una sau alta, am răsfoit blogurile câtorva femei nefutute sau futute insuficient încât să le rămână în gât, cât să le anestezieze centrii nervoşi care le pun în mişcare degeţelele pe taste. Nimic nou – femeile se fut, apoi sunt triste fie pentru că au făcut-o, fie că nu au făcut-o cu cine trebuie, fie că au făcut-o cu cine trebuie dar, pizda mă-sii, au obligaţii, sau aparţin altcuiva, fie că se mai fut şi cu altele, fie că nu se fut cu nimeni deci nici cu ele, fie ca el e doar unul dintre cei cu care se fut şi le stresează că nu are puterea sa le convingă să fie doar ale lui şi, aşadar, se sacrifica futându-se cu cine apuca, prin weekend-uri romantice, prin hoteluri sau prin garsoniere închiriate.

Am ieşit afară. M-am dus la tanti Clementina. Am întrebat-o, bre de ce e viaţa asta aşa de căcat? În cazul tău de la consumul insuficient de Coca Cola. Nu mai băusem de 2 zile. În cazul meu de la consumul insuficient de coniac. Dar ai venit s-o

rezolvam, nu-i aşa? Mi-a pus în faţă o sticlă de doi litri de Cola, iar ea şi-a luat o sticlă de coniac Murfatlar. Ziceai că faci cinste? ziceam ca viaţa asta e de căcat dar face parte din context, i-am zis. A ras. Eşti băiat bun, dar nu prea ai noroc. Zici? Zic că ţi-ar trebui o femeie. Iar eu zic ca nu prea ştii ce zici, am zis. Ba da. Ba nu. Tocmai a plecat una care stat 5 zile cu pizdă-n botul meu. Pai şi? N-o înţelegeam. Bai, Nic, ţie îţi trebuie o femeie după care să mori. Bre, am avut din astea. Ba n-ai avut. Adică ştii mai bine decât mine ce femei am iubit? Ştiu. Păi cum vine asta. A dus sticla la gura a tras un sorb de vreo 200 de miligrame, a tras aer în piept şi s-a băşit. Iartă-mă. Nicio problemă. Deci, a continuat, femeia după care mori, îţi intra în casa şi nu mai iese de acolo, înţelegi? Nu. Bai, femeia după care mori, e dama care atunci când plânge fugi în Siria, iei nişte pânza de Damasc şi i-o aduci ca să se şteargă, e aia care îţi baga ţaţa în gura şi tu începi să gângureşti, e aia care te şterge pe frunte înainte să asuzi mă, e aia pe lângă care toate curvele alea care-ţi intra ţie în casă – ca le văd, ce nu le văd? – se fac mici şi verzi ca nişte broaşte, e aia care te castrează pentru altele şi te ţine bărbat doar pentru ea, bai e aia care îţi face copii şi te aşază pe roate.

Mă gândeam. Angel. Şi totuşi, ceva nu avea… nu, pentru ea nu aş fi fugit în Siria şi nu m-aş fi simţit niciodată copil, de ea trebuia să am grija. Ea nu ştia să aibă grija… pula mea. Mă gândeam. Catalina. Pentru Catalina m-aş fi dus în Siria, m-aş fi îmbogăţit şi aş fi luat-o acolo s-o fac prinţesa arabă, chit ca ăştia nu au rangul ăsta. Dar Catalina nu ar fi putut să fie mama copiilor mei. În plus, pe lângă ea puteam fute zeci fără jena. Mă gândeam. Gratzi. Nu, cred că dacă eram cu ea, m-aş fi simţit impotent lângă orice altă femeie. Cred că i-aş fi făcut şi un copil. Dar să mă şteargă asta pe frunte… sau să mă pună pe roate…

Tanti Clementina, am zis, aşa femeie nu exista. S-a uitat la mine, a mai tras un gât şi-o bashina. Da ce mă Nic, am zis eu că exista?

* * *

Bai, printre sute de catarge, curve sau femei cu blog, s-a strecurat moartea unui băiat.

Bai pizdelor, mi-am pus tricoul cu: „Dormi degeaba. Visul e la mine” şi m-am dus să plâng, pentru că sunt unii pentru care îţi bagi degetul în gât şi-ţi extragi coardele vocale pentru simplul motiv ca simţi că nu le mai meriţi.

Pe el îl cheamă George şi într-o zi, Rita am să te duc la mormânt, o să-ţi desenez cu batzul pe muşuroiul de deasupra cărnii lui ce înseamnă a fi sau nu corect în viaţa asta mai scurta decât un orgasm, o să-ţi trag un capac, după care o să te fut aşa de tare încât ţipătul tău o să ajungă pana la el şi-o să-i spun: „uite, Georgica, asta e darul meu pentru tine; ia sunetul asteia şi suflă-l un pic cu aurul nemuririi în care te-ai băgat aşa cum te băgai tu întotdeauna în necazuri – cu detaşare, la mişto – şi trimite-i-l înapoi, înnobileaz-o, ingenucheaz-o pentru mine, fă-o femeia mea, pentru că am ajuns să cred că poţi face minuni cu puterea mea de seducţie, pentru că am ajuns să cred că în noaptea aia în care am auzit că ţi-ai băgat pula magistral şi definitiv, eu am devenit bărbat”. Şi-o să-mi fi recunoscătoare pentru că ai fost aleasa, o să mi te urci pe umărul drept drept înger păzitor, pentru că eu o să mai stau un pic aici ca să-i livrez lui Georgica informaţii. Prin tine.

Bai, deci alinierea futu-vă-n gură de babardoace. Baticul negru în cap, ruj roşu roşu pe buze, trageţi-vă tanga aia albi şi curaţi, spălaţi-vă la pizda şi întăriţi-vă sfârcurile, pentru ca azi avem program, azi mergem la George. Ia, labele întinse şi luaţi de-aici pastila ca tare i-a plăcut lui viaţă restrânsă la produs sintetic, ca tare i-a plăcut să lase în spate şi mai ales în faţa dare ale trecerii lui dinspre nicăieri spre niciunde. Acum puneţi-vă în bolul ăsta cât va lasă inima: cate un minut, cate o oră, o săptămână din vieţile voastre de căcat, să i le duc, să i le răstorn pe cruce cât să se coloreze în roz, cât să se transforme într-o lacrima mincinoasa, pentru ca minciuni livram pe aici prietene, aşa cum ne ştii, consecvenţi. Şi râdeţi mă, râdeţi, pentru ca lui îi e bine, nu vouă.

Bai, George as face cu tine un featuring, acolo sus, i-aş anima un pic pe aia care acum îţi fac primirea, te spala pe picioare şi îţi aduc osanale pentru ca, în sfârşit, a venit unul care să fi mântuiască şi pe ei cu poezia – ştii? la ei nu a coborât nimeni niciodată, nici prima oară nici a doua oară, nu le-a arătat nimeni drumul. Fii şmecher, da Georgica? Arată-le tu cum se

schimba Raiul numai dintr-un vers, bagă-i la cenaclu şi scandalizează-i în pizda mă-mii lor de sfinţi pentru care se taie anual o pădure numai ca să se producă hârtia pe care să le bashim memoria. Arată-le la tabla produsele moderne ale civilizaţiei carnale, de care se feresc ca de dracul: desenează-le muia, pune-le-n guritza albitura, cântă-le song-ul vesel al sodomiei şi, în general, creează condiţiile propice, ca venim şi noi, fraţicii tai, ne ştii că nu suntem mulţi, suntem doar toţi.

Georgica, am un tricou pentru tine, o să-l port de câte ori o să-mi aduc aminte de tine şi de zilele în care ai luat bagheta aia magica cu care de regula te scărpinai între buci (pentru că îţi permiteai, Georgica, pentru că îţi permiteai) şi cu care m-ai amăgit că aş putea fi poet, aşa ca tine, sau pe-acolo, pe aproape. Pe tricou scria: „Dimineaţă s-a ridicat de la masa şi m-a sărutat. Mi-a lăsat un răvaş pe nota de plată – era achitata încă dinainte, dintr-o altă viaţa”.

Uite, Georgica, din puşcării evadează tot mai mulţi gardieni.

* * *

Bai, ştii ce vreau eu acum? Simplu, some action.

Vreau să mi se scurgă adrenalina prin sânge precum sudoarea pe spate când ţi-o trag iubita mea (virtual, pentru ca iubita mea nu-mi da niciodată pizda, ci doar idei despre ce ascunde ea între picioare, pentru ca iubita mea mă sărută pe năsuc, îmi strânge palma în palma ei, pentru ca iubita mea nu mă lasă s-o mângâi pentru că îi deranjez fixativul şi pentru ca – cireaşă de pe tort – se cara acasă cu promisiunile înfipte în cur precum picioarele ei lungi şi frumoase la care visez ca şi cum as visa că mor şi mi-e bine), sau pe palme când mă gândesc la tine şi-o frec cu ochii fixaţi pe meclă din poza pe care am înfipt-o în draperie şi care sta uşor strâmbă, atât cât să îmi aducă aminte cum îţi spuneam cândva ratzusca şi când macaiam ca un tâmpit sperând să te distrez.

Simt nevoia sa ies afara pentru simplul motiv că mă sufoc. Bai, deci mă sufoc din nou – cantitatea de aer care intra în mine e infinit mai mică decât aia care iese. Bai, mi-am concediat

plămânii, i-am trimis în şomaj, să vadă şi ei ce înseamnă să te mulţumeşti cu puţin, să fii frustrat şi, în general, să nu ai niciun rost în nicio combinaţie sau context, să te simţi marginalizat sau, cum ar zice orice tanti pe blog, părăsit. Şi simt asta nu pentru că-mi lipseşti fizic ci pentru că-mi prisoseşti virtual, pentru că am ajuns să am senzaţia că te trag de nas atunci când ţin în mâna ibricul de cafea, pentru ca smulg pătura de pe mine ca şi cum as smulge cămaşa ta alba office şi as înlocui-o cu atingerea palmelor şi cu smocul gros de par de pe piept pe care l-ai cunoscut razant într-un singur şi foarte scurt moment de rătăcire, pentru că am ajuns să-mi depun mâinile pe umeri şi să am erecţii de la propriile atingeri, care seamănă izbitor cu ceea ce cred că ar fi atingerile tale dacă ai ajunge vreodată să mi le oferi, pentru că am ajuns să inspir şi să expir parfumul tău din orice obiect sau fiinţă care reacţionează chimic cu mediul şi cu mine. Bai, deci scriu frumos pentru că tu eşti frumoasă, mă gândesc frumos la tine pentru că m-ai făcut fericit fără să comiţi un gest măcar n pula mea, fără să ridici un deget, şi o să te uit frumos pentru ca… pentru că e irelevant să te uit urat dacă nu cumva chiar egal.

Bai, am nevoie de o baie de mulţime, am nevoie să alerg pe o stradă aglomerata, să fie mulţi, să fie grămadă, compacţi, insensibili şi cinici, aşa cum sunt femeile care iubesc şi se sperie ca iubesc drept pentru care îţi dau papucii şi te ignora finutz chit ca n-or să te uite niciodată (asta ca să ţină de cald în cazul în care eşti vreun naiv… şi eşti, ce bărbat îndrăgostit nu e), să mă întind în faţa lor, să mă doboare şi să mă calce în picioare, să mă calce pe muie, pe coiae şi pe burtă, să fac groh şi asta să-mi facă plăcere, să-mi înfigă tocuri în orbite, să-mi spargă globii şi să mă scutească de stresul unei funcţii inutile atâta vreme cât femeia pe care o iubesc s-a uşchit din areal şi nu mai am cu ce să-mi hrănesc simţul olfactiv. Bai, deci, abuzaţi-mă, pentru ca o merit, practicaţi incizii pe tot ce vi se pare parte moale, dese dese ca la scrumbia pregătită pentru grătar, pentru că am nevoie de aer, am nevoie de uraganul Katrina, pentru că nu-mi ajunge ce intra, planeta asta nu produce suficient oxigen ca să mă satisfacă pe mine, aşa cum specia asta nu produce suficiente femei din care să aleg o alta, una care să te înlocuiască… deocamdată. Bai, urcaţi-vă în pe mine şi daţi din picioare, ţopaitzi mă Ciuleandra, băgaţi un „Calusari”, un flash dance ceva. Bai, unde pula mea plecaţi, bai staţi un pic, bai sunt al

vostru, entirely, bai aveţi carne, fresh meet, aveţi curul în care să vă băgaţi pula, bai ocazie de ocazie.

Am să beau nişte Cola, baby. O să-mi umplu burta cu acid în cinstea ta. După care o să mă piş.

* * *

Bai, deci nicăieri nu-i mai bine ca acasă la altcineva.

Azi-noapte după ce m-am întors de pe bloc, m-am uitat în oglinda şi mi-am spus" ba boule, n-ai moaca de sinucigaş, m-am dus în dormitor, mi-am pus tricoul cu: „There s-a sign on the wall but she wants to be sure/ Cauze you know sometimes words have two meanings" şi am ieşit. Ploua. M-am dus la Monica. Ţinta. Era acasă. Hei, Nic, ce e cu tine aici? Mi-e frică sa dorm singur, i-am spus. Intra. Am intrat. Dacă te deranjez pot să mă car. S-a uitat la mine – eşti cam plouat. Pula mea, doar vin de afară. Nic, Nic… ţi-e foame? Bai, mi-ar cam fi. Am nişte chipsuri, vrei? Asta îmi dai, asta mănânc. Mi-a adus chipsuri. Cola ai? Am. Mi-a adus Cola. Am băut. Sărut mana, i-am zis.

Stăteam pe fotoliu şi mă uitam la ea. Stătea pe canapea şi se uita la mine. Zâmbea. De ce zâmbeşti? Nu ştiu, mă simţeam singura, ai apărut aşa, de parcă mi-a ascultat cineva gândurile. O, mişto, i-am zis. Iar ne uitam unul la altul. Parcă erai mai curajos cândva. Da, eram. Şi acum? Acum sunt un leoarcă – da-mi un halat, nu vezi ca tremur. A sărit, bai iartă-mă, unde mi-a fost capul. Mi-a adus un halat. Pune-l pe tine. M-am dezbrăcat în faţa ei. Aveam pula mica mică. E mica, a observat. N-am comentat. Am îmbrăcat halatul. Mi-a adus un coniac, l-am băut. Vrei să ne futem? Am spus amândoi la unison. Da, am zis pe rând. Mai întâi ea, pentru că e femeie. S-a întins, şi-a îndepărtat picioarele şi ne-am futut. Ca mama şi ca tata. Mă uitam în ochii ei şi dădeam din cur. Se uita în ochii mei şi răspundea cu contre. SUAVE. Îi sugeam sfârcurile. Îmi baga un deget în cur. O tinam de buci, ea mă zgâria pe spate. O lingeam în ureche, ea zicea „oh”. O Scoteam afara ea o baga înapoi. A vrut pe la spate şi-am întors-o. Mă uitam la ceafa ei – niţel cam groasa. Am strâns-o de sani iar ea a strâns din cur. Am masat-o pe umeri. Apoi a vrut dintr-o parte. Faţă în faţă. Apoi a vrut să-i spun c-o vreau. I-am spus c-o vreau. Mai spune ceva, mi-a cerut. Mai devreme am vrut să mă sinucid. S-a oprit un pic apoi m-a contrat şi mai tare.

Faci mişto de mine. Nu, mai degrabă fac mişto de mine. Dacă vrei şi-ţi face bine, o chem pe Gratzi. Dă-o-n pula mea, mi-e bine cu tine. I-a plăcut atât de mult asta încât s-a terminat. A strigat prelung, aducea a saxofon sopran. Bai eşti nebuna. Vrei să mă opresc? Nu, vreau să termini şi tu, continua. Am continuat. Am ţinut-o strâns în braţe când am ejaculat. Apoi am stat aşa înlănţuiţi multă vreme.

Mă simt de parcă mă iubeşti, mi-a spus. L-aş iubi şi pe dracul acum. Mi-a dus degetul la gura şi mi-a spus, hush hush…

* * *

Am mai rămas la ea o vreme.

Stăteam amândoi întinşi în pat. Eu ţineam mana pe un san ea se juca neglijent cu unul dintre coaie. Ne gândeam fiecare la ale noastre, adică eu nu mă gândeam la nimic, iar ea probabil la fel. Mirosea frumos – chiar şi după ea mirosea frumos. Ce căutăm eu aici… Maine e duminica, pot să rămân la tine? A pus mâna pe telefon. Alo, Razvi… ce faci scumpi? Mai, a intervenit

ceva, nu ne putem vedea mâine… hai nu face botic. Nu, nici măcar cinci minute. Hai, că eşti băiat bun, te iubesc ca o nebună, să ştii. Bine, scump, te sun eu luni, da? Ok, luam prânzul împreună… vorbim, pa. Rămâi la mine. Am luat-o în braţe. Şi am ţinut-o aşa. Nu mi-a spus dar nici pe ea n-o strângea prea des cineva în braţe… adică aşa, cât să se simtă mica şi protejata, aşa cât să se piardă, aşa cât să redevină fetiţă care o fi fost vreodată, aşa şi aşa…

Răzvan e băiat bun să ştii. Dar? End of story. Nu, spune-mi. Gelos? Nu frumoaso, mă interesează cine-şi mai baga pula în doamna, atât. Bai, vulgar o să mori. Bai, şi-or să mă plângă toate, îţi dai seama? Am senzaţia că abia o să se găsească una care să-şi amintească de tine. Am tăcut. Iar ei nu i-a plăcut. Răzvan… cum să-ţi spun, e un bărbat slab. El nu are îndoieli, nu e nebun, e dedicat, nu-i plac femeile şi crede tot ce îi spun. Cred că o să-l iau de soţ. A dracului partida, am spus şi am ras. Nic, eu am nevoie să fiu singura chiar şi când am pe cineva pe lângă mine, pricepi? Pricep, sunt cam la fel. Trebuie să fiu libera, trebuie să am loc să respir, vreau să fac cariera, vreau să ajung sus. Şi la ce-ţi trebuie un bărbat? Pisici… e o lume ipocrita, i-ai

cunoscut oarecum atunci, la club. Trebuie să ai pereche, trebuie să fii cuplata, să ai aerul unei femei sigure, iar o femeie sigura nu e în niciun caz o femeie singura. Orice femeie top manager e mama, e sotie, e model. Că are cel puţin doi, trei amanţi foarte bine plasaţi în sistem şi care o susţin sus, e mai puţin relevant. Şi tu vrei să fii o femeie top manager. Da, altfel mor. Mi-am organizat toată viaţa ca să ajung cineva. Şi o să ajung. Pai în cazul ăsta eu îţi mănânc timpul, honey, cu mine nu câştigi mare lucru. Bai Nic, mi-a spus şi s-a uitat lung în ochii mei. Tu eşti un ins special. Zău fata? Fără job, fără ambiţii, viaţa promiscua, pula mea, îţi trebuie efort să găseşti unul ca mine. Vorbeşti prostii, eu te cunosc. Tu eşti ceea ce eu n-o să fiu niciodată deşi, e ascunsa undeva în mine. Eşti liber. Pe tine nu te doboară nimic pentru că nu ai ce pierde. Aşa ţi-aş da o muie, i-am spus.

Iar ea mi-a supt-o îndelung, în timp ce corporaţiile cântau osanaua venirii pe lume a unui nou top manager femeie.

* * *

Şi s-a făcut duminica dimineaţa.

La un moment dat am deschis ochii. Monica era deasupra mea şi se uita la mine. Te-am futut destul, mi-ajunge, i-am spus somnoros. Îmi ajunge şi mie, doar mă uitam la tine. Bine, uită-te. S-a ridicat din pat – era goală. Nu mă deranja. Avea sânii tari uşor îndepărtaţi spre exterior, curul ferm, uşor plinuţă. Bai, era o femeie tânără şi era a mea. S-a întors cu micul dejun. Cafea şi pâine cu miere. Merge aşa ceva? Merge. Am o idee, mi-a spus. Îmi tot zâmbea. Eu nu. Răule. Ok, spune ce idee ai. Hai să ne închipuim că suntem soţ şi sotie. Toată ziua? Toată ziua. Ar fi simplu dacă aş şti ce să fac. Nu ştiu nici eu, dar inventam, vrei scump? Căpătase un nou tic de vorbire, spunea tot timpul „scump”. N-aveam chef să mă întorc acasă, n-aveam chef să ascult aceeaşi muzica, n-aveam chef să se mă tot uit pe fereastra în speranţa că se va deschide într-o zi singura şi un sorb uriaş mă va scoate de acolo şi mă va arunca în altă parte, undeva în Univers, departe, cât mai departe, în mijlocul unei civilizaţii de femei cu pizda în loc de pizda, cu pizda în loc de cur, cu pizda în loc de gura, cu pizda în loc palme şi cu o limbă compusa din două cuvinte: te iubesc.

Tu o să-mi spui, Mon iar eu o să-ţi spun scump, vrei? Da Mon. Bine atunci. Scump, gata cu leneveala, hai sus că avem treaba. Dar e duminica, draga vreau să mai lenevim în pat, am protestat slab. Uite ce zi frumoasa e afară, mai bine ieşim. I-am făcut semn să se apropie. S-a apropiat. I-am sărutat buricul. Ce m-aş face eu fără tine, draga mea. Scump, linguşitorule, ce nu faci tu pentru încă zece minute de lenevie. Ok, încă 10 minute, dar nicio secunda în plus. M-am întors într-o parte şi m-am uitat la ea cum se îmbracă. Şi-mi spuneam ca Picasso, sau Matisse, sau Myro sau Dalí sau oricare alt mare pictor universal, n-ar fi ajuns acolo sus, dacă nu a fi admirat măcar o dată o sotie îmbrăcându-se. Gesturile sigure, calde, senzuale, chiloţii traşi aparent indiferent, ciorapii rulaţi pe picior cu încetinitorul, odată cu gândurile, cămaşa încheiată peste sânii rebeli luptându-se să mai rămână o secunda, afară, la aerul încins al privirilor lui, mâinile trecute ferm prin par şi revărsarea pletelor peste umeri, ultimul nasture al fustei, ultimul fermoar. A privi o femeie cum se dezbracă e ca şi cum ai practica un sport, a privi-o cum se îmbracă e ca şi cum ai admira o opera de artă. Cum reuşiţi, am întrebat-o? Nu ştiu, reuşim pur şi simplu. M-am ridicat, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o.

Bai, deci am ieşit să ne plimbam. Mergem în parc? Mergem Mon, azi mă simt bine. Am mers pe jos. Conversam nimicuri. Despre ce-o să facem a doua zi. Despre ce mai e nou, despre ce mai e vechi, despre copii, despre job, despre amintirile comune, despre Angel (ah, aventura aceea veche a ta cu fetiţza naiva…), despre lucruri banale, despre lucruri pe care aveam să le facem împreună, despre noi doi. Ne-am aşezat pe o bancă. Am luat-o de după umeri, m-am uitat la ea şi i-am zâmbit. Uite, nu ţi-aş da o muie nici dacă m-ai ruga în genunchi. S-a încruntat. De ce? Cum să-i dai muie propriei tale sotii? A ras. Şi dacă ea vrea totuşi? Din câte povestesc unii, nu prea vrea. Nu se poate. Ei, nu se poate. Am cunoscut o coardă… adică, înainte, cu mult înainte să ne căsătorim noi doi. Bine că ai adăugat asta. Aşa, coarda asta era măritată. Bai, înainte de a se lua cu ăla al ei, se lingeau pe sexe mi rău decât câinii vagabonzi. Îmi povestea ca stătea ore cu gura pe el, murea să-l sugă. Iar ăla o lingea ca un apucat. Bai, deci după ce s-au luat s-a dus dracului totul. Futaiuri tot mai rare, iar când au apărut copiii mai deloc. Îmi povestea că se uita la el şi nu înţelegea cum putuse să sugă pula boului ăla blazat, care venea acasă târziu şi care se culca

întotdeauna cu curul la ea.

Crezi că se va întâmpla şi cu noi asta, scump? Cred că lucrurile vin şi pleacă. Iar pleacă numai pentru a face loc altora care vin ca mai apoi să plece, înlocuite de altele. Bashini din astea. E trist, a o oftat ea suav. Am strâns-o mai tare în braţe – noi suntem altfel Mon.

Momentul de tandreţe mă mişcă. Bai, să mor eu, era bine însurat. Era bine cu Monica. Mă gândeam s-o cer de sotie, dar pe bune. Iar dacă nu mergea divorţăm. Poate îmi luam un job, poate mă apucam de ceva, poate ca ajungeam la concluzia că merită să fac ceva pentru ea. Îi miroseam creştetul şi lăsasem un smoc de par să-mi intre în gură. Sugeam discret din el. Moment în care a tresărit brusc. S-a indeprtat brusc şi, instinctiv, a început să-şi aranjeze bluza. Buna Monica, am auzit o voce din dreapta. M-am uitat. Buna Răzvan, iubitule.

Ups.

* * *

Bai, deci era ăla pe care-l trimisese la plimbare la telefon, iubitul ei.

M-am uitat la el: era înalt, slăbănog, purta ochelari mustaţa. Meclă de IT-st. Privire de bleg romantic. M-am uitat la Monica. Se ridicase în picioare şi încercă să-şi învingă surpriza. Cine-i asta, am întrebat-o? El e Răzvan, mi-a spus, iubitul meu. Bai, deci mi s-a pus pata. M-am ridicat şi eu şi am început să gesticulez. Adică mă înşeli? Stai un pic ca nu înţeleg, a protestat. Auzi mă pulică, i-am spus lui Răzvan, ştii cine e doamna? Asta tăcea şi nu ştia ce să zică. Îşi freca mâinile. Da, adică nu, adică e Monica, e iubita mea. Wrong! Doamna e sotia mea. E nevastă-mea mă… Se uita la Monica. Tu nu mi-ai spus ca… Răzvan, e o neînţelegere la mijloc, lasă-mă să-ţi explic. Ce să-i explici draga, m-am băgat… Adică tot lui îi explici? M-ai dezamăgit, să ştii ca bag divorţ. Taci din gura! Bai Rita, deci a ţipat la mine şi bai, deci am tăcut. Era nervoasă. Răzvan, ascultă-mă, nu e nimic adevărat.

Răzvan s-a lăsat moale pe banca, a scos din geanta un

sandviş şi a început să-l mănânce. Bai, deci n-avea nicio treabă. Ne-am aşezat şi noi. Eşti sau nu măritată cu domnul ăsta, a întrebat la un moment dat cu gura plină. Ea a zis, categoric nu. Eu am spus, categoric minte. Pe cine să cred, s-a aparat ochelaristul. Pe mine, am spus amândoi în cor. A scos şi o sticlă de apa, a băut. Vreţi şi voi apa? L-am refuzat. Deci, mă lămureşte şi pe mine cineva? Părea ca prinsese puteri. Bai, frate, uite care e treaba. Monica e sotia mea. De când? De azi dimineaţă. Cum aşa? Pai simplu, ne-am futut toată noaptea, ne-am plăcut şi dimineaţă, la cafea, mi-a zis, vrei să fiu sotia ta? Uită-te şi tu, se refuza aşa ceva? Şi i-am zis, da. Iar acum am ieşit la plimbare şi ce aflu, că are cordac. Sunt furios, sunt al dracului de furios. Dar eu, m-a îngânat slab Răzvan.

Răzvan, e şi nu e cum spune Nic. Nic îl cheamă? Da, Nic, şi nu mă mai întrerupe. Uite despre ce este vorba. Cândva omul ăsta mi-a făcut un bine. Eram într-un rahat imens cu banca, a intervenit, m-a ajutat şi de atunci îi sunt recunoscătoare. Din când în când. Bai, mintea coarda atât de bine încât începusem să o cred şi eu. Nu e nimic profund, e doar un mod de a-i mulţumi. De câte ori v-aţi văzut, a fost curios. Cred că e a doua oară, nici

nu mai ştiu. Nic locuieşte de mulţi ani la Barcelona şi vine foarte rar pe aici, unde are o mătuşă. Aseară m-a sunat şi n-am putut să-l refuz pe binefăcătorul meu. E un individ profund neserios, dar nu pot să uit ce a făcut pentru mine. Te rog să mă înţelegi, Răzvan, sunt lucruri care trebuie făcute. Şi el de ce spune că sunteţi căsătoriţi? Nu suntem, doar se joacă, ţi-am spus că e neserios. Dacă era adevărat şi dacă era furios, eram de multă vreme bucatzele în lacul ăla din faţă.

A mai băut o gura de apă. Apoi a pus sticlutza înapoi în geanta. Nu ştiu ce să spun, Monica, mă simt rănit. Eu te iubesc mult de tot, nu trebuia să-mi faci asta. Răzvan, scump… te rog mult, înţelege, nu înseamnă nimic asta pentru mine. E doar o întâmplare, Ştiu, e neplăcut, dar suntem maturi, o să trecem amândoi peste asta, te rog nu face pasul înapoi. Răzvan, m-am băgat şi eu, te iubeşte mă, mi-a spus mie, aseară când o futeam în cur. Iar construcţia dintre ei doi se ducea din nou la vale. Nic, du-te dracului! De ce Mon, ce-am zis? Ai uitat când îmi strigai: „Razvi, Razvi, adânc, adânc!”. Eşti idiot. Scump, minte, nu e nimic adevărat din ce spune. Bine, dar acum 1 minut mi-ai spus că nu ai putut să-l refuzi, iar acum spui ca minte. Nu m-a… în

fund… ce mă enervezi! Am făcut-o normal, dezinteresat, o singură dată, Nici măcar nu are o erecţie ca lumea, mai mult m-a chinuit. Nu ştiu dacă a durat 3 minute toată povestea. Şi acum am ieşit, să mai vorbim un pic pentru ca deseară pleacă, mâine dimineaţă are avion. Bai ce poveste, mor de ciuda, a mai sus ea şi a început să plângă. La oha, o cunoşteam prea bine. Uite, vrei să răspunzi binelui cu bine şi cu ce te algi?

Răzvan s-a ridicat în picioare şi a spus atât, mă duc acasă. Vorbim mâine. Şi s-a dus acasă.

* * *

Ne uitam amândoi cum se îndepărtează.

Mergea agale, cu geanta pe umăr. S-a uitat o dată peste umăr, sau de două ori… După care a dispărut. Vezi ce bou eşti? spumega de furie. De ce Mon? Te rog nu-mi mai spune Mon. Dar cum să-ţi spun, Mon? Eşti cinic, eşti dement, îmi strici frumuseţe de aranjament. Cu cinema, cu ăla? Tu l-ai văzut cum arata? Dacă îi apari brusc în faţă, crapă. Chiar, v-aţi futut? Nu e

treaba ta. Zi mă. Nu, urma zilele astea. Vezi, n-ai pierdut nimic. Aşa cum îl vezi conduce o firmă de software de câteva milioane de euro anual. Şi? Şi ţi-am spus că vreau să ajung sus, ce mă enervezi… Cu Razvi? Da, cu Razvi, e un partener loial. M-am aşezat pe banca. S-a aşezat şi ea. Vino lângă mine, i-am spus. Nu vin, eşti rău, eşti foarte rău. Vino, şi nu te mai smiorcăi atâta că nu eşti genul. Lasă-mă în pace. Haide vino, ştiu că vrei asta. S-a apropiat. Mi-am băgat capul între sânii ei şi am lins-o. N-a opus nicio rezistenta. Două babe de pe banca din fata se holbau la noi. Te simţi bine să mă umileşti? Nu, mă simt bine să-ţi sug sfârcurile. De ce eşti aşa? Pentru ca ratezi esenţialul. Şi care ar fi acela? Esenţialul e ca aseară erai foarte calda, mă simţeam mişto cu tine, iar nebunia de dimineaţă cu căsătoria mă făcuse uman. Înţelegi Mon, uman. A trebuit să apară prostul ca să-mi strice ziua… bai, azi erai sotia mea şi luasem în serios joaca asta, tu ştii? De unde voiai să ştiu că o să apară mortul aici, în parc? Trebuia să ştii…

Stătea lângă mine şi îşi umbla în poşetă. Caută ceva ce nu se găsea. Mă enervezi, i-am spus, opreşte-te. Nu pot, am draci. Şi ce-o să facem acum? Nu ştiu, cred că o să merg acasă şi-o să

văd cum îl îmbunez pe Răzvan. Nu, n-ai să faci asta. Asta-i bună. Da, pana deseară eşti sotia mea şi să mor io dacă renunţ. Nic, s-a stricat, nu mai am niciun chef. Nici eu nu mai am chef, dar promisiunea e promisiune, eşti nevastă-mea şi te comporţi ca atare. Şi punct. O chem pe Gratzi dacă vrei, ştiu că eşti în limba după ea. Nu, eu te vreau pe tine. În mod normal ar trebui să mă ridic şi să te las aici, aşa, pur şi simplu. Dacă o faci am să strig în gura mare după tine „curvo! m-ai înşelat!" Pentru o doamnă director ar pica uşor neplăcut. A cedat

Am ajuns acasă la ea. Ne-am făcut lejeri. S-a dezbrăcat, apoi şi-a pus un tricou, s-a aşezat pe canapea şi a început să răsfoiască o revistă glossy. Vreau, i-am spus. Nu pot, sunt pe ciclu. Ba nu eşti. Acum sunt, nevestele au şi ele ciclu. Aha… Vreau să mi-o sugi, nevasta. Iartă-mă, am un herpes. Măcar între ţaţe. Mă dor, ţi-am mai spus, sunt pe ciclu. Freaca-mi-o. Nu mă pricep, o să te doară. Eşti o sotie rea. Bine că eşti tu bun. M-am apropiat de ea, mi-am scos pula în faţa ei şi am început s-o frec. M-a privit dezgustata, apoi s-a întors la revista. I-am ridicat tricoul ca să-i văd sânii. N-a schiţat niciun gest. Sperma i-a sărit pe obraji iar de acolo s-a scurs pe revista, la pagina cu

Ion Tiriac împuşcând un porc. N-a schiţat niciun gest. Am scos de pe mine tricoul cu: „you are the dancing queen” şi am şters-o. M-am întors pe fotoliu şi am privit-o pana am adormit.

Apoi m-am trezit. Era deja noapte. Ea dormea în pat. M-am şters la ochi, m-am îmbrăcat, am băut un pahar cu Cola şi m-am îndreptat spre ieşire. M-am întors, m-am apropiat de ea, m-am aplecat, am sărutat-o şi i-am şoptit, iartă-mă. Am ieşit fără să trântesc uşa.

* * *

Bai, deci mergeam spre casă.

În aşa fel încât mă străduiam să nu ajung. Era noaptea, habar nu am ce ora. Rafturile erau luminate frumos, gangurile erau întunecate urat, oraşul dormea cred. M-am oprit la clubul „CREAŢA”. E un club nou pentru că n-am mai auzit de el. Am intrat. Erau doar două mese ocupate cu gagici. Se uitau toate la mine. M-am aşezat şi eu la o masă, a apărut un putzoi. Ce doreşte domnul? Adu-mi o cafea, o cola, un pepsi şi-un ness. Pe

care o doriţi prima. Adu-le toate odată. S-a îndepărtat. M-am uitat pe fereastră. Noaptea e un interval orar ciudat. Toate lucrurile arată altfel. Blocurile devin nişte monştri tăcuţi, maşinile gângănii rapace, luminile par nişte ochi speriaţi, iar oamenii… oamenii n-ar trebui să circule liber. Noaptea nu e pentru ei. Apoi m-am uitat la fete. Câteva erau blonde, altele brunete, altele fără o culoare definita. În penumbra păreau nişte fantome proband fără succes hălci de carne cu care să-şi acopere inconsistenta. Vorbeau şoptit şi sorbeau din pahare cu cocktail.

Comanda dumneavoastră… să mor io, cred că aţipisem. Sigur, da, lasă-le aici… a pus mai întâi cafeaua, apoi cola, apoi pepsi şi la urma ness-ul. Beam din fiecare cate o înghiţitură şi mă gândeam ce-ar fi dacă aş consuma doza asta zilnic. Ai să spui că e instinct de conservare. E doar curiozitate. Am început să fiu curios cum e să mori, să ajungi la ultimele minute, acolo, când ştii că nu mai ai nici la dreapta nici la stânga nici în spate nici în faţă… când pereţii se strâng, când volumul se îngustează, când lumina se stinge, din astea.

A apărut din nou putzoiul. Şefu', ştiţi, fetele alea sunt noi

în oraş. Sunt una şi una. Aşa, şi? Păi, poate vă lipseşte un cap în burtă. Nu le prea vad, e întuneric. Păi, pot să chem una. Nu, vreau să le văd pe toate. Păi, haideţi la masă. Nu mă deranjez, sunt client. Păi cum să facem şefu'? Uite, eu stau aici, tragi mesele alea din fata la o parte, improvizezi un podium, dai drumul la muzica şi le pui să defileze. Cinema convinge, îşi câştigă banul. Să le întreb, nu ştiu dacă vor. Atunci să moară de foame în colţul ăla, i-am spus superior. S-a dus la ele, au vorbit, una s-a uitat urât, patru s-au uitat neutru, iar celelalte nu s-au uitat deloc.

Bai, deci stăteam crăcit şi fetele se scurgeau pe podiumul improvizat. Ţineau în mâna cate o doza de Cola goala, făceau câţiva paşi, apoi o pirueta, apoi se prezentau. „Eu sunt Gineta, am 24 de ani, sunt blonda, am parul lung, picioare frumoase, sânii mari, 100 de lei scurtu, 300 de lei toată noaptea; dacă eşti curat oral fără prezervativ". Era obosita. „Eu sunt Antonela, arat bine. 100 de lei scurtu, 200 de lei cu anal, doar la tine acasă; accept două finalizări". I se vedea negrul de sub unghii, dar am trecut cu vederea. „Eu sunt Cory, am 28 de ani…" Am întrebat-o cate kilograme are. „Am 82 de kilograme, dar sunt

bine proporţionată”. Am pus-o să facă piruete. A făcut una, a mai făcut una şi încă una… „o să ameţesc”. A ameţit, a ieşit împleticindu-se. „Pe mine mă cheamă Doriana, am 18 ani, sunt studenta la Drept, la particulara; vreau să mă fac avocata. 200 de EUR o noapte; n-ai să regreţi” Asta arata bine. Tu rămâi lângă mine, i-am spus. S-a aşezat lângă mine. „Eu sunt Flori, am 28, restul vezi şi singur”. Era o brunetă superba, vedeam şi singur. Şi părea din alt aluat. Doriana, ridică-te te rog şi lasă locul doamnei, ok? Blonda s-a ridicat uşor îmbufnată. Flori s-a aşezat. Am făcut semn că nu mă mai interesează celelalte. Ce bei? Red bull cu 50 de whisky. I-am cumpărat. Eşti frumoasă, i-am spus. Ştiu. Avea o gura mica, ochi superbi şi zâmbea uşor trist, nu neapărat formal. Mi-a pus mâna la gura înainte să întreb eu ceva – am motivele mele, sper că n-ai de gând să mă plictiseşti cu dovezi de compasiune, mila, prostii din astea. Nu, i-am spus, voiam să te întreb altceva. Ok, întreabă. A luat mana de la gură. Vreau să-mi sugi pula aici, n-am răbdare să te car acasă. S-a uitat în jur. Hai în colţul ăla. Ne-am dus în colţul ăla. Vrei cu prez? Nu. S-a aşezat în genunchi mi-a scos-o şi-a supt-o.

Iar eu m-am îndrăgostit de ea.

* * *

După ce s-a şters la gura s-a ridicat şi m-a privit.

Eşti varza, mi-a spus. Ca şi tine. Te costa 100 de EURO. Am scos banii şi i-am plătit. S-a uitat lung la ei şi s-a frecat cu ei la barba. Cum te cheamă? Nic. Mi-a părut bine Nic. Şi s-a carat la masa, cu celelalte. Abia atunci am observat ca deşi stătea cu ele, nu aparţinea grupului. Am băut din ce mai rămăsese. M-am ridicat şi am plecat. Afară începuse iar să ploua. Bai deci voiam şi eu să fiu fericit. Să rad ca proasta, să nu mai simt cuţitele alea în spate, să nu am tot timpul senzaţia că trebuie să fug, să lenevesc cu gândul ca mai bine nu se poate. Voiam să fiu Catalina – era etalonul meu pentru fericire. Ea părea tot timpul fericita. Bun, mi-am zis, fericire nexam, dar singur acasă în niciun caz. Descopeream ca o aveam pe Flori în minte de când am ieşit. Nu mi se părea, mă îndrăgostisem. Bai, deci boarfa avea o distincţie, avea ceva ce o separa de celelalte. Era acolo fără să facă parte din filmul ăla. Ea nu venea de unde vin celelalte, nu venea dintr-un uter de mama alcoolica sau dintr-o

casă de copii, sau dintr-o copilărie pe care n-o puteai uita decât sugând puli şi încercând să admiţi că nu sunt alea pe care taică-tu ti le servea când te prindea singura acasă. Ea nu venea de nicăieri, ea era şi te primea. Sau nu.

M-am întors, m-am oprit în faţa localului, m-am gândit puţin şi am intrat. Plecaseră toate, mai puţin Flori. M-am apropiat de ea. M-am aşezat fără să-i spun nimic. Ştiam că ai să te întorci, mi-a spus. De unde? Pentru ca ştiai că te aştept. Ne-am privit lung. Ai ochii verzi, i-am spus. Tu îi ai albaştri. Ai un corp superb. Eşti cam plinuţ. Mă ironizezi? Cauţi să mă vrăjeşti şi asta nu-mi place. Plăteşti, fuţi, nu plăteşti, jet. Dacă ai avea creier… Dacă ţi-ar fi somn… Taci mă din gură, cu mine nu-ţi merge. Râdeam unul de celălalt. Şi ne plăcea. Bai, eşti foarte frumoasă, ce cauţi tu aici? Asta îmi mai lipsea, unul care să aibă grija de mine. Nu, te rog, nu da înapoi. A stat câteva clipe în cumpănă. Bine, vorbim, dar nu în bomba asta. Sigur. M-am ridicat, am luat-o de mana şi am ieşit.

Aici stau eu, i-am spus după ce am intrat. Eşti singur, se cunoaşte de la o poştă. Aşa îţi place să te caci pe tine, i-am

reproşat. De unde ştii tu cum arata o casă de burlac? Ştiu. Ştii pe naiba, nu o face pe deşteaptă, mă irita. Atunci plec, mi-a spus şi s-a îndreptat către uşa. Am luat-o de mana, stai, ce faci? Plec. Cum adică pleci? Simplu, plec. Ba n-o să pleci. Ba o să plec. Ba nu. Şi-a smuls mana, eşti tâmpit. Am căzut în genunchi – Flori… te rog, rămâi… în pula mea, toată lumea pleacă, bai una, dar măcar una sa rămână… Se uita la mine de sus. Eşti dus, să mor eu. Ţinea mana pe clanţă şi părea ca nu ştie ce să facă. Am bani, am îngânat… Nu-mi trebuie, rămân dacă îmi faci un ceai şi mă ţii în braţe. E aproape imposibil, i-am spus după care am ras din nou. That's funny… S-a întors, a întins mâna şi m-a cules de pe jos. Ridică-te, arăţi ca un prost – bărbaţii nu te roagă, te conving. Avea o mână mica, cu degete lungi şi moi. Şi mă privea cald. Eu mă duc să fac un duş. Eu mă duc să-ţi fac ceaiul. Ea s-a dus să-şi facă un duş, iar eu m-am uitat pe gaura cheii. Ea a ştiut şi s-a spălat îndelung pe sâni.

Ai un tricou, ceva? Aveam. I-am dat unul pe care scria: „Help me, I think I've gone to far/ I took a war against my health/ I was looking for another live/And I believed I could de it myself" L-a îmbrăcat abia după ce l-a citit. Frumos, de unde

l-ai cumpărat? Sunt unicat, eu le imprim. Îl vreau. E al tău. Mai ai? O grămadă. Bai, deci femeia asta… nimeni niciodată nu a dat atenţie tricourilor mele. Nimeni, pana la ea. I-am spus. Nu s-a mirat. Sper că ai avut o privelişte plăcută. Mi-ai supt-o, F… Să uităm episodul acela, ce zici? Nu, să nu-l uitam. A luat poşeta, a scos suta de euro şi mi i-a dat înapoi. Eu am uitat. Am ezitat. Ia-i altfel nu mă simt bine. I-am luat. Îmi aduci ceaiul? Mai urma să-mi ceară sa stau în patru labe şi să gafai cu limba scoasa. Aş fi făcut-o.

Sorbea cu înghiţituri mici. E bun? Da, e bun. După ce l-a băut s-a întins în pat. E târziu, vreau să dorm. M-am întins lângă ea şi am luat-o în braţe. Ştii? Sunt la tine acasă, am venit de bunăvoie, în mod normal trebuie să-mi faci avansuri iar eu trebuie să accept. Întreb doar, o putem lăsa pentru dimineaţa? Sigur Flori, de fapt voiam doar să ţin pe cineva în braţe.

Îi respiram în ceafă. Ea s-a foit. Apoi s-a întors. Am făcut dragoste. Ca doi adolescenţi. De fapt, e deja dimineaţa, a spus la urmă, a zâmbit şi-a adormit.

* * *

M-am trezit înaintea ei.

M-am aşezat într-un cot şi am privit-o. Câteva riduri discrete la colţurile ochilor, tenul fin, sânii fermi… putea să vină un regiment de cavalerie cu documente scrise din care să reiasă ca o avuseseră toţi pe rând şi la grămadă, nu i-aş fi crezut. Dormea ghemuita, cu mâinile între genunchi. Am cuprins-o şi am stat aşa multă vreme. Apoi a deschis ochii, a privit lumina camerei, s-a întors, m-a privit pe mine şi-a zâmbit. Deci n-am visat. Nu, ai nimerit bine – e căsuţa celor şapte pitici, din care am rămas numai eu – ceilalţi s-au dus la munca în Spania pentru ca mina s-a închis. De ce n-ai plecat şi tu? Pentru că exista întotdeauna un pitic care se visează print. Iar prinţii îşi găsesc până la urmă prinţesă. Dacă ar fi aşa simplu… s-a ridicat şi s-a dus la baie. Apoi s-a întors şi s-a băgat iar în pat. E bine aici la tine. Mai lasă-mă o oră şi promit să plec. Poţi să stai toată ziua. A dat din cap. Te plătesc, oricât face, numai rămâi. Nu, nu mai fac asta. De când? De azi.

Am întins mâna şi i-am atins obrajii. Apoi parul. Apoi ochii. Apoi gâtul. Apoi m-a oprit. De unde ai apărut tu Nic? Aseară veneam de la o doamnă care mă iubeşte dar se mărită. Iar în general eu vin de nicăieri şi mă duc undeva, probabil înainte. Pe un fir subţire de drum, desenat de un inginer beat. Cu ce te ocupi? Am ras. Partea mişto e că nu mă ocup de nimic. Partea nasoala e că n-am niciun profit din asta. Şi din ce trăieşti? Din mila femeilor cu care mă culc. Îţi baţi joc de mine… Nu, jur că nu. Una îmi găteşte, alta îmi da periodic bani şi tot aşa. Şi de ce eşti singur? Pentru că n-am cunoscut până acum decât femei ocupate sau femei singure care prefera să rămână singure. Trebuie să fie una destinata numai ţie. Vai mama ei. Am ras.

Dar tu? S-a uitat la mine. S-a întins pe spate şi a privit tavanul. Eu eram o femeie respectabila cu un soţ respectabil şi cu un copil adorabil. Într-o zi m-am îndrăgostit de un bărbat. La început am crezut că e frumos, ne vedeam rar şi vorbeam mult la telefon, însă acasă nu mai eram cea care se ştia că sunt. Nu m-am culcat cu el, ştiam că nu mai pot duce lucrurile astfel prea departe. L-am tot amânat, l-am făcut varza. Apoi lucrurile s-au complicat şi la final am decis să rup relaţia. Mă iubea, era nebun

după mine, iar eu l-am lăsat. Aşa am crezut că e bine, era între căsnicia mea şi el. L-am rugat să mă înţeleagă, nu m-a înţeles. Nici nu prea avea cum, în mod normal, trebuia să mă prindă, să mă fută şi să mă şi bată. Probabil o meritam. Băiat bun, un bou de fapt. Nu ştiu, îl iubesc încă. Numai ca acasă lucrurile nu au mers mai bine. Soţul meu trăia cu alta şi am aflat-o relativ curând. Apoi a cerut divorţul şi a plecat. Pur şi simplu. Am rămas singura. L-am căutat din nou pe Stef, dar m-a expediat scurt. Spunea că-s de fapt o curvă. Am dedus că avea dreptate – numai o curvă nu e în stare să-şi tina alături bărbaţii pe care îi iubeşte. Restul a venit uşor, habar nu ai ce simplu e să ţi se spună salut, să răspunzi şi într-o oră sa i-o sugi primului care îţi iese în cale.

Eşti cam proasta, i-am spus. A încuviinţat din cap. Deci ne potrivim.

* * *

Povesteşte-mi, mi-a spus.

Despre ce? Ce vrei să ştii? Despre ce vrei tu să-mi spui despre tine. Eu nu vorbesc niciodată despre mine deşi toate propoziţiile încep cu „eu”. Acum o să vorbeşti. Bine, întreabă. S-a aşezat într-un cot. Un san îi ieşise afară. Un san frumos, ca o primăvară inaccesibila unui om irosit. Mă privea. Trist. De ce nu faci nimic? Nu înţeleg. Cariera. Să lupţi pentru ceva. Să ai un vis. Să porneşti de aici şi să ajungi acolo. Aşa ca tine? I-am cerut imediat scuze, nu trebuia să spun asta. Flori, pe scurt: după ce am terminat facultatea m-am angajat la o multinaţională. Sales Junior. Bai, eram bun. Vindeam în draci. Aveam bani, eram şmecher. Gesticulam pe măsură ce-mi aduceam aminte. Parcă povesteam dintr-o alta viaţă. Parcă trăisem într-o alta poveste. Din astea… Maşina, umblam prin ţară, eram tare. Ca şi azi, ca şi întotdeauna, îmi plăceau femeile. Azi Mino de la marketing, mâine Cami de la firma partenera. Altă dată Mariana de la concurenta. Era frumos, aveam toată viaţa înainte. Într-o zi boss mi-a spus că trebuie să merg la o prezentare. Am fost. După, în – a invitat la un drink. L-am refuzat, trebuia să mă întâlnesc cu o doamnă. O cunoscusem recent, era frumoasa dar cam plecata de acasă. Aproape ca ea mă agăţase la un party – era singura şi cam stinghera. Mi-a luat de băut, iar într-o oră m-a

adus la ea acasă şi m-a futut. S-a îndrăgostit pe loc, dar cred că i s-ar fi întâmplat şi cu un cimpanzeu. Acum o înţeleg perfect. Ştii cine era? Sotia boss-ului. Nu aveam de unde să ştiu. O urmarea, ne-a prins, chestie de căcat. Ne-a surprins într-una din garsonierele lor. S-a uitat la noi un pic, a închis uşa şi s-a carat. A doua zi m-a chemat în birou. Mi-a spus că e un job nou în Moldova, urma sa ridic o filiala în raionul Bălţi. Ştia că o să refuz. I-am dat demisia şi m-am carat. Din momentul acela ceva s-a rupt. Am depus CV-uri dar peste tot cereau recomandări. Iar boss scria invariabil: „Proactiv, bun vânzător dar un angajat care dezbina echipa. Highly risk". Am început să răresc vizitele la bancă. Nu mai intram în cluburile cu brand pentru că nu mă mai primeau. Iubitele m-au părăsit una cate una. Bai ştii cum mă simţeam? Încolţit. Ştii cum e să te simţi încolţit? Să nu mai încapi în nicio haina, să simţi nevoia să te uiţi tot timpul în spate, să vrei să fugi şi să nu ai unde? Ştiu, mi-a spus. Acum ştiu.

Am mângâiat-o pe san. Sfârcul i s-a întărit imediat. I l-am sărutat. Eram în căcat când m-am mutat aici. Era iarna. Dormeam zile întregi, zăceam în neştire ascultând songuri

eighties, mă uitam pe fereastră, mă topeam. Bai Flori, mă topeam. Deasupra e o vecină, o doamnă în vârstă. Asta a avut grija de mine. Mi-a adus de mâncare, mi-a spălat, m-a futut, mi-a ţinut capul deasupra apei. Pana m-am obişnuit. Pana mi-am spus că e suficient să nu te mai lege nimic. Acum nu mă mai caută nimeni, nu-s dator nimănui, nu mă presează standingul social, nu merg la vot, nu socializez, plutesc în ape tulburi, acolo unde nimic nu e obligatoriu. După cum vezi. Tu?

M-a întins pe spate şi s-a apropiat de inghinali. Eu? Mi-a apucat pula. Avea mişcări delicate, fără să fie precise. O mângâia cu dosul degetelor. Eu vreau. S-a apropiat şi a sărutat-o. Zâmbea. Eu vreau să-mi revin. Vreau să redevin ce am fost odată. A plecat? Da-l dracului. Vreau să plec din oraş cu Irina, poate undeva în Ardeal – am nişte prieteni acolo. Au o firmă, o să le fac contabilitatea. Încep o nouă viaţă. A luat-o între buze şi a lins-o pe cap. Fac asta doar pentru că îmi placi, ok? Să nu te prind că îmi dai bani. Motivul e irelevant, F atâta vreme cât mi-o ţii în gură. A ras. Nu ştiu, aş vrea ceva mai bun pentru tine. Faci şi anal? M-a muşcat – porcule, ştii despre ce vorbesc. Ştiu, dar ceva mai bun pentru mine decât cum mi-e

acum, nu e foarte posibil. Sau poate nu vreau, sau poate nu cred. Ne priveam. Privirea mea spunea, „rămâi cu mine… eşti prima femeie căreia îi spun aşa ceva; rămâi şi poate construim ceva împreună; facem copii pe care să fi recunosc, te scot în oraş şi mă laud cu tine, facem poze, ne luam aparat foto şi umplem hardul cu instantanee de la zilele noastre de naştere, din excursiile de la munte sau de la mare, ne facem cont pe facebook şi îi enervam pe complexaţii aia de acolo cu fericirea noastră în cuplu, îmi iau job, mă întorc în business şi îi rup pe toţi, fac asta, F, fac asta…”

Privirea ei a spus, „ştii? dacă nu apăreai tu, se termina… totul. Eşti un om bun”. Privirea mea a întrebat, „deci?” Privirea ei a răspuns neutru, „îmi pare rău”.

* * *

Se pregătea să iasă.

Dacă ajungi în Cluj ştii unde să mă cauţi, da? Dacă ajung în Cluj o să te vreau. Ai cont deschis, oricând. Uite, ia tricoul

ăsta. S-a uitat la el – scria: „N-o need to hide anything anymore/Cant return to who I was before…” Nu e o regula. A zâmbit, şi-a pus gentuţa pe umăr şi ai ieşit. M-am repezit la fereastră, am urmărit-o cum se îndepărtează, apoi am auzit gemete. Am deschis geamul şi m-am uitat în tufişurile abia înverzite. Jimmy era blocat într-una – o căţeluşă. Stăteau cur în cur şi contemplau fiecare în modul sau particular situaţia: Jimmy afişa o figura de parcă ar fi bătut nerăbdător darabana, iar domnişoara sau doamna, uşor sclifosita, protesta anemic. Jimmy, ce pula mea faci acolo? „Eşti chior, fucking human been?” Nu, mai degrabă surprins. „Ya, ya… „Era nemulţumit. Baba ştie? „Baba doarme, a uitat uşa întredeschisă şi am zbughit-o afară. Mă gândeam să dau o raită şi am dat de fătuca asta sărmana”. Fătuca sărmană era un terrier uşor isteric. Râdeam de el şi nu-i plăcea. „Ni se întâmplă, pentru ca noi futem în condiţii de stres. Nu tu hotel, nu tu o maşină, o parcare, o garsoana, nimic”. Să nu-mi spui că te simţi încolţit ca vin şi-o iau şi eu pe latzoasa asta. A ras. „Iartă-mă că trebuie să-ţi dau replica astfel, mă simt jenat”. Nu-i nimic, doar suntem prieteni, nu? „Suntem?” Sigur, acum o să mă aşez pe pervaz, o să mă uit la voi cât de caraghioşi sunteţi şi-o să rad pana o să mă cac pe

mine. A mârâit nervos.

Mai încolo, mă dădeam în leagăn. Razele soarelui băteau în geam şi din geam pe meclă mea. Bai, e bine să leneveşti, nici măcar sentimentele nu rezista şi se retrag rănite în cuşca lor, acolo, boscorodind. Bai, lenea e cool, lenea e miezul vieţii, e ce a dat Dumnezeu şi nu ne-am prins noi. EL a zis: „Staţi cuminţi şi trăiţi. Fuga e pentru cerbi şi muzica lui Bach. Goana e pentru lupi, numai ca să mănânce cerbi, să le crească blana sănătoasă ca să vă faceţi voi haine, proştilor, pentru ca Bach nu se asculta în curul gol. Iar frica e pentru noapte, când fantomele trecutului, ale prezentului şi ale viitorului ies să ia aer. Noaptea nu e pentru voi, e pentru Ceilalţi. Dormiţi-o-n pula mea şi nu mă maniaţi că va ia mama dracului”. Mă rog, dacă eram Dumnezeu asta aş fi spus.

Bai, deci leneveam cuprins de credinţa în propria măreţie. Mă gândeam la Flori. Buna bucăţică. Ca toate bucăţile de care m-am îndrăgostit dar n-am avut niciodată timp să le opresc aici. Sau chef. Sau curaj. Sau motive. Sau nu ştiu… Într-o zi, dacă am să mai prind una, o s-o leg sau o s-o trepanez ca să-şi

amintească numai de mine, sau pur şi simplu o să mă ţin scai după ea oriunde s-ar duce. N-o să mai scape de mine, o să fiu umbra, gândul şi speranţa ei de viaţă. Îngerul ei protector, păzitorul comorii, prostul ei. O s-o duc cu maşina la serviciu, o s-o iau de acolo, o să omor zâmbind rece orice mascul ar privi-o indecent, o s-o spăl, o s-o îngrijesc când o să fie bolnava, o să-i scriu mesajele pe e-mail şi o să citesc tot îmboxul (just în case) – bai, o să fiu stăpânul sclav al vieţii ei. Gândul ăsta m-a trântit pe jos. Asta m-a durut de două ori: o dată pentru că m-am lovit nasol de podea, a doua pentru că am realizat ca de fapt, Flori asta mi-a spus tot timpul… În ochii ei, pe fazta, pe umeri, pe sâni, în pizda, pana şi în poşeta lila pe care o purta pe umăr era scris simplu: „Nic, vino cu mine”.

Încă mă frecam cu o mână la noada şi cu una la gânduri, când am auzit nişte zgârieturi la uşă. Am deschis, era Jimmy. Hai, intra, stupid dog. „Deşeul trage la deşeu, om prost”. Bai, măcar tu nu ai suflet, fuţi şi uiţi. „S-o crezi tu, suferinţa e al doilea nume al câinelui”. Fugi mă de aici, eu plâng după fiecare femeie de care mă îndrăgostesc. „Normal, tu poţi să-ţi uşurezi povara dând la şoricei, eu nu. Eu trebuie s-o suport pe uscat”.

Nu înţeleg cum vine. „De unde să înţelegi tu subtilităţile naturii speciilor inferioare… în fie, acum ce-o să facem, o să ne confesam unul altuia ca proastele alea cu blog?” L-am luat în braţe şi l-am scărmănat în cap. „Ce e chestia aia din tavan?” Bai, e un leagăn, e mişto. Am urcat, l-am aşezat pe picioare şi am început să ne legănăm. Hazta hatza… „Auzi mă? E prima oară când stau la tine în braţe”. Auzi mă? E prima oară când ţin în braţe o fiinţă vie fără să mi-o sugă. A chicotit. Să lenevim, my fiend, să lenevim.

Puteam să jur că nu a fost vocea lui Jimmy.

* * *

Bai Rita, deci alone again.

Am dat salteaua la o parte. Săculeţul era tot acolo. L-am desfăcut. Am scos banii şi i-am numărat. 1,500 de Euro. Economii. Pentru ce, nu ştiu. O să-i scriu lui unchi-miu să-mi mai trimită, îi spun că am cancer sau vad eu. Am învăţat să ţin banii ascunşi de la mama. Nu ştiai niciodată unde îi piteşte. Era

geniala. M-am uitat pe geam – lumini aprinse, oameni puţini – logic, e spre miezul nopţii. Voiam afară. Mi-am pus tricoul cu: „Some people cry/Some people know why” şi-am ieşit. Nu era foarte foarte cald, nu era foarte frig. Nu era foarte întuneric, nu era exagerat de multă lumina. Nu mă simţeam singur, nu era nimeni prin preajma.

Taxi, am strigat. A oprit lângă mine. Un Mercedes ancestral şi un şofer vârstnic. Am urcat. Unde merge şefu’? Nu contează, porneşte. A pornit. Ia-o în sus pe bulevard i-am spus. A luat-o în sus pe bulevard. M-am lăsat pe spate, am întors capul spre drepata şi am privit nimicul materializat într-un conglomerat de fiare, pământ ars şi carne numit oraş. Apoi am deschis puţin geamul şi am lăsat aerul să vină la mine. Aripile stăteau înghesuite sub tricou. Durere surda. Dacă aş fi fost om aş fi strigat cu toată puterea speciei mele NU!

Oraşul e aşezat pe nişte dealuri. Cândva pe dealuri erau păduri, iar în păduri animale. Animalele se hrăneau: unele cu fructele pădurii, altele cu speciile slabe. Se năşteau şi mureau. Se năşteau şi mureau. Nu le deranja nimeni. Apoi au apărut ei.

Mai întâi în trecere. Apoi făcând popasuri. Apoi stabilindu-se. Apoi dezvoltându-se. Apoi, înlocuind pădurea cu mici case. Apoi casele mici cu case mari. Apoi casele mari cu blocuri. Apoi, distantele între blocuri. Şi distantele între oraşe. Ca şi distantele dintre ei: lungi, drepte şi parcurse doar după nişte reguli. Pe scurt, asta e istoria. Maşina urca unul dintre dealuri. I-am spus şoferului să conducă cu viteza mică. Să fie călcătura mai tare, să trosnească sub roti straturile de materie organică moarte, istoriile îngropate sub asfalt, trecutul. Bai, eram pe alfa şi gândeam ca un Dumnezeu. Mă întrebam: Ce am făcut? Ce am făcut?

S-au strâns cam 100 de Euro şefu', mai mergem? Mergem bade, dă-i mata înainte. Eu as da, dar ai să-mi plăteşti? Am. Am scos tuflă şi i-am arătat-o. S-a liniştit. Unde mergem acuma, am ajuns la Peco. De aici intram în vii. Ia-o pe varianta. A luat-o pe varianta. Câteva boarfe erau înşirate pe partea dreaptă. Opreşte, i-am spus. A oprit. Am lăsat geamul jos, s-au apropiat. Trei blonde din care niciuna natural. Iubire, ia zi, un cap în burtica ceva? Erau urate, toate. Bai, nu… azi nu. Dă-te-n pizda mă-tii de bou. Sunteţi mântuite le-am spus. Mi-au arătat degete. Am

închis geamul şi am pornit mai departe. Am scos din buzunar cd-ul cu selecţii. Auzi? Vrei să-l pui pe asta? Cum să nu şefu'? L-a pus. Pune piesa 5. A pus piesa 5.

Softly Now/You owe it to the world/And everyone knows that you're my favourite girl/But there's some things în life that are not meant to be/I'm not meant for you and your not meant for me/Here's to our problems/And here's to our fights/Here's to our achings/And here's to you having a Good life/From Me/Good Life

Softer Now/You owe it to yourself/And don't think that you will be left on the shelf/Cauze there's someone for you and there's someone for me/Like me you îl meet them eventually/Here's to your lover/And here's to my wife/Here's to your children and here's to you having a good life/From Me/Good Life

Louder Now/You've fost all your pain/You're married with children and happy again/And now I'm regretting the move that I made/Fatal mistakes are se ea sily made/Enough of my

problems they only cauze fights/Forget that I rang you/And promise you îl have such a/Beautifully happy and painlessly romantic /Good life/From Me/Good Life

Mai pune-o odată. A mai pus-o odată. Şi încă o dată. Îţi place? Bre, e cam trista asta, de parcă ar fi vorba de unii care se iubesc dar nu prea se întâlnesc. Opreşte, i-am spus. A oprit. M-am dat jos şi m-am apropiat de portiera. Ieşi. Ce-ai bre. Ieşi mă un pic. A ieşit. L-am luat de cap şi l-am sărutat pe ambii obraji.

* * *

Eşti însurat, m-a întrebat.

Nu, n-am apucat. Pai ar cam fi timpul. Ar cam fi, i-am confirmat, dar n-o găsesc pe aia care să mă convingă. A luat-o pe un bulevard mărginaş. Mai punem piesa asta? Eu m-am cam saturat de ea. Pune piesa 12. A pus piesa 12. Un Colosseum. The Kettle. Acuma baga viteza tataie şi boxele la maxim. Am deschis geamurile. Cine n-a ascultat bucata asta, n-a simţit un

electrod de 220 sub cur. Îţi place? I-am strigat din apropiere. Da, e trecut de miezul nopţii. Cool, aşa trebuie, să nu ne mai înţelegem. La a patra audiţie, eram undeva în centru. Iar la finalul ei ne-a ieşit un poliţist în faţă. Ne-a oprit. Şi ne-a oprit şi muzica. Ce s-a întâmplat sergent? Tulburaţi ordinea publica. Ete pula. Vorbiţi vă rog frumos, mi-a spus. De ce? Pentru că va vorbesc frumos. Dar eu n-am pretenţia să-mi vorbeşti frumos. Dumneavoastră ar trebui să nu aveţi nicio pretenţie. Am ieşit din maşină. M-am apropiat de el. Ia zi mă ce vrei? Mi-a dat un cap în gură. Tare. Era bun. Am căzut. Dacă întreabă cineva, s-a uitat după Calea Lactee şi a căzut. Dacă sufli alta vorba, nu mai ai loc de muncă la taxi toată viaţa ta, ai înţeles? Am înţeles domnu' sergent major. Muzica încet, n-am nevoie de probleme în tura mea. M-am ridicat anevoie. Bai, Rita pe mine trebuie să mă cucereşti. Dacă mă vrei fă-mi creierii varza, ţine-mă în priza, luptă-te pentru un loc. Dacă nu, lasă-mă în pace. Loveam cu pumnii în aer: upercut-uri şi jab-uri. Şoferul s-a uitat la mine. Nu ştiam că-l cunoaşteţi pe poliţist? Care poliţist? Hm, e clar… a dat tare prostul. Apoi m-a luat de braţ şi m-a împins în maşină. Hai să te duc acasă.

Nu vreau acasă, vreau piesa 18. Şefu', îmi faci probleme, îmi iau ăştia licenţa. Nu ţi-o iau. Şi cum mi-o mai iau… Uite cum facem, hai în vie. Unde? În vie, la margine. S-a uitat chiorâş la mine. Eu nu te cunosc… Stai mă nene liniştit că nu se întâmplă nimic. Acolo nu ne aude nimeni, atât. S-a uitat la mine. A deschis torpedoul, a scos un ciocan. Mi l-a arătat. Să nu te superi pe mine dacă… Nu mă supăr, ţine-l în mână, ia şi levierul, ia şi bâtă de baseball, ia şi biela manivela, ia ce vrei n-am nicio treabă. M-a dus în vie. Am intrat pe un drum negru şi ne-am oprit. A lăsat motorul aprins, a deschis uşile şi s-a înarmat. Ce cântec ziceai matale? Piesa 18. Colosseum II Down To You. A pus-o. A dat-o la maxim, a ieşit, s-a aşezat la o distanţă safety şi s-a uitat la mine.

Şi-am strigat din toţi bojocii. Şoferul râdea de se caca pe el. Bai, nu se putea abţine.

PS: Acum du-mă acasă, i-am spus. Piesa 19, Cars – Drive. Mi-a pus". Who's gonna tell you when, It's too late…"

* * *

Telegrame

Deci azi e sâmbătă, e soare şi frig, e toamna şi-mi amintesc de una pe care am iubit-o. Nu sunt în stare nici să uit.

Azi vreau să-ţi scriu doar de lucruri frumoase. Ai par pe braţe şi nu mă enervează.

Am văzut un spectacol de teatru. Ea urla, el urla. Se fugăreau în jurul unei mese. La final el o omora, iar ea plângea. Spectatorii politicoşi s-au ridicat în picioare şi au aplaudat. Li se scurgeau roşiile printre degete.

Azi vreau să-ţi scriu doar lucruri frumoase. Cânţi ca Lady Gaga.

Era o vreme când mă gândeam la viitor întrebându-mă nerăbdător când o să încep. Acum mă întreb când o să se termine.

Azi vreau să-ţi scriu doar lucruri frumoase. Un milion de pagini albe.

Tata a murit acum 13 ani. Îmi amintesc de el. Fără mirosuri. Fără sunet. Fără imagini mişcate. Mi-ar fi plăcut să-l uit.

Azi vreau să-ţi scriu doar lucruri frumoase. Dar nu pot.

Deci azi e duminica, e soare şi frig, e tot toamna şi-mi amintesc de una care m-a iubit. Nu e în stare nici să uite.

Cutting Crew are Gods.

PS: Azi vreau să-ţi scriu doar lucruri frumoase. Lucruri frumoase.

* * *

Nu mai cred în nimeni.

Nu mai cred când mi se spune „te iubesc”, aşa cum nu mai cred dama tânără de 28 care mă ţine în braţe şi plânge, spunându-mi ca nu poate s-o facă pentru că are o problemă de conştiinţă legată de boul de acasă care nu o fute, în schimb nu uita sa o sune din ora în ora şi s-o întrebe ce e cu ea. Nu mai cred în căcăcioasa de 20 care se înamorează brusc, care în 3 zile îţi spune ca moare după tine iar în alte 3 i-o suge altuia pe motiv ca o depăşeşti sau pur şi simplu fără motiv (pentru că a motiva e o dovadă, totuşi, de inteligenta). Nu mai cred în femeia de 40 care îi se dăruie numai ca să ţină treaza curiozitatea colegelor de birou, a vecinelor de acasă şi, dacă se poate, a întregii suflări a cartierului.

Nu mai cred în femeile singure, pentru că sunt singure chiar şi când sunt cu tine şi care te fac să te simţi ca şi cum ţi-ai mai livrat o laba trista după o zi grea şi din care n-ai înţeles, din nou, prea mare lucru. Nu mai cred nici în femeile căsătorite, pentru că vor face întotdeauna după pasul înainte paşii înapoi, pentru că vor cere întotdeauna totul fără să-ţi ofere mai nimic, care te vor pentru că vor şi nu pentru că eşti, care vin cu tine din răzbunare şi nu din iubire. Nu mai cred în femeile virtuoase pentru că îţi

câştigă respectul şi încrederea după care îi le calca în picioare pe ele ca ultima tzaranca, pentru ca ascund întotdeauna sub imaginea ireproşabilă caractere mizerabile şi, în cel mai bun caz, complexe de individ idiot (şi se fut, în general, prost). Nu mai cred în femeile disponibile, pentru că sunt furnizoarele ideale de tzepe, pentru că se joacă aprioric cu tine, pentru ca jonglează cu buna ta credinţa ca şi cum s-ar scărpina la pizdă. Nu mai cred în nicio femeie care ar putea avea cea mai vagă intenţie de a se apropia de mine.

Cred într-un singur lucru: faptul ca le iubesc iremediabil. Nu mă mai vindeca nimeni de asta

* * *

Bai, deci aseară pe la opt şi ceva m-am calmat.

Am luat două jointuri (le-am fumat simultan), mi-am pus desene animate cu Mordillio şi am ras ca tontul vreo două ore. Se întunecase afară şi dacă mă uitam la fereastra mă vedeam pe mine. Şi dacă mă uitam la mine vedeam că se întunecase. Din

astea… Moaca din fereastra seamănă cu moaca din oglinda şi probabil seamănă cu moaca mea. Eram nebărbierit. Îmi aminteam vag călătoria cu taxiul. În timp ce fumam. Înainte să aprind ţigările eram tentat să-mi dau dreptate, începeam chiar să mă încing din nou. După ce le-am fumat eram sigur ca aberasem de la un capăt la altul. Totul e la mine, îmi spuneam. Bai Nic, poate că ar trebui s-o iei mai uşor, poate că ar trebui s-o laşi mai moale, poate că ar trebui adaugi un strat de dubitativ, poate că ar trebui să respiri de două ori şi să vorbeşti doar odată. Poate ca le sufoci, poate ca pur şi simplu le sperii sau doar le dezamăgeşti. Poate nu le meriţi, poate ca nu ţi-a mai rămas nimic bun, poate că miroase a căcat după fiecare pas al tău, poate ca fiecare cuvânt pe care-l modulezi stropeşte. Poate ca tu nu gândeşti ci loveşti, poate ca ăla pe fata ta nu e zâmbet ci o tăietură asimetrica, sau un tic. Poate ca tu nu iubeşti ci sorbi cu paiul energiile lor vitale, poate ca pur şi simplu eşti respingător, urat şi nesuferit. Poate că eşti un prost.

În fine…

Bai Rita, deci era mişto. Fumam. Găsisem printre

imprimările mai popish un Kyle Vincent – Maybe It's Better This Way şi mă gândeam ca poate într-o zi o să-mi inscripţionez un tricoul cu titlul ăsta, o să ies afara şi-o să fac ceva bun pentru cei care mă cunosc, pentru cei care nu mă cunosc, pentru oameni… nu ştiu, o să le dau bani, o să le spăl rufele, o să fii împac cu rudele, o să le indic numerele câştigătoare la Loto sau o să mă sinucid pentru ca, până la urmă, asta pare să le cuprindă pe toate.

În general mi-e frică de moarte. Sunt îngrozit. Mă cac pe mine numai la gândul ca într-o zi o să mă doară, apoi o să mă doară şi mai tare, o să devină insuportabil şi, într-un târziu, la capătul puterilor o să mor, injegosat, scârbit, fără să-mi convină, fără să mă pun la punct. Mi-e frică de suferinţă, mi-e frică de mirosurile specifice, de privirile celorlalţi şi de mila lor. Uneori însă, numai uneori, vad totul altfel. Ceva la modul… Adică, bai, să se bucure lumea, să danseze în timp ce mor eu. Să întindă mese, să culeagă flori şi să le pune pe taracutze, să fie hippie, să se foiască de colo colo pe lângă corpul meu imobilizat, pe lângă respiraţia mea insesizabila, pe lângă coma în care zac şi să-mi facă discret cu ochiul, ceva de genul „bai, Nic, mare bandit eşti,

bai cum ţi-a venit rândul ţie şi ce mare bucurie ne aduci tu cu moartea asta a ta. Bai, frate ce ne mai distram şi asta numai ţie ţi se datorează, bai să trăieşti cum ar veni…". Să comande şi un program de striptease, să vină vagaboantele să danseze la crucea pe care scrie numele meu, anul naşterii şi anul morţii, să se frece cu pizda de Fiul, să-i ia Sfântul Duh între ţaţe să-i lingă Tatăl cu tot latul limbii, să fie distracţie frate, pentru ca oamenii se bucura când pleacă cineva, nu e bucurie mai mare când ne rărim.

Bai, şi să mă bucur şi eu…

* * *

Cu câte femei te-ai culcat tu Nic, m-a întreabăt într-o seară Monica.

Nu aseară, alta seara, demult, când eu îi citeam din Normele BNR împotriva spălării banilor şi ea alerga după orgasm în stânga mea (în dreapta nu i-am dat voie). Nu ştiu, i-am răspuns. Probabil numai cu una. Fugi mă de aici… Angel,

Gratzi, eu, suntem deja trei. Sunteţi o singură femeie şi mă plictiseşte de moarte să vorbesc despre asta. Pe mine nu mă plictiseşte, a insistat. Pe mine da. Hai spune, ştii că sunt discreta. Pai ţi-am răspuns, cu una. Dezvolta. Ce să dezvolt? Ce vrei să spui cu asta? Mon., bai deci eu nu am nevoie de un anumit tip de femeie. Pentru mine nu e nevoie să se nască un suflet pereche pentru ca eu pot fi perchea oricărei femei. Eu am nevoie de o femeie şi punct. Blonda, bruneta, educata sau tâmpită, nu contează. Măritată sau nu, adolescenta sau matura, irelevant. Poate să o cheme Alice în Wonderland sau doar Oana, poate să fie romînca sau chinezoaica, bai poate să fie oricum. Oricând, la orice oră, în orice stare de spirit… dacă nu am o femeie lângă mine, mor. Nu-mi face bine, mă consuma, mă ţine suspendat într-un ghem de incertitudini. Nu mai am viaţa mea proprie ci doar adrese unde pot suna din când în când ca să-i vizitez fragmentele risipite – pe unde am mai lăsat în loc de bun ziua. Şi când bat la uşa iese întotdeauna o ea. EA. M-am născut să iubesc o singură femeie. Nu e vina mea că e mereu altfel. Monica se freca. M-am oprit. Vorbeşte, nu te opri. N-am chef, Monica. A rămas nemişcată cu degetul între labii.

Nu scapi aşa de uşor… spune-mi, cu câte. I-am luat un sfârc între degete şi am strâns cu putere, mă enervezi. Ba tu mă enervezi că o faci pe misteriosul, şi m-a apucat de coaie. Bai, mă doare. Şi pe mine. Am cedat amândoi. M-am aplecat numai ca să tac. M-a ridicat de urechi – nu, lasă asta acum.

Tu ţii evidenta bărbaţilor cu care te-ai culcat? De parcă asta aştepta, de fapt… Sigur, orice femeie cu capul pe umeri face asta. Fugi mă de aici, nu te cred. De ce ar face o femeie aşa ceva? Pentru orice eventualitate. Am ras. Cum vine asta? Simplu, voi bărbaţii evoluaţi altfel. E o lume misogina, aveţi oportunităţi, vă ridicaţi mult mai uşor. Niciodată nu ştii cum unul care te-a iubit într-o vara la Vienna ajunge top manager într-o corporaţie. Sau secretar de stat. Sau orice altceva care îl face puternic. Bai, deci e prea mic, e prea puţin, e prostituţie. Poate. Dar noi preferam bărbaţii puternici, Nic. Cei care iau decizii, cei care manipulează minţi şi bani, cei care dispun şi sunt dispuşi. Lasă mă că am văzut multe femei îndrăgostite ca nişte cămile de cretini cu acte. Sigur, dar asta se întâmplă doar o singură dată, mai ales când sunt foarte tinere. Dar noi învăţăm întotdeauna din asta, voi niciodată. Noi nu mai greşim a doua

oară. Bai, eu nu cred în generalităţi din astea, i-am spus. Noi, voi, bărbaţi, femei… Îmi bag pula în teoriile de revista glossy. Comunism consumist, oi proaste, asta vor să obţină.

A ridicat mana şi m-a scărpinat cu unghia sub bărbie, de parcă scarpină un pudel. E bine că te revolţi, mi-a spus şi m-a privit într-un fel deştept. Revolta e un atribut al lipsei de credinţă, în fond. Nu lupţi ca să cucereşti, ci ca să găseşti ceva în care să crezi. Voi bărbaţii pierdeţi toată viaţa cu asta, ceea ce pentru noi e convenabil. De unde ştii tu lucrurile astea mă? M-am simţit brusc mic, aterizat în faţa unei încăperi pe uşa căreia scria, „nu deschideţi – strict secret”. Şi nu îndrăzneam să pun mâna pe clanţă. Ideal versus pragmatism. Eu versus Monica. M-a pus să repet întrebarea. De mai multe ori. Pe diferite tonuri. La un moment dat am cântat-o. Pana s-a terminat. Şi-a tras chilotzii, şi-a tras şi-un tricou pe care nu scria nimic şi şi-a aprins o ţigară. Zâmbea tot timpul. Bai, mă enervează femeile superioare.

Pe mine când m-ai trecut pe lista? A, niciodată. De ce? Pentru ca tu, de fapt, nu exişti.

* * *

A venit căldură.

Femeile mediocre se dezbracă. Şi se etalează pe strasse. Stau la geam şi le privesc. Ele nu se uita la mine. Normal, pentru că sunt mediocre. Observ că sunt tot mai puţine cu sânii mari şi tot mai multe cu curul plat. Fetele tinere nu mai poarta fuste ci blugi strâmţi şi bluziţe albe (prin care să zăresc sutiene ieftine). Bluziţele sunt scurte şi lasă să se vadă buricele – de diferite mărimi, forme şi grade de igiena – şi colăceii de grăsime care se revărsa peste centuri. Sunt grase şi contrazic stereotipul precum româncele sunt femei frumoase. Nu, nu sunt. Majoritatea sunt balcâze, prost îmbrăcate şi prost coafate, cretine, poarta sacoşe în mâini sau mesteca guma. Tot majoritatea fumează şi poarta ochelari negri mari, făcându-le să semene cu nişte muşte. Cele mai răsărite se plimba cu maşini imense, de culoare neagră, pe distante scurte, pentru ca pe distante lungi rămân fără benzina, intra într-un pom sau uita unde trebuie să ajungă. E din nou un stereotip faptul ca numim

piţipoance un anume tip greţos de femeie. Majoritatea sunt pentru ca respecta acelaşi tipar: sunt inculte, cumpără ieftin (sau scump dar nu pe banii lor), visează să ajungă prinţese în timp ce mulg vaca, spala rufe, merg la şcoală sau se angajează ca asisstent manager la câte un cordac în putere; vorbesc cu „fata", se uita la posturi TV de tipul „Acasă", „Romantica" sau „Euforia", nu au nicio ambiţie poate doar ambiţii, nu ştiu să scrie coerent un e-mail şi nu ştiu să susţină o conversaţie pe alta tema decât sex şi shopping. Dacă sug pula cum trebuie pot ajunge ministru. Au ajuns deja.

Mă uit de o oră şi abia dacă am zărit una cu o alta privire decât aia de vaca pornind dintr-un punct înspre un alt punct. Dacă se poate fixa, pentru ca altfel se rătăceşte. Nicio curiozitate în priviri, niciun gând care să le atârne pe pleoape, niciun interes pentru atitudine sau stil. Cea diferita de restul a trecut acum 5 minute. E speciala pentru că m-a făcut să mă dau jos din leagăn, să mă apropii de fereastra şi s-o urmăresc cu privirea pana a dispărut. Are părul roşu, poarta o bentiţă verde, iar la gât are o eşarfă verde. Peste umeri poarta un sal maron care îi cade pana pe la mijlocul fustei de blugi. Fusta cade la jumătatea piciorului.

Poarta ciorap dar fin, pentru ca nu îmi sare în ochi culoarea, iar pantofii sunt sport. Priveşte în pământ cu o oarecare sfiala dar ştiu că se gândeşte la ceva. Probabil e profesoara şi a nedreptait vreun elev. Sau iar s-a certat cu directorul care n-o lasă în pace. E preocupata, iar asta îi conferă un aer uman. O femeie umană – merită să pierzi o zi ca să vezi măcar un exemplar, merită să pierzi şi un an. Poate chiar şi o viaţă. Nu ştiu cum o cheamă, dar cred că i s-ar potrivi să se numească Laura. Sau Dorina. Mi-ar plăcea să iubesc o femeie ca ea, o femeie pe care s-o cheme Laura, să aibă vocaţia interiorizării şi puterea de a iubi un bărbat fără să-şi bată joc de el.

Am ales un ton neutru pentru că mă simt neutru. Sunt perfect de acord cu faptul că exist şi cu modul în care o fac. Fiind perfect de acord, nu am niciun stres, n-am îndoieli şi nici resentimente. Mă simt ca o maşină: fără sentimente, fără parţi slabe, una care îşi cunoaşte locul şi şi-l ocupa cuminte, scoţând maximul cu minim de resurse. Sunt omul nou azi, sau aşa mi-ar plăcea să cred dacă aş avea vreo plăcere să cred în ceva. Programul genetic este zeul meu şi lui mă înclin. La ora asta programul genetic îmi spune că am mare nevoie de o femeie.

Una condiţionată asemănător.

Mă duc la doamna Neli.

* * *

N-am mai văzut-o de multă vreme, cred că mai bine de jumătate de lună.

Îmi lasă mâncarea în casa când lipsesc. Las un semn la uşă, ea vedea şi intra. Îmi face curat, îmi aranjează tricourile (e singura care are voie), pune alimentele în frigider şi dispare. Într-o zi am găsit sub perna o coala pe care scria „te iubesc, vecine”. Dar are cordac căruia i-am promis că i-o las. Pana aseară când am avut un meeting scurt dar intens cu programul meu genetic. „Eşti încărcat”, mi-a spus. „E timpul pentru un fut”. Pai cui, l-am întrebat. „Neli, după aia mai vedem noi”. Pai are cordac, am un soi de agreement cu el. „Ai pe naiba! Eşti bărbat – întotdeauna femeia altuia”. Da mă, dar a altuia pe care nu-l cunosc, pe asta îl ştiu da-l în mă-sa. „Şi… Unde scrie?” Pai nu scrie nicăieri, dar am eu o jena. Când promit… „Auzi mă

laba? Dacă mai continui aşa, îmi iau mana de pe tine şi te las leguma, ai înţeles? Tu de cine asculţi, de programul tău genetic sau de viruşii moralei?” Bai, deci avea dreptate. Când minte un program genetic?

Mi-am pus tricoul cu: „She holds her book on Paul Gauguin/And sees herself paint distant lands/someday” şi am urcat. Am bătut la uşă. Mi-a deschis el. Ooo vecinul Nic. Neli, uite draga cine a venit, ce surpriza! Hai, vecine, intra… nici nu mai ştiam ce mai faci matale. Am intrat. Cordacul era într-o pereche de pantaloni scurţi şi într-un maiou soios (mâncaseră paste). Doamna Neli era îmbrăcată într-un capoţel transparent sub care se vedeau sânul şi chilotzii negri. Tanga. I se zăreau pana şi flocii care ieşeau prin laterale şi m-am bucurat ca unele lucruri au rămas neschimbate. Doamna Neli s-a apropiat şi mi-a întins mâna. I-am sărutat-o ca ultimul tzaran, cu zgomot. În ochi i se citea dorinţa. În ochii mei cam la fel. În ochii cordacului se citea „jack ass”. Parcă mi-era mila…

Ne-am aşezat. Cordacul a adus o sticlă de vin. A turnat, am ciocnit şi am băut. Avea chef de vorbă. Deci vorbea. Eu mă

uitam la Neli, Neli se uita la mine. Cordacul povestea cum a luat Steaua bătaie de la Unirea Alba Iulia, echipa lui de suflet. E ardelean. Îşi însoţea vorbele cu gesturi largi. Uneori dădea din picioare, prost, ca Bănel. După ce ne-a povestit prima repriza s-a dus la baie. Eu m-am ridicat şi m-am apropiat de doamna Neli. Am făcut ce trebuia făcut, ca să citez dintr-un film american prost… din oricare. Ea mă privea de jos. Stătea în fund, şi ţinea capul uşor împins în faţă, nările deschise, adulmecând. Aducea a căprioară. Sau a capra.

Cordacul a intrat vesel, gata să ne povestească repriza a doua. Văzându-ne n-a mai fost vesel. Ba chiar părea timorat. Sau trist – când dau muie nu pot descrie prea bine expresiile faciale. Ţinea mâinile la jumătatea distantei între solduri şi plex. De fapt toate gesturile lui erau înjumătăţite. Şi speranţa de viaţă se înjumătăţise. Şi înălţimea. Şi şansele Stelei la titlu. Şi bunul Dumnezeu. Sau aşa cred. A spus stins „Neli, ce te-a apucat femeie?”. I-a răspuns după ce mi-a lins bine şi ultima picătură – taci mă din gură. Apoi a scos un geamăt care a concluzionat întreaga situaţie: de satisfacţie uşor umbrita de faptul că avea să dea câteva explicaţii. Mi-a pus cu grija pula înapoi în pantaloni

şi a mai întârziat palma pe umflătura din fata câteva secunde. Mi-am auzit programul genetic râgâind satisfăcut. Un nesimţit.

Doamna Neli s-a dus la cordac, l-a cules de pe jos şi l-a condus la dormitor. Scoală-te mă de acolo că nu s-a întâmplat nimic. Uşor neverosimila totuşi. El s-a ridicat şi s-a sprijinit de umerii ei. Are palpitaţii uneori, mai ales când e emoţionat, dar e puternic, îşi revine. L-a condus în dormitor, apoi a revenit.

Vecine, credeam că n-o să mai vii. Simţeam un reproş în glas. Iartă-mă, n-o să se mai întâmple. Puteai să-l trimiţi să cumpere ceva de afară. Nu prea i-a convenit, am presupus eu. Puteam, dar am vrut să sufere. Ups, de ce doamna? Pentru că e bărbat, să ştie că poate să mă piardă oricând.

* * *

Bai, deci a bătut la uşa după vreo două ore.

— Am deschis. Era cam varza. L-am lăsat să intre. Tăcea. I-am indicat fotoliul, s-a aşezat. Stătea drept şi-şi ţinea palmele

între genunchi. Arata ca un baietzel cu chelie şi burta. Arata ca mine peste vreo 20 de ani. L-am lăsat să se frământe şi am intrat pe nişte bloguri. El a tras o băşină. Apoi a mai tras una. L-am ignorat. Citeam plictisit, fraze plictisite ale unor femei plictisite, cu stil plictisit, într-o limbă română plictisita. Unele plictisite înainte de a apuca să se plictisească. Nu le mai satisface telenovela, trebuie să scrie şi ele una. În care suferă, în care plâng amarnic, plâng de li se scurge fardul de pe faţa precum lava de pe vulcanul Eyjafjallajokull, în care lumea e rea şi ele sunt bune, ele sunt frumoase şi ei sunt urâţi, în care ele suferă iar ceilalţi se distrează… Nici n-au terminat bine liceul şi simt nevoia sa construiască o imagine de dama tânără şi energica, cu training în business sau, de individ viguros şi agresiv. Şi mai ataşează şi poze cu meclă lor în poziţii studiate, cu freze studiate şi cu ţigara în colţul gurii, eventual şi ameţite, sau cu un pudel în braţe, ca să fie totul perfect. Şi toate, dar toate, se apuca să vorbească despre iubire. Cum e iubirea asta şi cum le-a lovit peste bot, cum le-a rănit sufletul şi le-a risipit rimelul. Cum n-au avut noroc, cum au dat ele numai de canalii, de profitori şi, desigur, de infideli. Păi, dudelor, omul a venit cu buna credinţă, v-a dat o muie şi-a plecat. N-a găsit nimic altceva care să-l

reţina. Varianta de rezerva – a găsit una mai buna (corolar: întotdeauna exista una mai buna). Omul a venit să întâlnească o femeie şi-a dat peste o vaca. A venit la pomul lăudat şi-a dat peste tufişul cu poame acre. Am vrut să bag un comment la una, dar cordacul a deschis gura şi a vorbit.

Vecine, ai puţin timp? Dacă te-am primit în casa înseamnă că am. Am venit să stăm puţin de vorbă. Sigur, bei ceva? Puţina apa, mi-a cerut. Am nişte tzuica de cazan. Merge şi aia. I-m adus 200. A băut-o ca pe apa. S-a strâmbat. Pfui, de unde ai bre tescovina asta? Din piaţă, am luat-o de la o baba… ce are, nu e bună? Ba da. Mai bei una? Mai beau. I-am mai pus 200. În cinci minute era incoerent. În al şaselea nu mai avea busola, iar în al şaptelea cauza nu mai avea efect. Ia, zi acum, care e daravela. Stai să-mi amintesc, mi-a spus, şi-a adormit. L-am zgâlţâit. Mi-am pus nişte Gowan şi-am închis ochii. Mi i-a deschis doamna Neli care a intrat fără să bată. Of, vecine, şi i-am spus să nu vina aici. Se pare că nu i-a folosit, dar ce voia? Ei, cu treaba aia de aseară, nu prea i-a plăcut. Mie da. O, şi mie, dar să revenim. Eu i-am explicat că am o obligaţie la matale şi că sunt o femeie de caracter şi că o să-ţi fiu datoare toată viaţa. Păi, mai

degrabă eu sunt dator. Taci bre domnu' Nic, asta i-am zis lui şi aşa rămâne. Bun, şi ce-a comentat? A cedat până la urmă. I-am zis ca decât să-l înşel cu cine ştie ce prost, mai bine cu matale. Mulţumesc pentru compliment. N-ai pentru ce.

Şi acum? Nu ştiu, văd că s-a îmbătat. Vecine, una – i una şi alta-i alta, iartă-mă că-s femeie limitată, matura şi fără minte, dar aşa mă arde sufletul să… bine, m-am prins. I-am fluturat limba. Nu bre, nu asta. Dar? S-a întors, s-a aplecat, şi-a dat la o parte cordelutza dintre fese şi şi-a înfipt un degeţel în cur. Aici. I-am băgat-o „aici" dintr-odată. A făcut „uof!", după care a început să gâfâie. Sau să grohăie. N-o matter, mie îmi plăcea. Apoi să vorbească. Nu ştiu ce spunea, dar nu erau versuri. Stătea cu o mână pe umărul cordacului şi cu una pe speteaza fotoliului. Şi contra. Sânul îi cădea exact pe mutra somnorosului. I se freca de barbă. La un moment dat s-a oprit, mi-a îndepărtat-o, a tras o băşină şi a băgat-o la loc. Iartă-mă, e de la ostropel. Am ejaculat după vreo 3 minute. Vecine, eşti cam nefu, mi-a spus şi a ras. Am realizat că avea dreptate. Ai dreptate, n-am mai prins nimic în ultima vreme. De când a plecat Mioara, mai exact. Pai şi de ce n-o chemi. E moarta după matale, mereu îl suna pe asta al

meu şi întreabă ce mai faci. Nu ştiu, doamna, vreau ceva nou. Pana găseşti ceva nou, ia matale ceva vechi. Nu pot, eu nu fut o femeie dacă nu mi s-a pus pata pe ea. Aşa sunt eu. Un explorator. Sau un căcat vicios. Ceva de genul ăsta.

Pai şi cu mine de ce te culci? Nu ştiu, ca să mă fac de ras.

* * *

Auzi mă blogule? Azi cu tine vorbesc, Ritei i-am dat o scurta vacanta.

Cred că în perioada asta o s-o ard mai mult pe aici, cu tine. Deci. Orizontul a devenit plat. Şi dacă mă uit şi mai bine, eu nu mai am umbră. Am senzaţia uneori, când mă uit în oglinda ca, de fapt, cel din oglinda se uita la mine. Iar când îi arat limba, el se enervează nu eu. (şi mai am şi alte texte din astea leşinate, pricepi mă blog?) Şi dacă nu exist…? Dacă sunt doar la mişto…? Aşa, un rest de persoana, din ce-a mai rămas când s-au definit caracterele. Un balast, un rebut, un marginal. Îţi dai seama, dincolo de fereastra, toţi ăştia care trec prin fata, au sens,

au direcţie, au scopuri precise, bai au un destin. Îi motivează ceva, ceva îi împinge de la spate. Eu n-am nimic. Nici măcar ce simt nu-mi aparţine – probabil ca le împrumut de pe unde apuc. Cred că atunci când mi se pune pata pe vreuna, o iubesc pentru că mă iubeşte, adică o iubesc cu materialul clientului, cu tot ce aduce ea de acasă, altfel nu-mi explic faptul ca, după ce se cara, pur şi simplu o uit. Sau o ignor. Bai, parcă nici n-am văzut-o vreodată în viaţa mea. Auzi mă, nu cumva sunt un soft porno?

Să mor io, dacă ţi-aş fi putut practica o gura ceva, ţi-ar fi crescut par şi ai fi avut o voce subţire, obligatoriu brainless, te-aş fi botezat Anda şi te-aş fi futut non stop sau printre posturi. Bai, deci scăpăm de femei, scăpăm de iubiri, stres, căcaturi din astea. Mă înţelegeam eu cu tine cumva. Mai scriam, mai luam la mişto vreo duda care scrie cărţi şi le vinde pe net, mai imitam o orgie, din astea. Dar tu stai ca muta şi nu ştii altceva decât să taci şi să asculţi… Spune pe bune, cât sunt eu şi cât eşti tu? Aceasta-i întrebarea de fapt, buey Hamlet, că te-a făcut Shakespeare om şi pe tine, boule.

„Auzi mă laba?” Haules! Vorbeşti? „Da mă laba, vorbesc”.

Stai să mă frec la ochi. Bai, deci cred că am ceva. De la ostropelul din curul doamnei Neli, altfel nu-mi explic „Nu ba laba, eu sunt, blog; de fapt, Blog…” Bai, să mor io, javra vorbitoare am văzut, voci interioare am auzit, odată mi-a vorbit şi Dumnezeu… am văzut pana şi femei inteligente, bai dar blog să vorbească, nu „Uite ca vezi acum, bai laba”. Să ştii că nu mă deranjează că-mi spui, „bai laba”, nu mă impresionezi „Bine bai laba”. Bun, şi ce pelea mei vrei? Tu n-ai simţuri, n-ai organe, n-ai funcţie publica, n-ai proprietăţi, n-ai nimic. „Aşa e bai laba, şi?” Pai mă enervezi, asta nu e minune, e doar un căcat de bizarerie. „Auzi mă laba, tu de la mine vrei minuni?” Păi de la cine frate, de la mama? „mă-ta, da, e o idee…” Bai, faza e ca minunea e cât nu e, când e nu mai e, înţelegi mă blog? „Blog, cu B mare, te rog”. În fine, eşti cam ciufut „Normal, pentru că-s blogul tău, bai laba”. Nu-ţi mai spun nimic, mă enervezi… „auzi mă laba, dacă fac o minune, ce pierzi? sau ce câştig?” Ce minune? „uite, caut un blog femeie, îl vrăjesc şi în juma de zi îţi fac rost de un date… ca la tine asta e cam singura coorodonata de viaţă”. N-ar fi o minune, dar ar fi o chestie „Bai laba, acum te caci pe tine… zi, vrei?” Vreau „Ok, zi, cum să fie?” Pai nu ştiu, una bună „Vârsta”. 20 – 22, măcar să fie cruda – astea te lucreza

imemorial, după ce ies pe uşa, au uitat adresa, nu te mai bat la cap şi-ţi fut sistemul, iar eu am nevoie să fiu fucked up non stop… „parul”. Pai creţ, că n-am mai avut cretze până acum. Lung, roşcat, să se spele cu şampon de firma. „Deşteaptă sau proasta?” idioate găsesc şi singur; dacă e prea deşteaptă sigur e urata… bai, să o ducă mintea, înţelegi? „încerc, e greu… înălţimea, greutatea”. Bai, până la 160 cm şi până la 55 kg… păpuşica, drăguţă, fasneaţa, chiar nesimţita… „aha, situaţia socială”. Nu ştiu… studenta; astea-s disperate să înveţe lucruri noi dintr-o singură muie. „De unde ştii tu?” nu ştiu, dar îmi place să cred asta; sunt pe blog, aici aberez, nu? „mda, tu aberezi şi eu trebuie să suport toate comments-urile alea de căcat” Asta e frate… „virgina? începută?” Ah, nu virgina… „încă o întrebare: cu love sau fără love?” Pai de unde să ştiu eu? „bai laba, asta e treaba mea, cu love sau fără?” Cu, doar mă ştii. „Dracu’ te ştie… da-mi cinci minute”.

* * *

„Hai că mi-au ajuns doar trei”.

Ai găsit? „ar fi ceva…” Zi repede, nu mă fierbe. „Deci, bai laba, am două variante: una e Oana, alta e Jasmine. Prima e ok, dar are ceva care-mi displace, nu prea ai de unde s-o apuci, e prea fluidă. s-ar putea să-ţi iei o ţeapa, ca la aşa ceva eşti subiectul perfect… hihihi” Dă-te-n gâtu’ mă-tii! „În fine, tu eşti mama mea… iar a doua nu e creaţa, nu e roşcata, dar are un clou, deşi e înţepată şi uşor speriata, are vorbele la ea, aberează simpatic”. Înţepată zici? „fierb dracii în ea şi nu invers, înţelegi?” Grea încercare. Stai să mă gândesc. Cum arata Jasmin? „De unde să ştiu eu cum arata? are doar o poza mica, unde i se vede doar meclă; cred că e blonda, şi totuşi m-aş risca, blogul ei zice că e genul punct ochit punct lovit” Adică cedează din prima? „adică îţi face creierii varza”. Da, asta cred îmi trebuie mie „Bine bă labă, du-te şi pune-ţi un tricou… stai, dar nu unul oarecare”. Păi ce tricou, spune tu „Băi deci, fără mine eşti mort şi n-au trecut decât 4 luni… ia să vedem… pune-ţi tricoul ăla verde pe care scrie: I’m the type of boy who is always on the roam/wherever I lay my hat, that’s my home” La ăla mă gândeam şi eu „Logic… aşa, acuma, te duci la Lemne Arse şi-o aştepţi acolo; ea o să aibă o chitară… în rest, vezi şi tu ce faci; sper să nu aibă curul mare… hihi”.

Bai, deci am ieşit. M-am dus la Lemne Arse, m-am aşezat pe o bancă şi am aşteptat. Locul e un mic parc sub care se adunau cândva rocker-ii. Acum se mai fut, dar rar, maidanezii. E cool. Mai întâi a fost un punct, apoi o liniuţă verticala, apoi liniuţa a căpătat volum, apoi şi chip… Bai, deci ea era. Exact cum nu mi-o imaginasem, dar asta-i tot şmenul. Bai blog, eşti bou, tipa e mişto. Da, blonda. În rest, mici fragmente de perfecţiune lipite cu saliva unui zeu. M-am ridicat şi am avut grija ca înainte să o salut, să-mi şterg balele de la gură. Am întins mâna, eu sunt Nic. A întins şi ea mana, eu sunt Jasmine. Măcar la început să nu avem parte de vreo surpriza. A ras. Ne-am aşezat şi am tăcut, aşa cum e frumos la început. Ce tricou ai… Mi l-a ales blog. S-a descheiat la jacheta. Avea un tricou verde pe care scria, „Now you're falling at her feet/You try to get away but you can't". Mi l-a la ales bloguleţ. M-am distrat, aşa îi spui? Aşa îi spun. Cânţi la chitară? Nu, dar bloguleţ mi-a spus că arăt mai mişto aşa şi se potriveşte cu mocasinii. Avea, într-adevăr, un aer hippie. Mişto, mă temeam că o să te apuci să-mi falsezi câte ceva şi să fuţi frumuseţe de meeting. Se uita la mine. Era o glumă. Ah, şi-a râs.

Tell me your story. Nu prea am una, i-am spus. Te-ai născut mare, şi-a ras. Mişto ca razi. Nu, nu prea rad, decât când am emoţii sau sunt într-o situaţie pe care n-o controlez. Înseamnă ca în pat e circ cu tine. A deschis ochii mari. Era o alta gluma. Ah, şi-a ras. Trebuie să mă obişnuiesc cu glumele tale. Şi pe mine mă surprind uneori. S-a uitat lung. Ştii, Nic, îmi placi. N-am spus nimic. Eu îţi plac? I-am cerut chitara, mi-a dat-o. I-am fredonat un pasaj din „lăsaţi-mă să cânt" de Gherase Dendrino. N-am auzit în viaţa mea o asemenea porcărie. Ce e drept, nu e chiar indie. Ai glumit, nu? Da. A râs. E singurul cântecel pe care l-am învăţat la chitară, când eram student şi iubeam o fată de la Academie. Făcea chitară clasică, dar se prostea uneori cu songuri din astea evergreen. Deci ai o istorie. Nu, te minţeam, eu de fapt am parte numai de idioate. Am râs. Ea nu. Să nu mă minţi niciodată. Era o glumă. Fie, a râs dar rezervat. Blog mi-a spus că eşti înţepată. Bloguleţ mi-a spus că eşti afurisit. Blog mi-a spus că eşti pasională. Bloguleţ mi-a spus nu eşti niciodată ce pari a fi. Blog mi-a spus că ai potenţial. Adică? Adică îmi poţi face creierii varză. Bloguleţ mi-a spus la fel. Blog mi-a spus că eşti adepta solipsismului. Bloguleţ mi-a

spus să nu te întreb ce înseamnă asta. Blog nu mi-a spus dacă ai curul mare. Bloguleţ m-a prevenit că eşti vulgar. Dar nu sunt vulgar. Ba eşti, dar îmi place. Ţi-a spus ceva şi despre defecte? Nu, nici mie. Probabil ca dacă ne-ar fi prevenit despre astea, ne-am fi luat la bătaie din start. A râs. N-a fost glumă. Nu m-a crezut şi a râs în continuare. Ştii? Şi eu te plac. Dă-mi mâna, mi-a spus. I-am dat-o. Uite, acum plec acasă, pentru că am mâine un examen. Dar vreau să ne revedem. Ce studiezi? Sunt la Litere. Şi tu? Adică? Nu ştiu, azi toată lumea se înscrie la Litere. Nu mi se pare. Dacă vrei vin cu tine. Dacă vii cu mine, nu mai învăţ. Şi, oricum, nu sunt singură, stau cu o colegă, în chirie. Nu e nimic, o să-mi pierd vremea cu ea. Joke, joke, am spus repede dar a fost prea târziu, m-a plesnit peste faţă. Apoi a râs.

M-am uitat la spatele ei până a dispărut cu totul. Blog, eşti bou, are cur superb. „Ştiam bai labă”. Sigur că ştiai…

* * *

Băi, deci eşti un blog prost.

„De ce?”. Aşa te alint eu „Ce-am mai ras, auzi, vrei să fim un pic perverşi?” Blog să facă laba n-am auzit până acum „Lasă mişţourile fraiere, nu mă desconsidera”. Te pomeneşti că ai sentimente… „nu, eu n-am, dar tu ai… şi dacă te mai dai rotund, ti le fac pizza”. Asta îmi mai lipsea sa mă cert cu un blog „Cu B mare, ţi-am mai spus”. Bine mă. Hai, baga, să fim perverşi… uimeşte-mă „Ok, te interesează să vezi ce vorbeşte Jasmine cu bloguleţ?” Nu ştiu ce să zic… „bai, e interesant, ca să zic aşa, fata are bun simţ şi unele opinii care te-ar privi dacă le-ai pricepe”. Mă enervezi… spune, ştii că mă interesează… „bai, dar mucles că ai belit-o dacă afla bloguleţ că ţi-am spus; asta aşa că sunt bărbat şi trebuie să fiu jigodie, altfel n-ai şti nimic, înţelegi? „Bine mă, ce eşti prost aşa… cine a mai văzut blog scrupulos? „tu, acuma… în fine, fii atent la dialoguri…”

Bună bloguleţ, am venit – Îmi tremură mâna, iar buzele, spasmodice, cer ajutorul apei, uscându-se tot mai rău precum un trandafir ce se apropie de un potenţial sfârşit „Ups, ai venit cu capsa pusă, fata… Jami, spune repede fata, cum e tipul? e ok? l-am ochit bine? îţi place? seamănă cu maimuţza aia? hihih,

bai, mor după Blog al lui; dacă e măcar jumate din ce scrie şi te-ai scos…” *M-am săturat să sap în ţărmuri cu unghiile-mi rupte de anvergura vremii*. „Aşa ciudat e fata, tipul?…” *Prin urmare, prind clantza cu mâna dreaptă şi o strâng ca pe o dorinţă împlinită care nu ai vrea niciodată să te părăsească* „Nasol, e ceva ce-mi scapă, nu ştiu… pare prea sigur pe el, sau aşa da impresia; te-a cam încurcat”. *M-am pierdut de tot aici, pe pământ* „Vad… fata, eşti varza, sper ca nu l-ai luat cu din astea… aici merge, dar cu bărbaţii ai grija…” *Mă simţeam ca un cadavru, picioarele mă lăsau, mirosul de formol mă împânzea, iar mâinile îmi dansau pe lângă corp ca mişcate în silcul unor mâini iscusite, mâini diabolice*. „E clar, te-a luat flama… de fapt, ce mă mir… ia spune, ce-aţi vorbit? cum are vocea: tenorala, baritonala? are mâini mari, mici? gesticulează când vorbeşte, gândeşte ce spune? „*Eşti curioasa ca o femeie, bloguleţ*. „Draga mea, sunt o femeie” *E ok totul la el. Îmi place, când l-am văzut mi-am spus că e format din mici fragmente de perfecţiune lipite cu saliva unui zeu*. „Mă omori cu metaforele astea, mă simt de parcă aş fi virusata… da-mi amănuntele picante”. *Apăs uşor şi un sunet înfiorător îmi pătrunde trupul*. „Aoleu, asta da picanterie…” *Mi-a cantat la chitara, bloguleţ*

„Tu habar n-ai să cânţi, cred că te-ai făcut de ras”. *Un scârţâit vechi, ancestral ce striga după putere şi curaj, nişte vocale ce oscilează între o fericire culminanta şi o mizerie nenorocita, aliteraţii ce mă obliga să îmi iau teama în mâini, să o scutur, să o arunc în ghena şi să spun ca a dispărut…* „aha, şi el s-a prins*?” Într-o zi o să-ţi schimb setările, bloguleţ…* „lasă asta, mai departe ce-aţi făcut?” *Fac câţiva paşi înapoi, cu spatele la apatia în care am trăit până acum, apatie mizera, dar sigura, mai apoi mă întorc şi fug către infailibilitate, fără să mă uit înapoi…* „fata, dacă dai înapoi, îl pierzi, eşti duda, ce ai?” *Bloguleţ, ştii ce-mi place mult la tipul ăsta? Ştie să tacă. Nu e sufocant, nu e greţos şi are un simţ al umorului ceva mai… special* „E vulgar… dacă citeşti ce scrie…” *Ba chiar încerc să realizez că suntem atât de asemănători, tu şi eu, într-o viaţă în care suntem atât de diferiţi…*” te-a surescitat, e clar… aşa, şi sex? când?” *Poate… măcar ne mai rămâne speranţă* „Hai, n-o mai face pe mironosiţa, pe Mugur l-ai primit în pat după jumătate de oră”. *Cu Mugur a fost altceva. M-am culcat cu el pentru ca… mă culcam cu oricine atunci, bloguleţ, şi nu în jumătate de oră, ci în cinci minute. Şi te-am rugat să nu-mi mai aminteşti de asta, mi-e ruşine, eu nu sunt aşa* „Bine, ok… deci

sex?” *M-am săturat să te caut şi să nu te găsesc… Îl vreau, îţi ajunge?* „şi când o s-o faceţi?” *Eşti îngrozitoare, te-am setat ca naiba… o s-o facem când o s-o facem, deocamdată am examen mâine şi nu mi-e gândul decât acolo…*” aoileu, da, ai examen… fugi, eu încerc să mai obţin informaţii despre el… Blog ăla e un şmecher, dar nu mă las”.

Şi? „şi ce?” I-ai dat informaţii? „Dar tu ce crezi? „Eu cred că nu ai fost chiar atât de nemernic „Ups a intrat un comment, de la una… zice că te iubeşte; ce faci, răspunzi tu, răspund eu?” Nu răspunde nimeni.

* * *

Bloguleţ e o casă a metaforelor, în care Jasmine împodobeşte. Pereţii sunt plini de forme candide, monocolore, printre care ea pluteşte inventându-se. Culege guri de aer şi expira în chicote scurte, inegale: cuburi rotunde, paralele îmbrăţişate, priviri ţinându-se de mana, falsete perfecte, gândurile lor, păreri de rău vesele, un el… Poate că îi trebuie culori, mai multe culori. Sau poate trecerile dintre ele. Poate că

are nevoie de ritmul peste care să-şi aşeze mai bine melodia şi armoniile. Poate că este prea tânără ca să îşi spună povestea, poate ca a trăit prea puţin ca să apuce să-i mai şi pese, poate ca simţurile ei sunt încă prea ascuţite ca să permită escalade, cuceriri, drapele înfipte şi la final, calda banalizare a unor traseelor către miezul ei. L-am citit de mai multe ori fără să înţeleg altceva decât confuzie, teama, fuga în cerc a unei femei în devenire, dezbrăcată de propriul ego. Mi-e draga. Ea nu scrie pentru blog, ci pentru Jasmine dintre perdele, pentru transparentza din geam, pentru mine… ea când se supără, bine dispune.

Iar rândurile ei nu descriu ci trădează.

Cea care descoperă de-a valma frica de moarte şi orgasmul, spaţiul şi limita, curiozitatea şi consecinţele curiozităţii, sinceritatea şi, înainte de toate, faptul simplu că este pentru a se împărţi, ea e acum înaintea mea şi habar nu am ce trebuie să fac. Nu poţi să iubeşti tentaţia de a deveni femeie, îmi spun.

eu nu…

Urma sa o caut, să ieşim, să-mi povestească despre examen… i-am scris un comment: „nu pot”; mi-a răspuns pe blog, tot cu un comment: Nici eu”… Blog a adăugat de la el „îmi pare rău”. Bloguleţ a răspuns „şi mie…”

Un blog ridicând din umeri e doar simpatic.

* * *

Bai, deci aseară ieşisem după Cola. Cu căruţul de butelii.

Am constatat că dacă iau 3 – 4 baxuri economisesc două sticle de 2 litri. Şi ca le beau mai repede, dar concluziile care nu convin se omit. I-am plătit doamnei Clementina, i-am făcut cinste cu un coniac şi am ieşit. Mă uitam în jos, pentru ca în ultima vreme mi-e greaţa sa mă uit în faţa sau în sus – vad oameni şi mă cam deprima. Şi vad ca rotile se opresc într-un om. Picioare de femeie. Ups, aşteptăm cuminte un mic vâj isterical. Am auzit însă un timid, „Nic?”. Bai, vocea aia… mă gândeam, să ridic ochii să nu-i ridic… gura mi-a luat-o pe

dinainte, „Mocutz?” Da, era ea, Ruxx, Mocutz… Cola prinsese a fierbe în baxuri şi în scurt timp un jet de spuma maronie sub care eu şi ea… Bai, jur, am lăcrimat. Eu am lăcrimat.

Da, am părăsit-o. De mult. Pur şi simplu. Nu i-am mai răspuns la telefoane, nu i-am mai răspuns la e-mail-uri, nu i-am mai deschis uşa, m-am carat ca un măgar. Era al treilea an când îmi tot spuneam că ar trebui s-o caut şi să-mi cer iertare. Locuieşte în Bucureşti, este măritată, are un băieţel, este probabil fericita, pentru ca la ea a fi fericit a fost întotdeauna o chestiune simpla. Râdea mult, mă iubea mult, mi se oferea mult şi nu cerea mai nimic, mă cerea pe mine.

Ne-am aşezat pe o bancă, în faţa magazinului doamnei Clementina. Exact ca atunci când ne-am văzut prima oară în parcul din faţa Casei Poporului, vara, când o luasem de după umeri şi-i admiram cu coada ochiului sănii de copila. Când fierbeam s-o fut, iar ea era în limba după mine. Când am împărţit pizza la cutie cu doi câini vagabonzi, probabil tot pereche. Slăbise un pic, avea aceeaşi faţa dulce care mă făcuse s-o poreclesc Mocutza, dar privirea… cândva o constelaţie de

beculetze îi străluceau în ochi, acum însă doar câteva lumini de avarie, fotoni dezlanatzi care nu se roteau ci nigeau spre ridurile din colţzurile gurii.

Cum îţi mai merge, am întrebat-o? A ras. Nic, sunt aceeaşi. Gura a spus da, dar ochii i-au spus nu. N-am să înţeleg niciodată de ce ai dispărut pur şi simplu. Eraţi logodiţi, Moc., între noi nu putea fi altceva mai mult; traversam o depresie; căutăm un job; nu ştiu… n-am să te iert niciodată pentru asta, Nic. Ce cauţi aici, în oraş? O delegaţie… bai, dă-mi o palmă, nu-mi vine să cred, tu aici cu mine… Nic, Nic… Aveai de gând să mă cauţi? Ah, nu. Dar te-ai gândit la mine. Mă gândesc zilnic la tine, mi-a spus şi s-au uitat aiurea… Tu ce mai faci? Cumpăr Cola. Nu acum draga, în general. Da, în general asta fac, cumpăr Cola. Apoi o târăsc în bârlogul meu unde sug din ea precum un păianjen dintr-o musca. Arăţi cam neîngrijit. Sunt neîngrijit. Dar nevastă-ta ce păzeşte? Nu am sotie, sunt singur. Era surprinsa. Eram sigură că ţi-ai găsit una de pe aici. Mi-am tot găsit, dar n-a rămas niciuna. De ce? Am ras – îţi trebuie o motivaţie serioasa sa stai cu unul ca mine mai mult de o săptămână. Noi am fost doi ani, Nic. Da… Şi puteam fi împreună o viaţă… Da…

N-am întâlnit alta mai bună decât tine la pat. Nu fi porc. Nu, sunt bou. Mă privea în ochi. Ea ştia să privească doar în ochi. Mă cerceta. Şi zâmbea. Ştii care e cea mai plăcută amintire cu tine? Păi, toate… a ras, bai uitasem mişţourile tale. Le mai am, dar sunt fumate… spune. Când am făcut prima oară… ştii… anal. Da? Da. Îmi aminteam. O penetrasem greu, era strâmtă şi neîncrezătoare. Cedase pentru ca o rugasem în genunchi. După 10 minute mi-a strigat, „dacă te prind ca ieşi de acolo te omor!”. N-am mai făcut cu nimeni de atunci. Nici cu el? Nu, el e un tip cuminte şi-atât. Dar tu? Eu? Ce amintire ai? Am rememorat… am două. Atunci când ne-am văzut prima oară. După ce am terminat, te-ai ridicat, ai scos din geanta un OB, te-ai lăsat pe vine şi ţi l-ai înfipt în vagin. În faţa mea. Eram siderat. Râdea. De ce? Nu ştiu, am crezut întotdeauna ca femeile păstrează pentru ele misterul întreţinerii menstruale. Tu l-ai împărtăşit cu mine. Şi a doua? Când ţi-am terminat prima oară în gură. Nu-mi mai amintesc. Îmi amintesc eu… erai surprinsa. Stătea deasupra mea cu gura întredeschisă – era plină cu sperma şi nu ştiai ce să faci. Te uitai la mine şi aşteptai să spun ceva. Doamne, ce frumoasa erai în momentul ăla Moc. Şi ce-am făcut, am

scuipat-o? Nu, te-am apucat de ceafa, te-am apropiat de mine şi te-am sărutat. Am împărţit împreună gustul.

Tăcere…

S-a uitat la ceas. Trebuie să apară, suntem împreună. S-a ridicat. M-am ridicat şi eu. Stăteam unul în faţa celuilalt. Am întins mâna şi i-am atins parul. A întins mâna şi mi-a atins pieptul. Cu un deget. Apoi a ridicat-o până la nivelul buzelor. I l-am apucat cu buzele. A închis ochii. Apoi i-a deschis. Te iubesc, Nic.

Apoi s-a auzit un claxon. Îl mai aud încă.

* * *

Rita, dacă vrei ceva narcotic, asculta Fang Island. Dacă nu, nu.

Întâlnirea cu Moc. m-a cam răscolit. Nu mult, cât să îmi vina mă agat cu unghiile de pulpana fustei ei lungi şi să o rog în

sânge să mă ia cu ea. Bai, de parcă nu pleca, de parcă îmi răpea copiii. Fie-ţi mila îmi venea să-i strig. Nu-i era. Mă uitam după Hyundai-ul cu număr de Bucale cum se îndepărtează. Băga-mi-aş pula în mă-ta. Am simţit o laba peste umăr. M-am întors – era tanti Clementina. Cine era frumuşică? Poveste veche tanti. Ascult. M-a ascultat. Sunt două tipuri de bărbaţi fără noroc, mi-a spus: aia care sunt tot timpul părăsiţi şi aia care părăsesc. Iar combinaţia dintre ăştia doi cum se numeşte? Bărbatul prost.

Mi-am luat Cola şi am plecat. Traversând strada şi urcând scările mi-a venit un gând. Genul de gând care sta la panda şi când prinde un moment de acalmie te calca. Gândul discret, singur, care nu sta la masa cu alte gânduri şi care nu seamănă cu niciun altul. Gândul discriminat de obicei, ăla care nu cerşeşte dar sta la ciupeala, ăla care se strecoară noaptea lipit de zidurile minţii lăsând în urma o umbră lunga şi monstruoasa, ăla care nu doarme niciodată nu pentru că e insomniac ci pentru că e hăituit, gândul prost hrănit, prost îmbrăcat, ocolit şi dispreţuit, gândul care te lasă fără cuvinte când vrei să-l povesteşti… bai, deci mă gândeam – ce-ar fi dacă aş pleca de aici. Pentru totdeauna.

Unde? Cum? De ce? Nu mi-a mai spus, pentru ca după ce a ajuns la mine în creieri şi-a înfipt veninul şi-a murit.

Am intrat oarecum revelat. Aveam o lumina deosebita în ochi pentru ca monitorul s-a aprins singur, leagănul a început să se bălăngăne, mâncarea adusa dimineaţa de doamna Neli să se imputa. Tricourile au ieşit din dulap şi au început să se zbenguie prin casă, să se joace de-a ninsoarea, de-a ratele şi vânătorul, de-a mama şi de-a tata şi, la final, de-a aşezatul cuminţi în valizele de călătorie, de unică folosinţă, doar de dus. Not yet, le-am spus şi s-au înghesuit înapoi pe rafturi.

Gândul ăsta e exact ca tine, baby, mi-a dat atâta speranţă ca nu ştiu dacă am să pot s-o duc.

* * *

Azi e foarte cald. Am deschis fereastra şi stau în boxeri şi tricou.

Calare pe pervaz. Pe tricou scrie doar atât: „I'm not here".

Trec numai nashpete, pula mea. În dreapta mea, după uşa de la intrarea în bloc sta nea Vasea. E singur. Îl văd ca sta şi el rezemat cu coatele de fereastra şi fumează. Se uita în larg. E detaşat, i-au murit nevasta şi copilul într-un incendiu. Din momentul ăla toată lumea a înnebunit mai puţin el, care a rămas normal. Salut nea Vasea. Şase şase poartă-n casa şi te bag în pizda mă-tii dacă mai parchezi maşina la mine în grădiniţă. Azi e pe bune. Nea Vasea, ia zi ai da o muie? Bai, fii atent, eu plec până la Focşani, ai grija de livada, da? Nu mai fura nimeni pana joi, da de vineri da iar drumul la secţie. Iar bre? Da, am vorbit eu cu sectoristu, încarcă bine shareta şi tine farurile stinse. Când auzi ca Lache taie găină, ai plecat, ai înţeles? Cu nea Vasea totul e clar. A stins ţigara şi-a intrat.

Deasupra mea sta doamna Neli. Nu e acasă azi, s-a dus la sor-sa. Înainte să iasă din bloc a intrat la mine. Vecine, o să lipsesc o săptămână, uite ţi-am adus sarmale, două batoane de salam de vara şi nişte oua, astea rezista mai mult. Mi le-a pus în frigider şi înainte să iasă s-a oprit în dreptul meu. Vecine, mă grăbesc de nu-mi mai găsesc capul. L-a găsit pe-al meu. L-a supt ca de obicei. Pa vecine pa, mi-a strigat cu gura plină de

sloboz. Câţiva stropi mi s-au fixat pe tricou. Sperma e greţoasă. Întreb: dacă unei femei îi place s-o înghită, e şi ea la fel de greţoasă?

Am boxeri albi. Sau aproape albi, mai ales după ce mă piş. Nu reuşesc niciodată să scutur ultima picătură afară. De câţiva ani nici nu mai încerc. Îmi spun ca albul imaculat e de fapt albul nevinovat, iar albul fără vina nu e credibil. Cum să crezi într-un bărbat care poarta chiloztii nepătaţi? Cum să crezi într-un bărbat ireproşabil? E foarte bine să-i ai pătaţi cu galben. Dacă sunt pătaţi cu roşu, nu e ruşinos, poate doar un pic alarmant pentru ca hematuriile indica faptul că ai cancer. Iar dacă ai cancer ai belit pula, poţi să te piş şi în portretul doamnei mă-ta că nu mai impresionezi pe nimeni. Eventual încurci.

Bai şi mi s-a făcut dor de Mioara. Sigur e supărată, pentru ca din momentul în care a ieşit pe uşa aia n-a mai dat niciun semn. Ştiu că se gândeşte la mine, ştiu că e frustrata, ştiu că dacă aş căuta-o, m-ar înjura, m-ar lovi, apoi m-ar trânti la pământ, mi-ar pune pizda pe bot şi s-ar termina acolo

După care mi-ar spune: eşti nebun.

* * *

Prin fata ferestrei trece Frusinica.

Ce faci Frusinica, unde fugi aşa? Hei, mai, dar tu ce faci pe fereastră, vezi să nu cazi. Vino puţin vreau să-ţi spun ceva. Dar mă grăbesc mai, dacă vrei vin când mă întorc. Nu, vino puţin, acum. S-a apropiat. Era îmbrăcată cu o pereche de egări peste care cădea discret o fusta. Adică foarte discret. Tricou strâmt galben. Bai, deci eşti sexi, te-aş controla pe întuneric de n-am aer. A ras. Mai, dar ce tare eşti tu. Auzi? Vino mai aproape. Dacă ridica mana mă putea apuca de pula. Ridica puţin mana şi apucă-mă de pula. Eşti nebun mai? Se uita lumea la noi. Hai mă Frusi, aşa scurt, mi-e dor de o manutza de femeie. Hai că intru în casa şi… nu, nu. Nu vreau să te fut, vreau doar să mă apuci de pula. Dracu' m-a pus să mă opresc mai. Hai, te rog, îţi dau un suc. Ei şi tu… Deseară te latzesc pe un pat de flori. Ce flori? Nu ştiu, carnivore probabil. Sau „pizda ţigăncii", vedem noi A ridicat mana, m-a apucat de pula şi a respirat repede de câteva

ori. Auzi mă Frusi? Ala care te ţine de mana aproape în fiecare dimineaţă nu ţi-o trage? S-a rezemat de zid. Tălpile mele atârnau deasupra capului ei. E copil, o facem doar normal. Dar îl iubeşti? Mai şi tu… îl iubesc, altul de unde? Nu ştiu, mai sunt. Face şcoala militară, o să aibă salariu bun. Treci deseară pe aici? Trec, trec mai, ca… Ca? Că vreau.

M-am uitat cum se îndepărtează. Femeile pot fi triste şi când nu vor. De pe strada unele mă observau şi se uitau la mine, altele nu. Dacă erau eleve arătau cu degetul. De obicei cel mijlociu, din comoditate. Dacă erau ceva mai mari, se uitau doar vag. Cele mature zâmbeau. Iar babele mă ignorau fiind chioare. Era soare frate azi dimineaţă, eram vesel, toţi erau veseli, seara pica ceva la orizontala, uneori zilele curg cum trebuie, parcă-s puse cu mana. Neavasea ieşea din bloc. Avea un tricou pe care scria: „if you love somebody/let them free”. Era pătat cu ceva. Îmi plăcea să cred că e ciocolata, dar nu era. Adevărul e, ca întotdeauna, undeva la mijloc. Se grăbea undeva. Când se grăbeşte nea Vasea, sta în faţa blocului şi loveşte tare cu tălpile de pământ. Nu reuşeşte întotdeauna să se mişte. De fapt nu reuşeşte niciodată. Dar lumea e nebuna şi e statica, el e normal

şi se mişcă. Cam aşa stau lucrurile.

Apoi a ieşit şi doamna Mogoş cu Jimmy. Vasea, i-a strigat doamna Mogoş, o să depăşeşti recordul. Doamna Mogoş făcând glume… bai, deci lumea e nebuna. Mogosito, nu are rost să pierdem energia solara pe hamburgari, ai grija la Băsescu, canta manele dar nu da bani, e suspect. Of, a mai spus doamna Mogoş. Ham, a spus Jimmy. „Ce faci prostule?” m-a întrebat şmecher. Mă joc, lucru care nu ţi-e accesibil right now potaie. „Flatează-te în continuare, eu merg în parc să mă împerechez cu una, s-au vorbit babele. Aşa ca fut azi, frate”. Fut şi eu, mai pe seara. „Tu fuţi ca să uiţi”. Dar tu? A lătrat dar n-am mai înţeles ce spune. A dispărut după un colţ. Nea Vasea asudase. Ritmul de deplasare statica devenise aproape insesizabil. Nea Vasea, opreşte bre puţin la benzinărie; pana faci plinul, bei o Coke, mănânci un hamburger şi îţi mai tragi sufletul. Nicuşor, nu sunt prost tata. Dacă trag pe dreapta, vine tsunami, n-ai văzut? Pai ştiu să înot bre, ce dacă vine. Da, dar el vine pe uscat şi n-ai ce să mai faci. Aici avea dreptate.

Am intrat şi am închis geamul. Şi m-am gândit din nou la

Mioara. Poate mâine…

* * *

Bai, deci scriam la blog.

A bătut la uşă, am deschis. Mă uit la ceas. E devreme, îi zic. Am scăpat mai repede azi, iar prietenu' e la şcoală. Era puţin agitata. Ce ai mă? Nimic. Hai zi, că nu pot să fut o femeie nedecisă. Mai… să nu mai faci la fundultez. De ce mă, că ţi-a plăcut? Tăcea îmbufnată. Bine, bine te iert. S-a destins un pic. Pune şi tu o muzică. Ai vreo preferinţă? Mai, eu nu ascult manele să ştii. Oho, avem o elitista. Ia zi, ce ascultam? Ai Bambi – „Plângeam când îmi spuneai"? auzi Rita, ai văzut vreodată oala Kukta? Mereu te întrebi cum rezista sub presiune, mereu stai cu inima la gura sa nu-ţi sara capacul în bot. Aşa am devenit brusc când a rostit Frusinica numele „Bambi". Sunt o oală Kukta buna, pentru că i-am răspuns calm. N-am pui, dar cred că găsim ceva asemănător. M-am dus la computer şi am deschis folderul pe care l-am numit Pandora. Aici am supărările, muzici pentru ocazii speciale: când mă părăseşte cate o proastă

(orice femeie care mă părăseşte e proasta; aprioric), când moare cate un cunoscut, când mă enervez la culme sau când doare. Tu fă-te lejera Frusi, scoate pasariche la lumina, eventual fă-ţi un dush ca să avem şi ceva aer. Cum adică mai? Adică fă-ţi un dush ca vii de pe drum. A, zi aşa mai. N-ai un tricou? Găseşti unul în baie, e pentru tine.

Am pregătit un pat de flori. Un ghiveci la cap şi unul la picioare. Ficuşi de la doamna Neli. Slabi, strâmbi.

A ieşit, a făcut dush, s-a întors. Avea pe ea tricoul cu „But you're a strânge animal/I've got to follow". Mai, dar cate shampoane ai tu acolo, parcă ai fi o femeie. Da, am pentru fiecare zi a săptămânii, deşi mă spăl doar joia şi duminica. Aşa mai…? Am deschis Winanmp şi am click-uit play. ARK – Silence Is The Rain. Pe repeate. Hai. S-a întins şi şi-a desfăcut picioarele. M-am aşezat lângă ea. Frunzele ficusului îi atingeau fruntea. Le tot dădea la o parte. Abia când am intrat în ea, le-a ignorat. Dar pana atunci i-am privit inghinalii. Uşor neîngrijită. Adică pubis păros, labii negre şi crăcănate, clit fără personalitate. Bai, deci era o pizdă. M-am ridicat. Ce faci mai?

Vin imediat. M-am întors cu o foarfecă. Îţi tund puţin flocii, parcă porţi barba lui Marx. Cu stânga apucam mici smocuri, cu dreapta tundeam. În faţa unei pizde devii creativ. Ţineam coatele ridicate, afectat şi mă credeam Modigliani. Tundeam de ici, tundeam de colo, Jorn Lande îmi baga curent electric pe sira spinării, Frusinica stătea cuminte, aşteptând o emoţie. Mă uitam la ea – o femeie tânără, cu o existenta între puncte fixe, căutând de fapt, măcar din când în când, o emoţie.

La final m-am ridicat şi m-am uitat cu ochi critic. A ridicat capul şi s-a uitat şi ea. Mai, dar ce-ai tuns acolo? Îţi place? I-am adus o oglindă. S-a uitat mai atenta. Zici că e o cruce. E un fluture, dar important e că ai avut o idee. Îmi place, mai. Şi ce-ţi mai place? Atunci a luat dintr-odată un alt aer, de parcă nu mai era ea, de parcă cineva din adânc o înlocuise, era superioara, era plina, îţi lua respiraţia. Îmi place de tine. A spus-o ca pe o exhalatie, ultima. Apoi a redevenit ea. Dar mie mi-a ajuns. M-am aplecat şi i-am lins fluturele. Se cabra şi striga, „îmi place, mai!”. Şi am făcut şi altele. Lucruri pe care le faci şi tu Rita şi pe care le-ai face, sau pe care nu le-ai face, lucruri pe care arta ti le înghesuie împrejur şi le aprinde, pentru ca tu

trebuie să arzi şi ştii asta.

Am ejaculat pe burtă. Gata mai? Gata. Credeam că nu te mai termini, eu am avut două. Şi? Mă ustura. Să-ţi aduc nişte crema de galbenele? Nu, pe bune nu. S-a ridicat şi s-a îmbrăcat. Ia tricoul cu tine, e al tău. Mulţumesc mai. Ne mai vedem, da? A ieşit.

Ladies, gents – that's me…

* * *

M-am întins în pat şi m-am odihnit.

Mi-am tras pătura pana la gât şi am privit în sus. Ţineam genunchii lipiţi, ochii închişi, pumnii sub bărbie şi mi-am amintit… bai, mi-am amintit nopţile copilăriei la tara, la mama şi la tata când stăteam în camera mea, la fel ca acum şi mi-era frica de orele nopţii. Peste drum era cimitirul, plin de umbre sinistre, de morţi mergători şi alte prezente a căror imagine nu reuşeam s-o definesc – habar nu aveam de ce mi-e frică, dar

mi-era frica. Pana a murit tata, zi în care cimitirul a devenit un soi de berărie nocturna unde ajungeam din când în când, doar ca să nu beau singur. O să-ţi povestesc într-o zi Ritutza că n-am apucat să ajung la finetzuri cu tine, grăbito… Apoi închideam ochii şi adormeam. Apoi era foarte dimineaţa şi mă trezeam. Lumina din fereastra, crengile cireşului din fata şi-n care mă căţărăm vara după fructe, coşul de fum de pe acoperişul casei vecinilor… bai, de fapt unde s-a rupt totul? Care a fost locul şi care ziua în care am făcut pasul?

Apoi a sunat telefonul. Era undeva sub pat. L-am luat. Era Angel. Angel. Angel? Da, Nic, eu sunt. Tăceam, nu ştiam ce să-i spun. N-o uitasem niciodată, nici pe ea nici chilotzeii ei galbeni din prima seara. Nici întâlnirile de după, nici zâmbetul ei trist, nici inabilitatea ei de a se defini, nici aerul fragil atunci când mă înfruntă. Însă îi păstrăm amintirea precum păstrezi un tic vechi, sau unghia lunga de la degetul mic, sau poza de premiant din clasa a I-a – niciodată la vedere, undeva ascunse, pentru o dată viitoare… Nu ştiu ce să spun. Spune ce făceai. Ce făceam acum? Da, ce făceai acum. Era bine dispusa, sau se străduia să pară, nu ştiu. Stăteam în pat. Hai mai Nic, e aşa frumos afară şi

tu stai în pat? Da, de fapt mă gândeam. La ce? Nimic concret, la evoluţie cred. Cândva aveai obiceiul să stai la fereastră. Nu l-am pierdut… apoi am tăcut brusc. Am sărit şi m-am lipit de geam precum o ventuza.

În faţa blocului era ea, Angel. O geantă de umăr, o rochie simpla cu fluturi, o eşarfă mov la gât, pantofi negrii, un batic shic şi un zâmbet. Un înger.

Bai, blog, bai Rita, bai voi toţi, am umplut o găleată de posturi, am descris un hârdău de situaţii, dar ce am simţit când am văzut-o nu pot. Să mor io. Am plâns, am ras, am urlat ca o pizdă la concertele Elvis, am făcut o pareza (dar ea m-a vindecat), i-am făcut cu mana. Toate în acelaşi timp. I-am deschis uşa. A intrat. Angel… Hei Nic. Angel… Iartă-mă dacă am picat într-un moment prost, plec şi vin altă dată. Angel… S-a apropiat şi m-a strâns în braţe. De fapt nu pe mine, ci doar capul… mi-a luat capul, mi l-a strâns la piept şi şi-a plimbat mâinile prin par. Mirosea frumos şi avea sutien soft. La gât purta o cruciuliţă din argint. Ar trebui să mă urăşti. Am spus-o tare. M-am simţit dintr-odată mic, insignifiant, demn de dispreţ.

Nu, Nic cum să urăşti un om pe care îl iubeşti? M-am îndepărtat şi am privit-o. Sunt trei luni de când…? Da. Avea deja burtica, sânii i s-a întăriseră, se împlinise. Angel era femeie. Nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce să spun… iartă-mă Angel. Hei, Nic, nu fi prostuţ. E bine aşa, e bine pentru amândoi. Cum te descurci? Am un job la Primărie, e bine. Eşti cu cineva? Adică… Nu ştiu, da şi nu. Exista un băiat, dar vorbim, nu e încă nimic serios, e speriat că s-ar putea să aibă un copil înainte să mă atingă. A ras. Dacă îţi va face vreun rău, vin pana acolo, pun mâna pe el, şi… Nic, Nic, termina. Nu-mi face nimeni rău iar tu nu o să vii niciodată acolo. Tu eşti aici, şi trebuie să rămâi aici.

Pot să mă descalţ, mă strâng pantofii. Sigur, eşti acasă aici. Mi-era teama sa nu cumva să te găsesc ocupat. Nu exista nimeni care să mă tina atât de ocupat încât să nu pot s-o dau afară când am chef. Nu s-a schimbat nimic, nu? Cu mine? Nu, nu s-a schimbat nimic. Sunt acelaşi. S-a întins în pat. Vino lângă mine şi strânge-mă în braţe, Nic. N-am bătut drumul până aici ca să schimbăm banalităţi de vechi buni prieteni.

M-am întins lângă ea. Mi-am tras pătura pătura pana sub

bărbie, mi-am lipit genunchii, m-am uitat în sus şi mi-am amintit.

* * *

Mi-a luat mana şi mi-a pus-o pe burtă.

Nu simt nimic, i-am spus dezamăgit. E normal, prostuţule, e prea devreme încă. Am ţinut-o acolo şi mi-am mângâiat copilul pe locul în care peste câteva luni avea să împingă cu capul. Apoi am coborât-o spre cuta inghinala şi i-am cuprins-o în palmă. Ea s-a strâns în mine. Nic, mi-a fost dor de tine. Nu ştiam ce să spun. După ce plecase, îmi setasem o Angel undeva acolo, nici prea departe ca s-o uit, nici prea aproape ca să conteze… era, una din vieţile pe care le trăisem în trecut. Nu credeam c-o s-o mai revăd. Sau, în fine… îmi propusesem ca după naştere să merg să-mi văd copilul, să semnez nişte acte dacă era nevoie, să-mi satisfac o curiozitate, ceva de genul ăsta. Dar ea a venit şi, dintr-odată, s-a schimbat totul. O iubesc. Încă nu ştiu dacă doar pentru că e aici, sau pentru că aşa a fost dintotdeauna. Am lins-o. Se abandona altfel decât îmi

aminteam. Se abandona ca o femeie – era sigura pe ea acum, era împăcată, era o alta Angel. Apoi am făcut dragoste, apoi ne-am sărutat ca nişte băloşi. Ca întotdeauna, ca şi cum lumea începea cu noi.

Ce mai ştii de Monica? Tot acolo, n-am mai văzut-o de câteva săptămâni. A fost ceva între voi, nu? Angel, Monica e un animal răpitor care are nevoie de teritoriu nu de pereche. Ne-am văzut de câteva ori, ne-am tras-o. E o bună prietena dincolo de masca de femeie agresiva. Dacă spui tu… nu îi convenea. Da-o în mă-sa, are prieten acum, o să se mărite. Serios? Da, unul Răzvan. Spune-mi de tine, ai tai ce spun? S-au împăcat cu ideea, mă ajuta, mă ocrotesc, mă enervează cu grija lor dar e bine. S-a ridicat din pat şi s-a apropiat de computer. Ţi-am citit posturile, toate. În fiecare seară înainte să mă culc, citesc. Cine e Laura? E… Laura. Dar Miha? E… Miha. Dar Jazzy? N-am răspuns. Te-ai culcat cu ele? Nu. Dar o să te culci? Nu. Eram doar curioasa. Erai doar geloasă.

Nu ai sentimentul că nu avem ce să ne spunem?

M-a privit. Ba da. Dar n-am venit cu nicio speranţă. Într-un fel ştiam că va fi aşa. Ştiu ca personajele se consuma sau, în cel mai bun caz, rămân plăcute dar nu mai surprind. Atunci de ce ai venit? Simplu, mi-era dor de tine. Mi-era dor să mă atingi. Nu e numai asta… M-ai prins… am vrut să văd dacă mă mai doare. M-am vindecat Nic. Te iubesc fără să mai am un stres cu povestea asta. Eşti al meu, într-un fel. Eşti al meu şi gata. Se dădea în leagăn în timp ce-mi vorbea. Avea pe ea doar un tricou. Pe care scria: „If it's not for real/I'll just enjoy the show" Am oprit leagănul, am dat-o jos şi ne-am iubit din nou. Dacă asta înseamnă relaţie sexuală între soţi, da, voiam o sotie. Una una care să vină de la serviciu, să culce copiii, să vină în pat şi să mă fută cuminte cu TV-ul deschis pe Realitatea. Bai, simţeam pentru prima oară sexul ca pe un popas şi nu ca o goana.

Vrei să fii soţia mea? S-a gândit. Mi-a zâmbit. Nu, vreau să fiu a ta, atât.

* * *

Mi-a scris pe un şerveţel: „iubit…"

Nu ştiu cum, n-am auzit-o. Când m-am trezit, plecase. Am vrut să mă şterg cu el la cur. N-am făcut-o pentru că ştia că aveam de gând să fac asta. Nu-mi place când pleacă cineva. Nu-mi place când pleacă Angel. Mi-am apropiat nasul de aşternut şi am inspirat adânc. Mirosea a ea. Mirosea a noi doi când nu pretindem că suntem alţii. L-am băgat la maşina de spălat. Afară era atât de mişto încât am simţit nevoia sa ies în faţa blocului. Mi-am pus tricoul cu: „No, they know you're just a boy /Se grow up and be a man" şi am ieşit. M-am aşezat pe banca, m-am rezemat, am închis ochii şi m-am gândit ca ling o prezentatoare meteo. Oricare. În timp ce prezintă ştirile. Rânjeam. Apoi n-am mai rânjit pentru ca o limbă se plimba pe gamba mea dreapta. Jimmy! Ce pula mea ai mă? Era javra doamnei Mogoş. „E un semn de afecţiune, Nic, ce crezi că fac acum?" Ia-ţi drak limba de pe mine, îmi provoci greaţa. „Nu pot să mă abţin, azi sunt într-o stare Zen, trebuie să ling pe cineva, trebuie să împart starea de bine". Da linge-o pe baba. „Draga, sunt Zen nu martir". Încetează, nu-mi place. N-a încetat. Poate amical, poate uşor iritat, dar i-am imprimat o talpa Nike peste botul umed. A schelălăit şi s-a retras sub banca.

Tăcea. M-am rezemat din nou şi am închis ochii. O futeam suav pe Caragea de la sport. Uşor surprins ca pana şi meclă aia zilnica de la TV are probleme cu tractul. Era bine, îmi spunea pe nume şi mă cerea. Faster! Faster! Deeper! Deeper! Astea aşa au învăţat, să-şi exprime starea de extaz în limba engleză. Mă pregăteam s-o trădez cu una de la TVR 1 (mai săracutze, mai frustrate, deci tocmai bune…) când… bai, eşti culmea! Linişteşte-te, altfel îţi fut un adidas în coaie de ai să ajungi să cotcodăceşti… „Nic, ai puţina înţelegere, nu-mi ia mult…" vorbea cu gura plină de parul de pe gambe. Bai, uite că n-am nicio înţelegere. Toată lumea îmi cere înţelegere, inclusiv noul set de pizde bashite de pe net. „Pentru că eşti prost, de aia… şi pentru că ai timp de pierdut" Bai, deci după ce că îl lăsăm să mă lingă îmi mai făcea şi morala. M-am ridicat aparent nepăsător şi l-am privit. Lingea cu înverşunare, i se sculase… depravant. L-am lovit cu celălalt picior. Tare, în piept. S-a rostogolit surprins. M-am apropiat şi l-am lovit din nou. Şi încă o dată. Băga-mi-aş pula în mă-ta de javra împuţită. Acumulam furie cu fiecare lovitura pe care i-o plasam. Simţeam cum se ridica din adâncuri, instinctul rasei dominante, furia celui care

destzeleneşte, cu ura… îl uram, aiurea, gratuit. Bai, deci tot ce nu iubesc urăsc şi punct. Jimmy se rostogolea precum o minge jerpelita în jocul de fotbal al unor copii demenţi. Schelălăia şi se rostogolea.

— A salvat doamna Mogoş. Care s-a apropiat din spate şi m-a împins cu toată puterea ei de baba. M-am stăpânit în ultimul moment. Ţineam pumnul la 2 centimetri de ochelarii ei groşi. Domnu' Nic, căutaţi-vă la doctor, mi-a spus şuierat. Adică tot eu sunt de vină. Dar ce v-a făcut? M-a lins, nu permit. Să vă fie ruşine, nu meritaţi să vi se spună om. Să fiu sincer nici nu-mi doresc, i-am răspuns. S-a apropiat de Jimmy şi l-a ridicat de pe jos. Nu arata prea grozav. Privindu-l am realizat ca mai puteam adăuga unele retuşuri. Pariez că-l făceam să cotcodăcească. Data viitoare, amice, i-am spus.

S-a uitat la mine – „de fapt, tu eşti animalul".

* * *

Bai, deci vreau să cunosc pe cineva nou.

Bărbat, femeie, nu contează. Să fie atât de diferit încât să mă facă să mă simt inconfortabil, să descopăr ca totul îmi devine brusc străin, să capăt tensiunea înfruntării cu necunoscutul, să o iau de la un alt capăt. Să pice ca din cer. Să simt nevoia sa mă târăsc după el sau ea ca după un guru, sau ca după un duhovnic. Să simt nevoia să-l devorez, să-i sug energia vitala, să-l irosesc pana nu-i mai rămâne decât coaja, pe care să mă piş la urmă, în timp ce privesc după altcineva care să-i ia locul. Hegel tata. Luaţi-l şi puneţi-l în rama.

PS: Uşa mea e plină de pishat. Jimmy a făcut-o. Aşa deci…

PPS (just în case): Honey, nu trebuie să iubeşti un bărbat, trebuie doar să-i rezişti…